

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

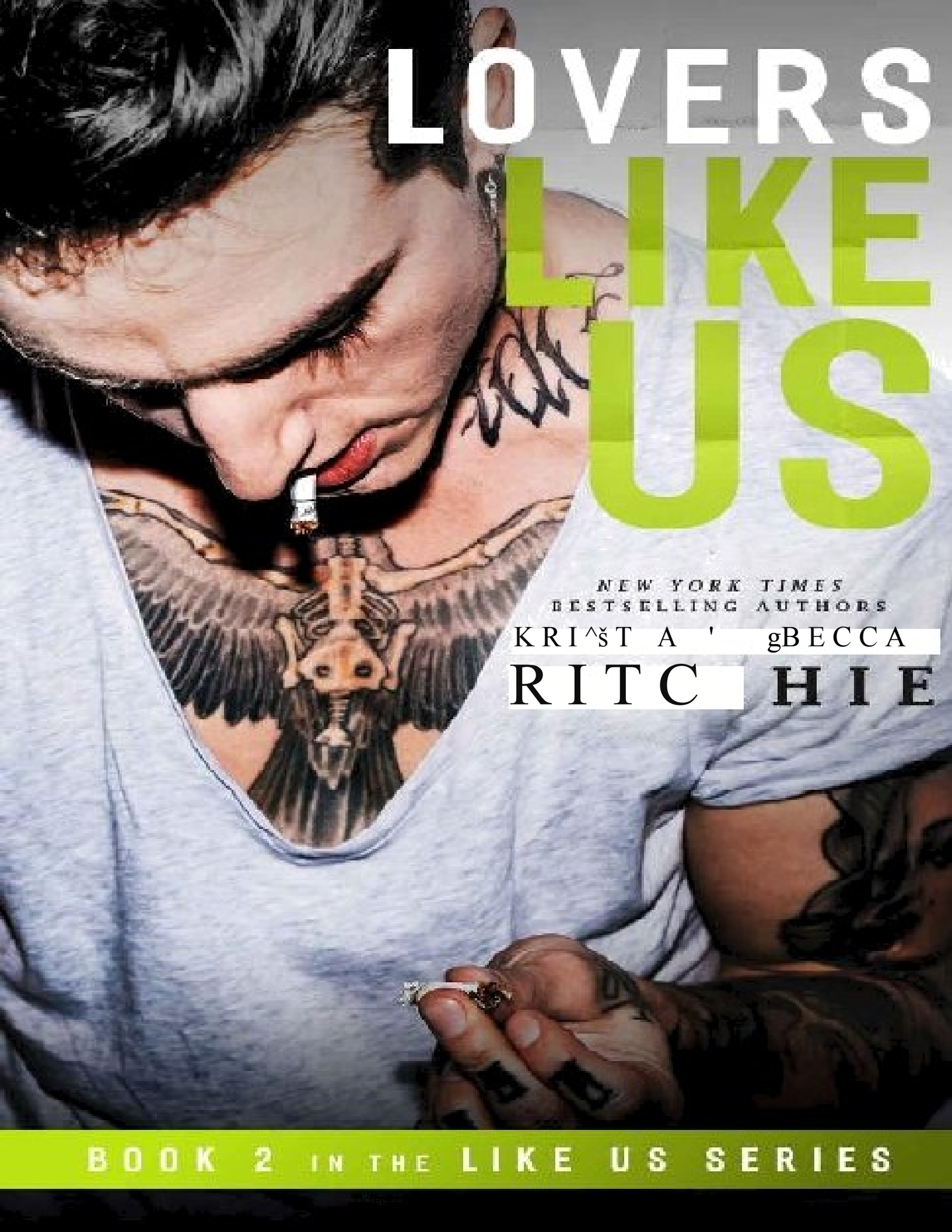
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVERS

LIKE US

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTEN ARMITAGE BECCA

RITCHIE

BOOK 2 IN THE LIKE US SERIES

BİZİM GİBİ SEVENLER

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KRISTA RITCHIE
BECCA RITCHIE

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık

Yazarların Notu Karakter

Listesi

PROLOGUE

1. MAXIMOFF HALE
2. MAXIMOFF HALE
3. MAXIMOFF HALE
4. FARROW KEENE
5. MAXIMOFF HALE
6. FARROW KEENE
7. FARROW KEENE
8. MAXIMOFF HALE
9. FARROW KEENE
10. MAXIMOFF HALE
11. FARROW KEENE
12. FARROW KEENE
13. MAXIMOFF HALE
14. MAXIMOFF HALE
15. FARROW KEENE
16. FARROW KEENE
17. MAXIMOFF HALE
18. MAXIMOFF HALE
19. FARROW KEENE
20. MAXIMOFF HALE
21. MAXIMOFF HALE
22. MAXIMOFF HALE
23. FARROW KEENE

24. [FARROW KEENE](#)
25. [MAXIMOFF HALE](#)
26. [MAXIMOFF HALE](#)
27. [FARROW KEENE](#)
28. [FARROW KEENE](#)
29. [MAXIMOFF HALE](#)
30. [FARROW KEENE](#)
31. [FARROW KEENE](#)
32. [FARROW KEENE](#)
33. [MAXIMOFF HALE](#)
34. [MAXIMOFF HALE](#)
35. [FARROW KEENE](#)
36. [MAXIMOFF HALE](#)
37. [FARROW KEENE](#)
38. [MAXIMOFF HALE](#)
39. [FARROW KEENE](#)
40. [MAXIMOFF HALE](#)
41. [FARROW KEENE](#)
42. [FARROW KEENE](#)
43. [MAXIMOFF HALE](#)
44. [MAXIMOFF HALE](#)
45. [FARROW KEENE](#)
46. [FARROW KEENE](#)
47. [MAXIMOFF HALE](#)

[Teşekkür ederim!](#)

[Ayrıca Krista & Becca](#)

[Yazarlar Hakkında Teşekkür](#)

OceanofPDF.com

LOVERS LIKE US

BOOK 2 IN THE LIKE US SERIES

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS
KRISTA & BECCA
RITCHIE

OceanofPDF.com

Bizim Gibi Aşıklar Copyright © 2017 by K.B.
Ritchie Birinci Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, yaşayan veya ölü, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanır ve kurgusal olarak kullanılır.

Kapak görseli © Stocksy
Kitap kapağı tasarımı Twin Cove Designs
tarafından yapılmıştır www.kbritchie.com

OceanofPDF.com

Yazarların Notu

LOVERS LIKE US, DAMAGED LIKE US'ın devamı niteliğindedir. Bizim Gibi serisi sürekli bir zaman çizelgesi üzerinde gerçekleşir. Onları sırayla okumak gerekir.

BİZİM GİBİ SERİSİ OKUMA SIRASI

Kitap 1 - [Bizim Gibi Hasarlı](#)

Kitap 2 - [Bizim Gibi Aşıklar](#)

Kitap 3 - [Bizim Gibi Alfalar](#)

OceanofPDF.com

Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın başındaki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olacaklardır.

HALALAR

Lily Calloway & Loren Hale

Maximoff - 22

Luna - 18

Xander - 14

Kinney - 13

KOBALTLAR

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

Jane - 22

Charlie - 20

Beckett - 20

Eliot - 18

Tom - 17

Ben - 15

Audrey - 12

MEADOWS

Ryke Meadows & Daisy Calloway

Sullivan - 19

Winona - 13

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Hales, Cobalt ve Meadows'u koruyan korumalardır.

Güvenlik Gücü Omega

Akara Kitsuwon - 25

Thatcher Moretti - 27

Farrow Keene - 27

Oscar Oliveira - 30

Paul Donnelly - 26

Quinn Oliveira - 20

Güvenlik Gücü Epsilon

Banks Moretti - 27

J.P. - 30'larında

Ian Wreath - 30s

...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa

Price Kepler - 40'lar

...ve daha fazlası

OceanofPDF.com

PROLOGUE

3 ½ YIL ÖNCE

MAXIMOFF HALE

OKYANUS, YANAŞMIŞ BİR YATA ÇARPIYOR. Üzerinde duruyorum Kalabalık güvertede arkamdaki gürültülü yaz sonu eğlencesini dinliyorum. Herkes mayo giymiş, uzun boylu insanlar bara giderken alçakta asılı ananas flamalarına çarpıyor.

Meşaleler geceyi aydınlatıyor.

Yatın küpeştesini sıkıca kavriyorum. Ve sadece karanlık ufka bakıyorum. Gözlerim kısık ve kırpmadan.

Sadece yirmi dakika önce çok *büyük* bir hata yaptım. Beynimde tekrar tekrar çalıyor. Kapatamadığım boktan bir radyo istasyonu gibi.

Teknenin merdivenlerinden kamaralara indim. Banyoyu kullanacaktım ama tanıdık bir sesle irkildim. Ana kamaranın çatlak kapısından geliyordu.

"Moffy yokken size bir şey söylemem gerekiyor," dedi Jason Motlic, lise yüzme takımında son sınıf öğrencisi. Dördümüz yakın zamanda mezun olduk ve bir hafta sonra üniversite başlıyor. Ben de onları ailemin partisine davet ettim. Son bir kez takılmak için.

Hatta onları buraya ben *getirmişt*im, içki içmediğim için aylık şoförleri olmaya gönüllü olmuştum. Ve onlar sarhoş olmak istediler.

Orada öylece durdum, elim banyo kapısında donup kalmıştı. Hareket etmiyordum. İçeri girmeden. Sadece yakındaki kulübeden gelen sesleri dinliyor ve

kaçınılmaz, mecazi bir silah sesi göğsümü deldi.

"Dün Moffy'nin evindeydim-"

"Saçmalık," dedi Ray, o da yüzme takımı mezunuydu. "Moffy evine asla kimseyi getirmez."

Ama yaptım. Bir kere. Dün.

Jason'ın ailemin evine girmesine izin verdim ve ben mutfakta arabamın anahtarlarını ararken o oturma odasında bekledi. Sadece on dakika için. "Biz arkadaşız," diye karşı çıktı Jason ve sonra sesini alçalttı. "Onun annesi oradaydı. Sana söylüyorum, gözleri *beni beceriyordu*. Ben de biraz daha yaklaştım." Kulaklarımı zorladım.

"Sonra bana saldırdı, çok azgındı. Mikrodalganın yanında bana sakso çekti." *Siktir git, Jason.*

Siktir git.

Hareket edemiyordum. Zar zor nefes alıyordum. "Hayatta olmaz."

"Yalan söylemiyorum." Hep birlikte güldüler, Jason'a "adamım" diye seslendiler ve ellerini birbirine vurarak tebrik ettiler.

Tüylerim diken diken oldu, kanım kaynadı ve açık konuşalım, anlattıklarının yüzde *sıfırına* inandım. Seks bağımlısı ya da her neyse, annem de diğer normal anneler gibi.

Bunu asla yapmazdı.

Onları görmezden gel. Tuvaleti kullan. Unut onları. Kıpırdamadan durdum, elim banyonun kapı kolunu yumrukluyordu.

"Sence annesi de bana sakso çeker mi?" Ray sordu.

"Eminim bundan daha fazlasını yapardı-"

Kendimi kaybettim ve ana kabine kaçtım.

Yüzme takımındaki üç çocuk da oradaydı. Beni ve kızgın öfkemi görünce donakalmış ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

İnsanlardan nefret etmek istemiyorum. Duygusuz, acımasız ve öfkeli olmak istemiyorum. Ama bu anlar bunu çok zorlaştırıyor.

"Moffy?" Jason söyledi. "Sadece şaka yapıyordum."

Ne şaka ama. Bu saçmalığı trollerden ve pisliklerden beklerdim. Yanlışlıkla "arkadaş" olarak gördüğüm insanlardan değil - ve bir zaman makinesi diledim.

Beni düne geri götür. Onu evime davet etme.

Beni yirmi dakika öncesine götür. Yatın kamaralarında ona kulak misafiri olma.

Belki o zaman okuldan *gerçek*, dürüst arkadaşlarım olabileceğine inanma fantezisini sürdürebilirdim. İnsanlara zaten çok az güveniyorum ve Jason'a verdiğim azıcık güvenin de içine sığıcı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Dedim, sesim kısılmıştı. "Ciddi misin lan sen?"

Jason Ray'e baktı. Sonra bana döndü, sırtışları yüzüme vuruyordu. Sanki şaka konusu benmişim gibi. Sanki dayak yemesi gereken on dokuz yaşındaki ünlü kişi benmişim gibi.

Sanki yüzme yarışlarına gitmek için iki saatlik otobüs yolculukları yaptığımız, konuştuğumuz ve güldüğümüz onca zaman lanet bir yalanmış gibi.

Kulübeyi terk etmeliydim. Tam şurada. *Gitmeliydim*.

Onun yerine ilk yumruğu ben attım. Ray ve Clark arkamdan saldırdı. Üçer bir, nefesim kesilene kadar onlarla dövüşecektim. Onlar beni boğana kadar.

Belki de bitmeyeceğini anladılar ve bir süre sonra tekne kamarasını terk ettiler. Teker teker. Kendimi yerden kaldırdım, bir heykel gibi sabit duruyordum. Acıyan bir dudak, ağrıyan bir çene ve alev alev yanan bir öfkeyle.

Ve şimdi buradayım. Güvertede, korkulukları tutuyorum. Parmak eklemlerim kızardı.

Düşünmeyi ya da hatırlamayı durduramamak.

Nefes alıyorum, kaburgalarım zonkluyor, kaslarım yanıyor. O anı atlatmak için gözlerimi kırıştıyorum.

Ama bir yanımda bu yatın küpeştesini sallamak istiyor. Sonra tırmanıp aşağıdaki huzursuz okyanusa atlamak. Sadece tuzlu suyun altında *çığlık atmak* için.

Ama ben
yapmıyorum

Metanetime
koruyorum

Temmuz ayında on dokuz yaşına girdim. Beni örnek alan bir sürü kuzenin, bana ihtiyacı olan bir sürü kardeşin en büyüğüyüm. Sanki ben Kaptan Amerika'yım. Onların süper kahramanı.

Sevgili Dünya, Kaptan Amerika'nın kaç kez okyanusa atladığını ve bir acıma partisi verdiğini gördün? Bir arkadaş istiyorum. İçtenlikle, sadece bir insan.

Bu yüzden toplum içinde sinir krizi geçiremem. Acı ve öfkeyle ağlayamam. Çığlık atamam.

Sadece devam et.
Duygularımı yutuyorum.
"Moffy."

Dr. Edward Keene elinde limonlu mojito ile yanıma yaklaşırken dönüyorum. Ellili yaşlarının başında, küllü kahverengi saçları küçük bir midilliyle bağlanmış, güçlü çenesi ve burnu var. Onu hep *Yüzüklerin Efendisi'ndeki* Viggo Mortensen'e benzetmişimdir.

Ailemin konsiyerj doktorunun yaz partisinde olmasına şaşırmadım. Hales, Meadows ve Cobalt'lar iş arkadaşlarını, çalışanlarını, güvenlik ekibini, arkadaşlarının arkadaşlarını, yani el sıkıştığımız ve *merhabalaştığımız* hemen herkesi davet ettiler.

Bana yaklaşmasına daha çok şaşırdım. Ve oyalanmasına. Dr. Keene mojitosunu yudumluyor ve çiğ eklemlerime, karın kaslarıma ve göğsüme bakıyor.

Korkuluktaki sıkı tutuşumu bırakıyorum. "Hey."

"Eğer kavga ederken yaralandıysan, bir bakmalıyım," diyor, sert ve açık bir şekilde. "Ailene söylemem."

Doktor-hasta gizliliği. Ayrıca, ben yasal bir yetişkinim. Bunların hepsini anlıyorum. Yine de yardım istemiyorum. Bu şekilde değil.

Yatın güvertesi boyunca sıralanmış bebek mavisi şezlonglara bakıyorum. Yaklaşık yirmi adım ötede. Yetişkinler, gençler ve çocuklar etraflarında toplanmış, küçük et ve peynir tabakları yiyorlar.

Meşhur *Loren Hale* bir şezlongun kenarında oturuyor. Elleri ensesinde. Çenesi buz gibi keskin. Bazen helikopter baba olmamaya çalışıyor ama kehribar rengi bakışları bana kayıyor. Aşırı endişeli.

Ryke Amca ve Connor Amca onun iki yanına otururlar.

Babama ya da anneme yük olan kişi ben olmayacağım. Medyayı ve on dört yaşından küçük üç çocuğu da eklerseniz, baş etmeleri gereken yeterince sorun var.

Daha dik duruyorum. Daha uzun. Omuzlar dik.

Dr. Keene ile yüzleşiyorum. "Ben iyiyim. Sanırım bir ya da iki kaburgam kırıldı ama ağrı kesici istemiyorum. Sadece Advil alabilirim."

Dr. Keene daha fazla zorlamadan başını sallıyor. "Harvard için heyecanlı mısın?" Mojitosunu tekrar yudumluyor.

Bu geceyi düşünüyorum. Jason'ı ve ne kadar güven verip kaybettiğimi düşünüyorum. Kampüste kimseye güvenemeyeceğimden eminim. Kuzenim hariç. Bu yeterli olmalı.

Kendi kendime başımı salladım.

"Gerçekten heyecanlıyım," diyorum dürüstçe. "Charlie ve ben aynı odada kalacağız, bu yüzden harika olacak." Keşke Janie de Harvard'ı seçseydi ama o annesinin mezun olduğu okula gitmeyi hayal ediyordu. *Princeton.*

Dr. Keene bir dirseğini korkuluklara dayıyor. "İkiniz de henüz bir branş seçmediniz mi?"

"Benim için Felsefe, Charlie de Sanat ve Mimarlık Tarihi'nde karar kıldı-" Çok renkli bir plaj topu bize doğru süzülüyor.

"Moffy! Yakala onu!" Eliot Cobalt sesleniyor, koşuyor ama yeterince hızlı değil. Vücudumu korkulukların yarısına kadar uzatıyorum ve on beş yaşındaki kuzenim için şişme topu yakalıyorum.

Çıplak ayaklarım güverteye çarptığında, Dr. Keene bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Kendine iyi bak." Yataın pruvasına doğru ilerliyorum.

Eliot yavaşlayarak durdu, ben de topu ona verdim.

Kardeşi Tom'un yanına koşmak üzereydi ama durakladı. Sonra dönüp omzumu okşadı ve bana "Bunun için ve daha öncesi için teşekkürler-" dedi.

"Daha erken mi?" Charlie sihirli bir şekilde belirdi. Sarsıldım. "Aman Tanrım."

Hemen yanımda. Küpeşteye tutunuyorum, kalp krizine küçük bir adım kalmıştı. Bu teknede kalp krizi geçirme. Dr. Keene'den ağızdan ağıza yardım almaya hiç hazır değilim.

Charlie güler ve korkulukta rahatlar. Ray Bans gözlüklerini gözlerinin üzerine indiriyor. Siyah bir pantolon ve düğmeleri yarıya kadar açık beyaz bir gömlek giymiş, bir üniversite amfisinin arka tarafında oturmaya hazır gibi görünüyor.

Gerçekte, neredeyse on yedi yaşında ve hayatı tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir şekilde yaşayan tam anlamıyla bir dahi.

Belki de zamanın yarısında ne yaptığına dair hiçbir fikrim olmadığı içindir. Bazı anlar, öylece kayboluyor. Ve sonra bana gizlice yaklaşıyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Eliot, "Az önce Ben yüzme güvertesinde ağlıyordu," diye açıklayınca kahkahası kesiliyor.

"Ben mi?" Charlie on yaşındaki erkek kardeşinden söz edilince kaşlarını çatıyor. "Evet," Eliot biri onun adını seslendiğinde bizden uzaklaşmaya başlıyor.

"Merak etme, kardeşim. Moffy tamir etti!" Koşa koşa gitti.

"Doğru zamanda doğru yerde miydin?" Charlie soruyor, sesi anormal derecede gergin.

Bir elimi gür saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Hayır, Eliot beni mutfakta buldu ve yardım istedi. Olanlar o kadar da ciddi değildi," diye ekliyorum endişelenmesin diye. "Pisliğin biri Ben'in gömleğini suya attı. Atladım ve çıkardım. Bir şeyi yoktur herhalde. Onunla biraz konuştum."

"Ne kadar kahramanca," diye tersliyor Charlie... neredeyse küçümseyerek.

İrkildim. "Ne?"

Sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyor.

"Ben sadece kardeşinin benden yapmamı istediği şeyi yaptım." Dudaklarımı yaladım. Charlie ile aramın her zaman iyi olmadığını anlıyorum. On bir, belki de on iki yaşındayken çatıştığımız anlar oldu.

Çok ortadan kayboldu, kendi başına gitti ve ben onu anlayamadım.

Çoğu zaman, hala bilmiyorum. Ama lisedeyken yanımdaydı. Son dört yıl boyunca her lanet gün yanımdaydı. Janie'nin yanında. Üçümüz birlikte Dalton Akademisi'nde her türlü tacizle mücadele ettik. Ve *birlikte* mezun olduk.

İkiz kardeşi Beckett ve kuzenimiz Sullivan gibi evde eğitim alabilirdi. Jane ve beni ortada bırakıp kendi işini yapabilirdi. Ama yapmadı. Burada kalmayı seçti.

Yani aslında şu anda kafam çok karışık.

Charlie zaten dağınık olan altın sarısı saçlarını karıştırıyor.

"Konuşmalıyız." "Tamam, evet, konuşalım."

Biraz mahremiyet için kalabalık yattan ayrılıyoruz. İkinci güverteye ulaştığımızda, Jane'in küçük kız kardeşiyle yüksek sesle sohbet ettiği dolu bir jakuzinin yanından geçiyoruz.

Janie ile hızlıca baktık. Ve sonraki basamaklara doğru başımı sallıyorum. O da "*Sonra görüşürüz.*" *der* gibi başını sallıyor.

Charlie ve ben yattan indiğimizde, ahşap rıhtımda duruyoruz. Tekne yanımızda yükseliyor ve bana sürekli ailevi zenginliğimizi hatırlatıyor.

Nereden ve nasıl geldiğimizi asla unutmuyorum.

Özel marina sayesinde paparazziler görünürde yok. Parmak eklemlerimi kırıyorum. Ve Charlie'nin yumruklarını pantolonunun ceplerine sokmasını, güneş gözlüklerini gömleğine asmasını izliyorum.

"Bir gezegene roketle gitmeyi mi planlıyorsun?" Şaka yapıyorum. "Benim de gelmemi ister misin?" Dudaklarım onun soğuk bakışlarından hızla aşağıya doğru dönerken ölmek üzere olan bir gülümseme gösteriyorum.

"Herkes seni yanında istemez." Ouch.

Kaşlarım çatıldı. "Ben asla *herkes* demedim. Sadece seni kastettim."

Charlie kısa, sinirli bir kahkaha atıyor, gülümsemesi neredeyse acı veriyor. "Seni yanımda istediğimi varsaymayı bırak."

Tanrım... Başımı tekrar tekrar sallıyorum. Doğru kelimeleri bulmanın eşiğindeymişim gibi dudaklarımı yalayıp duruyorum. Ne olduklarından emin değilim ama biri bana onları versin. "Ben ne yaptım? Bu Ben'le mi ilgili-"

"Tek başınasın."

Kırbaçlanmış gibi hissediyorum, takip edemiyorum. "Ne-" "Kendi başınasın."

Harvard'da." "Bekle-"

Charlie kendinden emin bir şekilde, "Beklemek yok, beni bundan vazgeçirmek yok," diyor. "Harvard'a gitmeyeceğim. Oda arkadaşın olmayacağım. Başka bir tane bul."

Bir elimi başımın üzerine koyuyorum, kaslarım kasılıyor. "Üniversiteye bir hafta var."

"Ve tüm kampüs Maximoff Hale ile yaşamaya bayılır." Onun derdi ne lan? "Maximoff Hale'e gitmek isteyen sendin."

Harvard." Sesim yükselmeye başlıyor ama henüz bağırıyorum. "Ailemize yakın olmak için Philly'ye daha yakın bir yere *gitmeyi tercih ederdim ama sen Harvard'a birlikte gidelim* dedin. Şimdi de kaçıyor musun?"

"Evet." Charlie bu kelimenin kalmasına izin verdi.

Bedenlerimizi yaklaşık bir metre ayırıyor. Ama dört yıldır ilk kez, aramızda bir okyanus kabarıyor. Onu benden gittikçe uzaklaştırıyor.

Ona doğru bir adım attım. "Neden?"

"*Nedenini* söylersem, her zaman yaptığın gibi düzeltmek isteyeceksin ve her şeyin düzeltilmesi gerekmediğini hiç düşündün mü?" Öfkeli sarıyeşil gözleri beni yakıyor. "Bırak senin tarafından düzeltilmeyi."

Ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Neden bu kadar üzgünsün? Sen *Maximoff Hale'sin*," diyerek neredeyse adımı tükürüyor. "Kendi başına her şeyi yapabilirsin, hatta daha fazlasını."

Yine Jason'ı düşündüm. Harvard'da Charlie'ye nasıl bir can simidi gibi tutunduğumu düşünüyorum. Eğer üniversiteyi bırakmak istiyorsa, sorun değil. Ona tuzak kuramam ama bunu *neden* birdenbire yaptığını anlamıyorum.

Ve evet, bir cevap istiyorum.

Bu benim için çok mu kötü? "Sadece bana nedenini söyle-"

Yaklaşıyor, aradaki mesafeyi kapatıyor ama iyi bir şekilde değil. "Sana bakmaya dayanamıyorum. Etrafında olmaya ve seninle üniversitede dört yıl geçirmektense peroksitle yıkanmayı tercih ederim." Charlie yüzümün buruşmasını izliyor. "Birinin senden hoşlanmadığı gerçeğiyle başa çıkamıyor musun?"

"Oooh," diyor bir seyirci, yattan bizi süzerek. Küpeşteye dayanıyorlar ve kuzenimle mücadele ettiğim ahşap rıhtıma bakıyorlar.

"*Siktir git.*" Ters ters baktım. Charlie sınıf arkadaşlarımdan benden nefret ettiğini biliyor. Sadece ailem değil. Onu işaret ediyorum. "Yetişkinmiş gibi davranmayı seven on altı yaşında toy bir çocuksun, ama en sorumsuz, kendine düşkün çocuklardan birisin-" Sağ kroşesini görüyorum ve sola kayarak darbeden kaçıyorum.

Otomatik pilottaydım, bir refleks ve ona doğru savurdum. Yumruğum çenesine çarparak yere düştü.

Kahretsin.

Onu ciddi şekilde yaralamak istemediğim için elimi kaldırıyorum. Ben daha kaslıyım, daha güçlüyüm. O bir santim daha uzun olsa bile. "Charlie-"

Daralmış gözleri kafatasımı deliyor. Ve bir yumruk daha atıyor. Parmak eklemleri elmacık kemiğime çarpıyor. "Ohhhh!" diye bağılıyor seyirciler.

İrkildim ve onu sertçe geri ittim. Kaburgalarımı çivilemeye çalışıyor. Onu tekrar itiyorum.

"İyi olduğun şey bu değil mi?!" diye bağılıyor. "Vur bana!"

Gerginim, patlamak üzereyim ve üçüncü kez üzerime geldiğinde omzunu tutuyorum. Karın kaslarına bir yumruk indirdim ve o da ağırlığını bana verdi. İskeleye çıkana kadar. Birbirimizle güreşiyorduk. Tükürükler havada uçuşuyor, yumruklar kazıyor ve nabızlar çarpıyordu.

Yanağındaki deriyi kopardım.

Zaten hırpalanmış kaburgalarımı yumrukluyor. Aramızda bir tür nefret asit gibi kaynıyor ve ben buna bir son veremiyorum. Nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

Sırt üstü yattım. Başımı ona doğru çevirdiğim anda bir aparkat savurdu. Parmak eklemleri çeneme çarptı ve burnumu yakaladı.

Burun deliklerimden kan akıyor. Charlie benden uzaklaşıyor ve ben de oturup ellerimi yüzüme götürüyorum. Ağır ağır nefes alıyorum.

Lanet yattan gelen kakofoniye, "oh be" ve "lanet olsun" seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Tek dizimin üstüne kalkıyorum,
kaslarım yanıyor. *Çığlık atmak*
istiyorum.

Ama yukarı bakıyorum. Charlie yanağındaki yaraya dokunuyor, tüm vücudu benimki kadar kötü dövülmüş ve güçlü, keskin bir nefes alıyor.

"Bunu yapma Charlie," diyorum, kanlı burnumdan dolayı sesim boğuk çıkıyor. Aramızda mesafe olmasını istemiyorum. Eski halimize dönmek

istemiyorum.

daha gençti.

Charlie sallanıyor ama dengesini sağlıyor, sonra yaklaşıyor. Yükseliyor. "Soğuk kalpli gerçeği mi istiyorsun?" Sesi derin, acı dolu bir fısıltı, bu yüzden sadece ben duyuyorum. "Hiç var olmasaydın daha iyi olurdu."

Gözlerim yanıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı, ciğerlerime saplanan yirmi bıçak gibi içime saplanıyor. Herhangi bir yumruk ya da tekmeden daha kötü.

Charlie döner ve marinanın restoranına doğru yola çıkar.

Parmaklarımın çatlaklarından sızan kan, çıplak göğsümden aşağı damlıyor. Nabzım boğazımda düğümleniyor. Ama kana odaklanarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Gözden kaybolan Charlie'ye değil.

Burnumu pazumla bastırmaya çalışıyorum ve sonra aniden dizimin dibine siyah bir tişört düşüyor. Yata bakıyorum, onu bana fırlatan kişiyi arıyorum.

Seyirciler çoktan dağılmaya başladı. Yüzleri buradan tanımak çok zor. Minnetle gömleği toparlayıp kumaşı burnuma bastırıyorum. Ve ayağa kalkıyorum.

Yata döndüğümde çoğu insanı atlatmayı başarıyorum. Biri hariç tüm meşaleler söndüğü için karanlık olan boş pruvaya doğru ilerliyorum. Bej minderler bir güneşlenme minderi oluşturuyor ama ben oturmuyorum.

Çömeliyorum, hafifçe irkiliyorum ve mavi bir soğutucuyu karıştırıyorum. Buzların hepsi erimiş, bira ve soda kutuları ılık suyun içinde yüzüyor.

Uzaklara bakıyorum. Charlie'nin sözleri kulaklarımda çınlıyor. *Hiç var olmasaydın daha iyi olurdu.*

Kendi başınıza her şeyi ve hatta bazılarını yapabilirsiniz.

Hiç bir şeye ya da birine ihtiyacınız olduğunu hissettiniz mi? Sadece bir anlığına.

Sadece bir saniye.

Nadiren yalnız kalıyorum ama Jane'den, anne babamdan ya da kardeşlerimden veya ailemden bahsetmiyorum. Hiç bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğiniz oldu mu? Sanki bir boşluk varmış ve o boşluğu nasıl dolduracağınızdan emin değilsiniz gibi?

Belki de doldurulmaması gerekiyordu. Belki de budur ve ben bu oyulmuş parçadan, bu boşluktan memnun olmalıyım.

Hiç var olmasaydın daha iyi olurdu.

Evet.

"Yürü, kurt izci."

Başım aniden bana böyle seslenen tek adama doğru dönüyor. Kapıcı doktorun yirmi dört yaşındaki oğlu.

Farrow Redford Keene.

Siyah mayosu kaslı belinden aşağı sarkıyor. Vücudunu neredeyse içime çekiyorum. Zayıf kesimli ve biçimli ama benimki gibi bir yüzücü yapısı yerine, boyu *MMA dövüşçüsü* diye bağırıyor.

Dahası, bembeyaz saçları geriye doğru taranmış, burnu delinmiş ve *en seksi* dövmele boynundan göğsüne kadar iniyor. Mürekkepli korsanlar, kafatasları, gemiler, hançerler, serçeler ve kırlangıçlar.

Farrow'a belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Ama o yakınımında duruyor. Ben çömelmiş donup kalmışken tam yanımda.

Ne zamandır orada?

Farrow kara kaşlarını bana kaldırıyor. Sanki yeterince hızlı anlamıyormuşum gibi, ama telaşsız bir şekilde bir parça sakız çiğniyor. Sonra gözlerini deviriyor ve yanıma çömeliyor.

Soğutucuyu karıştırmasını izliyorum.

Lanet olsun, yoldan çekilmemi istedi.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, karanlık bir sersemlikten uyanıyorum. "Neye ihtiyacın var?" Dudağımı birkaç kez yalayıp kandan demir tadı olarak soruyorum. Siyah gömleği elimde tutuyorum.

"Bunun için endişelenme." Farrow birkaç bira aldı ve kısa bir süre bana baktı. "Bok gibi görünüyorsun." Ayağa kalktı.

Ayağa kalkıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, alaycı bir tavırla. "Bir an için *kanın* çekici bir aksesuar olduğunu düşündüm. Bilirsin işte, şapka, atkı, ışın kılıcı gibi."

Dudakları yukarı kalktı. "Işın kılıçlarını çekici bulabilirsin."

Gülümsememeye çalışarak neredeyse inliyordum. Zamanın beşte dördünde sinir bozucu oluyor. Beşte biri ise *neredeyse* tuhaf bir sırıtışa neden oluyor. Ona bir bakış atıyorum. "Işın kılıçlarının çekici olduğunu söyledim mi?"

"Çok fazla kelimeyle." Farrow bir elinde bira kutularını yığıyor, sanki gitmek üzereymiş gibi. Ama burnum kanadığı için kanayan göğsüne odaklanıyor.

Dudaklarımı tekrar yalıyorum, daha derin bir nefes alıyorum. İçimde güçlü bir şey kabarıyor. *Kal*.

"Farrow!" diye sesleniyor bir adam mutfağın içinden. Farrow bakışlarını Be

n. Benimkini onun üzerinde tutuyorum.

Sonra geri geri yatın kapısına, o sese doğru yürür. "Need bir şey var mı, kurt izci?"

Evet.

Başımı salladım. "Hayır."

Bakışları elimdeki siyah gömleğe düşüyor ve gülümsemesi genişliyor.
"Sende kalsın."

"Ne?"

"Gömleğim. Geri almama gerek yok."

Vay anasını. İtiraz edecek ya da gömleği geri vermeyi teklif edecek vaktim yok; çoktan mutfağa çıktı.

Buna asla inanmayacaksınız ama gülümsüyorum. Kendi kendime gülüyorum, göğsüm daha iyi, daha hafif bir hisle şişiyor. Önce kapalı kapıya, sonra da karanlık ufka bakıyorum. Aşağıda okyanus dalgaları beni çağırıyor, beni özgür kılmak için.

Siktir et.

Koşuyorum. Güneşlenme minderlerinin üzerine, sıçrayıp pruvadan atlıyorum. Su beni bir kucaklama ve eve hoş geldin gibi sarıp sarmalıyor.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

Aceleyle, bir göl evinin yatak odasında düz yeşil bir gömlek giyiyorum. Dirseğim ayı şeklindeki bir lambaya takılıyor, çok geç uzanıyorum. *Hay sikeyim.*

Camlar parkeye çarpıp kırılıyor.

Çabucak çıplak ayakla çömeliyor ve büyük parçaları topluyorum. Ailevi sorunlarım düşünüldüğünde, kırık bir lamba çok da önemli değil.

Başa çıkabilirim.

Ben parçaları toplarken Farrow çömeliyor ve keskin camları toplamaya yardım ediyor; bu arada kulaklığını da takıyor. Siyah pantolonuna zaten bir telsiz takılı.

Protesto etmek için ağzımı açtım. *Anladım* demek için.

Ama kendimi durdurup sadece onu izliyorum. Dövmeli çocukluk arkadaşım. Dizüstü bilgisayarında *Hızlı ve Öfkeli*'yi izliyorduk. Filmi sadece on beş dakika durdurdum.

Çünkü ikimizin de telefonu aniden çaldı. Çoktan aşağıya inmiş olmalıydım. Ama Farrow'la birlikte kırık bir lambayla uğraşmayı tercih ederdim.

Küçük parçaları avucunun içine alıyor, dikkatini ayaklarımın yanındaki parçalara veriyor. Onu izledikçe, ne kadar *şanslı olduğumu* düşünüyorum.

Cidden, çok şanslıyım.

Birkaç saat önce bir dağın tepesinde yürüyüş yaptık. Onu sevdiğimi söyledim.

Beni sevdiğini söyledi.

Adrenalin hala damarlarımda o anın sıcaklığını pompalıyor, ancak medyanın şu anki serpintisi bir sırt çantası çimento gibi üzerime yapışıyor.

O

Sırt çantasını açmayı ve ağırlığın yarısını vermeyi *düşünebileceğim* tek kişi.

Gümüş halkalı parmaklarına baktığımda, beni bakarken yakalıyor. Bakışlarımı boğazındaki dövme kılıçlara, ardından güçlü çenesine ve eğlenen dudaklarına doğru kaldırıyorum.

Kaşları kalktı.

Sessiz kalıyorum. Nabzım sert atıyor. Ama zihnim keşfedilmemiş yönler doğru hızlanıyor - geçmişteki ve şimdiki her şeyi ve her şeyi *düşünmeden* duramıyorum - ve konuşmaya nasıl başlayacağımdan bile emin değilim.

Farrow bir şey söylememi bekliyor.

Herhangi bir şey.

Ben yapmayınca ayağa kalkıyor. "Ayaklarına dikkat et, kurt izci." Gergin yapımı inceliyor. Beni iyi okuyor.

"Ben hallederim." Ayağa kalkıyorum ve kırık camları küçük bir çöp kutusuna atıyoruz. Farrow ellerini boyalı siyah saçlarında taramadan önce avuçlarını temizliyor. "Neye k a f a y ı taktığını bana söyleyecek misin?" O ahşap şifonyere rahatça yaslanır.

Karşılaştırdığında ben katı bir heykelim. İnsanlara yüklenmeye alışık değilim ama lanet olası bir nedenden ötürü ona yüklenmek istiyorum. Bunu taşıyabileceğini biliyorum.

Kısa bir nefes aldım ve ağzımdan "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Tanrı

m.

İsa.

Ona söylemek istediğim bu değildi.

"Şu anda," diyor Farrow, "erkek arkadaşımın bana nasıl olduğumu sorarak konuyu saptırmasını izliyorum."

Başımı salladım, kollarımı kavuşturdum. "Gerçek bir bekçiye benziyor."

"O bir şey," diye alay ediyor Farrow ve telefonundan saati kontrol ediyor. Şifonyerden uzaklaşıyor ve kapıya doğru geri geri yürüyor. Benden uzağa.

Dört yıl önceki yattan ciddi bir deja vu yaşıyorum.

"Son şansın." Sesi derin, sert ama paradoksal bir şekilde pürüzsüz.

Aklımdan geçenleri konuşmak için son şansım. Telefon ikimizi de alt kata çağırdı. Ben, Jane tarafından. O, Akara tarafından.

Farrow doğrudan bana bakıyor. Güçlü bakışları beni okşarken sıkıca kavlıyor. Sessizce konuşmam için beni dürtüklüyor ama usulca bana şunu hatırlatıyor

O her zaman benim düşüncelerimi ve duygularımı korudu. "Bekle," dedim.

Durur ve omuzlarını kapıya yaslar.

"Jane'in az önce arayıp *aşağıya, mutfığa gelmesini* söylediğini düşünüyorum. *Konuşmamız gerek, Moffy.*" Farrow'a elimle işaret ediyorum. "İlişkiler konusunda uzman olmadığının farkındayım ama arkadaşlıkları bilirim ve konuşmamız *gerek* demek asla iyi bir şey değildir."

Ağzı *dizlerine kadar inen* bir gülümsemeyle yükselmeye başlıyor. "Ya da sadece konuşmak istiyor olabilir."

Piercinglerine odaklanıyorum: dudağının etrafındaki halka, burun halkası ve sarkan küpesi - on üzerinden on ikiyle çıkıyorum. Görünüşünden daha fazlası için. Burada duruyor, benim takıntılarımı eğlendiriyor ve karşılığında bana sadece dürüstlük vereceğini biliyorum.

"Ya da Jane taşınmak istiyor."

"Fazla

düşünüyorsun."

"En kötüsüne hazırlanıyorum," diye karşı çıkıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "O aptal makaleden beri zamanının çoğunu kardeşleriyle geçiriyor. Aklının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Jane ve ben belki de sonsuza dek ilk kez aynı kitabın aynı sayfasında değiliz.

"Öğrenmek üzeresin," diye hatırlatıyor Farrow ve telefonunun saatini tekrar kontrol ediyor. "Ve geç kalacaksın."

"Yani," diyorum düşünmeden. Tam bir dahi. Bilenmiş çenemi ovuyorum. "Yani," diye kelimeyi uzatıyor ve bana yaklaşıyor, bilmiş bakışları beni tarıyor tepeden tırnağa.

Kaslarım kasılıyor ve yanıyor, tahrik oluyorum. Onunla ilgili her şey tahrik edici hale geldi. Şu anda sadece iki adım ötemde olduğu için mutluyum ama bu hareketi ilk ben başlatmadığım için biraz sinirliyim.

"Oyalanıyorsun Maximoff. Ya Jane'i dinlemek için gerçekten gerginsin," diyor Farrow derin, sert bir fısıltıyla, "ya da bana takıntılısın."

Tanrı aşkına. Sözleri sikimi yumrukladı.

Memnun gülümsemesi yanaktan yanağa uzanıyor. Alternatif bir evrende bir yerlerde, bu lanet gülümseme üzerine tezler yazan bir filozofum. Ve benim üzerimdeki etkisi.

Farrow, "Gururum okşandı." diyor.

Tedirginliğimi haykırıyorum. Kan güneye pompalanıyor, sikim hala anlamıyor. "Senden hafifçe, biraz etkileniyorum," diyorum ona. "Bu *saplantıdan* o kadar uzak ki, beş milenyumda bu kelimeye ulaşamıyorum bile."

"Hafifçe, biraz," diye tekrarlıyor usulca, bakışları yüz hatlarımda dans ediyor. Dilini alt dudağının ve gümüş piercinginin üzerinde gezdiriyor. Hava daha baş döndürücü.

Göğsüm daha derin bir nefesle yükseliyor ve iki metrelik mesafeyi kapatıyorum.

Farrow keskin çenemi kavırıyor, büyük avucu sıcak. Ben de ensesini kavırıyorum, elim siyah saçlarına doğru yükseliyor. Ağzlarımız alaycı bir şekilde yakın ama dokunmuyor.

Onu geriye doğru yürütüyorum. Ta ki kaslı omuzları tekrar kapıya çarpana ve bacaklarımız birbirine dolanana kadar. Şimdilik benim önden gitmeme izin veriyor.

Nefes alıyorum, "Sana takıntılı olmadığımı söylediğim kısmı duydun mu?"

Kahverengi gözleri ağzıma kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor.

Öp beni, dostum.

"Gergin olduğunu söylediğim kısmı duydun mu?" Çakıllı sesi beni güvenlik gibi sarıyor.

Başımı salladım. "Evet." *Biraz endişeliyim.* Birçok açıdan bu adamı yanımda istiyorum ama gerçekler sertçe çarpıyor.

Ve geri

çekiliyorum.

Ellerimiz düştü.

İkimiz de hayal kırıklığına uğramış gibiydik ama ona gerçeği söyledim: "SFO toplantına geç kalmamalısın."

Gözlerini deviriyor. "Bu resmi bir toplantı değil. Bana ihtiyacınız olursa, siz Jane ile konuşurken yanınızda olabilirim."

"Hayır," diye sözünü kestim ve bir adım daha geri çekildim, bıçak kaburgalarım saplanmıştı. "Akara bizim için kendini tehlikeye attıktan sonra onu yüzüstü bırakmamalısın. Benim yüzümden değil." Hemen ekliyorum, "Ben kendi başıma iyiyim. Her zaman öyleyim." Bana yattaki *Charlie*'yi hatırlatan kelimeler seçtiğim için utanıyorum.

Sikeyim.

Farrow fark eder. "Yüzün iyi olmadığını söylüyor."

Yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum. "O zaman lanet yüzüme bakmayı kes." Farrow başını öne arkaya eğiyor. "Hayır."

Bu *hayırın* sertliği karşısında sarsıldım. "Ne?"

"Beni duydunuz." Farrow başparmağıyla kapı tokmağına vurdu. *tık tık* kısa sessizliğimizi dolduruyor. "Gülümsüyorsun."

Sik beni. Ağzımı birkaç kez ovaladım. Evet, lanet bir aptal gibi gülümsüyordum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun."

Yemin ederim dilini yanağının iç kısmına bastırmasına bir saniye kaldı. Burnumdan sıcak bir nefes alıyorum ve kaslarım neredeyse bilinçsizce esniyor.

Vücudumun beynimi dinlemediğini söylemek isterdim, ancak her ikisi de daha iyi bir karara karşı *Team Farrow* tişörtleri satın aldı ve yaptı. İçimde bir yer - serçe parmağım... ön lobumdaki mikroskobik bir sinir ucu - direnmeye çalışıyor.

Konuşmayı geriye sarıyorum. "Sana söz veriyorum, ben iyiyim. Sensiz *iki yüz yıl* hayatta kalabilirim."

Gülümsemesi kontrolden çıktı. "Ben olsam da olmasam da, iki bin yirmi iki yaşına kadar hayatta kalamayacaksın."

"Geleceği görebildiğini fark etmemiştim."

Farrow bir kez güler. "Tam bir ukala." Düşünceli bir şekilde başını sallar. "*İhtiyaç* doğru kelime değildi o zaman." Bakışlarımı tutuyor. "Beni yanında istiyor musun?"

Evet.

İçimde bir şeyler kabarıyor. Her türlü duygusal engeli bırakıyorum ve o da bu onaylamayı yüzümde binlerce kez görüyor.

Farrow kapıdan çıktı. Ve hızlı, kusursuz bir hareketle başımın arkasını kavradı ve beni öptü. *Hay sikeyim.*

Ben.

Ağzını ayırıyorum, açlık dilimi onunkine doğru itiyor ve vücutlarımız içgüdüsel olarak birbirine çarpıyor. Sanki bir asırdır alay ediyormuşuz gibi. Her patlayıcı öpücük bedenimi patlatıyor. Beynimi.

Saçlarını sıkı bir yumrukla kavriyorum; kısık iniltisi ağzıma çarpıyor. "Siktir," diye nefes alıyor ve dudağımı ısıırıyor.

Tanrım, evet. Sıcak bunaltıcı, inşa edici, haşlayıcı - önce durur, geri çekilir.

Farrow düşmüş olması gereken kulaklığını takıyor. "Beni istiyorsan, bana sahipsin. Hadi gidelim, kurt izci."

Hâlâ soluk soluğayım, başım dönüyor. Acıyan dudaklarımı yalıyorum. Az önce beni birden fazla pozisyonda sıkmış gibi hissediyorum.

Ellerini karışmış saçlarında gezdiriyor, ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Sen yapmazsan olmaz," diye karşılık veriyorum ve nefes almayı kesiyorum. "Beni takip et."

Gözlerini devirdiğini ve arkamdan sırtıttığını hissedebiliyorum ve ağzımı tekrar ovuşturuyorum ve gülümsediğimi fark ediyorum. Ciddi olabilecek bir şey karşısında bile,

gerçek kıyamet günü.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

SÜRPRİZ, geç kalan ben değilim. Jane bir saniye içinde mutfakta olacağına dair mesaj attı.

Proaktif bir şekilde *beklemek* bana göre değil. Bunu kabul edebilirim. Bu yüzden Farrow bir parça sakızı açıp buzdolabını çekiştirerek açtığında ona "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Sakızını yavaşça çiğniyor ve bana yirmi yedi yaşında olduğunu hatırlatan bir şekilde bakıyor. Ben yirmi iki yaşındayım ve o kendi başına bir bok yapamayacak kadar yetenekli.

Farrow gülümsemeye başlar. "Yumurta almak için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmen çok şirin." Bir karton alır ve buzdolabını tekmeleyerek kapatır.

"Lanet yumurtaları düşürebilirdin." Aptalca bir savaş veriyorum.

Ve yüzümü buruşturarak gülümsüyorum, bu da gözlerimi oymak

istememe neden oluyor. Farrow sakızını patlatıyor. "Yani

yumurtaları düşürdüm *diyorsun*." "Düşürür müydüm?

Düşürebilirdin demek istediğime eminim."

Farrow kartonu lavabonun yanına koyar. "Senden daha sağlam ellerim var." Yakınına eğilir ve boğuk bir sesle fısıldar, "Bu işte beni yenemezsin."

İçgüdüsel olarak başımı sallıyorum. Konu Farrow olduğunda, erkek arkadaşı olsun ya da olmasın, bu kadar çabuk pes etmek istemiyorum.

"Henüz kanıtlanmadı."

Gülümsemek için gözlerini deviriyor. "Elini uzat."

Elimi uzatıyorum, avuç içi aşağı bakacak şekilde. Sadece görerek nasıl titrediğini anlayabildiğini merak ediyorum.

Farrow bileğimi döndürüyor. "İşte böyle." Ve sonra avucumun içinde bir yumurta kırıyor.

Ona gülümse. Ona gülümse. "Bunun için teşekkürler," diyorum alaycı bir

şekilde, elimden kırık yumurta kabuğu ve sarısı damlıyor.

"Ne zaman istersen." Gülüyor, ben de hemen harekete geçip akan yumurtayı siyah V yakasına siliyorum ve altındaki karın kaslarının çıkıntılarını hissediyorum.

Farrow dirseklerini lavaboya dayıyor ve aslında gömleğini havlu olarak kullanmama izin veriyor, o şeyi giyerken bile. *Tanrım.*

O A sınıfı seksi bir pislik.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Jane nefes nefese kapıdan giriyor ve kafalarımız dönüyor. Kahve desenli büyükanne pijamaları giymişti. Koltuk altına bir cilt sıkıştırmış.

Farrow'u görüyor. "Oh, ikiniz de buradasınız-" Kedi terlikleri kaygan parkede kayıyor ve neredeyse yüzüstü düşüyor.

Binder yere düşüyor.

En iyi arkadaşıma ulaşmak için koşuyorum, ama dirseğini yakaladığımda o çoktan kollarını uzatarak kendini sabitlemiş oluyor.

Dudaklarım neredeyse kalkıyor. "Bonsoir, ma moitié," diye fısıldıyorum. *İyi akşamlar, diğer yarım.*

İri mavi gözleri bana zayıfça gülümsüyor. *Sadece sen ve ben varız, eski dostum* demesini *ya da* bu cümlemin herhangi bir varyasyonunu söylemesini bekliyorum. Sadece iyi olduğumuzu bileyim diye.

Her zaman olduğumuz gibiyiz.

Hiçbir şey değişmedi.

O hala Janie. Ben hala Moffy'yim. Ve acı sona kadar en iyi arkadaşız.

"Burada olmana sevindim," diyor ve akan burnunu ovuşturuyor. Duygularını bastırıyor. Dosyayı eline alıyor. "Bu senin için. Seninle önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Kardeşlerimle daha önce konuştuğum bir şey."

Her zaman ilk başvurduğu kişi ben oldum ve bunun tersi de geçerli. Sırlarda, kişisel mücadelelerde, *önemli bir şeyde*, herhangi bir şeyde-Jane Eleanor Cobalt benim bir numaramdır.

Ölüm kalım meselem.

Ama benden önce Beckett ile konuşmuş. Ve hatta Charlie ile. Yine de, birilerinin benim köşemde ve şu anda bu mutfakta olduğunun farkındayım.

Farrow kirlenmiş gömleğini başına geçiriyor ve ellerini yıkıyor. Yumurta pişirmek için mutfakta yer değiştirirken küpesi sallanıyor. Ve koruyucu bakışları benimkilerle bir kalede buluşuyor.

O benim için burada. Eğer ona ihtiyacım olursa. İyiden de öte bir his.

Artık sadece Jane ve ben olmadığımızı biliyorum ama arkadaşlığımızın en iyi yanlarının diğer ilişkilerimiz yüzünden değişmesini de istemiyorum. Dosyayı alıyorum ve Jane oyalanıyor. Ben de oyalanıyorum. Medya patlamasından önce selamlaşırken sarılırdık ya da ben onun iki yanağını öperdim. Şimdi ise, ona sarılıyor Kollarımı açtım ve rahatsız edici bir şekilde kaskatı kesildim.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

"Bana ne yapmak istediğini söyle," diye fısıldıyorum.

"Yapacağım." Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor ve çilli yanağındaki dalgalı saçlardan bir parça koparıyor. "İşte bu yüzden konuşmamız gerek."

"Pekâlâ." Kolumu uzatıyorum ve buzdolabına yöneliyorum. "Bir şey ister misin?" "Hayır, kahve yapıyorum." Çoktan cezveyi yarılamıştı.

Buzdolabını açtım ve bir Ziff spor içeceği aldım. Etiketinde *Z harfi* ve altında *Ascend* yazıyor, limonata aromalı ve Fizzle ürünü. Göl evinde Fizz gazozları, Lightning Bolt! enerji içecekleri ve bir sürü Ziff var.

Ada tezgâhındaki bir dosyayı çevirip açıyorum ve boş beyaz kâğıtlar buluyorum. "Hepsi boş mu?"

Jane bir kupa dolduruyor. "El yazımı okumak çok zor olduğu için bazı notlar almak isteyebileceğinizi düşündüm."

Cilt cebinde bir kalem buldum. "Sorun değil." *Ne yazacaktım ki?* Karanlıkta tutulmak en sevdiğim duygu değil.

Ama bunu biliyorsun.

Dirseklerimi tezgâha dayıyorum. "Bir cenaze töreni mi, Jüpiter'e bir gezi mi yoksa Görünmezlik Pelerini'nin yeniden icadını mı planlıyoruz?"

Farrow, "'Önemli' şeyler söyledi," diyor ve kızartma tavağını lavaboya koyuyor.

Ona bir bakış attım. "Yani cenazeler senin için önemli değil mi? Harika. Benimkini asla planlamayın."

"Bunu konuşmuştuk. Benden önce ölmeyeceksin," diyor Farrow kesin bir ifadeyle. Çırpılmış yumurta kâsesini alıp yanıma yanaşılıyor. "O hayalden vazgeç."

"Hayır," diyorum, sesim kararlı.

Ağzında bir gülümseme belirliyor ama ikimiz de Jane'e odaklanıyoruz.

Bir fincanı iki elinin arasına alıyor. "Kardeşlerime ve Sulli'ye senin ve benim arkadaşlığımızın değişmesini istemediğimizi söyledim ama doğal olarak medya ve paparazziler ayrılmanız için baskı yapacaklar. Peki biz nasıl aynı kalacağız Moffy?"

Paparazziler diğerk taraftaymış gibi kapıya doğru işaret ediyorum. Ama değıller. Ama Philadelphia'da bir yerlerde, umutsuz akbabalar gibi bekliyorlar. Leşlerimize açlar. "Onları görmezden geliyoruz, Janie."

"Yapabilir miyiz?" Kahvesini yudumluyor. "Ne zaman birlikte olsak yüzümüze vuracaklar. Ne düşündükleri umurumda değıl, ama onlar sivrisinek ve ikimiz de onları uzaklaştırmak için can atacağız. Bunu yapmak için tek yapmamız gereken mesafe koymak, birlikte görünmeyi bırakmak, birbirimize bakmamak-"

"Hayır, lanet olsun hayır."

Başımı sallıyorum. Janie

gülümsemeye başladı.

Farkına varıyorum. "Bir planın mı var?"

"BU ÇILGINLIK" diye mırıldanıyorum, hâlâ dosyaya bakarken. Şimdi bazıları bir *Semisonic* şarkısının sözleri olan notlarla tıka basa dolu. Görünüşe göre Farrow *kuralları* olan *notları* "siktir et" kategorisinde rafa kaldırıyor.

Adaya yaslanıyor. Yumurtasını yavaşça yiyor. "Bu çılgın planı kabul ettin."

"Otuz dakikamı aldı." Kapıya baktım ama Jane Charlie, Beckett ve Sulli'ye aynı fikirde olduğumu söylemek için ayrıldı.

"Beşimiz de turneye çıkıyoruz," diyorum yüksek sesle. Bu gerçeğin batmasına izin vermek içinde.

Hayır, hala yüzde yüz milyon tuhaf. Beşimiz bir aradayız. Altı korumamızla birlikte bir tur otobüsünde uyuyorduk. Bir otobüste toplam on bir kişi. Amerika'yı boydan boya geçiyoruz.

Bu lanet kargaşayı nasıl kabul ettim? Notlarıma göz attım.

Plan: çeşitli şehirlerde buluşmalar düzenlemek. İnsanlar bizimle fotoğraf çektmek ve imza almak için para ödeyecek. Televizyon oyuncularını her zaman kongre turları yaparlar. *Kısa soru-cevap panellerini* bile not aldım. Tüm FanCon, H.M.C. Philanthropies tarafından yönetilecek. Tüm gelirler hayır kurumlarına gidecek.

Çalışıyor olacağım ama kabul etme sebebim tam olarak bu değıl.

Farrow bir bardak su içiyor. "Bir süre Philly'den uzak kalacaksın."

Başımı sallıyorum. Kendimi sonsuza dek göl evinde izole etmeyi hiç planlamamıştım. Eninde sonunda Philly'de paparazzilerle uğraşmak zorunda kalacaktık ama yolda kameramanlarla uğraşmak daha kolay olacak. Hepsi bizi takip etmek istemeyecektir.

Ailemiz hala Philly'de yaşıyor.

Ailelerimiz hala bizden daha ünlü. Birçok kameraman onlarla birlikte şehirde kalmayı tercih edecek.

İnsanlar her zaman *medyadan bu kadar nefret ediyorsan git* derler. Ben de her zaman *ailemin ve işimin burada olduğunu ve paparazzilerden nefret etmediğimi söylüyorum. Bir arada yaşıyoruz.*

Doğduğumdan beri onların bazen dostane bazen de sinir bozucu varlıklarıyla uğraşıyorum. Kameramanların beni takip etmemesinin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum.

Daha büyük bir nefes alıyorum. *Hâlâ* içime işliyor.

Dosyada bir sayfa çeviriyorum ve Farrow'a bakıyorum. "Dışarıdan birinin bakış açısıyla, turun söylentilere yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

Farrow bir an için bunu düşünür. "Beşiniz de yıllardır kamuoyu önünde bir araya gelmediniz. Bu turne baş sayfa haberi olacak ve diğer her şeyi örtbas edecek." Bir kaşık dolusu yumurtayı sıyrıyor. "Bu riski alırdım ama benim bağcıklarım seninkiler gibi üç düğümlü değil."

Göz kırpıyorum. "Bu son saniye, gereksiz ekleme için teşekkür ederim." Yumurtasını ısırırken gülümsüyor. "Bir şey değil."

Bir sayfa daha çeviriyorum. Onun varlığı *bana bak* diyen bir mıknaş gibi. ve sonra yoldan sapıyorum. Çok fazla rahatlıyorum ve *düşünmem* gerekiyor.

"Bunu yapmasına izin veremem," diyorum yüksek sesle, altını çizdiğim bir cümleyi beş kez okuyarak: *Beckett bale kumpanyasından geçici olarak izin aldı.* Baş dansçı olarak bu büyük bir olay.

Farrow sayfayı zar zor gözden geçiriyor. "*Turun onun fikri olduğunu yazmayı unutmuşsun.*" Evet, Beckett Cobalt'ın bu planı yaptığına hâlâ inanamıyorum. En çok kız kardeşi Janie'ye yardım etmek için. İkiz kardeşi Charlie de bu yüzden kabul etti. Cennet ve Dünya ve her hava parçacığı Charlie'nin

Sadece benim için 4 aylık bir tur.

Destek için göl evinde olabilir ama ilişkimizin tohumları hâlâ çürümüş durumda. Yattaki o geceden beri öyle. Hiçbir şey bir gecede iyi gelişemez.

Ve Jane, Sulli'nin benim onun yanında olduğum anlardan bahsettiğini söyledi. Bir çöl yürüyüşünde ayağını kıldığını sandığı zaman gibi. Onu sekiz mil boyunca sırtımda taşımıştım ve sürekli onu sakinleştirmeye çalışmıştım. Onun harika bir insan ve güçlü olduğunu söyledim. Ona mataramı verdim ve gözyaşları gömleğimi ıslattı. Bana yüzme kariyerinin sona erdiğini söyleyip durdu ve Sulli için *yüzmek hayatla* eş anlamlıydı.

On iki yaşında bile.

On beş yaşındaydım ve ilkel patikanın sonuna ulaştığımızda ailesinin bizi nasıl bulduğunu hatırlıyorum. Ryke Amca ve Daisy Teyze kızlarını hemen acil servise götürdüler ve Sulli'nin yaralanmasından kendimi sorumlu hissettim.

Sekiz mil boyunca, onun benim ayağım olmasını diledim.

Başımı sallamaya devam ediyorum ve tezgahı kavriyorum. "Şimdiye kadar yaptığım her şeyi," diyorum Farrow'a, "daha sonra bir iyilik karşılığında para kazanmak için yapmadım. *Genç* kuzenlerimin kariyerlerini ve hayatlarını askıya almak zorunda hissedecekleri bir konumda olacağımı hiç düşünmemiştim." Jane için.

Benim için.

Hay sikeyim. "Onları koruyan biziz," diye açıklıyorum ona. "Hatta eskiden telefonlarını alır ve bizi arayan porno yapımcılarının numaralarını engellerdik. Sırf onlara ulaşamamışlar diye."

Farrow dosyayı kapatır. "Bana bak."

Gergin omuzlarımı zar zor döndürebiliyorum. Lanet dosyayı açıp her şeyi tekrar okumak istiyorum. Tekrar.

"Maximoff-"

"Anladım. Fazla düşünüyorum." Tezgâhı yumrukluyorum ve sonunda erkek arkadaşına bakıyorum.

Gözlerinde tam bir anlayış var. Ve her nasılsa hâlâ sıkı bağcıklarını çözmeye *bayılacakmış* gibi bakıyor. "Ben para almak istemezken küçük kuzenlerim bunu ödemeye karar verseydi ben de sinirlenirdim. Ama bu oluyor ve sen de buna katlanmak zorundasın."

Başımı sallıyorum, boynum tutuluyor. Onlara teşekkür edebilecek bir adam olmak istiyorum ama henüz o noktada değilim. Ailedeki gücün, bu istekliliğin ve fedakârlığın farkındayım ama sadece bu konuşmayı yaparken bile Sulli'yi, Beckett'ı ve hatta Charlie'yi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum.

Dosyayı tekrar açtım. *Aralık 14th* tarihini milyarlarca kez daire içine aldım. Başlangıç tarihi. Çok yakında.

"Ne düşünüyorsun?" Farrow sorar.

"Noel'de hiçbirimiz burada olmayacağız." Ailem normalde Noel'de göl evinde kalır - oldukça güvenli bir yer - ve kişisel korumalarımızın ayrılmalarına ve tatili aileleriyle geçirmelerine izin verilir. "Senin ve SFO'nun geri kalanının nasıl hissedeceğini düşünüyorum-"

"Umurumuzda değil," diye sözümü

kesiyor Farrow. Kaşlarımı çattım.

"Emin misin?"

Gülümsüyor. "Dostum, çoğumuz yirmili yaşların sonundayız. Çocuk yok, eş yok, başka yükümlülükler yok. Tatillerimizi işimiz bizi nereye götürürse orada geçiriyoruz." Kaşığını ağzına götürüyor. "Neye imza attığımızı biliyoruz."

Tekrar başımı salladım. Küçük kardeşim Noel günü on beş yaşına giriyor. Doğum gününü kaçıracağım ve onu incitmek istemiyorum. Sanırım olabilir.

Ciddi bir ilişkim olması ailem için yeni bir şey. Kuzenlerim ve kardeşlerim bir korumayla çıktığını öğrendiklerinden beri grup sohbetlerimi havaya uçuruyorlar.

Kinney, onunla ve müstakbel kız arkadaşıyla çifte randevuya çıkana kadar cenazesine davet edilmediğime dair mesaj attı. Luna bana konfeti ve başparmak emojisi gönderip duruyor. Ama Xander.

Hiçbir şey söylemedi.

Belki de küçük kardeşim boynumdaki morluğu düşünüyordur. Ve o zaman gerçeği nasıl itiraf edebileceğimi. Belki de sandığı kadar yakın olmadığımızı düşünüyordur. Belki de her şeyi sorguluyordur.

Bugün onu defalarca aradım ama cevap vermedi. Kardeşimle iletişimsiz kalmaktansa bir kase çivi yemeyi tercih ederim. Umarım yakında ona ulaşabilirim.

İlişkimle ilgili tüm düşünceler beni yoldan çıkarıyor. Bir parmak eklemimi kırdım. "Bu bizim için... nasıl olacak?" Farrow'a soruyorum.

Başını hafifçe eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok düşünüyordum-"

"Yok artık."

Neredeyse gülümsüyorum. Ve o fark etti. *Kahretsin.*

Farrow sanki onu patlatmışım gibi bana bakıyor. Çok memnun.

Yüzümü çektim, kaşlarım çatıldı. Kaşlarımı çatıyorum. "Dediğim gibi," diyorum ona, "dört ay boyunca *seninle* bir otobüste olmaktan nasıl kurtulacağım. Artı ailem, artı SFO ve yine *sen*. Kulağa cehennem gibi geliyor."

Ağzı yukarı kalkıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor." "Benim cehennemim *senin* eğlencen," diye fark ediyorum.

"Vay canına." Farrow sırtıyor. "Böyle söyleyince daha çok sevdim."

Ona iki orta parmağımı gösteriyorum ama eli belime dolanıyor. Daha da yaklaşıyoruz. Göğsü göğsüme değişiyor, pazularım içgüdüsel olarak omuzlarının etrafında kıvrılıyor. Neredeyse göz hizasındayız, neredeyse aynı boydayız.

Son otuz dakika içinde her küçük anı düşündüm.

Farrow ile geçirdiğim özel saatler. Philly'deki her araba yolculuğu. Yatak odamda yalnız kaldığımız geceler. Aptalca sıradan şeyler hakkında fısıldaştığımız sabah uyandırma aramaları.

Her şey biraz değişecek ve o da *değişimden* hoşlanıyor olabilir ama taşları yerinden oynatmaya başladığımızda ilişkimizin neye benzeyeceğini bilmiyorum. Ve bilinmezliğin beni biraz korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Farrow nefes alır, "Biz olacağız..." Sesi kesiliyor, parmakları kulaklığına dokunuyor. "O şerefsizler."

Ayrıldık ve ben daha sormadan bana "SFO'nun turdan benden önce haberi vardı. Hadi gel." dedi. Elinde yumurta kasesi ile koridora yöneldi.

Onu takip ediyorum, adımlarım onunkinden daha uzun. Kolayca onun yanına yetişiyorum. Adım adım ilerliyoruz.

Kaçmıyor. Telaşlanmıyor. Farrow yemek yiyor ve yürüyor, endişeli olmaktan çok ilgisiz görünüyor ve dövme parmakları saçlarını tarıyor.

"SFO ile aranız hâlâ bozuk mu?" Soruyorum.

"Her zaman sıcak suyun içindeyim." Farrow bir kaşık yiyor. "En iyi işimi orada yapıyorum." En seksi gülümseme ağzında beliriyor.

Hay sikeyim.

Bir köşeyi dönüyoruz ve çalışma odasının kapısını açar açmaz üç koruma görüyorum. Koyu deri mobilyalara uzanmışlar. Tavan yüksekliğindeki kitap rafları orman yeşili duvarları süslüyor.

Kafaları otomatik olarak bize doğru dönüyor.

Thatcher, Oscar ve Donnelly sadece *bana* bakıyorlar. Sanki *sadece korumaların girebildiği özel bir kulübe izinsiz girmişim* ve içeri girmeme izin verilmemiş gibi beni değerlendiriyorlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MAXIMOFF HALE

Şimdiye kadar güvenlik ekibinin benim için hem garip bir şekilde zor hem de aile gibi yakın olduğunu biliyorsunuz. Farrow sayesinde güvenliğin nasıl çalıştığına ve bizi nasıl algıladıklarına dair ipuçları görüyorum: Hales, Cobaltlar ve Meadows. Ünlü biri ve bir müşteri olduğum için, muhtemelen kendimi mazur görür ve ne yapmaları gerekiyorsa tek başlarına halletmelerine izin verirdim. Ama artık farkındalar. Farrow'un erkek arkadaşı olduğumu ve bunların sadece iş arkadaşları olmadığını.

Onlar hayatındaki en yakın adamlar. *Arkadaşları*. Ve eğer o benim dünyamda her şeyini ortaya koyuyorsa, ben de onun kinde her şeyimi ortaya koymalıyım.

O yüzden kalıyorum.

Thatcher Moretti'ye yaklaştım. "Buraya ne zaman geldin?" diye sordum.

Farrow kanepedeki Donnelly'ye yaklaşıyor ve hafifçe bileğine tekme atıyor, ikisi de nefeslerinin altında konuşuyorlar. Donnelly başıyla beni işaret ediyor. Demek benim hakkımda konuşuyorlar.

Keşke biyonik işitme duyum olsaydı.

Thatcher ayakta, benden beş santim daha uzun. "Yaklaşık dört saat önce geldim."

El sıkıştık. Eminim çoğu insan için 1.80 boyunda, tıraşsız, sürekli sert bakışlı İtalyan-Amerikan bir adam göz korkutucu olurdu.

Benim için yakın bile değil.

Thatcher eskiden küçük kardeşimi korurdu ve geçmişte onunla konuşurken konu asla güvenlikten sapmazdı. Olabildiğince profesyonel ve aynı zamanda Farrow'un başındaki en büyük bela.

Şimdi Jane'in ikinci koruması ve benimle Farrow'un gayri resmi refakatçisi. Farrow'u 7/24 korumam olarak tutmak için ödenecek küçük bir bedel.

Eğer halk bir korumayla çıktığımı öğrenirse, bu tüm SFO'nun ünlü olmasına neden olabilir.

Bu olamaz ve Thatcher bunun olmamasını sağlayacağını söyledi.

Thatcher'a "Farrow'un korumam olarak kalması yönünde oy kullandığınız için teşekkürler," diyorum. "Bunun anlamı çok büyük."

Başını sallıyor. "Ben sizin ne istediğinizi düşünerek oy kullanıyordum. Kişisel şikayetler bir yana, senin ve ailen için buradayım."

Bu bana tek oyun o olmadığını hatırlattı. "Akara nerede?"

"Sulli ile koşuya çıktım." Thatcher telsizinin bir düğmesini çevirir. "Dün gece Akara ve ben Omega'daki liderlik pozisyonunu paylaşmaya karar verdik. Güvenliği herhangi bir konuda bilgilendirmeniz gerekirse yine Akara, Price ve benimle irtibata geçmelisiniz."

Tri-Force hâlâ sağlam o zaman.

Eminim Farrow için de aynı şeydir, çünkü o zaten kurallara uyan biri değildir. "Hey, Moffy-" Donnelly'nin sözü Farrow'un eliyle ağzının kapatılmasıyla kesiliyor. "Affedersiniz Donnelly," diyor Farrow bana, gerçekten rahat bir şekilde. Koltuğa oturdu.

Koltuğun kol dayanağı. Yumurta kasesi de kalçasının üzerinde ustalıkla dengede duruyor. "*Verbo-emesis adında* teşhis edilmemiş bir rahatsızlığı var."

Kaşlarım çatıldı.

Oscar bir Lightning Bolt! içiyor ve "Kelime kusmuğu" diye tercüme ediyor. Hah.

"Hey, Moffy "nin neye dönüşmek üzere olduğuna dair hiçbir fikrim yok, ancak çocukluk lakabımın ortaya çıkmasıyla, *maalesef* hepsiyle aramdaki yaş farkının daha fazla farkındayım.

"Güvenlik bana sadece Maximoff demeli," diye belirtiyorum burada ve şimdi.

Farrow elini Donnelly'nin ağzından indiriyor ve korumalardan bazıları kaçamak bakışlar atıyor. Ve Farrow eğlenen bir kahkahayı dizginlemeye çalışıyor, ama bana baktığında gözleri neredeyse şefkatle benimkini okşuyor.

Pekala, bir pislik gibi konuşmuş olmalıyım. Ya da kibirli bir hıyar.

Kendini beğenmiş bir hıyar.

Yukarıdakilerin hepsi mi? Muhtemelen.

Thatcher bana "Tüm ekibe haber vereceğim." dedi.

Başımı sallıyorum ve omuzlarımı gevşetmeye çalışıyorum. Sadece biraz daha az otoriter görünmek için.

Buradaki sınırlar normalden daha bulanık ve onların gözünde sadece bir müşteri olmak istemiyorum. Ancak iki milisaniye önce, adil davranılmasını isteyen sıradan bir adamdan çok, özel bir menü talep eden sık kafalı bir ünlüye benzeyen bir beyanda bulundum.

Daha iyi bir eylem planı bulmaya çalışıyorum. Bu lanet çalışmayı terk etmemi içermeyen bir plan. Geri çekilmek, bu bir seçenek değil.

Birden Farrow ayağa kalktı. Bana yaklaşıyor ama Thatcher'la konuşuyor. "Beni güvenlik toplantılarından geçici olarak uzaklaştırdınız mı?"

"Hayır."

"O zaman neden Omega'nın tur hakkında konuştuğunu duymadım?" Farrow yanımda durdu ve bana bir kase yumurta ikram etti.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Sadece Thatcher cevap verdiğinde gözlerini benden ayırıyor.

"Maximoff'la yatak odasıındaydın." Orada bitiyor. Sanki bu her şeyi açıklıyor.

Farrow Thatcher'a ters ters bakıyor.

Thatcher ters ters bakıyor, y u m u ş a m ı y o r . Bu sessiz bir sidik yarışına eşdeğerdir.

Omega'nın yardımcı liderine elimle işaret ediyorum. "Kapı çalmak korumanın el kitabında yazmıyor mu?"

İkisi de hareket etmiyor.

Oscar bir ballı çöreğin paketini açar. "Sen hâlâ mahremiyeti tercih eden bir müşterisin." "Ve sen de erkek arkadaşın Mof-Maximoff'la birlikteydin. Siktir," Donnelly mırıldanıyor.

Benim yüzümden Farrow'u karanlıkta bıraktılar. *Bu bir daha olmayacak.* "Thatcher," diyorum ve bakışlarını kırarak beni onaylıyor. "Farrow'un işi önce gelir."

Thatcher, "Onun işi *sensin*," diye vurguluyor. "Bu karmaşık bir durum-"

"O zaman karmaşıklığı ortadan kaldıralım," diyorum basitçe. "Güvenlikle ilgili herhangi bir şey olursa, beni rahatsız edip onu yakalayabilirsiniz. Bunu tercih ederim. Başka bir karışıklık olursa da sormanız yeterli."

Farrow'un nefesinin altından etkilenmiş bir şekilde "*Lanet olsun*" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim. Kapı gıcırdayınca bütün konuşma kesiliyor. Jane ve Beckett içeri süzülüyor. Herkes için kahve tepsileri taşıyorlardı. Jane bana bir fincan

Sıcak çay ve hepimiz çalışma odasının etrafına dağılıyoruz.

Farrow ve ben ayakta kalan tek ikimizdik. O bir kitap rafına yaslanırken

-Elinde tuttuğu ahşap bir yapbozla dalgın dalgın oynarken

İki kez çözdüm. Çay bardağımı tuttum. Ve konuşmanın FanCon bölgesine sapmasını dinliyorum. Lojistik.

Nasıl olacak bu iş?

Thatcher sallanan sandalyedeki Jane'e ve Donnelly'nin yanındaki kanepede oturan Beckett'a işaret ederek, "Eğer tanıdıklarınız ya da arkadaşlarınız varsa ya da..." der. Thatcher kelime için duraklar.

"NSA," diye açıklıyor Oscar.

"Ne?" Beckett 7/24 koruması olan Donnelly'ye bakıyor.

Kuzenime "Bağlanmak yok," dedim.

"Bir seks arkadaşı," diye açıklıyor Donnelly.

Thatcher, belli ki bu kelimedden kaçınmayı umarak biraz çekinir. "Onları otobüse bindirmek istiyorsan," diyor Beckett'tan çok Jane'e. "Bir listeye ihtiyacım var. İsimler. Tura katılmalarına izin vermeden önce onları temizlememiz gerekiyor."

Çalışma odasına soğuk bir hava akımı doluyor, dışarıda kar daha yoğun yağıyor.

Beckett deri ceketinin fermuarını siyah *The Carraways* grubu tişörtünün üzerine çekmiş, yırtık kotunun içine sokmuş. Kahverengi kıvrıkcık saçları ustaca şekillendirilmiş, zayıf ve uzun boylu, dans için mükemmel bir yapıya sahip. Pembe dudaklarında sıcak bir gülümseme var. Onu son gördüğünden daha yaşlı görünüyor.

Sanki dünyanın daha fazla yeriyle tanışmış ve daha iyi çıkmış gibi. Daha sert.

Beckett Joyce Cobalt'ı New York'taki seçkin bir bale topluluğunun baş dansçısı olarak tanıyorsunuz. Dövmeleri ve ders dışı aktiviteleri magazin basınında heyecan yaratıyor. Ama aynı zamanda gösteriler için koltukları dolduruyorlar. Ona *balenin kötü çocuğu* diyorsunuz ve o da size yanıldığınızı kanıtlama zahmetine girmiyor.

Onu yirmi yaşındaki çalışkan, olağanüstü yetenekli kuzenim, Kobalt İmparatorluğu'nun en sakin ve en az dramatik olanı olarak tanıyorum. Saçmalıklara yer yok ve senin saçmalık koktuğunu ilk o söyleyecektir. Charlie'nin çift yumurta ikizi olmasaydı, belki ortak bir nokta bulabilirdik. Ama ailemde gerçekten taraflar varsa, Beckett asla benim tarafımda olmayacak.

Adil Uyarı: Beckett'a bulaşırsanız, Charlie ile bir olup sizi lime lime etmekten çekinmem.

Beckett bir kolunu uzatır. "Benim için seks arkadaşı yok." Donnelly geri sallanır. "Emin misin?"

Beckett'ı kesinlikle New York gece kulüplerinde rastgele kızları tavlarken görmüşsünüzdür. Bazen özel seks partilerine gittiğini bilmiyorsunuz - bunu *bilmemin* tek nedeni bir keresinde Eliot'a söylemiş

olması, o da Tom'a söylemiş. O da Jane'e. O da bana söyledi.
Aileyi sevmek lazım.

"Olumlu," diyor Beckett. "Eğer biriyle birlikte olacaksam, bu yolda tanıştığım biriyle olur."

Çayımдан büyük bir yudum alıyorum ve herkesin Jane'e odaklandığını fark ediyorum.

Sessiz ve pembe bir battaniyeyi vücuduna sarıyor. Belki de seçeneklerini düşünüyordur. Sormak üzereydim ama Thatcher benden önce davrandı.

"Nate'i getirmek ister misin?" diye soruyor. Mavi gözleri benimle buluşuyor. "Bilmiyorum."

Farrow bulmacayı karıştırıyor. "Onu otobüse kaçıramazsın, Cobalt. Eğer onu istiyorsan, hepimiz onunla buluşacağız."

"Ne düşünüyorsun, Moffy?" diye sorar.

"Sanırım bu senin seçimin." Çay poşetini birkaç kez daldırdım. "Ama senin Yararlı Pislik'inle aynı mekânı paylaşmak zorunda kalırsam, dilimi tutma şansım olmaz."

O şerefsizden ışık yılı daha iyisini yapabilirdi. Pahalı şeyleri ondan daha çok önemsiyor. Yemin ederim milyonlarca kez evimizde havuz, jakuzi, altı arabalık garaj, özel misafirhane vs. olmadığından şikayet etti ve Jane'e bir an önce taşınması gerektiğini söyledi.

Beckett bana bakıyor. "O kadar kötü mü?"

Elimi *şöyle bir* salladım. "2. AWB kesinlikle daha kötüydü."

Jane bana sert bir bakış fırlattı. "Je regrette d'avoir demandé ton avis." *Fikrini sorduğum için pişmanım.*

Göğsüme dokunuyorum. "Tu connais my sentiments à propos de Nate." *Nate hakkındaki duygularımı biliyorsun.*

Beckett kız kardeşine döner. "Est-ce qu'il t'a frappé?" *Sana vurdu mu?*

Oscar, Donnelly'nin kulağına fısıldıyor. Hangi korumaların akıcı Fransızca bildiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını hemen fark ediyorum. Farrow kesinlikle değil.

Jane kararlı bir şekilde başını sallar. "Hayır. Asla."

"O sadece bir pislik." Çayımı bir yudumda bitiriyorum. Kelimenin tam anlamıyla her koruma, sanki *güvenlik* bilgilerini saklıyormuşum gibi, daralmış, iğneli gözlerini üzerimde gezdiriyor. "İşte bu kadar."

Farrow sözlerimi düşünerek başını iki yana eğiyor. "Tamam, ama pislikler için bir aralık var ve çoğumuz Nate'in nereye düştüğünü bilmek istiyoruz."

Oscar aralığı göstermek için iki elini uzatır. "İşte şurada sevimli bir pislik var." Sağ elini kaldırmadan önce sol elini sallıyor.

"Bir de inek boku yemeyi hak eden tacizci orospu çocuğu var." "Ve ölmeyi," diye ekliyor Donnelly.

"Acı verici bir şekilde," diye bitiriyor Farrow.

"Komik," diye mırıldanıyorum ve Jane'i ve onun sinirli yüzünü fark ediyorum: kaşları büzülmüş, dudakları büzülmüş, olmak istediği kadar korkunç değil. "Janie sana onun pislik yelpazesinde nereye düştüğünü söyleyebilir. Onu benden daha iyi tanıyor."

Jane hiç duraksamadan, "O sevilesi bir pislik," diye açıklıyor, öfkeli mavi gözlerini herkese dikerek. "Bana sadece saygılı davrandı. Gelecekteki orgazmlarımın hatırı için onu rahat bırakın."

Donnelly sırtıyor. "Farrow koruma hakkında biraz bir şeyler biliyor ve Orgazma *hizmet* etmek-"

"Hayır." Thatcher bunu kapattı.

Tanrım, boynum yanıyor. Utanmıyorum. Hayır, bu sık hissettiğim bir duygu değil ve içime işlemesine izin vermiyorum.

Farrow tepkimi inceliyor, ben de var olmayan çayımdan bir yudum alarak kendime gelmeye çalışıyorum.

Evet, bardağım boş.

Neredeyse kahkaha
atacak.

Onunla mücadele ederdim ama Thatcher konuşuyor. "Asıl meselelere dönelim." Jane'e odaklanıyor. "Kedileriniz hakkında-"

"Onların icabına baktım," diye başlıyor Jane aceleyle. Duygularını katmadan. Sanki otobüsün kilometresini ve yolculuk rotasını tartışıyormuş gibi. "Kız kardeşim ben yokken altısına da bakmayı kabul etti bile. En büyük kedilerim ve en küçük yavrularım Audrey'i seviyor, o da onları çok seviyor. Her şey yolunda gidiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Dört ay oldu, Janie." Kedilerinden hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştı.

"Emin ellerdeler."

Thatcher telefonuna yazıyor. Not alıyor. "Licorice nasıl?"

Jane neredeyse kızarıyor. "Hımm," diyor, sorudan yıpranmış bir halde. "Yer altında sıkışıp kaldığı için hâlâ ürkek ama onu bulduğuna sevindim."

"Ben de." Thatcher telefonundaki notları kontrol ediyor. "Tur, enstest söylentilerine yardımcı olacaktır."

Jane boğazını temizliyor. "Bu kelimeyi yasaklamayı öneriyorum." *Enstest* demek istiyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu destekliyorum."

Ağır bir sessizlik çöküyor ve Thatcher önce Jane'e, sonra da bana bakmadan önce telefonunu cebine koyuyor. "Siz ikiniz için bir şey ifade

eder mi bilmiyorum," diyor bize,

"ama neler yaşadığınızı anlıyorum. Yıllar önce, ben lisedeyken, Banks ve ben ikiz sorularla karşılaştık. Çoğu zararsızdı ama diğerleri..." Sözünü kesiyor ve boşlukları kolayca doldurabiliyoruz.

Banks Moretti onun tek yumurta ikizi ve aynı zamanda Xander'ın 7/24 koruması.

Beckett güçlü bir şekilde başını sallar, o da bir ikizdir. Ayrıca anlayışlı.

Jane ve benim örnek ya da ayrıntı istememize gerek yok. Bir an dalgın dalgın bakıyorum - Tanrı aşkına, Charlie'nin destek için neden göl evinde olduğunu daha önce fark etmeliydim.

Neden Thatcher ve Banks gibi anlasın ki? Beckett gibi.

Sıfır kanıtla, medya Jane ile olan yakın arkadaşlığımı sapkın bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Ama Charlie de her zaman bununla uğraştı.

Lisedeyken oradaydım. Erkeklerin Charlie'ye *ikizinin zihnini okuyabilir misin gibi* zararsız sorular sorduklarını ve sonra *ikizinle yatıyor musun* gibi boktan şeylere yöneldiklerini duydum. *Beckett'la kaç kez üçlü yaptın diye sorup* kıs kıs gülerlerdi. Ve *çıplak olduğunuzda kimin kim olduğunu karıştırdığınız* gibi garip şeyler. *Birbirinizin şeyine dokundunuz mu?*

Charlie kızgınlığını belli ederdi. Bunu ve nasıl çekip gittiğini hatırlıyorum. Yoluna devam ederdi. Tek yapabildiği buydu.

Ve şu anda yapabileceğimiz tek

şeyin bu olduğunu biliyorum. Jane,

Thatcher'a "Merci" diyor.

Başımı sallıyorum, destek için minnettarım. Söylenti er ya da geç sona erecek. Hiçbir değeri ya da geçerliliği yok, o yüzden bence sorun çıkmayacak.

Jane çenesini yumruklarına dayıyor. "Medyanın ya da halkın hakkımda ne düşündüğü zaten umurumda değil." Bakışları yine de alçalıyor. Belli ki bir şeyi önemsiyor.

Ailemizin bir anlığına bizden şüphe etmesine hâlâ üzüldüğünü biliyorum. Daha anlamlı olması için onların bakış açısını anlamaya çalışıyorum ama bu o kadar kolay değil. İkimiz için de.

"Annem ağlıyordu," diyor Beckett kız kardeşine, "ve bilirsin, annem. Sadece sevdikleri için gözyaşı döktüğünü söyler. Sana inanmadığı için kendini gerçekten bok gibi hissetti."

"Güzel," diye tersliyor Jane.

Beckett şöyle devam ediyor: "Ayrıca babama ihanet için kalplerini kesip her birini cam bir kavanoz içinde sana hediye etmeleri gerektiğini söyledi."

Jane gülümsememeye çalışır. "Encore mieux." Daha *da iyi*.

Farrow bana bakıyor. "Ailen bir şey söyledi mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Sadece yarın burada olacaklar."

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

"HAVA DURUMU, saat sıfır-dokuz-yüzde beyaz bir kar fırtınası bildiriyor." Thatcher'ın sesi telsizden yankılanıyor.

Ahşap merdivenlerden ikinci kata çıkarken kulaklığımı çıkarıyorum. Turun güvenliğini planladığımız bitmek bilmeyen Omega toplantısından sonra saat sabahın 5'ini zorluyor. Thatcher'ı mutfakta bıraktığımı sanıyordum.

Şimdi kulak zarımda. Sesi yüksek olsa da onu hala duyuyorum. "Göl evine giderken dikkatli ol-"

Telsizimin düğmesini çeviriyorum ve sesi kesiliyor. Güvenlik geceyi ana evde geçirmeyi kabul etti, bir mil ötedeki güvenlik kulübesinde değil. Bir sürü boş oda var ama ben Maximoff'un olduğu odayı seçiyorum.

Sessizce yatak odasına giriyorum ve onu mışıl mışıl uyurken bulmayı umuyorum. Dik duruyor, kütük başlığa yaslanmış. Maximoff bilgisayarında durmaksızın yazıyor. Koyu renkli hilaller gözlerini gölgeliyor.

Harcanmış görünüyor, ama hâlâ uyanmak için kendini zorluyor. Kaşlarımı çatıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

"Hey," diye selamlıyor, ürkmeden. Kafasını kaldırmıyor. Telefonunu kulağının altına yerleştiriyor. Konuşmadığı için sesli mesaj ya da ona eşdeğer bir şey dinliyor.

Yatağa yanaşıyorum ve telsizimi bel kemerimden çıkarıyorum. Kulaklık kablosunu sarıyorum ve komodinin üzerine koyuyorum. "Bir çağrı ya da bildirim seni uyandırdı mı?" Diye soruyorum ve bir dizimi ayı baskılı yorganın üzerine koyuyorum.

Maximoff telefonunu indirir ve dizüstü bilgisayarına döner. "Hiç uyumadım." Bir esneme yakalamaya çalışır ama başaramaz.

"Tamam, yeter." Bilgisayarını iterek kapatıyorum. Gözlerini ovuşturuyor ve bilgisayarını yeniden açmaya çalışmıyor.

Gözümü ondan ayırmadan geri çekiliyorum ve spor çantamda siyah ipli bir pantolon buluyorum.

Pantolonumun fermuarını açtığımda Maximoff dövme parmaklarıma odaklandı. Özellikle de ben düğmeye basarken. *Bu hoşuna gidiyor.*

Dudaklarım kalkıyor.

Bakışlarını benden ayırıyor, boynu hafifçe kızarıyor ve gergin kaslarını döndürüyor, bilgisayar hala kucağında. "Sen de bir o kadar uzun süredir uyanıksın," diyor.

"Ve bok gibi görünen ben değilim."

Maximoff çene çizgisini keskinleştiren küçük bir gülümsemeyle savaşmak için ısırır.

Çarpıcı yüz hatlarına uzaktan göz gezdiriyorum, kanım kaynıyor ve sonra pantolonumu çıkarıp büzgülü olanları giyiyorum.

"Biz aynı değiliz," diye hatırlatıyorum ona, elastik bandı belime doğru kaldırarak. "Ben uyanık gecelere alışkınım. Hatta bazen beni heyecanlandırırlar." Spor çantamı bir kenara atıyorum. "Ama belli ki uykusuzluk sana göre değil. Bırak ve sadece uyu."

Maximoff sert bir elini kalın, koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Eğer dört ay boyunca ofisten uzak kalacaksam, halletmem ve programlamam gereken milyonlarca iş var."

İş ahlakı takdire şayan ve çılgınca.

Yatağa oturdum. "Yarını planla. Hiçbir yere gitmiyor. Ailen de şu anda yaklaşan kar fırtınasını atlarmaya çalışıyor. Düşündüğünden daha erken burada olacaklar."

Kasları esniyor, kendini o boktan fırtınaya hazırlıyor.

Dizüstü bilgisayarını komodinin üzerine koyuyorum ve Maximoff'a yaklaşıyorum. Kütük başlığa yaslandığımda omuzlarımız birbirine değiyor. Yakınlaştık. İkimiz de yorganın üstünde ve üstsüzüz. Kömür grisi boxer-şortu kaslı vücuduna yapışıyor.

Maximoff dağınık saçlarını düzeltiyor. İkimizi de cinsel bir gerilim sarıyor, kasları esniyor. Çenem sıkılıyor, sıcak nefesim içimde doksan derecede demleniyor.

Muhtemelen ilk hamleyi o yapmak istiyor. Ama ben uzanıp gergin omzuna masaj yapıyorum.

Nefes alışları ağırlaşıyor ve sert bakışlarımız birbirimizi delip geçiyor.

Maximoff öne doğru eğilerek daha aşağı inmeme izin verdi. Kolay kolay güvenmeyen bir adam için "daha aşağıya inme" izni kesinlikle paha biçilemez. Ona daha fazlasını vermek istiyorum.

Ve daha fazlası.

Daha derine masaj yapmak için tüm vücudumu kullanarak kaslarını yoğuruyorum. Avuç içimin topuğunu sırtında gezdiriyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor, gözlerini açık tutmak için tekrar tekrar kırıpıştırıyor.

Yorgun olmasaydı, şimdiye kadar beni ters çevirirdi. Genelde bu kadar aç olmasını seviyorum ama yorgunluğuyla savaşmaya çalışmasında son derece seksi bir şey var.

İki elimle sırtına masaj yapmak için onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Ağırlığımın daha fazlasını ona yashıyorum ve başparmaklarım boynunun tabanını yoğuruyor.

Kurt gibi bir inilti yutuyor, ses neredeyse sikimi yumrukluyor.

Yutkunuyorum ve hafifçe kayıyorum.

Maximoff bana bakıyor, *sık beni,öp beni* bakışları kan kaynatıyor. Ben daha hamle yapmadan, kontrolü ele almak için vücudunu döndürüyor. Bacağımı çekip beni yere düşürüyor, başım yastığa çarpıyor.

Lanet olsun.

Altında yatarken nabzım boğazımda düğümleniyor.

Boynunu kavriyorum ve ağzını kendime çekiyorum. Dili dudaklarımı ayırırken aç öpücüğü derin ve baş döndürücü bir hal alıyor. *Siktir, Maximoff.*

Ağzını kullanma şekli beni öldürüyor.

Dirseklerinin üzerine düşüyor. Pelvisini pelvisime doğru indiriyor, ince kumaş bizi ayırıyor ama bir öpücüğü derinleştirirken gıcırdatıyor.

Sıcak sürtünme onu ve beni sertleştiriyor. Damarlarım zonkluyor ve onun aleti benimkine karşı nabız gibi atıyor. *Sikeyim.* Ciğerlerime hırıltılı bir ses doluyor.

Maximoff başını çeviriyor ve yavaş, gürleyen bir dalgayla beni tarıyor. Açıkça *seni becermek istiyorum* yazan bir dalga.

"Uyumak istemiyorum." derken sesi daha da çukurlaşıyor. Henüz değil."

O üstümdeyken, avuç içimi sert göğsünde ve karın kaslarının vadilerinde gezdiriyorum. Sızlayan dudaklarımız birbirine değdiğinde güçlü bir şekilde fısıldıyorum: "Beni becermek ister misin?"

Ağzı ağzıma çarpıyor ve kalçaları uyluğuma doğru daha da büyümeden önce belime çarpıyor. Kahretsin, bir erkeğin sertleşmesini hissetmeye bayılıyorum.

Kaslı bacaklarımız birbirine dolanıyor; ayak bileğim baldırına sürtünüyor ve bir elimle saçlarını kavırıyorum, dillerimiz güreşiyor. Onu sırt üstü çevirebilirdim ama bunun yerine diğer elim boxer-şortunun bel bandına gidiyor. Altına dalıyor, mükemmel çıplak kıcını avuçluyorum.

Ağzıma karşı tahrik edici bir küfür homurdanıyor. Hışımla, "Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Bakışları istekle daralıyor.

Bir şeyi test ediyorum ve parmaklarımı onunkilere doğru uzatıyorum, geriliyor. Kötü bir şekilde. Elimi omzuna doğru geri çektiğimde kaskatı kesiliyor ve nefesini tutuyor.

Sormak zorundayım. "Hala dibe vurmayı denemek istiyor musun?"

Maximoff vücudunu üzerimden biraz daha kaldırdı. Avucunu omzumdaki yorgana koydu. Gözleri göğüs kafesimdeki mürekkepli korsan kafatasını izliyor. "Evet," diyor ağır bir nefesle. "İstiyorum ama tur otobüsünü ve bu işin nasıl yürüyeceğini düşünüp duruyorum."

"Bir yolunu bulacağız," diyorum, bu konuda kendime güvenerek.

Başka bir şey eklememi bekliyor. Bir strateji ya da plan. Maximoff hayatta kalma teçhizatını hazırlamayı seviyor ve ben de diyorum ki, *sırtımızdakilerle bana güven.*

Yüzünü buruşturuyor. "Yani bunu bir milyon ışık yılı sonra çözeceğiz."

Gözlerimi devirerek kısa bir kahkaha attım. "Bunu o anda çözeriz demek istedim, ikimiz de yerin iki metre altına gömüldüğümüzde değil." Telefonu çalıyor ve sonra yatağın üzerinde bir yerde vızıldıyor.

Oturuyor. "Ölümsüz olabilirim."

Ben de oturuyorum. "Kesinlikle alçakgönüllü değilsin." Yastığının altında telefonunu bulup ona fırlatıyorum. "Al bakalım, güzelim."

Maximoff cep telefonunu yakalıyor ve bana iyice sinirlenmiş görünüyor. İyi işti. "Teşekkürler," diyor. "Artık ebediyen kısırım."

"Bu işler böyle yürümez," diyorum. "Görünüşe göre temel biyolojiye ihtiyacın var."

Sonraki sözleri uzun bir esnemeyle karıştırıyor.

"Ve uyu," diye ekliyorum yorgun gözlerini kıstığında - elini bırakıyor, ters ters bakıyor. Orman yeşili gözleri önce benim kaya gibi sert çıkıntıma, sonra da kendi çıkıntısına kayıyor.

"Sana kimin daha büyük olduğunu söyleyebilirim. Ve sen değilsin." Gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Komik." "Bu bir şaka değildi."

Ters ters bakıyor. "Şimdi topallıyorum. Teşekkür ederim."

Başımı eğiyorum. "Buradaki yalanı göstermeme gerçekten gerek var mı?"

Yorganı bacaklarımızın üzerine çekerek beni görmezden geliyor. Sonra telefonunun kilidini açtı. "Muhtemelen Dari'dir." *Asistanı*. "Tur için ona e-posta gönderdim." Kaşları çatıldı. "Bir aramayı kaçırdım. Çok fazla çalmadığına göre belki de kıçtan arama... ve aynı kişiden gelen bir mesaj." Doğruldu.

Dirseğimi bükülmüş dizime dayıyorum. "Dari değil," diye tahmin ediyorum. Cep telefonunu açıyor, ekranda bir mesaj beliriyor.

Vaktiniz olduğunda konuşabilir miyiz? - Dr. Keene.

Lanet olsun. Babam ona mesaj atıyor. Sağlığıyla ilgisi olmayan bir konuda.

Hales, Cobalt ya da Meadows'dan biri babama Maximoff'la çıktığımı söylemiş olmalı. En mantıklısı bu.

Ve benimle, oğluyla iletişime geçmek yerine Maximoff'a ulaşıyor. Babamla aramızdaki gerginliği her zaman hissediyorum ama sanki daha da sıklaşıyor.

Maximoff bir parmak eklemine kırar. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Umurumda değil." Bu saçmalıkla uğraşmaktansa uzanıp uyumaya çalışmasını tercih ederim.

"Umursuyorsun," diye karşılık veriyor, "yoksa şu anda bir kum torbasına aparkat atmaya hazır görünmezdin."

"Eğer bu doğruysa, o zaman babam beni kızdırıyor demektir." Bacaklarımı yataktan aşağı sallamak üzereyim. "Ve konu ona gelince, hiçbir şey hissetmiyorum."

Maximoff ben uzaklaşmadan pazumu yakalıyor. "Cidden hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Bana değil de sana mesaj atması sinir bozucu ama hepsi bu. Soğuk savaşı ben başlatmadım. Hepsi onun suçu." Babam aile mirasına katılmamı ve doktor olmamı istiyor. Tıp diplomam var ama ihtisasımı asla bitirmeyeceğim. İstedğim bu değil ve o da bunu kabullenmedi.

Maximoff başını sallar. "Onu sonra ararım." Tekrar yataktan kaymaya çalışıyorum.

Maximoff beni ikinci kez geri çekiyor. "Nereye gidiyorsun lan?" diye soruyor.

Dudaklarım titriyor. Onu terk etmemi gerçekten istemiyor ve ben de ondan başka bir yere bakmamak için kendimi zor tutuyorum. *Tükendim.*

"Elimi ister misin?"

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Sadece seni istiyorum."

Bu bana çok sert vurdu. Neredeyse sürünerek geri dönüyordum. *Lanet olası işini yap, Farrow*. Sakinleşiyorum ve ona diyorum ki, "Telefonumu almam lazım. Bu gece sosyal medya tehditlerini kontrol etmedim."

Güvenliğin teknoloji ekibi bu sıkıcı işleri bizim yerimize yapmak için daha fazla zaman harcıyor. Ancak kişisel korumaların yine de "güncel kalmaları" ve sosyal medyada müşterimiz hakkındaki söylemlerden "haberدار olmaları" gerekiyor.

Medyanın da etkisiyle, Maximoff'u çevreleyen iklimi ölçmek benim için daha önemli.

"Bunu benim telefonumdan yapabilirsin," dedi ve bana cep telefonunu uzattı. Bana güvenerek.

Her yerdeki kızların ve erkeklerin kıskançlığını hayal edebiliyorum. Ve o beni seçti.

O beni seviyor.

Lanet olsun.

Göğsüm bir an için şişti.

Maximoff arkasına yaslanır, bir yastığı kırar ve sonra başını yere koyar.

Esniyor. "Sanırım ben..." Yine esniyor.

Kendinden geçecek. Yorgunluk gözlerini kapatmaya başlar.

Güzel.

Buna ihtiyacı var.

Uykuya dalalı birkaç saat olana kadar genellikle sarılmadığını bilecek kadar onunla aynı yatakta yattım. Bu, magazin basınının can atacağı ve yüzlerce kez yeniden basacağı özel, kişisel bir gerçek. Ve saklamak için hepsi benim.

Birkaç yastık koyup düz bir şekilde uzandım. Onun mesajlarına tıklamayacağım. Mahremiyet onun için zaten zor ve ben hiçbir zaman meraklı bir piç olmadım.

Telefonuna bir program indirdim. Tüm sosyal medyadaki belirli kelimeleri filtreliyor ve ben de bir zaman aralığı seçiyorum. Temel olarak bunu en son dün yaptığımdan bugüne kadar. Sonra aranmasını istediğim ifadelerin varyasyonlarını yazıyorum:

Maximoff Hale öl

Moffy

Lily ve Lo'nun oğlunu öldürmek

Sonuçlar çıkıyor, %99'u abartılı saçmalıklar ya da argo. İki saat boyunca kaydardım da kaydardım. Maximoff'un bana doğru yan dönmesine ve bacaklarımızın birbirine geçmesine yetecek kadar uzun.

Başını omzuma yaslıyor, kolunu karın kaslarıma doluyor. Ağzımda küçük bir gülümseme beliriyor ve onu kendime doğru çekmeden önce

sirtını ovuyorum.

Ben.

Diğer elimle hala kaydırıyorum. Listenin en altına ulaşmam gerekiyor. Bitirmek üzereyken bir arama sonucunun üzerine geldim: @maximoffdeadhale

Bunun gibi kullanıcı adları nadirdir. Kaynağını bulmak için @maximoffdeadhale'ye tıklıyorum. Bir Instagram hesabı: 3 gönderi, 0 takipçi, 1 takip eden.

Kıpırdamadan duruyorum ve bakışlarım en eski fotoğrafta yoğunlaşıyor.

8 saat önce yayınlanan fotoğrafta kullanıcı Maximoff'u Superheroes & Scones'ta çizgi roman okurken photoshoplayarak kanlı bir ölüm sahnesine dönüştürmüştü. Gözlerin üzeri çizilmiş, kılıçlar Maximoff'un göğsüne saplanmış ve kan fişkırıyor. Kullanıcı yorumlarda sadece tek bir şey paylaşmış: #ÖlmeyiHakediyor

Orospu çocuğu. Dişlerimi sıkıyorum, burnum alevleniyor. İğrenme duygusu boğazımın arkasına doğru akıyor. İkinci bir fotoğraf açıyorum, 7 saat önce gönderilmiş.

Maximoff'un Audi'sindeki değiştirilmiş bir fotoğrafı. Ön camdan yarıya kadar dışarıda. Kan camı ıslatıyor. Midem bulanıyor. Bir taş yutuyorum ve bu korkunç olayı onun koruması olarak gördüğümü hatırlıyorum.

Erkek arkadaşı değil.

Şu anda ikisini ayırmak zorundayım. İş tanımım, *müşterinizin görsel ölümlerini rasyonel düşünce ve özenle inceleyin* diyor. Ama ben sevdiğim adamın görsel ölümünü inceliyorum. Yüzüme kızgın bir demir de vurabilirim. Acı verici ve bu beni kızdırıyor.

Birkaç kez dişlerimi gıcırdattım.

Koruması ol. Anonim bir internet kullanıcısının yorum bölümüne saldıramam. Aptal şerefsizlere karşı aşırı hassas olamam. Ben Maximoff Hale'i koruyan bir kalkanım ve asla kırılıp onu savunmasız bırakmayacağım.

Görüyorsun, kendimi çok fazla tutmam gerekiyor. Özellikle de şimdi. Fotoğrafı daha yakından inceledim. *Gerçek tehdit mi, sahte tehdit mi?*

Trol bir hesap olabilir. Henüz yeterli bilgiye sahip değilim.

Beş saat önce yayınlanan üçüncü ve en son fotoğraf Maximoff'u Tidal Wave adlı gece kulübünün dışında gösteriyor. Ve *kafası kesilmiş.*

Sikeyim.

Göğsüm daralıyor ve Maximoff çenesini boynumun ve omzumun kıvrımlarında daha fazla kaydırıyor. Sadece bana karşı böyle savunmasız ve genellikle yalnızken oluyor. Kahretsin, sadece onu korumak istiyorum.

Hareketsiz kalarak Maximoff'u uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ve kendimi üçüncü fotoğrafı analiz etmeye zorluyorum. Bunun gerçek

mi yoksa sahte bir tehdit mi olduğunu anlamaya yardımcı olacak bir şey arıyorum.

Sahte görünüyor. Ama kalp atışlarım hızlanıyor. Çünkü %100 doğrulanmadığının farkındayım. Çok küçük bir ihtimalle, dışarıda birileri gerçekten Maximoff Hale'in ölmesini istiyor olabilir.

Bunu gerçekleştirmeye yetecek kadar.

"Farrow?" Maximoff başını halsizce kaldırır.

"Uyumaya devam et," diye fısıldıyorum ve telefonunun ekranını siyaha çeviriyorum.

Gözlerini kısıyor ve sertçe ovuşturuyor. "Tüm vücudun bükülmüş..." Bakışları siyah ekranlı telefona takılıyor ve bir asker gibi kendini savaşa hazırlıyor. Hemen ayağa kalkıyor, tetikte ve uyanık.

"Maximoff-"

Elimden telefonu çaldı. Aslında, almasına izin verdim. Aramızda sırlar ve yalanlar geliştirmek için burada değilim. O hesabı görmemesini ister miydin? Evet, isterdim.

Onu bilerek karanlıkta mı bırakacağım? Asla.

Maximoff kilit ekranını kaydırıyor ve @maximoffdeadhale Instagram hesabı çoktan açılmış oluyor. Neredeyse anında kafasını bana çeviriyor. "Bu lanet olası bir trol hesabı." Telefonu kucağıma fırlatıyor. "Önemli bir şey değil."

Başımı eğiyorum ve tekrar uzanmak için yastığı kırmasını izliyorum. "Az önce ölümünün dışarıdaki biri tarafından yaratılmış görsel tasvirlerini gördün ve iyi hissediyor musun?"

Pazusuna doğru esniyor ve sonra bakışlarımı yakalıyor. "Her hafta ölüm tehditleri alıyorum. Hiçbir zaman ciddi olmadılar."

"Biri kafanı photoshopla vücudundan ayırmak için zaman harcamış ve bu ciddi görünmüyor mu?" Kendini duyup duymadığını gerçekten merak ediyorum. Annesinin korumalığını yaparken bir sürü berbat grafik gördüm.

Lily'nin seks partnerlerini kötü tahmin eden pasta grafikler, kafasının tavşanlara photoshop'lanması, yüzüne yüzlerce kez sürtük yazılması gibi - ama öldürülmesi değil.

Bu şekilde değil.

Maximoff bir elini dağınık saçlarının arasında gezdiriyor. "Bana normal bir Pazar-Cumartesi arası gibi geldi."

Birkaç kez başımı salladım. "En azından artık kendi ölümüne karşı duyarsızlaştığını biliyoruz."

Maximoff çenesini ovuşturur. "Belki öyleyimdir ama trol hesapları ve sabahın bilmem kaçında uykusuz kalarak ölmem konusunda endişelenmene gerek yok."

"Bu benim işim," diye hatırlatıyorum ona. Onun uğraşmasına gerek kalmayın diye ben uğraşıyorum. "Bu lanet hesabı kapatılması için işaretliyorum." Ve bu da onun sonu olacak. İçgüdülerim farklı söylüyor ama şimdilik boş veriyorum.

Tam hesabı bildirirken, agresif bir şekilde kapı çalınıyor.

Maximoff benimle aynı anda yataktan kaydı. Kapının çalınması onu harekete geçirdi. "*Kapıyı açıyorum*" der gibi bakıştık. *Geri çekil.*

Dinlemeyecek kadar inatçı ve bana yetişmeye çalıştığını görmek hoşuma gidiyor.

Kapıya koşup ilk olmak için yarışıyoruz. Ben zaten öndeyim. "Uyumayı planladığımı sanıyordum," diyorum, kapı kolunu kapmak üzereyken.

Kolu benimkine çarpıyor, ama önce topuzu kavriyorum, gülümsemem genişliyor.

Maximoff zar zor geri adım atıyor ve vücudunu benim vücuduma yaslıyor. "Sana kendi kapılarımı açtığımı söylediğimi sanıyordum."

"Kurallar listenizdeki 52 numara. Hatırlıyorum." Sesimi fısıltıya indiriyorum. "Her şeyi hatırlıyorum... ama bakın, bu *bizim* kapımız."

Orman yeşili gözleri ağzıma ve dudak piercingime düşüyor. Ayrıca yarım yamalak bir bakış fırlatıyor. "*Benim eşyalarımın senin eşyaların olması* için yasal bağlayıcılığı olan bir anlaşma yapmamız gerektiğine eminim."

Şok kaşlarını kaldırıyor. "Evlilik mi?"

"*Hayır*," diyor kesin bir ifadeyle ve konuyu kapatıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Demek istediğini abarttığını biliyorum ama her zamankinden daha savunmacı. "Teknik olarak göl evinin sahibi sen değilsin," diyorum ona. "Yani senin kapın bile değil."

Maximoff homurdanıyor ve tavana hançer gibi bir bakış gönderiyor. "Bu bakışlar bana mı yoksa aydınlatma armatürlerine miydi?"

"Işıklar," diyor. "Bu senin için." Bana orta parmağını gösterdi.

Kısa bir kahkaha atıyorum ve tam topuza uzanmaya çalışırken çevirip kapıyı açıyorum.

Oscar Oliveira diğer tarafta duruyor, kahverengi saçları kıvrıkcık ve yeni duş almış gibi nemli. Krem peynirli bir simidi ağzına yaklaşıyor.

Kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmış olan Maximoff cehenneme gidip gelmeye hazır görünüyor.

Kararlılığı çok seksi.

Oscar'a "Oscar Oliveira Uyandırma Çağrısı için kaydolmadım." diyorum. Kapı çerçevesine yaslandım.

Oscar'ın gözleri benden bir metre ötede boxer-şortuyla kaskatı duran

Maximoffa kayıyor. Kasları ön sayfaya layık, belirgin V çizgisi

bel kuşağının altında kayboluyor. Dudakları az önce biraz kızarmış ve her zaman taranmış saçları dağınık ve düzensiz.

Benimki de pek farklı değil. Saçlarımı iki elimle düzeltiyorum.

Oscar bakışlarını bana sabitliyor, gülümsemesini engelleyemiyor. "Neredeyse gözümde büyüyor. Siz ikiniz... birlikte." Simidini ısırıyor. "Gerçi onları gençken sevdiğini fark etmemiştim Redford-"

"Pek çok şeyin farkında değilsin Oliveira," diye kestim sözünü, "yine de bunu sana karşı kullanmamaya çalışıyoruz."

Bir lokma daha yerken gülüyor.

Maximoff dimdik duruyor, sanki bir toplantı salonuna komuta ediyormuş gibi otoritesini sergiliyor. "Ben genç ya da saf değilim," diyor, sert tonu Oscar'ı anında sakinleştiriyor. "Ve eğer buraya sadece ateş etmek için geldiyse, söyle bana. Çünkü uyuyor olabilirim."

Tamam, bu ateşliydi.

Oscar başparmağıyla ağzının kenarındaki krem peyniri siler. "Nezaketen buradayım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Oscar başparmağını yalıyor ama yüz ifadesi daha ciddi. "Lily ve Lo az önce geldiler." Maximoff'a bakıyor. "Annenle baban konuşmak için sen uyanana kadar bekleyeceklerini söylediler ama fazladan bir uyarının hoşuna gideceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," diyor ve yerden kot pantolonunu alıyor.

"Sorun değil." Oscar yüzünü buruşturarak bana baktı. "Erkek arkadaşının ailesi zaten sana çok kızgın Redford. Durumunu kıskanmıyorum."

Ailem beni seviyor derdim ama yalancı ya da yalaka değilim. Ve Loren Hale'in daimi bok listesine girdiğime acı bir şekilde eminim.

MAXIMOFF HALE

Ne söylemeyi planladıysam, ne hissedeceğimi düşündüysem, babamı gördüğümde hepsi yok oluyor. Oturma odasındaki şömineden pencereye doğru adım atıyor. Duraklıyor. Ellerini yumruk yaptı. Mutfığa doğru bakıyor.

Bakıyorum. Ve bir şeyi özlüyorum.

Birini değil.

Bu arzuyu daha önce de görmüştüm. "*Sadece bir içki*" diye bağırarak bir bakış. Ben hayatta olduğum sürece, o şeytanı hiç beslemedi. Hiç alkol içmedi.

Ayıklığını hiç
bozmadı. Ama tekrar
arıyor.

Tonoz tavanlı ve gökdelen pencereli oturma odasını gören ikinci kat balkonunda duruyorum. Güneş ışığı deri mobilyaları ve ahşap zemini delip geçiyor, dışarıda ise sabahın soğukunda lapa lapa kar yağıyor.

Yardım Kampı'nda ona yüklendiğim *her şeyi* düşünmeden edemiyorum. Dedikodu konusunda bana inanmadığında, ona hiç yapmadığım bir şekilde bağırdım. Hayal kırıklığımı gösterdim. Onu buzladım.

Yaralar hala açık. Yeni kesilmiş. Ya onu ittiysem? Ya viskiyle uyuşturmak isteyeceği kadar derin bir acıya sebep olduysam?

Göğsüm yanıyor.

Telefonumu ölümüne kavırıyorum ve sert ve düşünceli Ryke Meadows'u görünce elimi gevşetiyorum. Babamın bir yaş büyük üvey kardeşi.

Ryke'in erkek arkadaşına karşı gösterdiği tepkiye duyduğum öfke şu anda geri planda kalıyor. Babamın ona ihtiyacı olursa diye amcamın burada olmasına sevindim.

Connor Cobalt kendinden emin adımlarla deri koltuğun yanından geçerek babam ve Ryke'a ulaşıyor. Amcalarımın göl evinde aileme katılacağını düşünmemiştim ama babamın omzuna ellerini koyup sert ama sakın bir şekilde konuştuklarında onun için burada olduklarını anladım.

Onlar onun desteği. Ve babam iyi değil.

"Moffy," diyor Connor ve vücudunu balkona doğru çeviriyor. Hepsinin gözleri benimkilerle buluşuyor.

Görüldü.

Babam ensesini ovuşturuyor. Elmacık kemikleri buz gibi keskin ve kaşları karmakarışık duygularla dolu. "Konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet."

Hepimiz jakuziye doğru kısa bir yürüyüş yapmayı kabul ettik. Görünüşe göre kar fırtınası doğruya doğru ilerliyor, bu yüzden sadece beş inç karla uğraşmak zorundayız ve sayıyoruz.

Kışlık kıyafetlerimizi giydikten sonra dördümüz karlı bir tepeye tırmanıyoruz. İskelet halindeki akçaağaç ağaçlarının arasından geçtik. Ryke ve ben, babam ve Connor'la aramızda epey mesafe açtık. İkisi de duyamıyordu.

Ben de ona "Nüksetti mi?" diye sordum. Telefonumu açık tutmalıydım. Babamla konuşmalıydım. Onu aramalıydım ve lanet bir serseri gibi davranmamalıydım.

"Hayır," diyor Ryke, bakışlarımız acı dolu bir an için birleşiyor.

"Neredeyse yapıyordu," diye çıkarım yapıyorum, nefesim havayı tıttırıyor. Suçluluk duygusu kaburgalarımı eziyor.

"Bu senin suçun değil," diyor bana. "Baban bunu asla senin üzerine yıkmazdı." Bakışlarının daraldığını hissediyorum ama sadece önüme bakıyorum.

Çatlamış dudaklarımı yalıyorum. "Kazara babamı yıkarsam ne olacağını düşünüp duruyorum. Bunun annemi, kız kardeşlerimi nasıl parçalayacağını düşünüp duruyorum - Tanrım, Xander..."

"Burada dur." Ryke kolumu tutuyor. Gerçekten de dur demek istiyor. Köknar ağaçları, sırtın en yüksek noktasında görünen kütük bir kulübeyi çevreliyor. Kulübenin içinde sekiz kişilik bir jakuzi var.

Babam ve Connor patikadaki yerimize ulaştılar. "Her şey yolunda mı?" Connor bize soruyor.

"Devam et." Ryke jakuziyi işaret ediyor. "Bir saniye içinde yetişiriz."

Babama bakamıyorum bile ama başlarını sallayarak onayladıklarını hissediyorum. Onlar gittikten sonra Ryke bana baktı.

Yeşil Patagonia ceketimin kapüşonunu yukarı çekiyorum. O da benzer tarzda ama yeşilin daha koyu bir tonunu giyiyor. Şu anda umurumda değil. Medya benzerliklerimiz hakkında yazılar yazacak durumda değil, ama öyle olsa bile artık umurumda değil. Tabağımdaki diğer şeylerle kıyaslandığında, bu önemsiz.

Onu ne kadar sevdiğimi bilmen umurumda değil. Benim için ne kadar önemli olduğunu.

Beni ne kadar etkilediğini ve şekillendirdiğini.

Ben neyse o yum ve değişmeyeceğim. Kimse için değişmem. Kendi babam için bile.

"Bak," diyor Ryke, "ona karşı dürüst olmalısın, bu onun canını yaksa bile-"

"Hayır-"

"Moffy." Ryke gözlerinin içine bakana kadar omuzlarımı kavırıyor.

"Ona zarar vermekten korkamazsın. Bu olacak."

Çoktan oldu.

Katı ve soğuk biriyim. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" Sıkı bir nefes alıyorum, bakışlarım sertleşiyor. "Bence Haleler bir domino taşı dizisi ve annem ya da babam düştüğünde kardeşlerim de onlarla birlikte devriliyor."

Ryke yalanlamıyor.

Birkaç kez başımı salladım. "Ve ben onları çoktan aşağı ittim. Bir daha asla yapmayacağım."

"Bu senin lanet olası seçimin, ama sana söylüyorum, babanı ve anneni ayakta tutacağım. Eğer üzülmen gerekiyorsa-"

"Bilmiyorum." Bir plan yaptım. Babama karşı dürüst olacağım ama öfkeli ya da aşırı duygusal olmayacağım. Ona silahla saldırmayacağım.

Ryke omuzlarımı bırakıyor. "Çok şey kaldırabilirler."

"Ama yine de onları en çok acıtacak yerlerinden vuracak gücüm olduğunu biliyorsun. Ve tekrar nüksedecekler."

Ryke siyah saçlarındaki karı fırçalıyor. "Ama şöyle bir şey var, Mof. Oraya asla ulaşamayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen duygusuz ve kinci olmaktan çok uzaksın." Başıyla jakuziyi işaret ediyor. "Kardeşim iyi bir adam yetiştirdi."

Daha güçlü nefes alıyorum ve sessiz bir vuruşta, gözlerimizde çok şey söylenmeden gidiyor. Ailem hakkında daha az şey. Daha çok o ve benim hakkımda. Ve bir korumayla çıkmama karşı olan saldırganlığı.

"Sonra mı?" Ryke sorar.

"Evet." Her seferinde bir şey.

Connor ve babama jakuzide yeniden katılıyoruz. Sudan buhar yükseliyor ve amcalarım yürüyüşe çıkıp birkaç telefon görüşmesi yapmaya karar veriyor.

Beni ve babamı yalnız bırakarak.

Pek bir şey söylemeden mayolarımızı giydik ve hızla sıcak, rahatlatıcı suya daldık. Kar ufukta dalgalanıyor ve ben dağların yamaçlarında ve donmuş gölde beyaz toz kekini izliyorum.

Bir su sıçraması duydum ve başımı çevirdim.

Karşımda babam ıslak elleriyle saçlarını geriye doğru tarıyor. Yirmili yaşlarındayken tek bir gün modellik yapmış ve sonra bırakmış. Ama isteseydi muhtemelen hâlâ modellik yapabilirdi.

Neden her şeyin dışında buna takılıyorum ki? Aşırı analiz etmemeye çalışıyorum. *Yaşasın ben.*

"Yanılmışım," diyor. "Bilmeniz gereken ilk şey bu."

Bunu zaten biliyordum. Kelimelerim yüzeye çıkmaya yakın bile değil. Sadece hayatımda benim için en önemli olan adama bakıyorum. Endişe ve acı arasında gidip geliyorum. Yanlış bir şey söylemekten korkuyorum ama patlamamızdan kaynaklanan bu bulanık acının içinde yüzüyorum.

Babam yine ensesini ovuşturuyor. "Yardım etkinliğinizde bir hata yaptım." Kehribar rengi gözleri benim orman yeşili gözlerime kayıyor.

Tüm kelimelerimi serbest bırakmadan önce beşikte tutuyorum. Gerçekte hissettiğimden on milyar kat daha az duyguyla konuşuyorum. "Bu normal bir hata değil baba." Kolumu küvetin kenarına dayıyorum. "Bu bir okul gezisi fişini imzalamayı unutmak ya da bir doğum gününü kaçırmak değil. Sen..." Küfür etmemek için duraksıyorum. "Benim yerime medyanın tarafını tutun."

Kaşları çatılır. "Kimsenin tarafını tutmadım. Neye inanacağımı bilemedim."

Kaslarım yanıyor. *Sinirlenme. Sakın sinirlenme. Onu dinle.* Bakışlarını tutuyorum. "Ama bana inanmayı akıl edemedin."

Beni jakuziye getirip getirmediğini merak etmeye başladım çünkü ikimiz için de öylece çekip gitmek iki kat daha zor olacaktı.

Güneş parlarken babam gözlerini kısıyor. "Büyükbaban hakkında ne hatırlıyorsun?" *Onun babasını.* Ben küçük bir çocukken karaciğer yetmezliğinden öldü.

Anılarımın çoğu güzel. Onu her gördüğümde bana yeni bir oyuncak alırdı ve bana hayat dersleri vermeye çalışırdı: anne *babanı dinle* ve

minnettar ol.

Ama babamın beni onunla asla yalnız bırakmayacağını da farkındaydım. "Yüksek ve belirgin bir sesi olduğunu hatırlıyorum. Oldukça güçlüydü ama ondan hiç korkmadım." Omuzlarım sertleşti. "Sanırım bana karşı iyiydi." I

geçmişini bilmek.

Büyükbabamın babama sözlü tacizde bulunduğunu biliyorum.

Hızlı bir Google araması da bunu söylüyor ve *We Are Calloway'de* babam ve Ryke'ın babaları hakkında konuştukları birkaç klip gördüm.

"Güzel..." Babam bu kelimeyi düşündü ve sonra başını salladı. "O kadar da iyi biri değildi. Onu hâlâ seviyordum ama berbat bir babaydı. Sadece... lanet olası berbat. Ve bunu kabullenmem *yıllarımı* aldı."

Boynunu geriye yaslıyor ve kulübenin ahşap kirişlerine bakarak şöyle diyor: "Her lanet olası gün seni yıkan biriyle yaşamak, sürekli bir canavarla yaşamak gibi. Onun sözlerine inanmaya başlıyorsun. Sen bir pisliksin. Sorun *sensin*. Ta ki... o olana kadar."

Başını bana doğru eğiyor, kehribar rengi gözlerinde güç var.

"En uzun süre boyunca," diye devam ediyor, "babam kadar kötü olduğumu düşündüm. Bazı yanlarım öyleydi. Ve bu parçalarımın beni aynı derecede berbat bir baba yapacağına inandım... Bu yüzden *hiç* çocuk istemedim."

Bunu bilmiyordum.

Dudaklarımı ovuyorum, elim sudan sıcak. "Ne değişti?"

"Sen," diyor. "Planlı değildin. Bildiğin gibi."

"Evet." Medya, sürpriz hamileliğim ve ardından gelen doğumumla ilgili bu eğlenceli gerçeği anlatmaya bayılıyor. Benim için önemli bir şey değil.

Babam karla kaplı dağın yamacına bakıyor. "Lily hamile olduğunu söylediğinde, kendime eğer çuvallarsam hayatımdaki iyi ve saf olan her şeyi mahvedeceğimi söyledim. Ayık kalacağıma söz verdim. Daha iyisini yapmak için. Yapabileceğimi hissettiren bir şeye tutundum."

"Ne?" diye sormakta

tereddüt ettim. "Bir kız

olmasını umuyordum."

İçimde bir şey şişeliyorum. Hissettiğim duygu ne? Bilmiyorum. Yükselmesine izin vermiyorum, ama içimde bir çimento bloğu gibi birikiyor.

"Bir erkek çocuk yetiştirmekten korkuyordum," diye açıklıyor. "Yıllar sonra tıpkı benim gibi birini yetiştirdiğimi öğrenmekten korkuyordum." Kuru bir kahkaha atıyor. "Neden istediğimi elde edeceğimi düşündüm bilmiyorum. O zamanlar çok boktan bir insandım; hiçbir kestirme yolu ya da kolay çıkışı hak etmiyordum."

Suya bakıyorum ve onun karakterini savunmamak için kendimi zorluyorum. Babamı yirmili yaşlarının başında tanımıyordum ve birini korumayı bırakmalıyım.

kim gitti. Babam artık o adam değil ve bunu o da biliyor.

"Senin doğumundan belki üç ay sonra," diyor bana, "gerçekten de iyi bir baba olabileceğime inanmaya başladım. Ama o korku hiçbir zaman gerçekten geçmedi. Hâlâ orada duruyor. Senin de benimle aynı hataları yapmaktan çok korktum. Babamla aynı hataları."

İşte burada ayrılıyoruz.

"Beni tanıyorsun," diye karşı çıkıyorum. "*Asla yapmayacağımı biliyorsun-*"

"Dört yıldır benim evimde yaşamıyorsun, Moffy," diye araya giriyor hızlı tempolu kelimelerle. Gözleri yine benimkilerde. Sesinde beni susturan bir yoğunluk var. "Konuşuyoruz ama her zaman yanımda değilsin. Luna, Xander ve Kinney ile daha çok ilgileniyorum. Ve senin kim olduğunu biliyorum. Nazik ve merhametlisin ve dönüştüğün bu adamla *gurur duyuyorum.*"

Gözlerim yanıyor. Bir *ama* geldiğini biliyorum.

"Ama o dört yıl içinde bir yerlerde farklı biri olabileceğini düşündüm ve bir şeyleri kaçırdım. İnsanlar değişir." Bana eliyle işaret etti. "Sen de değişebilirsin."

Başımı salladım. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Babam elini uzatmak ister gibi görünüyor, ama kendini tutarken yüzü buruşuyor. Başını bir kez sallıyor. "Ryke gibi inatçısın. O da öyle düşünüyordu ama artık yirmi iki yaşındayken olduğu gibi değil. Büyümek ve farklı biri olmak için *yılların* var. Az ya da çok sevdiğin biri ve bu korkutucu. Korkutucu olduğunu biliyorum. Çünkü 22 yaşındayken bunu düşünmekten altıma sıcıyordum."

İçime çekerken gözümü kırpmıyorum.

"Kardeşıme çok benzediğini biliyorum. Ama sen hala benim oğlumsun. Lily'nin en iyi yönlerine sahipsin, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ama benim en kötü yanlarıma sahip olma ihtimalin de var."

Ağzımı açtım, ama onu yatıştırmak için söyleyeceğim her şey Yalan.

"Bunu sen de biliyorsun," diyor. "Eğer bir şans olduğunu düşünmediysen, o zaman alkol konusunda bu kadar dikkatli olmazsınız."

Açıktaki kalan tenimi bir ürperti ısırtıyor, belki havadan belki de onun sözlerinden. Omuzlarımı sıcak suyun altına bırakıyorum ve o devam ederken dikkatle dinliyorum.

"Bağımlılıkla ilgili en önemli şey sizi değiştirmesidir," diyor bana. "Sevdiğiniz insanları umursamıyorsunuz. Tüm şefkat ve nezaket yok olur."

kendi istek ve *ihtiyaçlarınız* karşısında."

Dondurucu havada bir kolunu uzatarak Ryke'ın kaybolduğu yeri işaret ediyor. "Kardeşime yalan söyleyen kişi bendim. Aileme. Annene, *ruhumun* yarısına sahip olan bir kadına. İşte bu kadar kötüleşti. Yaz kampında seninle yüzleştığımızda tek görebildiğim kendimdim."

Midem düğümleniyor.

"Keşke farklı bir şekilde ele alsaydım," diyor. "Geriye dönüp baktığımda, konuşman için sana daha fazla zaman vermeliydim, ama seni hiç sorgulamasaydım, her lanet olası gün kendimden nefret ederdim. Çünkü nerede olduğum umurunda olmayan bir baba tarafından yetiştirildim. Annen de onu daha az umursamayan ebeveynler tarafından büyütüldü."

Öne doğru oturuyor. Bana daha yakın. "Seni kollarıma aldığım an, seni her zaman önemseyeceğime yemin ettim. Benim dünyamda bu, bir şeylerin yanlış gittiğini hissettiğimde seni sorgulamak anlamına geliyor. Sonunda aptal olan ben olsam bile."

Tamamen hareketsiz kalıyorum.

Babam bana karşı her zaman açık sözlü olmuştur ama bu farklı. Konuşma şekli - sanki nadiren dokunduğu bir yere ulaşıyor ve kendini parçalıyor.

O yanılabilir. Kusurlu. Bunu bana küçüklüğümden beri söylüyordu ama babam benim gözümde her zaman bir süper kahramandı.

O çok insan. Acıtıyor.

"Ben ve annen, teyzelerin ve amcaların, neredeyse her koşulda, senin sözün yerine medyaya güvenmeyiz. Ancak gizlilik sözleşmeleriniz ve 'gizemli kız' hakkında onaylamayacağımız bilgiler var.

-Medya ile aynı hizadaydı. Bir şeyler uyuşmuyordu. Her şey olabilir diye düşündük, sadece söylenti değil. İçiyor olabilirdin ya da..." Kocaman bir nefes alıyor.

Farrow hakkında yalan söylüyordum.

Bunun için suçu üstleniyorum.

"Birbirimizi sorgulamak," diyor bana, "yalanlarla böyle başa çıkıyoruz. Teyzelerin ve amcaların bunu bana yaptı, ben de onlara yaptım." Duraksıyor. "Hepimiz senin ve Jane'in başının belada olduğundan endişeleniyorduk... ve benim sadece..." Başını başka yöne çeviriyor ama ben onun acı dolu yüzünü görüyorum. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Boğazıma bir yumru oturuyor ve içimi bir soru kemiriyor. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde soruyorum: "Baban senin yerinde olsaydı ne yapardı?"

Başını eğiyor.

"Cevap vermek zorunda değilsin-"

"Yapabilirim. Kolayca." Çenesi keskinleşti. "Jonathan Hale hasar kontrol el kitabı. Önce güven fonunuzu elinizden alır. Sonra da imajınızı yeniden inşa etmek için izlemeniz gereken tüm adımları listelediği bir toplantı düzenler. Esas olarak aile şirketlerinin iyiliği için. Güven fonu teminattır."

"Siktir."

"Daha işi bitmedi," dedi babam. "Artık beş parasızsın. Ta ki gerekli adımları tamamlayana kadar. Bunlardan biri de evlenmen. Onun zaman diliminde. Ve kesinlikle korumanla *değil*. Ama en azından Jonathan'ın el kitabında seninle yüz yüze konuşuyor. Calloway'in, Lily'nin ailesinin el kitabını alırsanız, sizinle ilgilenmeleri için avukatlarını gönderirler."

Şaşkın şaşkın bakıyorum. "Annemle senin başınıza böyle bir şey mi geldi?"

Yüzü *evet* diyor. "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum ve umarım bir gün kamptaki tepkilerimizin korku ve sevgiden kaynaklandığını görebilirsin. Başka bir şey değil."

Şimdi anlamaya başlıyorum.

Önceleri, ailemin benden neden ve nasıl şüphe duyabileceğini anlayamıyordum, ama o bana sadece onların bakış açısını verdi. Ben otomatik sadakat istiyordum ama babam beni sorgulayacak kadar önemsiyordu. Hepsi öyle yaptı. Yanılmayı ve bunun sonuçlarıyla uğraşmayı göze aldılar çünkü eğer haklı olsalardı ve hiçbir şey yapmasalardı...

Alkolün içinde boğuluyor olabilirdim. Yaralanmış ve tek başıma bocalıyor olabilirim. Destek için sessizce çığlık atıyor olabilirim ve çağrıma cevap verecek kimse olmayabilir.

Yani anlıyorum.

Keşke bu kıyamet günü tamamen önlenebilseydi, ama eğer gerçekleşmek zorundaysa, en azından beni yanımda olacak kadar seven ebeveynlerim var.

Sertçe başımı sallıyorum. "Hale Co.... hakkında" Büyük büyükbabam tarafından kurulan milyar dolarlık bebek ürünleri şirketi hakkında konuşmadık. Ben ve Jane hakkındaki söylentiler biberon ve çocuk bezi satışlarına pek yardımcı olmuyor.

Hale Co. hisseleri düştü ve eminim ki bu durum babamın CEO olarak işini daha da zorlaştırdı.

Kaşlarını çattı. "Şirketi önemseydiğimi mi sanıyorsun? İşimi yerin dibine de soksan, sen nefes aldığın, hayatta olduğun ve mutlu olduğun sürece umurumda olmaz."

Tekrar başımı sallıyorum. Söylediği her şeyi düşünüyorum. *Affetmek* benim için o kadar da zor değil -belki de çok kolay geliyor- ama aşkla ya da anlamsız bir kinle karşı karşıya kaldığımda, aşkı kabul edeceğim.

Kelimeleri bulduğumda ona şöyle diyorum: "Seni başka bir babaya değişmem. Saçmalık yok." Kötü bir durumda olduğu için onun etrafında dolandığımı düşüneceğini tahmin ediyorum. Öyle sayılırım ama yine de söylediklerimde ciddiylim.

Genelde her şeye bir cevabı vardır, ama düşünürken yüzünü buruşturuyor. Belki onu aşırı övdüğümü anlayabilir.

Elimi jakuzinin jeti üzerinde gezdiriyorum. "Annem nasıl?" Kampta anneme bağırduğım için hâlâ pişmanım. Ona daha önce hiç bağırmamıştım ve aptalca bir karşılaştırma gibi görünebilir ama ona tekme atmış gibi hissediyorum.

"Üzgün," diyor babam, "ama ben onu daha üzgün gördüm."

Harika.

Bana bir süredir oluşmakta olan garip bir bakış attı. Sanki konuşmamızın yarısında uzaya uçmuşum gibi.

"Ne?"

"Bizim için endişeleniyorsun ve biz seni inciten insanlarız. Tanrım, bu çok *garip*."

"Siz benim ailemsiniz-"

"Ve biz sıçtık." Yüzünü buruşturuyor ve sonra o ikonik yarım gülümsemesini gösteriyor. "Kınama, öfke nöbeti ve *sizden nefret ediyorum anne ve babam* nerede, ha?"

Mücadele etmemi ve onu en azından bir kez yere sermemi istedi. Aslında bir parçasının bunu hak ettiğini düşündüğünü düşünüyorum - ve siktir et bunu. "Sanırım senden nefret etmektense seni sevmeyi tercih ederim. Özür dilerim," diyorum onunkine benzer bir sertlikle.

Yüzü buruşuyor. "En son ne zaman ağladın?" Neredeyse başımı sallayacaktım. "Bunu neden soruyorsun?"

"*Endişe*. Sana büyürken ağlamanın sorun olmadığını söylemiştim, değil mi?" "Evet, söyledin. Her zaman."

"*Ağlayabilirsin dostum*," derdi. Ama en son gerçekten ağladığımda on üç yaşında olmalıydım. Birisi dolabıma *annen çok sık emiyor* gibi penis karalamalı notlar doldurup duruyordu. Yastığıma sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken küçük kardeşim odamın kapısını çaldı. Ona fantastik bir kitap okumamı istiyordu.

Çok gençti ve gözyaşlarım kuruyana kadar yüzümü ovuşturduğumu hatırlıyorum. Xander'ın zorbalardan korkmasını istemiyordum. O zaman fark ettim ki

Kuzenlerime ve kardeşlerime dünyayla başa çıkamayacağımı gösterirsem - beni bir rol modeli, liderleri olarak gören küçük çocuklar - o zaman yapabileceklerine asla inanmayacaklardı.

"On üç yaşındaydım," diyorum babama. "O zamandan beri ağlayacak pek bir şey olmadı."

Dallar çevremde hışırdıyor. Başımı omzumun üzerinden kaldırıyorum. İki figür yapraksız akçaağaçların arkasına saklanmış. Sadece yirmi adım kadar uzaktalar.

%85 gizli dinleme ihtimali var.

Babam alaycı bir şaşkınlıkla bakakaldı. "Yüce Tanrım, bu kim olabilir acaba?"

Connor ve Ryke ortaya çıkar ve birbirlerine ters ters bakarlar, keşfedildikleri için suçu üstlenmekten kaçınırlar.

Babam kalbine dokunuyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

Neredeyse gülümseyecektim. Kulübenin içine daldıklarında Ryke eldivenlerini çıkarıyor ve lastik tabanlarından karları temizliyor. "Cobalt kışını lanet tepeden daha yukarı kaldırmazdı."

Connor lacivert ceketinin fermuarını açar. "Cep telefonu sinyalinı kaybettim. Tabii ki ulaşılabilir olmanın önemini anlayamazsınız çünkü pek çok insanın size ulaşması gerekmiyor."

"Siktir git." Ryke, Connor'ın yüzüne bir eldiven fırlatır, ancak Connor bakmadan eldivenden kaçır ve eldiven jakuziye düşer.

Islanmış eldiveni alıp Ryke'a geri fırlatıyorum. "Eğer doğru hatırlıyorsam, ikiniz de Calloway Kampı'nda benden ve Jane'den *şüpheliydiniz*."

Ryke mayosuna kadar soyunur. "Biz de orada seni korumaya çalışıyorduk-"

"Özür dilemek bu kadar zor mu?" Ben soruyorum.

Kaşları çatılıyor ve jakuziye giriyor. "Çok özür dilerim." Kulağa samimi geliyor ve kolunu omzuma doluyor. Bana yandan sarılıyor.

Connor ceketini ahşap bir masanın üzerine koyar. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"Kabul ediyorum," diyorum, "ama Janie'nin bundan daha fazlasına ihtiyacı olacak."

Connor başını sallar. "Farkındayım. Annesinden ve benden onu neden sevdiğimize dair üç bin kelimelik bir kompozisyon yazmamızı istedi bile." Dudakları yukarı doğru çekiliyor, kızına duyduğu hayranlık gözlerinden okunuyor.

Babam kuru bir gülümseme takınıyor. "Bir grup dahi yetiştirir ve aile sloganınızı *ölümüne sadakat* yaparsanız böyle olur."

Connor milyar dolarlık bir sırtışla sırtıyor.

Arkama yaslanıyorum ama omuzlarım gevşemiyor. "Kobalt'ın sloganı, '*Bırakın ben de aslanı oynayayım: Kükreyeceğim*' ve Eliot'un söylediği diğer her şey değil mi?" Küçük kuzenim her zaman Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndan bu alıntıyı okurdu ve bu garip bir şekilde Kobalt'ın gayri resmi sloganı haline geldi.

"Birçok sloganımız var," diyor Connor ve mavi mayosuna kadar soyunmayı bitiriyor. Jakuzide bize katılıyor, Ryke benim yanımda kalırken o babama yakın oturuyor.

Connor telefonunu bardaklıklardan birine koyuyor ve ben de üçüne de söylemek istediğim şeyi hatırlıyorum.

"Bir teknoloji ve güvenlik şirketiyle çalışıyorum." Dikkatlerini çekiyorum. "Mühendisler tüm elektronik cihazlarımızı güncelliyor ve güvenlik ekibi de dışarıdan herhangi bir saldırı olmaması için çalışıyor. Telefonlar, bilgisayarlar, her şey daha güvenli olacak. Bunun herkese Noel hediyem olması gerekiyordu ama tur başlamadan önce kullanıma sunacağım."

Connor biraz etkilenmiş görünüyor. Bu da çoğu insana verdiğinden daha fazla. Tekrar tekrar başını sallıyor. "Bu, Farrow'a herkesin hacklemesinden korkmadan mesaj atmanı sağlayacak."

Birdenbire erkek arkadaşımдан/korumamdan bahsedilmesi havayı ağırlaştırıyor. "Evet. Bu da ek bir avantaj." Gerçekten birliktymişiz gibi mesajlaştığımızı hayal ettiğimde bilinçsizce gülümsemeye başlıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Connor yüz hatlarımı okuyor. "Ondan hoşlanıyorsun." "Onu seviyorum," diye düzeltiyorum.

Ryke tıraşsız çenesini kaşıyor.

"Söyle," diyorum ona.

"Bakın, bu lanet korumaları biz tuttuk. Tüm çocuklarımız onlara güveniyor. Onların yanında gardınızı düşürüyorsunuz ve güvenliğin sizin savunmasızlığınızdan faydalanması çok *yanlış* geliyor."

"Ben bir yetişkinim," diye milyonuncu kez hatırlatıyorum ona. "Bu benim seçimimdi ve benim için hiç de kolay olmadı." Amcama yalan söyleyip güvenin bir faktör olmadığını söyleyemem. Birinin yanında tamamen kendim olabilmem için ona güvenmem gerekir ve ben Farrow'a güvenmişim. Ama onu koruma olmadan önce de tanıyordum.

Ryke bunu sindiriyor. Sessiz.

"Kızlarınız ya da güvenlik görevlisi küçük çocuklar için endişeleniyorsanız," diyorum, "endişelenmenize gerek yok. Ekip profesyonel ve tek istedikleri herkesi güvende tutmak. Bunu hepiniz biliyorsunuz."

Connor, Ryke Amca aptallık ediyormuş gibi,

"Ediyorum," diyor. Ryke gözlerini deviriyor.

Babam beni izliyor ama sessiz kalıyor. Farrow'la ilgili olarak aklının nerede olduğunu söyleyemem, belki de emin bile değildir.

İlişkimi savunma ihtiyacı hissediyorum. "Karmaşık olmayan bir ilişki içinde olmamı istediğini biliyorum," diyorum babama. "Bir kafede ya da lanet bir çizgi roman kongresinde tanıştığım bir adam ya da kız, ama bu asla olmayacaktı."

Babam evlilik yüzüğünü

çeviriyor. Katılaşıyorum.

Sonra doğrulmaya çalışıyorum, sıcak küvetin çıkıntısına su vuruyor.

Sırttan aşağı süzülen bakışlarını takip ediyorum. Gri suni kürke bürünmüş biri kulübeye doğru yürüyor ve babam gittikçe rahatlarken, bunun yalnızca bir kişi olabileceğini anlıyorum.

Sudan çıktım. Soğuk açıkta kalan her santimi ısıyor. Titriyorum ve hızla pantolonumu, gömleğimi, ceketimi giyiyorum. Eminim ne yapmak üzere olduğumu biliyorlardır. Oradan ayrılıp yokuş aşağı koşarken kimse itiraz etmiyor, kar baldırlarımı aşıyor.

Bir buz parçasının üzerinde kayıyorum ama dengemi koruyorum. Rüzgâr yüzümü tokatlıyor ve tam bir köşeyi döndüğümde, kürklü, çetrefilli figürü ürkütüyorum.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde ve sonra sadece ben olduğumu fark edince nefesini tutuyor.

"Hey, anne." Eğildim ve kollarımı kemikli omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Özür dilerim."

"Nonono," diyor hızla ve göğsümü itiyor. Geri

çekiliyorum, ciğerlerim boğazımda

düğümleniyor.

Gözyaşları yuvarlak yanaklarından aşağı akıyor. "Neden özür diliyorsun?" Sesi çatlıyor.

Sana bağırdım. Seni incittim. "Anne-"

"Özür dileyeceğim bir konuşma planlamıştım." Çenesi titriyor. "Sana haksızlık ettim." Parmağını kalbime saplıyor, ama cam gibi yeşil gözlerine baktıkça daha kırılgan görünüyor, kızgınlığım daha da azalıyor.

"Seni affediyorum-"

"Yapamazsın," diye ağlıyor ama aceleyle gözyaşlarını siliyor. "Az önce yaptım." Göğsüm yine yanıyor.

"Şey, yapmamalısın." Hıçkırıyor ve sonra kürk başlığını indirerek benekli, kızarmış yüzünü benden koruyor. "Gitmeliyim," diye mırıldanıyor.

"Anne." Elini tutuyorum. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun." Her kelimemle yarardan çok zarar veriyorum. Söyleyeceğim ve yapacağım doğru şey için savaşıyorum.

Ön koluyla yüzünü ovuşturuyor. "Ben de seni seviyorum... Çok üzgünüm. Her şeyi yine yanlış yapıyorum." Tutuşunu bırakıyor, sonra tepeye doğru ilerliyor ve babamı kucaklıyor.

Başımı çeviriyorum.

Dün gece tur iyi bir fikir gibi görünüyordu -karmaşık, lanet olası riskli- ama şu anda tüm konsepti seviyorum.

Çünkü buradan başka bir yerde olmalıymışım gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

"GÜVENLİK EKİBİNE, herkes çalışma odasından uzak dursun," diye emrediyor Alfa lideri telsizden, göl evi aniden üç ünlü aileyle doldu. Maximoff ailesi ve amcalarıyla dışarıdayken ben de bodrumdaki spor salonuna gittim.

Güvenlik Gücü Alfa'dan dört koruma çalışıyor, hepsini görmezden geliyorum. Çünkü kliklerden nefret ettiğim kadar yan gözlerden de nefret ederim. Ve bir müşteriyle yatma konusundaki altın kurallarını çiğnediğim için bana yan gözle bakıyorlar.

Akara burada Omega'dan olan tek kişi ve ben yirminci barfiksimi çekerken, siyah tişörtüm terden karın kaslarıma yapışırken, o hızlı adımlarla bir boks torbasına tekme atıyor.

"Çalışma odasında neler oluyor?" Donnelly telsizden soruyor.

Price'ın sesi kulaklığımda yankılanıyor. "Jane ve annesi konuşuyorlar."

Ağırlık sehpasında, yaşlı bir koruma "*Ağladıklarını* duydum." diyor. Sonra yine yan gözle bana baktı.

Göz teması kuruyorum, bakışlarını başka yöne çeviriyor ve nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor. *Ben de öyle düşünmüştüm.* Yere çöküp çenemi barın üzerine kaldırıyorum, ayak bileklerimi çapraz yapıyorum.

Akara çantayı sertçe tekmeliyor. "Bana gönderdiğin Instagram hesabına baktım."

Düştüm ve ellerimdeki sargıları çıkardım. Bakın, normalde bunu herhangi bir Force'un liderliğine bile getirmezdin ama @maximoffdeadhale hesabı hala aktif ve kullanıcı yaklaşık yarım saat önce başka bir fotoşoplu resim yayınladı.

Bu sefer Maximoff bir dağın yamacından düşüyor.

Akara alnındaki teri pazusuyla siler. "Bu bir trol hesabı." "Ben de öyle düşünmüştüm." Su şişemin kapağını açıyorum. "Ama hayır Tabloid Hales'in dağdaki göl evlerine gittiğine dair bir haber yayınlamışken, kullanıcı neden bir göl evinin kenarından düştüğü bir fotoğrafı paylaşsın ki?"

Akara parmağını avucuna götürür. "Tesadüf."

"Kullanıcının Maximoff'u şahsen tanıyor olma ihtimali var." Suyumu yudumluyorum ve Akara bana acıyan bir bakış atarken bakışlarım daralıyor. "Bunun onun erkek arkadaşım olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Ben hâlâ onun korumasıyım ve onun koruması olarak bu saçmalıklar benimle yürümez."

Akara havlusunu alır. "Teknik ekibimize IP adresinin izini sürmeleri için bir talep göndereceğim. O zamana kadar o hesabı kontrol etmeyin." Sesi serttir. "Bu dostça bir tavsiye değil; bu bir emirdir."

Gözlerimi deviriyorum. "Hay hay, kaptan." Eşofmanımın cebindeki telefonum çalıyor. Arayanın kimliği: Kinney Hale. Maximoff'un on üç yaşındaki kız kardeşi beni neredeyse hiç aramaz. Cevap veriyorum, "Hey?"

"Sana şimdi ihtiyacımız var. Kimseye söyleme. Mutfağın yanındaki koridor banyosu.

Hızlı ol ya da öl." Telefonu kapatıyor.

Banyonun kapısını tekmeleyerek kapattım ve Kinney beni bombardımana tuttu, yeşil gözleri kalın siyah astarla gölgelenmiş, diz boyu çoraplar, siyah bir etek ve üst ve gerdanlık kolye giymişti. Göğsünü şişiriyor ama kemikli yapısı onu komik derecede küçük gösteriyor.

"Sorunlarımız var," diye tersliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hadi canım."

"Gerçek sorunlar, seni pislik." Sırık gibi kollarını kavuşturdu. "Bizi bir yere götürmen gerekiyor."

"Hayır," diyorum ve bir parça sakız çıkarıyorum. Kinney'nin yanından geçerken buradaki "biz "i keşfediyorum.

Tuvaletin yanında, Luna yerinde koşuyor ve sonra kollarını ve kalçalarını sallıyor. Müziksiz dans ettiğinden eminim ve bu hareketindeki tuhaflığı sorgulamam gerekiyorsa da sorgulamıyorum.

Kinney benimle yüzleşti. "Biz erkek arkadaşının kardeşleriyiz."

Sakızımı patlatıyorum ve Xander'ın ayaklı küvette uzandığını fark ediyorum.
Hantal kırmızı kulaklıklarını *Kış Geliyor'un* yakasına takıyor.

Gömlek. "Nefesini boşa harcama, Kinney. Onun umurunda bile değil-"

"Vay canına." Yavaşça çiğniyorum. "Buradayken, hiçbir şey söylemeyen bölük pörçük bir telefon konuşmasını eğlendirirken umursamadığıma gerçekten inanıyorsun."

Küvetin daha da dibine çöküyor ve kulaklıklarını kulaklarına götürüyor.
"Bence kardeşimi becermeyi tercih edersin."

Çene kaslarım titriyor ama granit tezgâha rahatça yaslanıyorum.
Maximoff'la çıkmasının kardeşiyle olan ilişkisini etkileyeceğini düşünmemiştim ve bu durumdan hiç memnun değilim.

"Öyle demek istemedi," diyor Luna, yerinde koşarken nefes nefese. Xander kulaklıklarını tekrar indiriyor. "Evet, öyle yaptım."

Maximoff'a mesaj atmak için telefonumu cebimden çıkarıyorum.
"Kardeşin sana ulaşmaya çalışıyor."

Xander dirseklerini küvetin kenarına dayayarak doğruluyor. "Thatcher'ı güvenlik ekibimde tutması için birini ikna edebilirdi, ama hayır, korumasını becermek istedi ve şimdi siz ikiniz aptal bir refakatçiye sahip olabilesiniz diye ben de benimkini *kaybettim*."

Ondört yaşında, onbeşe gidiyor. Üzgün. Çocuğu hırpalayacak değilim ama benden sürekli ağabeyinin fuck-buddy'si olarak bahsetmesine sinir oluyorum.

Kollarımı gevşekçe kavuşturuyorum. "Kardeşinin 'korumasını becermek' için her şeyi riske atacağını düşünüyorsan -" tırnak işareti kullanıyorum "- o zaman onu o kadar iyi tanımıyorsun."

Bakışları yere çarpıyor.

"Dostum, eğer Maximoff'un ya da benim Thatcher Moretti'yi sana geri getirme gücümüz olsaydı, bunu gözümüzü kırpmadan yapardık. Kangren ve kanal tedavisi ister gibi onu etrafımda istiyorum."

Thatcher'ın Maximoff'un koruması olarak kalmam için oy verdiğinin farkındayım ama itaat ediyormuş gibi bile yapamıyorum. Ben de kimseye borçlu olmaya alışkın değilim. Ona bir şişe içki alıp ödeşmeyi tercih ederdim ama Thatcher'ı tanıyorsam ilk çocuğumu ve koroner arterimi isteyecektir.

Xander nefesinin altında mırıldanıyor, "Moffy isteseydi bunu başarabilirdi. O her şeyi yapabilir."

Maximoff'un burada olmamasına çok sevindim. Eğer bunu duysaydı, suçluluk ve baskı omuzlarını ezerdi. Sonra da kendini hasta ederdi.

bunu küçük kardeşi için düzeltebilir, ama Üçlü Güç üzerinde hiçbir gücü yoktur.

Güvenlik değişimleri olur ve Xander, Thatcher'ın artık koruması olmadığını kabul etmek zorunda kalır.

"Her şeyi yapamaz," diyorum Xander'a. "Şu anda ehliyeti bile yok."

Xander bana garip bir bakış attı. "Senin onun bir numaralı destekçisi olman gerekmiyor mu? Onunla çıkıyorsun."

Onu "becerdiğini" söylemedi. *Daha iyiye gidiyor.* "Ve yeteneklerini abartıp onu zor durumda bırakmıyorum. Ben buna..." Maximoff'a mesaj atmaya başladım. "...aşkım."

Kinney telefonumu çalmak için hamle yaptı. Reflekslerim hızlıydı, telefonumu havaya kaldırdım ve bir elimi altına koydum. Onu geride tutmak için minimum güç kullanıyorum.

"Kimseye burada olduğumuzu söyleyemezsin," diye alay ediyor ve telefonu almak için çırpınıyor. "Kardeşine mesaj atıyorum."

Çırpınması sona eriyor ve birdenbire umursamaz ve umursamaz davranarak küvetin kenarına oturuyor. "Tamam. O da katılabilir. Yeter ki bir an önce gidelim." Bana gözlerini deviriyor. "Tanrım, bana aptalmışım gibi bakmayı kes. Bir şeyler biliyorum."

Mesaj atmadan önce sakızımı patlatıp gülümsüyorum: *Müsait olduğunda mutfağın yanındaki koridordaki banyoya gel. Xander kardeşlerinle birlikte burada.* Telefonumu eşofmanımın arka cebine sokuyorum ve sonra radyomun sesini açıyorum.

"Üçünüzü nereye götürmemi isterseniz," diyorum, "korumalarınızı çağırman gerekecek-"

"Uh-uh, *hayır*," diye pantolonunu indirdi Luna, kollarını retro bir dans hareketiyle sağa sola sallayarak. "Sadece biz, Farrow."

Dirseğimi lavaboya dayıyorum. "Yapamam, Luna."

"Affedersiniz." Kinney aval aval bakar. "Kuralları çiğniyorsun. Kuralları çiğne."

Epsilon'un hayranı değilim, ancak SFE'deki adamlar, üç müşterilerini onlar olmadan kim bilir nereye götürürsem kellemi isteyeceklerdir.

Başımı sallıyorum. "Müvekkilimin yararı ve mahremiyeti için kuralları esnetirim. Siz üçünüz benim müşterim değilsiniz-"

Kinney, "Ama benim korumam züppenin teki," diyor. "Luna'nın koruması daha büyük bir züppe ve Xander'ın koruması-"

"Xander araya girerek, "Ama Banks Thatcher'a söyleyecek, o da-" dedi.

"Seni orada durduracağım," diyorum, kaşlarım diken diken. "Bu bir züppenin tanımıdır."

"Banks ve Thatcher hâlâ senden daha havalı."

Gülümsemem geriliyor. "Bu yüzden benim yerime onları buraya çağırmış olmalısın."

Kinney, "Yan," diye mırıldanıyor.

Xander kulaklıklarını tekrar takmadan önce kız kardeşini tersler.

Luna bir daire çiziyor. "O zaman SFO'dan güvenilir korumalar bulamaz mısın?"

"Güvenlik ekibi böyle çalışmaz." Luna'nın koruması yerine Oscar'ı yanımda götürmek isteseydim, J.P. ayaklarını yere çiviyle vurmuşum gibi davranırdı. Luna'nın altı kez daha dönmesini izliyorum ve endişem artıyor.

"Bu ne kadar ciddi?"

Bir nefes üflüyor. "Belli olmaz ama pek iyi görünmüyor..."

Luna'yla ilgili olduğunu anladım. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın varsa, yalnız gidebilirim."

Kapı çalındı.

Maximoff'u içeri aldım. Hâlâ ıslak Patagonia ceketini giyiyor. Bakışlarımız güçlü bir an için kilitleniyor ve sonra o kardeşlerini gözden geçirirken ben kapıyı kilitliyorum.

"Neler oluyor?" Kardeşine yaklaşır. Xander kulaklıklarını tekrar boynuna indirir.

"Hey." Maximoff'un empatik bir ifadesi var. "*Umursuyorum*" diye bağıyor. *Önemsiyorum. Seni seviyorum.* "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biliyorum." Xander küvetten çıkar ve ağabeyinin elini tutar. Maximoff Xander'ı göğsüne çeker ve sarılırlar.

Xander göz ucuyla bana yalvaran bir bakış gönderdi. Sanki *ona üzgün olduğumu söyleme* der gibiydi.

Maximoff sormadığı sürece bu konuyu açmayacağım. Birbirlerinden ayrılırlar ve Maximoff kardeşine "Evde kapını açtığını duydum." der.

Xander omuz silkiyor. "Sadece bir günlüğüne kaybettim."

Maximoff bana Xander'ın *kapıları kilitlememe* kuralı olduğunu söyledi. Ne zaman bu kuralı çiğnese, babaları kapıyı menteşelerinden söküyormuş.

Botumun arkasını dolaba dayıyorum, dizimi büküyorum ve Luna'nın üçüncü kez yerinde koşmasını izliyorum. Sormuyorum çünkü Maximoff'un soracağından %99.9 eminim.

Odağını küçük kardeşinden ayırıyor ve sert bakışlarla Luna'ya odaklanıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Pantolonu, "*Celebrity Crush*'ta çok dans ederseniz regl döneminizin muhtemelen, belki de bir şekilde görünmesini sağlayabileceğinizi okudum."

Kahretsin.

Sessizlik ağır basıyor.

"Regl dönemini kaçırdın mı?" diye soruyor, sesi sert. Kolaylıkla ağabey moduna geçiyor, vücudu kaskatı kesiliyor ve bana ters ters bakıyor. Sanki on sekiz yaşındaki kız kardeşinin hamile olabileceği senaryosundan onu haberdar etmemişim gibi.

"Bilmiyordum," diyorum ve sonra Luna'ya bakıyorum. "Dans ederek regl döneminin gelmesini sağlayamazsın ama iyi denemeydi."

Kinney alay ediyor. "Sen bir erkeksin. Regl dönemleri ya da kadın anatomisi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir vajinaya bile dokunmamışsın."

"Kinney," diye homurdanıyor Maximoff.

Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor. Çünkü beni savunması çok şirin ama ben bununla başa çıkabilirim. "Tıp fakültesinden mezun oldum," diyorum ona, "ama *Celebrity Crush*'ın tıbbi tavsiyelerinin doğru, hatta iyi bir tavsiye olmadığını bilmek için tıp doktoru ya da lise diplomasına ihtiyacım yok. Sadece saçmalık."

"Ben de öyle dedim," diyor Xander, Kinney'nin yanındaki küvetin kenarına oturarak. "Yani, Jane ve Moffy'nin birlikte olduğu söylentisini çıkaran da aynı gazete-"

"Çok erken," diye Maximoff onun sözünü keser ve tekrar Luna'ya odaklanır. "Nasıl? Ne zaman? Nerede? Neden?"

Luna ayaklarının üzerine düşer ve yıldız desenli bol kazağının kollarını çekiştirir. "Seks. Kış tatilinden önce okulun son günü. Arabasının arkasında. Çünkü ondan hoşlanıyordum." Kehribar rengi gözleri benden ağabeyine kayıyor. "Sadece birkaç hafta geciktim ve okul yüzünden şimdiden çuvalladığımı biliyorum. Annem ve babam bunu bilmemeli. Gerçek olup olmadığını anlayana kadar olmaz."

Maximoff'un haberi bile olmadan, güvenlik ekibinden Dalton Akademisi'nin Luna'nın okul yılının geri kalanında evde eğitim görmesi gerektiğini, aksi takdirde zamanında mezun olamayacağını söylediğini duydum.

Luna ellerini başının üzerine koyar. "Belki seninle turneye çıkabilirim." "Ben de." Kinney ayağa kalkar.

Maximoff, Kinney oturana kadar onu geri iter. "Hayır ve hayır." Kasları kasılır ve Luna'ya eliyle işaret eder. "Prezervatif takmadı mı?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Açık kahverengi s a ç l a r ı n d a n bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "Bu benim ilk seferimdi ve olasılığın düşük olduğunu düşündüm."

Şakağımı ovuşturuyorum, neredeyse ürperiyorum.

"Tanrım," diye mırıldandı Maximoff. "Annemiz bir seks bağımlısı, Luna. Daha iyi bilmen gerekirdi."

Bana bir çıkış yolu arıyor ama benim de sert biri olduğumu unutuyor. "Seks eğitiminde dinlemeliydin."

"Bırakın onu, sizi pislikler," der Kinney.

Maximoff sert bir şekilde, "Dur, Kinney," der.

Luna başını Xander'a doğru çevirir. "Sana Tom ve Eliot'tan yardım istemem gerektiğini söylemiştim."

Xander ayağa kalkar. "Onlar senin en iyi arkadaşların olabilir, ama bütün Kobalta'lara söylerlerdi, Luna. Moffy ve Farrow bunu düzeltecek. Değil mi?" Üçü birden dönüp bakışlarını bana ve Maximoff'a diktiler.

Hâlâ lavaboya rahatça yaslanıyorum. Maximoff şu anda dünyayı omuzlarında taşıyor gibi duruyor.

Ve beni buraya neden çağırdıklarını çoktan anladım. Maximoff'a "Luna'nın hamilelik testine ihtiyacı var." dedim.

Kinney öne çıkıyor. "Farrow bizi markete götürüyor." "Hayır, ben yalnız gidiyorum," diyorum.

Maximoff, "Ben de seninle geliyorum," diye karşılık verir.

Her zaman inatçıdır. "Sen arabada kalıyorsun." Biri onu hamilelik testi alırken yakalarsa, söndürmeye çalıştığı dedikoduyu körükleyecektir.

"Bunu yolda konuşuruz."

Gözlerimi deviriyorum ama bu şu anda kazanmam gereken bir tartışma değil. Özellikle de üç kardeşinin önünde. "Gidelim, kurt izci."

FARROW KEENE

BEAR CLAW ONE-STOP SHOP en yakın market, rüzgarlı ve buzlu yollarda elli iki millik bir yolculuk. Göl evinden ayrılmadan önce Omega'nın Range Rover'ının lastiklerini zincirledik ve güvenli bir şekilde Bear Claw'a ulaştık. Otoparkta sadece bir cip vardı. Büyük ihtimalle dükkan sahibinin.

Hızlı bir seçim yapıyorum ve Maximoff'un bana içeride eşlik etmesine izin veriyorum. Küçük, modası geçmiş dükkânda güvenlik kamerası yok ve rafların yarısı boş. Hamilelik testi bile varsa şanslıyız. İkimiz de kasada uyuyan kır saçlı yaşlı adamı fark ediyoruz.

Biz reyonları incelerken Maximoff'un omuzları gergin ve boynu kaskatı duruyor. Her zaman yaklaşan bir savaşa hazır bir şövalye.

Alt raflardan birini kontrol ediyor ve su sürahileri buluyor. "Eminim bugün bunu yapacağınızı düşünmemiştiniz."

"Teknik olarak, bunu bir gün yapacağımı hiç düşünmemiştim." Raftan bir çift aviator güneş gözlüğü alıp takıyorum, fiyat etiketi kenarından sarkıyor. Maximoff bana bakıyor ve neredeyse beni incelemesine izin veriyor, *neredeyse*. Bakışları göğsümde duruyor ve sonra Patagonia ceketinin fermuarını açıyor,

sıcak, ve benimle köşeyi dönüyor.

İki numaralı koridorda çoğunlukla abur cubur var: kurutulmuş et, Pringles ve patlamış mısır. Sonra rastgele meyveler. Portakal, muz, kırmızı elma.

Ve elimi göğsüne koyuyorum. Koridorun ortasında onu durdurdum çünkü çok sessizdi. Buraya gelirken bile. Havacı gözlüklerimi başıma doğru kaldırıp saçlarımı geriye itiyorum. "Babanla konuşman o kadar kötü mü gitti?" Sonunda sordum.

"Babam evlilik yüzüğünü çevirip duruyordu." Duygularını kasıtlı olarak gizliyor, yüzü bomboş. "Bunun anlamı-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diyorum, gerçek herkesin malumu olmasa bile. Lily ve Lo'nun etrafında üç yıl geçirdim ve Lo ne zaman bağımlılığıyla ilgili kötü bir durumda olsa yüzüğünü çevirirdi.

Maximoff birkaç kez göz kırpmıyor, gardını indiriyor. Bir çeşit duygunun ortaya çıkmasına izin veriyor.

Elim ensesine doğru yükseliyor ve aniden omuzlarımı kavıyor, kaslı kolları omuzlarımı sarıyor. Aynı anda ikimiz de kucaklaşıyoruz. Göğüs göğüse. Ben boynunun arkasını okşuyorum, o da bizi güçlü bir kucaklamayla bir arada tutuyor.

Kalbinin hızlı ve sert attığını hissediyorum.

Kulağına fısıldıyorum, "Özür dilerim." Ailesini ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve bunu düzeltmemek onu öldürüyor olmalı.

Göğsü daha derin bir nefesle çöküyor ve başlarımızı geriye eğiyoruz, gözlerimiz birbirini süzüyor. Önce ben eğiliyorum diyeceğim ama o tam tersini söyleyecek.

Onu azizmişim gibi şefkatle öpüyorum, o da günahkârmış gibi öpücüğün üzerine atlıyor. Yani, ağızlarımız daha da derinleşirken yapılarımızı birbirine daha da yaklaştırıyor.

Lanet olsun.

Onu mağazanın arka tarafına doğru itiyorum, o da öne geçmek için gürüyor ve beni bir rafın içine doğru döndürüyor. Kürek kemiklerim bir ay çöreği kulesine çarpıyor ve onlar da muşamba zemine düşmeye başlıyor.

Birbirimizden ayrılıyor ve Maximoff yere düşen paketleri toplarken ben de Ay Pastası kutusunu rafa geri itiyorum.

Kasadaki yaşlı adama bakıyorum. Uzun bir horlama sesi çıkarıyor. Uyanmıyor. Uyansa bile, magazin haberlerini takip ettiğinden şüpheliyim.

Kırmızı elmanın üzerindeki etiketi soyuyorum ve Maximoff dağınık saçlarını düzeltiyor. Ayrıca beni hâlâ üzerinde hissediyormuş gibi dudaklarını yalamaya devam ediyor.

Gözlerimiz buluştu ve "Annem seninle konuştu mu?" diye sordu.

Bu ayrışmayı beklemiyordum. "Az önce seni öptüm ve şimdi anneni mi düşünüyorsun?"

Kafası karışmış gibi davranıyor. "Zaman makineme bineyim. Şuna bak, az önce *seni* öptüm. Tam tersi değil."

Gözlerimi deviriyorum ve sonra gülümsüyorum. "Ve yüzde yüz eminim ki on altı yaşındayken dilimi ağzında hayal etmişsindir." Elmamı ağzıma atıyorum

elini. "Bu doğru bir gerçek."

Tam o anda bana iki orta parmağını uzatıyor ve gözleri ağzıma kayıyor.

Islık çalıyorum. "Ve onu tekrar öpmemi istiyor."

Maximoff dükkân sahibine bakar. Ölü gibi uyuyor. Sonra bana.

"Cidden, Farrow, annem seninle konuştu mu?"

"Hayır," diyorum kolayca. "Bunu yapmasını beklemiyordum." Kaşlarını çatıyor. "Neden beklemedin?"

Duraksıyorum, elma ağzıma yaklaşıyor. "Bunun senden çok benimle ilgisi var. Onun güvenliğini sağlarken, ailenle aramda büyük bir güven inşa ettim. Onlara senin hakkında yalan söyleyerek, aslında tüm bunları yok ettim. Oğulları olduğun için seninle aralarını düzelteceklerdir ama en azından dört aylık bir soğukluk bekliyorum."

Başını sallıyor, tekrar geriliyor.

"Merak etme. Bu benim sorunum." Elmayı ısııyorum ve bana mağazanın yarısını çalmışım gibi bakıyor - ki dürüst olmak gerekirse alınacak değerli bir şey yok.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar ve uyuyan yaşlı adamı tekrar kontrol eder.

Maximoff. "Yemek." Elmayı ona uzattım. Sadece onu kızdırmak için.

"Bir ısırık ister misin?" Yaklaşıyorum, o da kollarını kavuşturuyor, pazuları şişiyor.

"Hırsızlık yapıyorsun."

"Ve sen çok safsın." Daha büyük bir ısırık alıyorum.

Kızgınlığını hırıldayarak dile getiriyor ama dudakları yavaşça yükselmeye başlıyor. "Farrow." "Bunun bedelini ödeyeceğim. Sakin ol.

Sakin ol." Gözlerimi açıyorum ve sonra indiriyorum.

Havacı gözlüklerim.

Daha büyük bir nefes verdi ve bir sonraki reyonu inceledik. Bazılarında reçetesiz satılan ilaçlar vardı.

Çömelip soğuk algınlığı ilacı kutularının yerini değiştiriyorum. Daha geriye uzanabilmek için ona yarım ısırılmış elmamı veriyorum. Ellerimin hareketine sabitlendiğini hissediyorum. Gülümsüyorum ve sadece bir hamilelik kiti buluyorum.

Ona kutuyu gösterdim. "Nakit ödeme yapacağım ve fişi yırtacağım."

Bir oyun planım olmasına şaşırılmış görünüyor.

Ayağa kalkıyorum. "Ben hâlâ senin korumanım, kurt izci. Ve hala daha uzunum."

Kısa bir kahkaha attı ve benden uzaklaştı. "Bir santim kadar."

Bakışlarını vücudumdan aşağıya doğru indiriyor.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

GİDİYORUZ.

Zamanı geldi ve bu alternatif bir evren değil. Bu gerçekten, gerçek hayatta oluyor. Issız bir otoparkı 15 santim kar kaplıyor. Bir Food Lion'ın hemen dışında. Onuncu bavulu park halindeki tur otobüsümüzün depolama bölmelerine itiyorum.

Güvenlik Gücü Omega, su, bira, soda ve diğer erzak kutularını taşıyarak etrafta dolaşıyor ve mikrofonları aracılığıyla koordinasyon sağlıyor.

Dört kuzenim siyah yataklı otobüse binip iniyor, atıştırmalıklar ve yastıklar getiriyorlar.

Ve paparazziler de gitti. Ortadan kayboldular. Ailelerimizi Philadelphia'ya kadar takip ettiler ve muhtemelen onlarla birlikte olduğumuzu düşünüyorlar. Ama ben, Jane, Sullivan, Beckett, Charlie ve altı koruma hala Smoky Dağları'ndayız.

Yüzüme bakan bir kameraman olmaması çok garip.

Bunu düşünüp duruyorum. Ve onların istilacı varlığına, onlarsız katıksız huzurdan daha çok alıştığımı.

Ailem de *We Are Calloway için verilen* arayı uzatmaya karar verdi. Belgesel dizinin baş yapımcısı Jack Highland'ı aradım ve çekim tarihlerini turne sonrasına ertelemeyi kabul etti. Yani o kameralar en az dört ay boyunca ortalıkta olmayacak.

"Moffy?" Jane otobüsten inip karlara basıyor.

En alttaki bölmeye bir spor çantası daha atıyorum. "Bonjour, ma moitié." Sesim gergin. Çünkü çok uzun zamandır fıstık galerisi -kardeşleri, erkek arkadaşım ya da güvenlik ekibinden herhangi biri- olmadan konuşmamıştık.

Sonsuza kadar derken, *günlerden* bahsediyorum.

Bizim için bu neredeyse bir yüzyıl demek.

Yaklaşıyor. "Regarde-moi s'il te plaît." *Bana bak, lütfen.*

Daha dik duruyorum ve bakışlarımı kaldırıyorum. Rüzgâr karmakarışık kahverengi saçlarını savuruyor ve kıyafeti klasik Janie: tüylü pembe botlar, kedi dikişli eldivenler (yıllar önce benim tarafımdan hediye edilmişti), kalın zebra kazak ve örgü tayt üzerine nane yeşili tütü.

En iyi arkadaşımı görünce bile ağzım sulanıyor.

Jane eldivenlerini pembe yanaklarına dokunduruyor. "Sadece sen, ben ve bir tur otobüsü dolusu güzel insan var. Arkadaşlar ve aile."

Gülümsemeye başladım. Arkadaşlığımızda yeniden ayaklarımızın yere bastığını hissedebiliyorum. Ve sanırım yere dik ineceğiz. "Güzel olduklarına emin misin?"

"Haklısın. *Korkunç derecede* muhteşemler." Yüzünü neşeli bir gülümseme kaplıyor ve Quinn ile Donnelly'nin arka tekerleklerin yanında oyalandıklarını fark ediyoruz. Değiş tokuşumuzu izliyorlardı.

Jane ve ben iskelet halindeki bir ağacın bulunduğu kaldırıma doğru yürüdük. Çimenler muhtemelen karın altında saklı. Otobüsün işitme mesafesinden uzaktayız ama yine de görüş alanındayız.

Jane saçını dağınık bir midilli şeklinde bağlıyor. "Küçük kardeşlerim buna Hasar Kontrol Turu deyip duruyor ama benim için bu tamamen farklı bir şey. Bu Jane ve Moffy'nin Arkadaşlığını Koruma Turu ve ben seni çok özledim..."

Jane'e sarılıyorum ve o da hemen kollarını belime doluyor. Burası evimiz. Burası güvenlik ve sevgi.

O benim *en iyi* arkadaşım ve bir daha aramıza hiçbir şeyin *girmesini istemiyorum*. Yanağına bir öpücük kondurup fısıldıyorum: "Ben de seni özledim Janie ve bunu atlatacağız."

"Ensemble," diye fısıldıyor Kobalt Fransızca bir bildiri. Bunun anlamı *Birlikte*.

Birlikte.

Ayrılıyor ve o çenesini parmaklarına dayıyor. "Ne kaçırdım?"

Çok fazla, ama bana çarpan ilk şeyle başlıyorum. "Farrow'a onu sevdiğimi söyledim."

Elleri ağzına dokunuyor ve parlak mavi gözleri daha da parlıyor. "Öyle mi yaptın? Peki o ne cevap verdi?"

Onun benim için duyduğu mutluluğu hissetmek bir an için gülümsememi bastırıyor. "O da beni sevdiğini söyledi."

Janie sevinçle kollarımı sıkıyor ve sonra birbirimizi yakalıyoruz. Görünüşe göre küçük kızlar -Audrey Cobalt, Winona Meadows ve kız kardeşim Kinney- tura katılamadıkları için itiraz etmişler. Bir PowerPoint sunumu yapmışlar ve ailelerimiz *hayır* deyince kendilerini bir göl evinin yatak odasına kilitlemişler.

"Dramatik ve tutkuluydu," diye bitiriyor Jane, "ama kaybettiler." "Güzel. Turda bizimle birlikte en küçük çocuklara ihtiyacımız yok."

"Je suis d'accord." *Ben de aynı fikirdeyim.* "Tanışma toplantıları zaten çok spontane geçiyor," diyor, "Beckett ve Sulli spot ışıklarına bizim kadar alışık değiller. Gençlerin burada olması iki kat daha kaotik olur."

Asistanım bana turun ilk ayağının programını e-posta ile gönderdi ve ben de otobüsümüzü takip edecek bir ekip ayarladım. Her kongre merkezinde buluşmaları ayarlayacaklar. Teknik konularla ilgilenecekler.

H.M.C. yardım ekibi ve ben *yapılandırılmamış bir* tura karar verdik. Her FanCon şehrini sadece buluşma ve selamlaşmadan bir gün önce duyuracağız. Bu daha fazla ses getirecek ve sosyal medya etkileşimi yaratacak. Hayranlar hangi şehirde olacağımızı tahmin etmeye çalışacak ve kendilerine yakın olup olmadığımızı kontrol etmeye devam edecekler.

Ayrıca yolda konumumuzun daha anonim kalmasına da yardımcı oluyor. Ve umarım daha fazla paparazzi izimizi kaybeder.

Jane'e başka ne söylemem gerektiğini zaten biliyorum. "Kız kardeşim hamile olduğunu sanıyordu," diyerek bombayı patlattım.

Janie'nin gözleri büyür. "Merde."

"Bok doğru." Saçımdaki karları temizliyorum. "O değil. Tanrı'ya şükür." Test negatif çıktı ve Luna rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Orada olsaydın ne yapardın diye düşündüm."

"Yaptın mı?" Jane dirseklerini sıkar, üşümüştür.

Dış ceketimin fermuarını açıyorum. "*The Fifth Element'i* giydim-"

"Luna'nın en sevdiği filmlerden biri," diyor Jane, zaten biliyormuş. Başımı sallıyorum. "Ve ona bir Pop-Tart yaptım."

Jane gülümsüyor. "Senin gibi bir kardeşi olduğu için çok şanslı."

"Hayır, Jane Eleanor Cobalt'ın *En İyi Kardeş Rehberi'nden* yararlandığım için şanslı." Patagonia ceketimi omuzlarımdan çıkarıp ona uzatıyorum.

Kollarını deliklere sokuyor ve fermuarını kapatıyor. "Merci."

On iki ranzalı yataklı otobüse bakıyorum. Omega'nın çoğu bilerek dışarıda kalıyor. Belki de arkadaşlığımızın durumu hakkında bahse giriyorlar. Garip bir şekilde, umursamalarına seviniyorum.

Jane'e "Sen ve ailen nasılsınız?" diye sordum.

"Gerçekten konuşmuyoruz. Zamana ihtiyacım var," diyor. "Senin mi?"

Annem ve babamla yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.

Kendilerini affetmeye hazır değiller ve benim de yapabileceğim pek bir şey yok."

Farrow hakkındaki duygularını soruyor ama annemle babam bu konuya hiç girmediler bile. Belki de Farrow'un söylediği şeydir. Onun erkek arkadaşım olmasından çok, bir koruma olarak güvenlerini kırmasıyla ilgili. Bu otlar benim sürünmem için çok uzun ve bu yüzden başlamıyorum.

"Peki ya senin tutkun?" Bu konuyu hiç açmadığımı fark ederek soruyorum. Bir kere bile. "Ne yapmak istediğini bulman gerekiyor."

"Yapacağım. Sadece...

şimdi değil." "Janie."

"Örgü getirdim." Burnunu kırıstırıyor çünkü örgü örmeyi denemiş ve iyi değil. "Bu da bir şeydir ama zamanım olacağını sanmıyorum... Bana öyle bakma. Arkadaşlığımız her şeyden önce gelir."

"Önce sen gel."

Jane gözlerini kıstırır. "Beni ağlatma. Gözyaşı kanallarım acı içinde. Uzun zamandır bu kadar çok kullanılmamışlardı."

Ona tekrar sarılıyorum ve yaklaşık on dakika daha sohbet ettikten sonra otobüse geri dönüyoruz. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyorum ona, korumalarımız yeniden canlanıp son malzemeleri de dışarıdan erişilebilen bölmelere yerleştirirken. "Bunu sana sonra anlatırım."

Çilli yanaklarını bir gülümseme kaplıyor. "Bir daha asla kavga etmeyelim." "Anlaştık."

Otobüsten uzaklaşıp kaldırıma doğru yürüdüm. Rehberimde bir numara arıyorum. Soğuk gri sweatshirt'ümü delip geçiyor ve kollarım biraz titriyor.

Farrow siyah botları karda çtırdayarak otobüse yaklaşıyor ve göz göze geliyoruz. Eliyle *ağartıcı beyaz* saçlarını tarıyor. Saç tellerini bu sabah erkenden boyamış.

Yüz hatları bir milyar kez daha ortaya çıkıyor. Kahverengi kaşını yine bir halter deliyor ve Dünya gezegenindeki hiçbir stres ona ağırlık veremezmiş gibi duruyor.

Tanrım, ona karşı kontrolsüz bir çekim hissediyorum. Farrow'u kendime doğru çekiyorum, %100 bilinçaltımla. Beynim ona odaklanıyor ve sadece tek bir kelime hesaplıyor: daha *yakın*.

Farrow, erkeksi adımlarını rahat ve telaşsız bir şekilde atıyor.

Kaslarım kasılıyor, kan damarlarımda pompalanıyor ve aşağı akıyor. Bir anda, birbirimize dolandığımızı hayal ediyorum. Bacaklar, kollar, bedenler kaynaşmış... Onu her yerimde istiyorum. Elleri, gözleri, duyguları, aklı.

Sarsıcı bir düşünceyle katılaşıyorum.

Erkek arkadaşım tarafından boğulmak istiyorum.

Sikey

im.

Ben.

"Maximoff." Farrow elini yüzüme doğru sallayarak beni bir tür fanteziden çekip çıkarıyor. Gülümsemesi James Franco'nunkine doğru genişliyor.

Tanrım. "Ben harikayım. Sorduğun için teşekkürler."

"Ben sormadım." Kaşlarıyla birlikte halteri de yükseliyor ve boynum ısınıyor. "Nereye gittin?"

"Neverland," diye espri yapıyorum.

Gözlerini deviriyor ama *bilmiş* bakışları 1.80'lik bedenimin tamamına yayılıyor. "Bir dahaki sefere," diyor, "beni de yanında götür."

Sen zaten oradaydın.

Kelimeleri ve karasevdamı yutuyorum. Çünkü çok belirgindim. Bu anı kataloglayacak, çerçeveleyecek ve bana hediye edecekmiş gibi görünüyor. "Hava durumunu ve tur rotasını düşünüyordum," diye açıklıyorum.

"Elbette öyleydin." Alaycı gülümsemesi sikimi okşuyor. *Sık beni.* Telefonumu fark etti. "Arama mı yapıyorsun?"

"Evet." *Odaklan.* "Hoparlöre veriyorum." Rehberime geri dönüyorum ve otoparkta büyük bir rüzgâr esiyor. Dış ceketim olmadan, istediğimden çok daha fazla titriyorum.

Farrow aniden arkama geçti.

Dudaklarımı yalıyor, bilinmeyen beklentisiyle nabzım yükseliyor.

Kolunu omzuma atıyor, sonra köprücük kemiklerimden kavırıyor beni. Ve güçlü sırtımı sert göğsüne doğru çekiyor.

Sıcaklığı beni sarıp sarmalıyor, *başkasına* izin vermeyeceğim kadar samimi bir kucaklaşma. Farrow'la neredeyse geri çekiliyorum, kendimi ona bırakıyorum.

"Ayrılın!"

"*Lanet olsun,*" diye küfrediyorum ve Farrow'dan ayrılıyorum. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Lanet olası A. Thatcher, lanet olası tur otobüsünden şahin gözüyle bizi izliyor. Kaldırımda daha sert duruyorum ve telefonuma yeniden odaklanmaya çalışıyorum.

Farrow, Thatcher'a en soğuk bakışını atıyor ve sonra mikrofonunu

tıklıyor. "Öpüşmüyorduk bile."

Uzaktan Thatcher'ın mikrofonunu tıklayıp konuştuğunu fark ediyorum.

Farrow kulaklığını çıkarır, kablosunu omzuna asar ve radyonun sesini yükseltir.

Thatcher'ın sesi kulaklığın hoparlöründen süzülüyor. "Çift gibi görünüyorsunuz. Bunu yapmak istiyorsan, otobüste yap. Camlar renkli."

Farrow mikrofonuna basmak üzere.

Bir elimi kaldırıyorum. "Bırak artık," diyorum. "Şu anda halkın içindeyiz ve yakalanmamalıyız." Thatcher artık ailemiz ve güvenlik birlikte olduğumuzu bildiği için daha az temkinli olacağımızı düşünüyordu ve haklı olduğunu anlamaya başlıyorum. İki kere bile düşünmedim, düşünmeliydim de.

Farrow'un çene kasları titriyor. "Sabahın sekizinde hiçbir yerin ortasındayız - risk diye bir şey yok."

"Ona değil." Thatcher'ı işaret ediyorum. "Ve o köprüyü yakmak istemiyorum. Bize yardım ettikten sonra olmaz."

Farrow iki eliyle bembeyaz saçlarını tarıyor. Burnu alevleniyor ve sonra gönülsüzce başını sallıyor. "Peki." Rehberimde gezinirken beni izliyor. "Kimi arıyorsun?"

"Baban." Dr. Keene'in numarasını buldum. "Onu aramam için bana mesaj atıp duruyor." *Şimdi tam zamanı.* Yeşil düğmeye basıyorum ve Farrow omzunu iskelet ağaca dayıyor. İlgisiz görünüyor ama en az benim kadar meraklı.

"Moffy." Dr. Keene ilk zil sesinde cevap verir. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Özür dilerim." Hoparlörü ağzıma götürüyorum. "Çok telaşlıydı." Farrow, "Özür dileme" diyor. Sanki çok nazik davranıyormuşum gibi. Ona orta parmağımı gösteriyorum.

Farrow neredeyse gülümseyecekti ama babası "Sorun değil," deyince gözlerini telefona dikti. Bir tanışma ve selamlaşma turu planlamakla meşgul olduğunu duydum."

"Evet." Kükreyen rüzgâra sırtımı dönüyorum. "Neden aradığını anlıyorum ama Farrow ve ben mutluyuz, biz yetişkiniz ve umarım birlikte olma kararımıza saygı duyarsın. Bazı riskler içerse bile."

Hat sessizleşiyor.

Farrow ağaçtan iniyor, kaşları düğümleniyor ve yanıma geliyor. Sesim sert. "Dr. Keene?"

"Birlikte misiniz?" diye soruyor. "Yani... çıkıyor musunuz?"

Vay canına. Kahretsin.

Ağır çekim bir araba kazasındaayım. Kendimi çömelmiş, yüzümü bir elime gömülmüş halde buluyorum. Neden bildiğini varsaydım ki?

Sevgili Dünya, utançtan ölebilir misin? Saygılarımla, ölmekte olan ya da muhtemelen çoktan ölmüş bir insan.

"Ne oldu?!" Donnelly otobüsten bağılıyor. Elimi hızla telefonumun hoparlörlerine götürüyorum.

Farrow mikrofonunda kısık sesle konuşuyor. "Kapa çenenı, Donnelly." Sonra önümde çömeldi.

"Sanırım öldüm." Yüzümü buruşturuyorum.

"Nefes alıyorsun. Yaşıyorsun." Farrow bir elini omzumla boynum arasındaki kıvrıma koyuyor. "Haydi."

Bu araba kazasının olmasına izin vermeliyim. Bir parmak eklemimi kırıyorum, sonra hoparlörleri açıyorum. "Dr. Keene?"

"Oğlumla birlikte olduğunuzu bilmiyordum," diyor, sesi okunmuyor.

Farrow'la aynı anda kalkıyorum. Kaslarım kavrulmaya hazırlanıyor. "Annemle babamın sana söylediğini sanıyordum," diyorum, vücudum yaptığım hatadan dolayı kızarmış olmasına rağmen ses tonum dengeli. Bu tür hataları nadiren yaparım. "Ben de bu yüzden aradığını düşündüm." Aptalca. Farrow'a bakıyorum ve sert bakışlarım milyonlarca özür taşıyor.

Ağzını açıyor, *sorun* yok.

"Arıyorum," diyor Dr. Keene, "çünkü aylardır CYBH taraması yaptırmadınız. Bu size göre değil." Boğazındaki sıkışık yumağı temizliyor. "Şimdi nedenini biliyorum."

Oğlunu beceriyorum.

Lanet olsun. Ne diyeceğimi bilemiyorum. İlk defa sevgilimin ebeveyniyle karşı karşıya geliyorum. Ben de normal bir insan değilim. Ben doğuştan ünlü biriyim, Amerikan kraliyet ailesindenim, bu yüzden doğru protokol hakkında hiçbir fikrim yok.

Aklıma gelen ilk şeyi Dr. Keene'e söyledim, "Güvendeyiz."

Farrow kırılğan havada boğuluyor ve başını şiddetle bana doğru sallayıp *hayır diyor*. Sanki babasının seks hayatına karışmasını istemiyormuş gibi. Bunu şimdi anlıyorum.

Yirmi yedi yaşında. Eminim babasıyla bu konuyu konuşmayı çok uzun zaman önce bırakmıştır. Tabii onunla bu konuda konuştuysa.

"Farrow hâlâ koruman mı?" Dr. Keene soruyor. "Nasıl?"

"İlişkimiz kamuoyundan gizli kalıyor," diyorum ve Farrow derin düşüncelere dalarak telefona odaklanıyor.

"Doğru. Turda dikkatli olun. Günün geri kalanında iyi eğlenceler." Vedalaştıktan sonra telefonu kapattık.

Farrow başını birkaç kez sallar. "Bu hiç iyi değil." Telefonumu işaret ediyor. "O herifin ilişkimizi halka sızdırmak için en güçlü nedeni var."

Sivrilen çenemi ovuyorum. "Gerçekten seni güvenlikten attırmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Beni tıbbi bir kariyer yoluna geri dönmeye zorlamak için, evet. Evet."

Alabileceğimiz yolları düşünmeye başladım. "Ben hallederim." *Bir arama yapabilirim-*

Farrow telefonumu çaldı. "Farrow-"

"Kurt izci, tetik çekilmeden önce kurşun deliklerini kapatamazsın. Kendi tavsiyeni dinle ve bu işi bırak."

Boynumda bir çatlak oluştu. "Hiçbir şey yapmama konusunda iyi değilim." "Hadi canım." Ben ters ters bakınca gülüyor.

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Kapa çeneni."

Bana doğru eğiliyor ve sesini seksi bir fısıltıya indiriyor, "Bak, ne zaman düzeltilemez şeyleri düzeltmeye çalışsan, seni öyle bir dövdüğümü hayal et ki boşaldığında ağla."

Sik beni. Sikim kıpırdıyor ve ağzına bakıyorum. *Öp beni, adamım.* "Kulağa hayran kurgusu gibi geliyor."

Farrow onu içime çekişimi izliyor ve gülümsemesi genişliyor. "İnan bana, bu kolayca gerçek olabilir." Bir şekilde yakınlaşıyoruz. Daha yakına. Eller birbirimizin omuzlarında, onun boynunun arkasına, benim boynuma kayıyor ve bedenim daha fazla temas için çarpıyor.

Ağızlar birkaç santim uzakta, nefes alıyorum, "Isır beni."

Beni sertçe öpüyor ve sonra dudağımı ısıırıyor, *lanet olsun evet-* "Ayrıl!"

Yapıyoruz ve Farrow başını sallayarak kulaklığını takıyor. "Yolculuk boyunca bunu yaparsa, onu boğacağım."

FARROW KEENE

Yolculuğun beş saat yirmi üç dakikasında -tur otobüsü otoyol boyunca ilk kongre durağına doğru ilerliyor- birisinin kanaması başladı bile.

Hemen ayağa kalkıyorum ve ellerini burnunun altında birleştiren erkek arkadaşımı küçük banyoya yönlendiriyorum. Lüks tur otobüsü önden arkaya doğru dört bölüme ayrılmış:

Sürücü koltuğu ve yolcu koltuğu.

İlk salon: iki gri kanepeler, sandalye ve kabin, televizyon, cezve, lavabo ve mikrodalga fırın içeren granit tezgah; buz sandığı ve buzdolabı ve ardından bir kapı banyo / duşa açılıyor.

Uyku ranzaları: Dar bir koridorun her iki yanında, üç sıra üst üste dizilmiş iki sıra ranza bulunmaktadır. Toplam on iki tane.

İkinci salon: U şeklinde bir kanepeler, masa üstü, televizyon ve oyun konsolu.

Neredeyse hepimiz ikinci salonda poker oynuyorduk ve gerçekten de bu kadar çok insanı dar bir alana koyduğunuzda böyle şeyler olması kaçınılmazdır. Ama on bir kişi arasında kanaması olmamasını tercih edeceğim tek kişi şu anda kan fişkirtiyor.

"Burnunu sık," diye talimat veriyorum ve sakızımı çiğniyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor, avuçları sürekli burnu kanadığı için kıpkırmızı. İçgüdüsel olarak başını geriye doğru eğmeye başlar. *Hadi, kurt izci.*

"Maximoff." Elim omzundan boynuna doğru yükseliyor. "Öne eğik dur. Bana dön." Kemiğin kırılıp kırılmadığını görmem gerek.

İkisini de yapamadan bir ses dikkatini dağıtır.

"Ne... Allah kahretsin," diye küfrediyor Sulli kapı aralığında, çenesi çözülüyor. "Çok özür dilerim. Çok rekabetçiyim ve...*siktir*." Pokerin son elini kazanmıştı ve heyecanla ayağa fırlayıp yanlışlıkla Maximoff'un suratına dirsek attı.

Elini burnunun altında tutuyor. "Ben iyiyim Sul."

Donnelly ve Beckett izlemek için dar koridoru doldururken içeri girer. Bu daracık banyoya en fazla üç kişi sığabilir. Jane de burada olacaktı ama kulak tıkaçlarıyla bir ranzada uyuyor.

Mutluluktan habersiz.

Ancak izleyenler arttıkça, Maximoff sırf endişelerini azaltmak için onlara sırtını döner.

Kahretsin, öne eğilmesini, burnunu sıkmasını ve bana bakmasını istiyorum. Kendini musluğun yanında köşeye sıkıştırıyor ve her şey kontrol altındaymış gibi davranıyor.

Tek bir hareketle tezgâhın üzerine sıçradım. Oturuyor, ama hala birkaç santim daha uzunum. Belinden tutup kendime doğru çekiyorum. "Burnunu çimdikle yoksa senin için yaparım-"

Anında verdiği tepkiye gülümsüyorum, parmakları otomatik olarak burnunu sıkıyor ve orman yeşili gözleri otomatik olarak kısılıyor.

Adam şımartılmaktan benim kadar hoşlanmıyor.

Çenesini tutuyorum ve başını öne ve biraz aşağıya doğru yönlendiriyorum. Burnunun köprüsünü incelerken beni izlediğini hissedebiliyorum.

Yalnızca gözle bakıldığında, kırılma net değil. Burnu yüzünde eğri durmuyor ama şişiyor. Gözlerinin köşesindeki deri de kızarıyor, morarmanın başlangıcı.

Bana "O kadar da kötü değil" derken sesi doluydu.

Sakızımı patlatıyorum. "Ciddi olup olmadığını anlayamayacağımı düşünmen çok hoş." Üç seyirciye bakıyorum. "Bana buz getirin."

Sulli dışarı fırlıyor. "Kits, buz nerede?"

Beckett biranın boynunu tutarak banyonun içine doğru ilerler ve taş döşemenin üzerindeki kan damlalarını tarar.

Maximoff elimi çekti. "Sonra temizlerim. Dikkat et Beckett." "Daha kötülerini de gördüm." Beckett birasını dudaklarına götürüyor. "Unuttun mu?"

Son üç yıldır New York'ta tek başıma yaşıyorum. Büyüdüm. Bağımsız ve özgür." Tepeden tırnağa bana bakmadan önce kollarını uzattı. Beni dördüncü kez süzüyor ve bu sadece bugünü sayıyor.

Beckett Cobalt hakkında bildiklerim çoğunlukla koruma konuşmalarına dayanıyor ve Donnelly bana Beckett'ın ünlü biri olduğu için güven sorunları yaşadığını ve ilişki karşıtı olduğunu söyledi.

Bana karşı temkinli. Ya Maximoff'u becerip atacağıma ya da duygularıyla oynayacağıma inanıyor. İkisini de kabul etmiyorum.

Ancak yirmi yaşındaki birini "doğru nedenlerle burada olduğuma" ve uzun vadeli ilişkileri tercih ettiğime ikna edecek değilim.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Soru?"

Beckett dudaklarındaki birayı yalıyor. "Şu anda değil." Sonra başını Maximoff'a doğru sallar. "Benden bir dirsek uzaktaydı ve sen vuruldun. Çok kötü bir şansın var."

"Bu Hale Laneti," diyor Donnelly, dövme kolunu kapı çerçevesine dayayıp bir bira içerken.

Gözlerimi deviriyorum ve Maximoff'a yaklaşmasını işaret ediyorum.

"Ne?" Maximoff kaşları düğümlenmiş bir halde soruyor ama yaklaşıp bacaklarımın arasında duruyor. Çenesini tekrar kavıyorum ve burnunu inceliyorum.

Maximoff'a "Ona sorma," dedim. "Donnelly dizine *Cobalts Asla Ölmez* dövmesi yaptırdı. O aile dışında her aile için hayali lanetler yaratırdı."

Beckett birasını yudumlarken sırtıyor. "Bu doğru."

Donnelly müvekkilini görmezden gelir ve şişesini Maximoff'a uzatır. "Hale Laneti. Eğer odada bir Hale varsa: ters gidebilecek her şey Hale için ters gider. İstatistiksel olarak kanıtlanmıştır."

Beckett ne zaman şu anda yaptığı surat ifadesini yapsa güvenlik ekibi resmen çıldırıyor. Buruşturulmuş, kopyalanmamış bir *seni aptal, bu tamamen saçma* bir surat.

"İstatistiksel olarak kanıtlanmış," diyor Beckett, "yüzde sıfır."

Maximoff kanlar içinde bile olsa gülümsemeye başlar.

Donnelly'ye zar zor bakıyorum. "Görünüşe göre müşterin senden daha zeki."

Donnelly Beckett'ın sırtını sıvazlıyor. "En iyisinden öğrendim. Benden." *Tam bir dost muhafızı.*

Oscar sıkarak aracılığıyla ve Koridorda. "Bu a negatif şey, Donnelly." Kapının yanında kayarak durdu ve Maximoff'a bakarak yüzünü buruşturdu. "Ah."

Quinn kafasını içeri uzatıyor. "Tanrım, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Çarpık burnu boyunca uzanan yara izini işaret ediyor. "İki yıl önce, ringde sağ kroşe."

"Bu yara izi neden?" Sulli araya girip gözünün altındaki küçük yara izini işaret ediyor ve havluya sarılı buz torbasını Beckett'a atıyor.

Yakalıyor.

Bu gereksiz seyircinin banyoyu ve koridoru boşaltmasını ve Maximoff'un dikkatini dağıtmayı bırakmasını gerçekten çok isterdim. Bu noktada Maximoff başını onlardan tamamen çevirmiş ve duvara bakıyor.

Quinn, "Deri başka bir boks maçından ayrıldı," diyor. "Diğer adamı nakavt ettim."

Oscar ve Donnelly şakayla karışık alkışlamaya başlıyor, normalde ben de alkışa katılırdım ama bu piçlerin banyodan çıkması gerekiyor.

"Tamam." Sakızımı çiğniyorum. "Siz piçler ışığa gölge düşürürken en iyi işimi yapamam." *Hey çocuklar, Maximoff insanların önünde savunmasız kalmakta zorlanıyor, o yüzden lütfen çıkın demeyeceğim.* Hayır. Omega korumalarına elimle işaret ediyorum. "Siktirin gidin."

Donnelly giderken bana orta parmağıyla bir öpücük konduruyor ve Oscar benim bölgeci olduğumla ilgili bir şeyler söylüyor. Quinn bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor ve Oscar kafasını tekrar içeri sokup, "*Kardeşim seni seviyor,*" diyor. Kirpiklerini kırıştırdı.

Sakızımı patlattım ve Quinn'e "Maximoff için ibuprofen" dedim.

Onlar dağıldıktan sonra Beckett banyoda, Sulli de kapıda kalır.

Maximoff'a odaklanıyorum. "Burnuna dokunmam ve kırığı hissetmem gerekiyor."

Eklemleri kilitleniyor.

Seni incitmeyeceğim. Bunu gözlerimle ifade ediyorum ve o da başını sallıyor. Biraz çimdiklemeden önce başparmağımı şiş köprünün üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

Bir an için gözlerini kapatıyor, tek acı belirtisi bu. "Ben iyiyim," diye beni temin etmeye çalışıyor.

Kemiğin bir santimetresine odaklanıyorum, parmağımı ileri geri hareket ettirirken neredeyse hiç güç uygulamıyorum. *Kahretsın.* Yüzde yüz emin olduğumda elimi bırakıyorum.

Beckett bana "Burnu kanamaya meyillidir," dedi. "Bu yıllar önce yat partisinde oldu ve kemik kırılmadı."

Maximoff bakışlarımı sıkıca tutuyor, ikimiz de o anı hatırlıyoruz. Ben de oradaydım. Yatın güvertesinde durdum ve onun aşağıdaki iskelede Charlie'yle dövüştüğünü gördüm.

On dokuz yaşındaydı.

Yirmi dört yaşındaydım, tıptan güvenliğe kariyer değişikliğinin çok ama çok eşiğindeydim. O zamanlar bile, kendimi ilgimi

Maximoff Hale'de.

Onun adına müdahale etmek istedim. Kahretsin, onu o kavgadan çekip çıkarmayı çok isterdim. Ancak sessiz bir Hale-Cobalt-Meadows bildirisi her zaman havada asılı kalır: *ailevi tartışmalara müdahale etmeyin*.

Güvenlik ekibindeki başına buyruk kişi olan ben bile bu kuralı çiğnemedim ama ona yardım etmek için bunu yapmak istedim.

Birçok kez.

Maximoff göz temasını keser ve kuzenine kısık bir bakış atar. "Teşekkürler Beckett," diyor kuru bir sesle.

Beckett, "Bu konuyu götlük olsun diye açmadım," diye açıklıyor. "Farrow tıbbi geçmişinizi bilmeli."

Maximoff hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve kafasını geriye doğru yuvarlamaya çalışıyor.

Çenesini sıkıca kavrayıp öne doğru eğilmesini sağlıyorum. "Kımıldama." Maximoff hâlâ burnunu sıkarak, "Bana sadece teşhisi söyle," diyor. "I

Yüz rekonstrüksiyonu ameliyatına ihtiyacın var, değil mi? Yarın beyin nakli? Muhtemelen tüm vücudun alçıya alınması ve tabuta yerleştirilmesi?"

Sakızımı çiğnerken gülümsüyorum. *Bu adam, adamım*. "Devam edebilirsin." Gözleri parlıyor. "Benden bu kadar."

"Bu çok kötü," diyorum ciddiyle ve tezgâhtan kayıyorum, göğsüm onun göğsüne değiyor. Çenesini tutmaya devam ediyorum. "Harvard'dan terk birinin burun kanamasını tüm vücut yaralanması olarak teşhis etmesini izlemeye bayılıyorum."

Elinden gelse beni terslerdi.

Elim aşağı iniyor ve boynunun arkasını ovuyorum. Diğer parmaklarım bileğinde geziniyor. "Kanama yavaşlamış gibi görünüyor." Elini aşağı çekiyorum, böylece burnunu sıkmayı bırakıyor. Kan damlamıyor. Bu iyi bir şey.

"Ve?" diye sorar.

"Ameliyat yok, röntgen yok. Sadece buz ve ağrı kesiciye ihtiyacın var. Sadece küçük bir kırık." Acil serviste onunki gibi birkaç küçük burun kırığı görmüştüm. Beckett'tan buzu aldım. "Buzu burnunun üzerinde tut ve nazik ol. Şişmeye yardımcı olur."

Omuzları gevşiyor, haber karşısında rahatlıyor. Onu endişelendiren şeyin ne olduğunu biliyorum - ve bu ağrı değil - konsiyerj doktorunu aramak, bir ameliyat tarihi belirlemek ve hayranların, ekibin ve otobüsteki herkesin ona güvendiği buluşma ve selamlaşma turunu raydan çıkarmak.

Maximoff buz torbasını kemiğin üzerine atıyor ve ben de lavaboda ellerimi yıkıyorum.

"Çok özür dilerim," diyor Sulli tekrar. "Ultra maratonu bırakmak istiyorsan, bunu kesinlikle anlarım."

Maximoff tam üç dakika boyunca konuşarak Sulli'ye hâlâ rahatlıkla koşabileceğine dair güvence verir. Yarış da yakında değil ve ne olursa olsun, turda antrenman yapmak için o kadar zamanları olmayacak.

Beckett birasını yudumluyor ve ellerimi havluya silmemi izliyor. Bileklerinde mavi ve sarı örgülü "dostluk" bilezikleri gevşekçe bağlanmış. Sulli'nin bileklerindekielerin aynısı.

Bana bir sorusu var. Bunu anlayabiliyorum. "Sor," diyorum ve havluyu tezgâhın üzerine atıyorum.

"Maximoff senin ilk ilişkin mi?" "Hayır."

Maximoff elini uzatır. "Beckett, buraya gelmeyelim, tamam mı?"

Beckett ona döner. "Farrow'a diğer ilişkilerinin neden bittiğini sordunuz mu? Onlardan ayrılmış mı yoksa tam tersi mi olmuş? Kaç erkeğe aşık olmuş-"

"Dostum," diye kestim sözünü, "alınma ama seninle bir ilişkim yok. Maximoff bu cevapları istiyorsa ona söylerim ama halka açık bir forum düzenlemeyeceğim."

Beckett beşinci kez uzunluğumu gözden geçiriyor. "Neden olmasın? Saklayacak bir şeyin mi var?"

"Dur Beck," diye uyarıyor Maximoff.

Sulli huzursuzca bocalıyor, yüzleşmekten hoşlanmıyor.

"Sadece seni kolluyorum, Moffy," diyor Beckett bana odaklanırken. Sanki ben bir avmışım gibi, ama sırtımı kamburlaştırıp mecazi bir silaha uzanmak için bu çocuğun şüphecililiğinden daha fazlası gerekirdi.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve sakızımı gelişi güzel çiğniyorum. Daha sert bakıyor. Kayıtsızlığım onu rahatsız ediyor.

"Endişenizi takdir ediyorum," diyor Maximoff, "ama ilişkimle kendi başıma başa çıkabilecek kapasitedeyim." Sesi sert ve inatçı. Tamamen alfa.

Gülümsemem bir an için geriliyor ama döndüğümde Beckett'ın tepkimi kibirle karıştırdığını hemen fark ediyorum. Sanki kafasının üzerinde bir zafer taşıyor ve sırtıyormuşum gibi, *Maximoff benim tarafımı tuttu, senin değil.*

Dava değil.

Gerçek değil.

Beckett bana, "Masanın altından oynamam," diyor, "o yüzden bunu açık açık söylüyorum." Kaşlarını kaldırarak beni taklit ediyor. "Sana güvenmiyorum-"

"Bana güvenmiyorsun çünkü beni tanımıyorsun-"

"Durum ne olursa olsun," diyor Beckett.

Ve çevremde Akara'yı görüyorum, oyalanıyor. Sulli'ye fısıldıyor ve o da dışarı çıkmadan önce başını sallıyor.

Beckett devam ediyor: "Eğer kuzenime ihanet edersen, yedi Kobalt da seni ona verebileceğinden çok daha kötü bir şekilde yok eder."

"Yeterince makul," diyorum, daha çok beni banyodan çıkaran Akara'yı onaylayarak. Ben birinci salona geçerken Maximoff kapıyı kapatıyor ve Beckett ile özel olarak konuşmaya başlıyor.

SFO'nun çoğu gri koltuklara yayılmış, kulak kabartıyor. Oscar ayağa kalkıyor ve bana fısıldıyor: "Ciddi ilişki yaşayan kardeşler ya da kuzenlerle hiç uğraşmadılar. Sen ilksin."

"Bunun farkındayım." Bir elimle ağarmış saçlarımı tarıyorum. "Kinney Hale'in eski kız arkadaşına ciddi değil dediğin için seni gözünden bıçaklayacağını biliyorsun."

Oscar göğsünden benimkine doğru bir hareket yapıyor. "İkimiz de köpek yavrusu aşkının ciddi olmadığını biliyoruz. Kaç yaşında, dokuz mu?"

"On üç." Elimi çene çizgimin üzerinde gezdiriyorum. "Dikkatli olmazsan şu Gökkuşağı Tugayı saçmalığına üyeliğini 'iptal' edecek."

Oscar neredeyse gülecek ve alnına sardığı bandanayı bağlayacak. "İğne yapana kadar gerçek değil."

"Bunu ona söyle." Ranzadaki biriyle sohbetini bitiren Akara'ya bakıyorum. Beni koridorun ilerisine ve ikinci salona yönlendiriyor.

Ben takip etmeden önce Oscar sesini bir oktav daha alçaltıyor. "Cidden, Maximoff'un en ateşli ünlülerden biri olduğunu biliyorum ve seksin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum-"

"Hayır, yapamazsın," diyorum kolayca.

Ağzını açıyor. "Şimdi detaylara ihtiyacım olacak."

Kısa bir kahkaha atıyorum ve beni bekleyen Akara'ya bakıyorum.

"Oscar-" "Kendine sormalısın," diye fısıldıyor, "bu ailelerle uğraşmak profesyonel değil, kişisel düzeyde, gerçekten buna değer. Çünkü seni tanıyorum, siperlere girip ölene kadar savaşacaksın. Ama şimdi hala yapabiliyorken çekilmenin tam zamanı."

Sakızımı yavaşça çiğniyorum ve başımı sallıyorum. "Asla bir erkeğe bağlanıp, onunla yatıp sonra da ayrılmam. Ve korktuğum için onu ezmek üzere değilim

korkmadığım bir zamanda ailesini görmeye geldim."

"Ve senin korkusuzluğun beni tedirgin ediyor," diyor Oscar açıkça, "ama sen yaparsın Redford. Bu iş çöküp kül olduğunda, seni içki içmeye götürme sırası bende olacak."

Gözlerimi deviriyorum. Üniversitedeyken uzun süreli erkek arkadaşından ayrılmıştı ve Darrien'a mesaj atmayı bıraksın diye onu bara götürmüştüm.

Ve ona bir Corona almış olabilirim.

Başka bir şey söylemeden, sonunda ikinci salona doğru ilerliyorum. Burada sadece Akara var.

Masanın üstüne yaslanıyor ve parmaklarını avucuna geçiriyor. "İlk olarak, SFO e-postasını okudun mu?"

"Evet."

Thatcher sabahın köründe hepimize bir e-posta gönderdi. Kelimeleri zar zor gözden geçirdim ama "memorandum"un tamamını ezbere okuyabilirim.

SFO Tur Kuralları (müzakere edilmeyecek veya tartışılmayacaktır):

1. SFO tur otobüsünü vardiyalı olarak kullanacak. Paul Donnelly & Quinn Oliveira otobüsü kullanmak için sürücü testini geçemediğinden, sadece Akara Kitsuwon, Farrow Keene, Oscar Oliveira ve Thatcher Moretti kullanacak. Thatcher son bir saattir direksiyon başında.

2. Tur otobüsü "tekerlekli ev" görevi görür ve bu nedenle otobüste "görev dışı" sayılırsınız. Otobüste telsiz takmanız gerekmez, ancak indiğinizde hemen takmalısınız. Alfa veya Epsilon'un size ulaşması gerekmesi ihtimaline karşı telefonlarınızı şarjda tutun.

3. Otobüs kapıları her zaman kilitli olmalıdır.

4. Müşteriniz otobüsten ayrılırsa şoförü uyarın. Her zaman müşterinize katılın. Onların yanından ayrılmayın.

5. Otobüse binmelerine izin verilmeden önce tüm misafirler incelenmelidir. Gizlilik sözleşmeleri gereklidir.

6. Gece boyunca araç kullanacağız, bu yüzden lütfen uyuyanlara saygılı olun. Kapılara vurmayın.

7. Bazı kongreler otellerde geceleme de içerecektir. Korumalar müşterinizle birlikte otel odasında kalmalıdır. Muhtemelen bazı müşteriler birlikte kalmak isteyecektir (örneğin Sulli & Jane) - bunu not edin.

8. İki kadına dokuz erkek düşüyor. Lütfen onların alanına saygı gösterin.

9. Tur ekibinin otobüse binmesine izin verilmediğini bilin. Siz gireceksiniz. Bu onuru anlayın ve müşterinizin korunmasını sağlayın.

10. Son olarak, hiyerarşiyi unutmayın. Herhangi bir endişeniz varsa, Akara ya da Thatcher'a iletin.

"Güzel," diyor Akara. "Thatcher onu öylece silmediğinden emin olmak istedi."

"Tabii ki yaptı." Akara'nın yüzündeki ciddiyeti fark ediyorum. "Sorun nedir?"

Omzumun üzerinden kontrol ediyor ama kimse dinlemiyor. Sonra fısıldıyor, "Teknik ekip Instagram hesabının IP adresini takip etti. Kullanıcı Philly'den."

Gözümü kırpmıyorum. "Maximoff'u tanıyor olma olasılıkları-"

"Çok daha yüksek," diye bitiriyor Akara. "Kullanıcı teknik ekibi engelledi ve şimdi de bizi oyalayan bir güvenlik duvarı var."

"Kahretsin."

"Birinin kişisel bir 'ölüm tehdidi' hesabı açması için olası nedenler intikam olabilir." Banyo kapısı açıldığında Akara duraksıyor ve ikimiz de yer değiştiriyoruz. Sırtımız koridora dönük. "Omega, anonim kullanıcının maskesini düşürmek için sessizce çalışacak ve biz bilgi toplarken, hesabı takıntı haline getirmeyin."

Kaşlarımı çattım. "Hesap nasıl hâlâ aktif olabiliyor? Onu işaretledik."

"Şu anda canlı kalmasına ihtiyacımız var," diye açıklıyor Akara. "Eğer kullanıcı gerçekten Maximoff'a zarar vermeyi planlıyorsa, bu hesap izleyebileceğimiz tek kanıt."

Başımı sallıyorum, bakışlarım yanıyor. İçimdeki her şey bunu şimdi çözmek ve Maximoff'u bir tehditten kurtarmak için can atıyor ve yalvarıyor. Onu güvende tutmak için. *Onu korumak için.*

Ama ben otobüsteyim.

Uykusuz bir şehre doğru yol alıyor ve hızlı hayatı kimse için durmuyor.

MAXIMOFF HALE

FARROW MEZARLIK VARDIYASINDA ÇALIŞIYOR. Cleveland'a giderken. Yolcu koltuğunda kamp kurup ona eşlik ediyorum.

Farrow'un şoförlüğünü hemen hemen herkese tercih ederim. Çok gergin olduğumu itiraf edebilirim. Direksiyona oturmak için her şeyi yaparım, kanunları çiğnemek dışında.

Bu da bana bir kova dolusu boş şey bırakıyor. Ne yazık ki.

Işıklar sönük, otobüs mırıldanıyor. Sessiz. Korumalar ve ailem ranzalarında uyuyor. Mahremiyet kapısı kapalı, böylece ilk salondan dışlanıyoruz. Ve sadece bir paparazzi minibüsü bizi takip ediyor. Renkli camlar sayesinde kameramanların yakalayabileceği pek bir şey yok.

Farrow dövmeli bir elini direksiyonda tutuyor, duruşu tamamen soğukkanlı ve kendinden emin. Sol ayağı koltuğun üzerinde, kolu bükülmüş dizinin üzerinde rahat. Her şeyi bilen bir gülümsemeyle sürekli bana bakıyor.

Kanım kaynıyor. Bir iki parmak eklemimi kırıyorum ve koltuğumda kayıyorum.

Kimyası ya da huzursuz olmayan enerjisinin benim güçlü tellerimle nasıl uyumlu olacağı hakkında çok fazla düşünmedim, ama Farrow'la ilgili bir şey beni çıldırtıyor. Nabzım kırık burnumun zonklamasından daha sert atıyor.

Onunla her birlikte olduğumda, sanki ilk kez birlikteymişiz gibi hissediyorum. Derimin altına, kan akışıma, kesinlikle beynime girdi - on altı yaşımdan beri lanet olası bir gidici oldum. Ve ben hala bu gerçeği tam olarak kabullenemedim.

Hayatımdaki birinin benim için burada olduğunu. Çünkü beni seviyorlar. Romantik bir aşk. Aile değil, sadece arkadaşlık değil. Hâlâ inanılmaz geliyor.

Nedenini bilmiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Farkında olmadan fermuarına bakıyorum. Cinsel olarak sinirli beynimi sikeyim.

Başını eğiyor ve sonra memnun bir gülümsemeyle yola bakıyor. "Beni sikmeyi mi hayal ediyorsun?"

Ayağımı gösterge paneline dayarken ona garip bir bakış attım. Rahatlamaya çalışıyorum. Garip hissettiriyor. "Seni becermek varken neden bunun hayalini kurayım ki?"

"Çünkü beni burada becermiyorsun, kurt izci."

Bir ünlü olarak genelde istediğimi aldığımı biliyor. Ve onun bana *hayır demesi* vücudumu ateşliyor. Ayağımı indiriyorum, kaslarım esniyor ve karın kaslarım geriliyor. "Durun, bir yıldız dileyeyim," diyorum alaycı bir sesle.

Bana, yola, sonra da kotumdaki şişkinliğe bakıyor. Normal bir şişkinlik. Heyecanlanma. "Ne kadar bastırılmışsın?"

"Aletimi kışına sokup arkadaki herkesi öldürecek kadar değil."

Gözlerini deviriyor ve sonra gülümsüyor. "Her zaman değerli bir ukala." Bir parça sakız çıkarır ve dizini direksiyona dayayarak direksiyonu kırar.

"Bir çiftin, biri şoföre sakso çektiği için öldüğü çok fazla film izledim. *Sakso çekerek* ölmek, ben öyle ölmeyeceğim."

"Tamam, istediğim bu değildi." Folyoyu buruşturup bozuk para tepsisine atıyor. "Son zamanlarda zaman pek yanımızda değil ve eğer bensiz mastürbasyon yapman gerekirse, kızmam." GPS onu çıkışa yönlendirirken yola odaklanıyor. "Bu arada bu bir geçiş kartı değil."

"Bekle bir dakika." Daha dik oturuyorum. "Bana insanların bir ilişkiye girdiklerinde mastürbasyon yapmayı bıraktıklarını mı söylüyorsun?"

Yan aynasını kontrol ediyor. "Hiç beklemiyorum ama bunu yapan biriyle birlikte oldum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Siktir et o adamı."

Farrow gülümsemeye başlar. "Ve koridor geçiş kartının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gözlerimi kırıştırarak bakıyorum. "Hayır."

"İğneleme mi?"

"Evet. Tanrım." Sinirimi dışa vuruyorum.

"Sadece kontrol ediyordum. Biraz-"

"Sakın söyleme." Şu anda araba kullanıyor olmasaydı ağzını tam anlamıyla kapatırdım.

"Saf."

Onu tersliyorum ve bir sonraki kısa bakışında gözlerimin köşelerini inceliyor, altındaki deri siyah-mavi kanıyor. Aynada kontrol ettim.

Buluşmadan önce morlukları makyajla gizlemem gerekecek.

Direksiyonu tekrar kavramadan önce avucunun ve parmaklarının dizini ovuşturmasını izliyorum. Seks hakkında konuşmak beni bir tavşan deliğine gönderiyor. Kimsenin beklemeyeceği anormal, gerçekten garip bir uçurum, ama bir yere sürüklendiğimi anlayabiliyor. Zihinsel olarak.

"Gerçekten ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Arkama yaslanmaya çalışıyorum. "Annemi."

Bu iki kelimenin ağırlığı havaya çöküyor ama devam etmemi bekliyor.

Güçlü bir nefes alıyorum. "Sadece böyle bir yolculuğun onun için ne kadar zor olacağını düşünüyordum - eğer benim yaşımda burada olsaydı, hala seks bağımlılığıyla mücadele ediyor olsaydı." Dudaklarımı yaladım. "Bilemiyorum. Küçük şeyler. Mesela otobüsü durdurup babamı becermek ister miydi? Kıpır kıpır ya da üzgün olur muydu? Ya da kanepede sevişirler miydi? Sonra ebeveynlerimin seks hayatını düşünmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Lightning Bolt! enerji içeceğinin kapağını açıyor. "Bu senin normalin," diyor bana. "Başkalarının gibi olmak zorunda değil." İçeceği yudumluyor, sonra ince kutuyu bana uzatıyor.

Bir yudum alıyorum ve Farrow'un ne kadar yargısız ve açık fikirli olduğunu hatırlayarak geri veriyorum - ve evet, hoşuma gidiyor. Özel hayatımda birinin beni mükemmel olmadığım için küçümsemesine izin veremem. İnternette bunu çok fazla yaşıyorum.

Farrow başka bir otoyola sapıyor. "Zengin ve ünlü olmasaydın ne yapardın?" diye soruyor bana. "Kariyer için mi?"

Şu alternatif evren. "Bilmiyor musun?"

"Neden bileyim ki?"

"Bu herkesin bildiği bir şey. Basın benimle her röportaj yaptığında bu soruyu soruyor." Bu bana Beckett'in banyoda söylediği bir şeyi hatırlattı. Parazit bir güvensizlik gibi beynime sızmasına izin vermemeye çalıştığım bir şey.

Beckett bana, *"Farrow'un senin hakkında bildiği her 200 gerçeğe karşılık, sen onun hakkında sadece 2 gerçek biliyorsun. Yani Farrow hakkında gerçekten ne biliyorsun ki? Hıyarlık etmeye çalışmıyorum. Sadece dikkatli ol. Sen kimsenin içeri girmesine izin veren biri değilsin ve o senin tüm korumalarını atlattı, değil mi?"*

Öyle ve belki de Farrow'u yeterince sorgulamadım ya da Beckett kadar sorgulamadım. Ama kararsız ve hatta şüpheli olmaktan nefret ediyorum.

kendi eylemlerim hakkında. Kendimden emin bir şekilde hareket etmeyi ve konuşmayı severim ve bu belirsizlik *kırıntısı* bile beni ürkütüyor.

Farrow sessiz bir şekilde bir anı bulmaya çalışıyor. "O röportajlarda şaka yapmadın mı?" Şerit değiştiriyor. "Galaksiler arası bir ödül avcısı olmak istediğini söylediğinde ciddi değildiyse tabii."

"Ciddiydim ve dört yaşındaydım," diyorum.

Gülmek üzereyken sakızını patlatıyor. "Sorduğumda yolcu koltuğundaki yirmi iki yaşındaki çocuğa sormuştum. Dört yaşındaki çocuğa değil."

"Doğru." Dudaklarımı yalayarak gülümsememi engelliyorum. "Doğrusu, o alternatif evreni düşünmemeye çalışıyorum ama bazen... nerede olacağımı biliyorum."

Farrow bakışlarımı bir süre daha tutuyor, kahverengi gözlerinde anlayış var. "Ordu," diyor başını sallayarak ve cevabı benden önce veriyor.

"Evet, ordu," diyorum. *Beni tanıyor*. Gerçekten iyi. Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, gri paracord bilekliğim hâlâ bileğimde bağlı. Onu pek sık çıkarmıyorum. "Peki geçmişteki ilişkilerin..."

Telefonunun GPS'inden yol tarifini kontrol ediyor. "Ne zaman soracağımı merak ediyordum."

Yani Beckett'in sözlerinin bir şekilde beynime sızacağını biliyordu. Bir şekilde.

Farrow telefonunu yere bırakır. "Ne bilmek istersen cevaplarım." Hep böyle derdi.

İçgüdüsel olarak başımı sallıyorum. "O kadar da büyük bir mesele değil. Kocaman bir parçam eski sevgililerin hakkında ayrıntı istemiyor, bu yüzden daha önce burnumu sokmadım."

Ona karşı güçlü hislerim varken onu başka erkeklerle hayal ediyorum, kaşlarımı çatıyorum, sonra yüzüm buruşuyor. Sanki gözlerime Pam ya da Lysol sıkılmışım gibi. Hayır, aslında Farrow'un başka bir adama nasıl aşık olduğunu en ince ayrıntısına kadar duymaktansa gözlerime ev ürünleri sıkmayı tercih ederim.

Kaşlarım başka bir düşünceyle çatıldı. "İnsanların ciddi ilişkilerde genellikle ne yaptıklarını bilmiyorum." Omuzlarım gerildi. "Bilmiyorum... sana sormalı ve burnumu sokmalı mıyım? Bu *doğru bir şey* mi?"

Gülümsemesi kırılır. "Kurt izci, ne hissediyorsan onu yap. Burada doğru ya da yanlış yok. Ayrıca 'en iyi erkek arkadaş' ya da 'en kötü erkek arkadaş' liyakat rozetleri de yok - söz veriyorum, her halükarda güvendesin."

Arabam daha derin bir nefesle yükseliyor, güvenim geri geliyor. Onunla yüzleşmek için biraz dönüyorum. "Eski sevgililerinin isimlerini ya da buna benzer şeyleri bilmeme gerek yok. Ama sadece merak ediyorum... Sen mi ayrıldınız yoksa onlar mı?"

"Biri karşılıklı bir ayrılıktı." Enerji içeceğinden daha büyük bir yudum alıyor. "Diğer üçünü önce ben bitirdim." Bana bakıyor ve ben de geçmişiyile ilgilenerek dikkatle dinliyorum. "Biri iş için ülke dışına taşınmak zorunda kaldı ve ben de uzun mesafeli bir ilişki yaşamak istemedim. Diğer ikisini ise bir süre sonra hissetmemeye başladım."

"Sıkıldın mı yoksa?" Ben soruyorum.

Farrow bunu düşünerek başını iki yana sallar. "Ya da başka bir şey." İçkisini tekrar yerine koyuyor. "Hiçbir zaman *sonsuz* kadar birlikte *olacağım birini* aramadım ama bir noktada uyandım ve düşündüm, *bunu bir yıl, iki yıl, üç yıl daha yapabilir miyim?* Ve eğer cevap sürekli *hayır* ise, o zaman ayrıldım."

Huh.

Uzun bir süre uzaklara bakıyorum. "Adamı sevsen bile mi?" Göz göze g e l i y o r u z .

Sonra tekrar yola odaklanıyor ama vücudu hâlâ tamamen rahat. "Onları sevebileceğim kadar sevdiğimi sanmıyorum, yoksa hala onlarla olurum ve geçmiş zamanda konuşmazdım."

Geri çekiliyorum. Ekstra bir güvenceye ya da *sonsuz* kadar birlikte olacağıma dair söz vermesine ihtiyacım yok. Çünkü bu benim için yepyeni bir şey ve geleceği de öngöremiyorum. Ama şu anda o benim.

Ben onunum ve bundan daha iyi bir duygu olamaz. "Bu kadar mı?" diye soruyor, sesi şaşırmış gibi.

"Genelde sporcuları mı seçersin yoksa ben aykırı mıyım?"

Gülümsemesi gittikçe genişliyor. *Sik beni*. Dünkü gibi ağzını sikime dolamasını istiyorum.

"Sen aykırı mısın?" diye boğuk bir sesle tekrarlıyor sözlerimi ve sakız çiğneme alışkanlığı bir şekilde rahat özgüvenini bilmem kaçınıcı dereceye yükseltiyor. Kaynayan bir bakışla, bakışları vücudumu kavuruyor. "Daha önce de sporcularla takıldım ama hiçbiri senin gibi değildi." Yüzümü işaret ediyor. "Süper model." Sonra karın kaslarımı işaret ediyor. "Atlet."

"Yani senden daha seksi olduğumu mu söylüyorsun?"

Gülümsemesi yanaklarına kadar ulaşıyor. "Kesinlikle hâlâ senden daha ateşliyim, kurt izci."

Buna inanıyorum ama itiraz etmek de istiyorum. Sırf bu lanet anı uzatmak için. "Kim demiş?"

"Sikin."

Kaslarım kasılıyor. İkimiz de birbirimizin *ağzına* bakıyoruz. Onu ölesiye öpmek istiyorum. Vücudu vücuduma kaynak yapana ve ayrılmak bir asır alana kadar.

Dizinin üzerinde duran elini tutuyorum ve bir sonraki hareketimi hissetmiş olmalı çünkü kontrolü ele alıyor ve avucunu uyluğuma yerleştiriyor, kot kumaşı teniyle tenim arasında.

Elini içeriye doğru kaydırıyor, zonklayan sikime yaklaştırıyor - alay ediyor ama direksiyon başındayken gerçek bir şey yapamıyor.

İkimiz de Philly'de araba kullanırken *dokunmamaya* alışkınız ama bu renkli otobüste daha güvenli. Farrow'un bana dokunmasını -hangi sıfatla olursa olsun- açgözlülükle kabul ediyorum. Otoyolu izlemeden önce bana bir kez daha uzun uzun bakıyor.

"Genelde ne tür erkekleri tercih edersin?" diye soruyor.

"Ben sadece seks arıyordum, tek gecelik bir ilişki," diye hatırlatıyorum ona. "Ama benimle aynı boyda ya da daha büyük erkeklerle yöneldim. Neredeyse beni ellemek isteyecek gibi görünen her erkeğe."

Farrow düşüncelere dalarak sakızını yavaşça çiğniyor. "Ama yatakta kontrolü ele geçirmelerine izin vermezsin." Ne kadar agresif olduğumu biliyor.

"Doğru."

Nefesini içine çekiyor. "Lanet olsun."

Sesinde bir şey daha duyuyorum. "Ne?"

"Bu ince bir çizgi, özellikle de ünlü olduğun için." Gözleri bana kaydı. "Sana kolayca zarar verebilirlerdi."

"Öyle bir şey yapmadılar," diye onu temin ederim.

Başını sallıyor ve eli dizime doğru kayıyor. Neredeyse rahatlatıcı bir şekilde bacağıma ovuyor. Beni koltuğuma yaslayarak rahatlatıyor. *Beni önemsiyor.*

Buna çok alışabilirim.

Müzik setinin sesini yükselttiğinde doksanların gruplarından konuşmaya başladık. Herkesi uyandıracak kadar yüksek değil. Yarı yolda, *Thatcher'in* çamura batmış bir pislik olduğundan bahsetti.

"Thatcher'la ne alıp veremediğin var?" Soruyorum ve bir şişe Ziff'ten yudum alıyorum.

"Şerefsiz bana şok verdi."

Spor içeceğimde boğuldum. "Ne?" Kolumun tersiyle ağzımı sildim. "Şaka yapıyorsun."

"Değilim," diyor. "Birkaç yıl önce New York'ta birlikte bir etkinlikte çalışmıştık-"

"Ne olayı?" Ailemle ilgili olmalıydı.

"Sen orada değildin," diye başlıyor. "Forbes dergisi için bir kapak fotoğrafı çekimiydi ve paparazziler yerimizi sızdırdı."

Annemle babamın, Rose Teyze ile Connor Amca'nın ve Daisy Teyze ile Ryke Amca'nın o kapakta birlikte yer aldığını hatırlıyorum. "Xander'a atandıysa Thatcher neden oradaydı?"

"O gün ekstra güvenlik aldık." Farrow önce bana, sonra yola baktı. "Binadan çıktığımızda kıyamet koptu. Paparazziler Lily'yi kapıya götürmeden önce arabasına saldırdı. Heckler ortaya çıktı ve biri Rose teyzenin çantasını almaya çalıştı." Başını sallıyor. "O sırada Lily'yi arabasına güvenli bir şekilde kilitlemişim bile. Arkamda Rose'la uğraşan o pisliği görebiliyordum. Döndüm, ona soğuk bir yumruk attım ve elimi Rose'un sırtına koyar koymaz şok tabancasıyla vuruldum."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Thatcher beni yumrukladığım bok kafalı ile 'karıştırdığını' söyledi. Ama tesadüfe bakın ki yaptığı tek hata vücuduma elektrik voltları gönderdi. *Elbette.*" Gözlerini deviriyor. "Kalabalık yerlerde silahlarımızı çıkarmamamız gerekiyor. Bu korku ve paniğe neden olur ve biz bu tür durumları yatıştırmak için işe alındık. Thatcher bunu biliyordu. Yine de kural tanımaz bunu yaptı."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Siktir... Sana şok *verdiğine* inanamıyorum."

Farrow kısa bir kahkaha atıyor. "İşteki ilk günümde bana Poconos Dağları'nda 19K koşturdu. Tek başıma. Karanlıkta. Donnelly'nin ilk günü, bir krep kahvaltısı. Bu saçmalığı uyduramam." Sinyalini yaktı ve şerit değiştirdi. Hız yapan bir arabanın geçmesine izin veriyor.

Thatcher lider olduğu için Farrow üzerinde gücü var. Onun konumunu erkek arkadaşına karşı kullandığını düşününce çenem keskinleşiyor. "Ve şimdi, gidip onun kışını tekmelemek istiyorum."

Dudakları titriyor. "Korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünmen çok hoş." "Belki de vardır."

Farrow radyo istasyonlarını değiştiriyor, gülümsemesi olağanüstü büyük.

"*Sen ünlü birisin ya da her durumda şövalye olamazsın*" demeden önce ona "Thatcher seni neden dışladı?" diye soruyorum.

"Annenizin koruması olarak işe alınmadan önce, Thatcher'ın ikiz kardeşinin bu pozisyonu doldurması gerekiyordu. Ama Lily benim güvenlik eğitimini tamamladığımı öğrenince beni istedi."

Farkına vardım.

Farrow Keene eskiden kapıcı doktorumuzun oğluydu ve ailem onu her zaman çok sevmiştir. Bu yüzden annemi kesinlikle

Farrow'u 7/24 koruması olarak istemek.

Farrow bir an için tepkimi izliyor, dövmeli eli tekrar uyluğumda.

Avucumu elinin üstüne koyuyorum ve gümüş yüzüklerinden birini çeviriyorum. "Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Yapamazsın. Bu tür bilgiler güvenlikte kalır." Duraklıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın? USB'yi al-"

Öne doğru eğilip torpido gözünü açtım bile. Bir saniye içinde telefonunu müzik setine bağlıyorum ve doksanların çalma listesini açıyorum.

Birkaç kez başını sallıyor, gözlerinde bir gülümseme var. Acaba *Maximoff beni tanıyor mu diye* düşünüyor. *Gerçekten iyi tanıyor.*

Dudaklarımı yaladım. "Yani Bank'in işini aldın ve bu seni Thatcher'ın boktan listesine mi soktu?"

"Kısmen." Araba kullanmak için sol elini kullanıyor. "Ben sadece kardeşinin işini alan bir adam değildim. Ailenin doktorunun oğluydum, çok az güvenlik deneyimi olan, kurallardan nefret eden ve şimdi Lily Calloway'in koruması olan bir adamdım. Thatcher'ın gözünde bu pozisyon bana hak etmeden verilmişti." Farrow gülümseyerek sakızını çiğniyor. "Yaptığım her işte en iyisi olduğumu bilmiyordu."

Kaşlarını çatıldı. "Sanki bir dakika önce mantıklı konuşuyorsun ve sonra Klingonca konuşuyorsun."

Farrow bana bakabildiği kadar uzun süre bakıyor, sonra yola odaklanıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi söylemekten utanmıyorum."

"Bu, var olan her kaydın üzerine yazılsın: Senin bilmediğin bir şey biliyorum."

Farrow arkasına bakar. "Bunun tadını çıkarın çünkü uzun sürmeyecek."

"Ben her zaman senden daha uzun süre dayanırım," diye karşılık veriyorum.

Farrow ıslık çalar. "Seni en son boşalttığım zaman hafızanla gerçekten oynamış olmalıyım."

"Beni sen mi zorladın?" Şaşkınlık numarası yapıyorum ve koltuğumda kayıyorum. "Yaptığından emin değilim."

Yola doğru gülümsüyor. "Merak etme, sana nasıl bir his olduğunu hatırlatacağım."

Lanet olsun. Beynim, vücudum, tüm Farrow Takımı parçalarım şu anda bundan para kazanmak için can *atıyor* ve yalvarıyor.

Sonra arka cebimdeki telefonum çaldı. Ailemin çoğunun mesaj atması için geç bir saat. Telefonumu cebimden çıkarırken Farrow'un annemi güvende tutarak güvenlik ekibine kendini nasıl kanıtladığını düşünüyorum.

Alfa ondan şikayetçi olabilir ama Üçlü Güç'ün yüksek stresli durumlarda Farrow'u telsizle aradığını gördüm. Hallow Friends Eve olayında olduğu gibi, Akara *ilk* ona döndü. İş başa düştüğünde tüm güvenlik ekibi Farrow'a güveniyor ve itimat ediyor. Orada olacağını ve hazır olacağını bilerek.

Eğer bu doğru olmasaydı, bir süre önce kovulmuş olurdu. Thatcher da onu görevde tutmak için asla oy kullanmazdı.

Farrow'a soruyorum: "Thatcher yaptığın işte iyi olduğunu biliyor, o halde neden hala senden nefret ediyor?"

"Çünkü kendimi onun standartlarına göre kanıtlayamadım." Farrow direksiyonu çevirerek bir rampaya doğru keskin bir çıkış yapar.

Belki de Thatcher'ın yetiştirilme tarzıyla ilgilidir. "Babası deniz komandosuydu, değil mi?"

Farrow kaşlarını çatır. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Xander bir keresinde bahsetmişti." Son mesajlarıma tıklıyorum.

BEN TAM BİR EZİĞİM!!! - Tom

Doğruluyorum çünkü bu Tom Cobalt'ın sesine hiç benzemiyor. Daha cevap vermeden başka bir mesaj geliyor.

Şimdi gidip öleceğim - Tom

Ben mesajlaşmayı bırakıp on yedi yaşındaki kuzenimi ararken Farrow kartal bakışlarıyla beni izliyor. Telefonumu kulağıma dayayıp Farrow'un telefonunu USB'den çıkarıyorum. "Tom'un korumasını ara. Bir terslik var."

FARROW KEENE

Bir gözümü karanlık yola dikiyorum ve bir elimle telefonumla konuşuyorum. "*Ian Wreath'i ara.*"

Philly ve NYC'den uzaklaşırken Epsilon ve Alfa'nın telsiz menzilinin dışındayım. Ve ekibin günlük kayıtlarında ailelerin kaydını tutmadım.

Telefonumu omzumla kulağıma dayıyorum. Otoyoldan çıktığım için sokaklar daralmaya başlıyor.

Geceyi geçireceğimiz otele beş dakikadan biraz daha az bir mesafedeyiz. Bu da kongrenin yapıldığı yerden yaklaşık bir mil uzakta. Maximoff, Cleveland buluşmasıyla aynı otelde oda ayırtmadı. Çünkü bu bir güvenlik kabusu olurdu.

"Tom?" Maximoff telefonu indirir, bakışları sertleşmiştir. "Yüzüme kapattı."

Hattım klik sesi çıkarıyor. "Ian?" Maximoff duyabilsin diye *hoparlöre* basıyorum. "Tom'la dışarıda bir yerde misin?" Arka planda davullar yüksek sesle çalıyor.

"Neden bilmek istiyorsun?!" diye bağılıyor kakofoninin üzerinden.

Ben SFE'yi sevmiyorum, SFE de beni sevmiyor. Bu taşta yazılmış. "Dostum, müvekkilimi soruyorum. Seni şaka olsun diye aramam."

"Maximoff ne istiyor?!"

Maximoff anında kontrolü ele alır. "Tom nerede?"

Hoparlörden bas ve gitar tıngırtıları geliyor. "Grup arkadaşının evindeyiz!"

Maximoff, "Bırakın onunla ben konuşayım," diyor.

"TOM!" Ian bağıırır ve boğuk sesler, bir davulun patlaması, bir nesnenin çarpması, kahkahalar ve daha fazla gevezelikten sonra Tom konuşur.

"Moffy! N'aber dostum?"

Maximoff cep telefonunu kapıyor. "Bana mesaj mı atıyordun? Telefonun nerede?"

Tom'un ceplerini yokladığını hayal ediyorum ve sesi soluğu kesiliyor. "Siz dangalaklardan hanginiz telefonumu aldı?" Daha fazla kahkaha.

İkiyle ikiye bir araya getirdim: Bir çocuk Tom'un telefonunu çalmış ve şaka olsun diye Maximoff'a mesaj atmıştı. Bayat sakızımı tükürdüm. Ian'a çok sinirlendim.

Maximoff başını sallamaya devam ediyor ve bükülmüş kolunu göğsünün üzerine uzatmaya çalışıyor.

Bakın, hata korumada. Ian müvekkilinin telefonunu kimsenin çalmasına izin vermemeliydi. Eğer Tom yere bıraktıysa, koruması onu almalıydı. Bu kadar basit.

"Üzgünüm, Moffy," diyor Tom, sesi daha yüksek. "Grup arkadaşımın kötü bir espri anlayışı var. Telefon geri geldi."

"Bütün gece orada mı kalacaksın?" Maximoff soruyor.

Otelin otoparkına giriyorum, saat sabah 4:32'yi gösteriyor ve *otobüs park yerinde* durduktan sonra kontağı kapatıyorum.

"Evet, burada kalıyorum," diyor Tom. "Bir saniye bekle." Ayak sesleri duyuyorum, sanki daha özel bir yere doğru yürüyormuş gibi. Arka plandaki gürültü azalıyor.

Maximoff da benimle aynı anda emniyet kemerini çözüyor. Ben deri ceketimin fermuarını çekiyorum, o da koltuğun etrafından uzanıp düz yeşil kazağını buluyor.

Tom devam ediyor: "Burada Freddie adında bir adam var, grup arkadaşımın arkadaşının arkadaşı ve sürekli seninle bir gece nasıl takıldığınızdan bahsedip duruyor."

Elimde otobüs anahtarları, kıpırdamadan gidiyorum. Eğer geçmişte takılmışlarsa, bu pislik herif bu konuda konuşarak gizliliğini ihlal ediyor.

Ve @maximoffdeadhale kullanıcısı gerçek bir tehdit haline geldiğinden beri, Maximoff'u şahsen tanıyan herkes radarımda. Tek gecelik ilişkilerinden herhangi birinin suçlu olabileceğini fark etmeye başladım.

Bunun kaç kişi olabileceğini bilmiyorum. Hiç numara istemedim. Eski gizlilik sözleşmelerini hiç incelemedim. İhtiyacım yoktu ya da istemedim, ama şimdi gerekirse.

Burnum alevleniyor, karışık duygular bana çarpıyor.

Maximoff yüz hatlarına duvar örüyor. Onu okuyamıyorum. Tom'a "Freddie diye birini hatırlamıyorum." diyor.

"Şimdiye kadar yattığı en iyi kadın olduğunu söyledi. Gizlilik sözleşmesini ihlal ediyorsa bilmen gerektiğini düşündüm, ama eğer sadece yalan söylüyorsa-"

Maximoff, "Aldırma ona," der ve koyu renk Ray Bans gözlüklerini alır. "Telefonu korumana ver."

Botlarımdan birini yeniden bağladım ve siyah eldivenlerimi giydim. Sonra koltuğumdan kalkıp Glock'umu belime kılıf yapıyorum. Tur için en sıkıcı hazırlık, her eyaletin silah ruhsatı için başvurmaktır.

"Bir şey daha var," diyor Tom. "Çok ayıldım ama Fireball shot'ları aldım ve o dakikalar ya da saatler boyunca söylememem gereken bazı şeyler söyledim ama sanırım saçmaladığımı düşünüyorlar. Yani hepimiz iyiyiz."

Lanet olsun.

Telsizimi topluyorum, kulaklığın kablolarını çözüyorum ve otobüsün kapısına doğru birkaç basamak iniyorum.

"Ne dedin sen?" Maximoff kapüşonunu başının üzerinden kaldırarak sorar. O da ayağa kalkıyor ve bileğindeki av bıçağını kınına sokuyor. Ayrıca taktik bir sustalı bıçağı da cebine koyar.

Bunlara ihtiyacı olmayacak ama silahlı olarak kendini daha güvende hissettiğini biliyorum.

"Kız kardeşimi savunmaya çalışıyordum," diye açıklıyor Tom, Jane'i kastederek, "ve onu savunmak için, senin biriyle çıktığından bahsettim."

Maximoff kaşlarını çatıyor.

Nispeten rahat duruyorum ve telsizimi siyah kuşağıma bağlıyorum. Tom adımı söylemediyse, sorun yok demektir.

Maximoff da bunu bildiği için "Kim dedin?" diye sorar.

"Onlara *Zac Efron* dedim, bu yüzden benim saçmaladığımı düşünüyorlar. Eğer bu yarın *Celebrity Crush'a* çıkarsa, hepsinin pislik olduğunu da biliyorum."

Maximoff beni merdivenlerden aşağı kadar takip ediyor. "Bana söylediğin için teşekkürler. Ateş topuna dikkat et-"

"Yapacağım, işte korumam." Telefonu Ian'a vermeli.

Kulaklığımı omzuma asıyorum ve otobüsün kapısını açmaya başlıyorum. Maximoff bir adım arkamda. Otobüsü benimle birlikte terk edeceğini sanıyorsa, yanılıyor.

"Hey?" Ian diyor ki.

"Daha *on yedi yaşında*," diye homurdanıyor Maximoff. "Bir müzik grubunda olan ve etrafındaki herkese dikkat etmeyen lanet olası bir genç."

Bu senin işin ve bunu yapmazsan Thatcher'a, Akara'ya ve Price'a haber veririm."

"Anlıyorum," diyor Ian çabucak. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Tri-Force'a söylemene gerek yok. Lütfen." Sızlanıyor.

"Tom'u izle." Maximoff bu son notla telefonu kapatır.

Kaşlarını halterimle birlikte kalkıyor. "Ian Wreath'in altına işettirdin."

"Akara onun altına sıçtırdı."

"İyi biri olduğun için şanslı." Kapının kilidini açtım. "Bu arada benimle gelmiyorsun." Merdivende kolumu uzatarak onu engelliyorum.

Morumsu morluklar gözlerini gölgeliyor. Onu biraz daha inceliyorum ve mideme bir çukur girmeye çalışıyor. Kahretsin, onu yaralı görmekten hoşlanmıyorum. Her ne şekilde olursa olsun.

"Neden olmasın?" Maximoff mücadele eder.

Başparmağımdan başlayarak nedenleri sayıyorum. "Yumruk yumruğa kavga etmiş gibi görünüyorsun." İşaret parmağı. "Çok tanınan bir ünlüsün." Orta parmak. "Birinci ve ikinci nedenlere bakın."

Normal bir günde, Maximoff insanların yerini öğrenmesini ya da hayranlarının oteli bombardımana tutmasını umursamazdı. O kaotik şeylere alışkındır.

Ancak Beckett ve Sullivan'ın yerlerini mümkün olduğunca güvenli tutma konusunda hepimiz hemfikirdik. Bu ikisi *We Are Calloway* belgeselinde hiç yer almamışlardı ve bu yüzden özel hayatlarını Maximoff ve Jane'den çok daha kolay koruyabildiler. Çabucak kalabalık toplamaya alışkın değiller.

Akara, eğer yapabilirsek onları rahatlatmak istiyor.

Maximoff kuzenlerini ne kadar sevse de, kendini özgür hissetmek için kişisel güvenliğini her zaman riske atmıştır. Bulunduğu yeri gerçek zamanlı olarak yayınlamak onun normali. Şimdi bu sınırlayıcı kısıtlamaların merhametine kalmış durumda ve ne yazık ki onun için bunları sadece *ben* çözebilirim.

"Çürükleri saklıyorum," diyor Maximoff, Ray Bans'lerini giymek üzereyken bileğini yakalıyorum. Onu durduruyorum.

Gözlerimiz asla ayrılmaz.

"Bu acıtacak," diye uyarıyorum. Güneş gözlükleri kırığın yanına oturacak. "Bununla başa çıkabilirim." Nefes almaya çalışıyor ama göğsü çöküyor.

"Farrow, bu otobüste geride kalmayacağım. Dışarı çıkmam gerek. Birinin beni tanıma ihtimaline karşı, saat sabahın dördü falan ve uyanık o kadar çok çalışan olamaz." Birkaç kez başını sallıyor. "Bir ya da iki kişinin fark etmesiyle başa çıkabiliriz."

Benim seçimim onun ve otobüsteki diğer insanların hayatını doğrudan etkiliyor. Riskleri tartıyor, onun kendini güvende ve özgür hissedeceği bir

orta yol bulmaya çalışıyorum.

Elini bıraktığımda, nazikçe Ray Bans'ını takıyor. Siyah-mavi izleri gizliyor.

Koyu kahverengi saçlarını gizleyen kapüşonlu sweatshirt'ünü tarıyorum. "Gerçek bir kostüm giysen daha iyi olur."

Omuzları bükülür. "Clark Kent sadece gözlük ve takım elbise giyer."

Kaşlarım diken diken oldu. "Az önce kendini Süpermen'le mi kıyasladın?"

"Siktir git." Neredeyse gülümsemeye başlıyor ama onun yerine sertçe iç çekiyor. "Cidden, Farrow..."

Thatcher'ı, Omega'nın geri kalanını ve farklı bir şey söyleyecek ya da yapacak herkesi engelliyorum ve müşteriye ihtiyacı olanı vermek için can atıyorum ve şu anda havaya ihtiyacı var.

Karar verildi.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

"NE İSİM İS SİZİN REZERVASYON UNDER?" a küçük
Otel

resepsiyonist bana soruyor. Yuvarlak gözlükleri ince burnundan aşağı düşüyor ve kızıl saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyor. Mermer lobide, asansörleri gören tek kişi o.

"Farrow Keene." Yirmili yaşlardaki kıza bir kredi kartı uzattım.

Yanımda Maximoff dörtlü kaslarını esnetiyor ve boynundaki bir çatlağı çatlatıyor. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Otelin havuzu 24 saat açık mı?" Ona sordum.

Maximoff bana doğru bakmamak için kendini kontrol etmeye çalışıyor ama güneş gözlükleriyle bile yüz ifadesini okumak çok kolay. Ağzı kalkık, boynu biraz kızarmış, kaslarını esneten bir arzu; saf cazibe.

Bana doğru.

Lanet olsun.

Sertçe yutkunuyorum. Kendini tutamaması beni öldürüyor. Bir elimle saçlarımı tarıyorum.

"Otelin havuzu," diye tekrarlıyor kız bilgisayara bir şeyler yazıp kredi kartını geçirirken. "Oh, um..." Gözlüklerini yukarı itiyor. "Kaplamaı tamir etmek için dün havuzu boşalttık. Üzgünüm ama ücretsiz kahvaltımız ve ücretsiz internetimiz var."

Maximoff samimi bir ses tonuyla, "Bu mükemmel," diyor. Havuz konusunda üzgünse de bunu belli etmiyor.

Kız, az önce bir ünlünün kendisiyle konuştuğunun farkında olmadan anahtar kartlarıyla meşguldür. "Harika, harika." Tezgâhın üzerinden bir zarf uzatıyor. "Oda bloğunuz hazır. Çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Biz iyiyiz." Zarfı ve kredi kartını alıyorum.
Maximoff kızı, "Yardımanın için teşekkürler," diyor.
"Ah, bekle, um." Düşünceli bir şekilde parmağını kaldırdı.

Maximoff katılıyor.

Tezgâha yaslanıp bir parça sakız açıyorum. Önümüzdeki beş dakika içinde onu tanıma ihtimali çok *çok* yüksek. Bunu çoktan kabul ettim.

"Buraya iş için mi yoksa eğlence için mi geldiniz? Cleveland'ı gezmek istiyorsanız elimizde mükemmel bir rehber kitap var. İzin verin..." Dolapta bir broşür bulmak için çömeliyor.

Maximoff kolunu tezgâhın üzerine koyar. "Biz sadece yarın için buradayız-"

"Izzy!" *Sadece çalışanların girebildiği* arka odadan, aynı mavi ceketi giymiş bir kız fırlıyor ve elindeki cep telefonunu sallıyor. Ciyaklıyor. "Izzy, Izzy, bunu görmelisin!"

Maximoff dönüyor, sırtı onlara dönük.

Izzy boğazını temizler ve fısıldar, "Misafirlerimiz var, Sana."

Sana başını bana doğru çevirdi. "Aman Tanrım, *çok* üzgünüm..." Sesi kesiliyor ve boynumdaki dövmelelere, dudağımdaki, burnumdaki ve kaşımdaki piercinglere ve küpeme bakıyor. Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıyor. "Üzgünüm, sadece H.M.C. FanCon ilk şehrini duyurdu." Izzy'ye döndü. "Ve *buraya* geliyorlar." Sırtarak ayaklarının üzerinde zıplıyor.

Gülümsüyorum ve sakızımı ağzıma atıyorum. Tezgâhtan biraz geri çekiliyorum. Maximoff'u görebileyim diye.

Dudakları kalkıyor ve "*Onlara söylemeli miyim?*" diye soruyor. O da bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu fark eder.

Başımı ve ağzımı sallıyorum, *henüz değil*.

"FanCon bu otelde mi?" Izzy soruyor.

"*Burada* değil," diye açıklık getiriyor Sana ve benimle konuşuyor. "Regala Otel'de, çok daha büyük ve daha fazla kongre alanı var. Buradan bir mil uzakta. İhtiyacın olursa sana yolu tarif edebilirim."

Nefesimi tutuyorum ve Maximoff'u biraz kızdırmaya karar veriyorum. "H.M.C. FanCon diye bir şey duymadım."

Bana bir bakış

fırlatıyor.

Gülümsemem

geriliyor.

Sana aval aval bakıyor. "Son yirmi dört saattir internete girmedin mi?"

"Çalışıyordum," diyorum kolayca. "Çizgi romanlarla falan mı ilgili?"

"Hayır, bu son on yılın en büyük tanışma ve selamlaşma turu." Sana ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Maximoff Hale, Sullivan Meadows, Jane, Charlie ve Beckett Cobalt hep *birlikte* aynı odada olacaklar. Bunu *hiç* görmemiştik... *hiç*."

"Yıllardır," diye düzeltiyor Izzy. "Muhtemelen en az bir kez birlikte olmuşlardır." Bir broşür uzatıyor. "İşte daha önce bahsettiğim gezi rehberi-"

Sana, "Izzy, ihtiyacı olan tüm gezi bu," diyor ve sonra bana dönüyor. "FanCon'a bir göz atmalısın. Biletler yakında tükenecek."

Izzy başını sallar. "Bir saat içinde gideceklerini duydum."

Maximoff daha içten gülümsüyor. Zamanının çoğunu hayır işleri için para toplamaya adanmış ve bu turun diğer insanlara yardımcı olduğunu bilmek onun için her şey demek.

Başparmağımı dudak piercingimin üzerine sürüyorum. "Onlardan birini görsen ne yapardın?"

"Beş mi?" Sana elini kalbine götürerek soruyor. "Onların birlikte çekilmiş fotoğrafları için *yaşıyorum*. Yoldaşlığı hayal edebiliyor musun? Arkadaşlığı? Sadakati?"

Hayal etmekten daha iyisini yapabilirim. İkisi hariç hepsinin dostluğunu ve sadakatini gördüm. Charlie ve Maximoff "beşli" içinde hissedilir bir çatlak yarattı. Sürüşe başladığımızdan beri birbirleriyle tek kelime bile konuşmadılar.

Sakızımı daha yavaş çiğniyorum ve tezgâha doğru eğiliyorum. "Fotoğraf değil. Eğer onlarla gerçek hayatta tanıştıysanız."

"FanCon'daki gibi mi?" Sana soruyor.

Maximoff arkasını dönerse bayılmasından korkuyorum. Bu ilk kez olmuyor. En unutulmazı Philly'de Lucky's Diner'daydı. Maximoff ona el salladığında bir çocuk krep tabağının üzerinde bayılmıştı. Biri doktor diye bağırdı ama kimse ayağa kalkmadı, ben de çocuğu muayene ettim.

Sadece utançtan acı çekiyordu.

"En sevdiğin kim?" Izzy aniden bana sordu.

Başımı eğiyorum. "En sevdiğim...?"

"Favori Hale, Meadows veya Cobalt." Gözlüklerini yukarı kaldırıyor. "Benimki Lily Calloway. O..." Izzy sadece gülümsüyor.

Biliyorum. Lily çok sevimli. Bana tortilla şeklindeki battaniyeler ve süper kahraman memleri hakkında rastgele mesajlar atmasını özlüyorum. Ama güvenini kırdığımdan beri bana mesaj atmadı.

"Benimki Ryke Meadows," diye ekliyor Sana. "O tam bir DILF."

Maximoff, insanların anne babasına, amcalarına ve teyzelerine yaltaklanmasına alışkın olduğu için neredeyse hiç irkilmiyor.

Bir kahkahayı dizginliyorum. "Bu harika-"

"Ve Jane Cobalt hariç *tüm* Cobalt'ları seviyorum," diye ekliyor Sana.

Bu iş kötü bir hal aldı. Tezgaha dokunuyorum, kararsızım ve araya girmek üzereyim. Ama o hızlıca konuştu.

"Her zaman kendini beğenmiş ve motivasyonsuz görünmüştür. Ailesindeki herkes olağanüstü bir şeyler yaptı ve o sadece... bomboş. Eğer bir Kobalt olsaydım, potansiyelimi onun gibi boşa harcamazdım."

Kahretsin.

Maximoff'un ağzı, *yapamam*.

Şimdi kendini gösteremez. Bu kızı ezebilir.

Anahtar kartları elimde tutuyorum. Bensiz bir odaya girmesine izin veremem. İşte sadece güvenlik tarafından kataloglanan (halka açık olmayan) bazı konuşulmamış tarih:

Maximoff on beş yaşındayken iki adam otel koridorunda ona saldırmaya çalışmış. Sebepsiz yere. Eski koruması ona güvenli bir yere kadar eşlik etti ama bu yüzden 7/24 benimle takılıyor.

Izzy bana tekrar soruyor, "Peki en sevdiğin

kim?" "Maximoff Hale," diyorum duraksamadan.

Göğsü heyecanlı bir nefesle kalkıyor.

Gülümsemem beni öldürüyor. Ağzımı birkaç kez

ovuşturuyorum. "Onu *seviyorum*," diye bayılıyor Sana.

Aynısından.

"Eskiden öyleydin," diye iç geçiriyor. "Bilmiyorum. Onun ve Jane Cobalt hakkındaki o makale beni... tuhaf hissettirdi."

Izzy Sana'nın kolunu dırter. "Bu sahte. *Celebrity Crush* zaten bir özür yayınladı ve *sahte* hikayeyi yayınlayan diğer üç magazin gazetesi de öyle. Sanırım içlerinden birine dava bile açıldı."

Bu Hale ve Cobalt avukatlarının işi.

"Eğlenceliydi," diyorum kayıtsızca, "ama çantalarımızı almamız gerekiyor-"

"Thatcher'dan Farrow'a." Omzumda asılı duran kulaklığımdan sert bir ses yükseliyor. Maximoff ve iki kız tarafından da duyulabiliyor. "Farrow, Maximoff'la birlikte otelde misin-" Radyonun sesini hızla azaltıyorum ama yeterince hızlı değil.

Kahretsin.

"Oh... Aman Tanrım." Sana ellerini ağzına götürdü. İki kız da dikkatle Maximoff'un sırtına bakıyor. "Bu...?" İri gözlerinden yaşlar akıyor, üzgün. Çünkü Maximoff'un söylediği her olumsuz şeyi duyduğunu biliyordu. "Ben... Ben..."

Ne yapacağını bildiğim için geri çekiliyorum.

Maximoff telaşla arkasını döner, kapüşonunu indirir ve elini kaldırır. "Hey, sorun yok, ağlama, ağlama."

Sana hıçkırıklara boğuldu. "Ben istemedim..." Ağlarken dizleri bükülüyor ve Izzy iş arkadaşının dirseklerini yakalıyor. Maximoff tezgâhın etrafından koşuyor, ben de arkasından takip ediyorum.

Kulaklığımı takıyorum ama henüz ses seviyesi konusunda endişelenmiyorum. Bunun yerine telefonumu çıkarıp elektronik bir sözleşmeye giriyorum.

Maximoff Sana'nın yanına çömelir. "Öyle demek istemediğini biliyorum."

Maximoff Hale'i incitmekle ve Jane Cobalt'ın onun en iyi arkadaşı olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldanır.

Başını sallar. "Hayır, bana zarar vermedin. Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ağlamana gerek yok." Hâlâ hıçkırıyor ve bu onu etkiliyor.

Kısa bir süre bana bakıyor, göğsü daralıyor.

Yanına çömeliyorum. "Sana, o gülümsüyor. Üzgün değil."

Izzy ceketinin koluyla arkadaşının gözyaşlarını siler. "Hiç de kızgın görünmüyor, Sana."

Kokluyor ama gözlerini halıya dikeyyor. "Özür dilerim... Öyle demek istemedim..."

"Biliyorum. Anlıyorum. Sorun değil," diyor Maximoff ve ona dokunup dokunamayacağını soruyor. Kadın kabul edince, Maximoff onu rahatlatmak için kolunu okşar.

Sana duygularını toparlarken hepimiz ayağa kalkarız.

Önce kıza sarılıyor, sonra Izzy'ye. Ve her ikisinin de imzalaması gereken gizlilik anlaşmasını detaylıca anlattım. İnternette fotoğraf yayınlamak yok. Maximoff ve ailesinin burada olduğuna dair medyayı uyarmak yok. Elektronik sözleşmeleri imzaladıktan sonra Thatcher döner kapıdan içeri girdi.

Beni hedef aldı.

Tezgâhtan uzaklaşıyoruz ve onu yarı yolda durduruyoruz. Ağzımı açtım ama çoktan sözümü kesti: "Radyonun sesini aç."

Çenem titriyor. "Bu bir öncelik değildi-"

"Öyle," diye tersledi ve sonra Maximoff'a doğru bir el kaldırdı. "Üzgünüm ama Farrow'la özel olarak konuşmam gerekiyor. Bu bir güvenlik meselesi-"

"Duyabiliyor," diye kestim Thatcher'ın sözünü. "Umurumda bile değil."

Üçümüz de döner kapılara doğru yöneliyoruz, iki kız bizi duyamıyor.

Thatcher üzerimde yükseliyor ve ben de tüm bu otoriter taktiği umursamadan kürek kemiklerimi duvara dayıyorum. Otobüsten ayrılmadan önce onu uyandırmadığım için beni azarlamaya başladı. Görünüşe göre bu bir kuraldı çünkü Maximoff'a da göz kulak oluyordu.

"Thatcher." Maximoff onun dikkatini çeker. "Farrow'a seni uyandırmamasını söyledim."

Thatcher'a "Hayır söylemedi," diyorum ve Maximoff'a soğuk bir bakış fırlatıyorum. Beni korumak için *asla* yalan söylemez. Maximoff'un en iyi yanlarının değişmesinin nedeni ben olamam. Ailesinin önünde öpüştüğümüzden beri, onun içindeki *iyiliği* koruyacağıma dair kendime söz verdim.

Onun dürüstlüğü benim elimde ölmüyor.

Thatcher'ın sert bakışları ben ve erkek arkadaşım arasında gidip geldikten sonra bana yöneliyor. "Daha sıkı çalış yoksa her ihlalin bir karşılığı olacak."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Elbette."

Bunun üzerine oradan ayrılıyor ve biz lobide yalnız kalıyoruz, kızlar arka odada kayboluyor. Maximoff güneş gözlüklerini düzeltiyor. *Burnunu acıtıyor.*

"Ben iyiyim." Sesini alçaltıyor. "Sanırım insanların hâlâ bu söylenti hakkında konuştuğunu bilmek güzel." Alaycılığı çok açık.

"Bundan bahsetmeden önce amcana DILF demesi de dahil olmak üzere on yorum daha yapması gerekti," diye fısıldıyorum. "Bunun bir başarı olduğunu söyleyebilirim."

"Evet." Daha kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Turun yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Ben de." Gergin bedenini tarıyorum, stres omuzlarında daha ağır basıyor. Kaslarım yanıyor çünkü bir adım daha yaklaşıp kollarımı erkek arkadaşıma dolamak istiyorum. Ve ona bir saniyeliğine sarılmak.

Maximoff bir adım ileri atar ama kendini durdurur. Aynı şeyi arzuluyor.

MAXIMOFF HALE

SONUNDA Farrow'la birlikte otel odamda, on sekiz yaşımdan beri denemediğim bir şey için banyoda hazırlık yapıyorum.

Sekste profesyonelimdir. Ama altta olmak benim için yeni bir şey ve çok kötü yatma ihtimalim var.

Şüphelerimi bir kenara bırakıp sadece fanteziye odaklanmaya çalışıyorum. Farrow Redford Keene'in -yirmi yedi yaşında seksi dövmele bir adam- sikini içime sokması.

Dudaklarımı yalıyorum. Lanet olsun,
canım çekti. Banyodan çıkıyorum.

Kral boy yatağa şampanya rengi bir yorgan uyuyor. Mütevazı büyüklükteki otel odasında masa, sandalye, şifonyer ve televizyondan başka bir şey yok.

Farrow kabloyu radyosuna doluyor ve sandalyenin üzerine atıyor. O döner dönmez bakışlarımız mıknaş gibi kenetleniyor. Otobüste sürekli, aralıksız sataşmanın yarattığı gerilimi içimize çekiyoruz. Hava kopabilir.

Vücudum *git, git, yakala onu* diyor.

Bir saniye içinde ikimiz de ileri atılıp aradaki mesafeyi kapatıyoruz; bedenlerimiz çarpışıyor, ağızlarımız birbirine çarpıyor. İçgüdüsel ve aç.

Vay anasını. Onun dokunuşuna, aşkına açım.

Bir öpücüğün içine derin nefes alıyorum. Beyaz saçlarını sıkı bir yumrukla kavıyorum.

Farrow çenemi kavıyor, erkeksi tutuşu beni daha da yaklaştırıyor. Daha da yaklaştırıyor. *Sik beni.* Birbirimize doğru itiliyoruz. Kaslar kaslara. Kalp kalbe çarpıyor.

Ağzının köşesi *bilerek* yukarı doğru kıvrılıyor.

Flaş haber: Ben daha agresifim. Güçlü bir öpücükle, onu otelin şifonyerine doğru geri yürüttüm.

"Siktir," diye küfrediyor, bakışları vücudumu kızgın kömür gibi tarıyor.

Daha yakın, bedenim istiyor. *Daha yakın*. Öne doğru çekiyorum. Aletlerimiz onun pantolonunun ve benim kotumun kumaşının arkasında sıkışmış, sürtünüyorlar. Sıcak sürtünme bizi sertleştiriyor.

Deri ceketini çıkarıyorum ve o benim kazağımı ve tişörtümü kaldırırken ben de onun siyah tişörtünü başından çekip çıkarıyorum. Ağızlarımız bir ateş fırtınası gibi geri dönüyor. Vahşi, çılgın. Hiç durmadan.

Belim ona çarptığında, boğuk bir şekilde küfrediyor. İri eli boğazıma düşüyor, *beni beceriyor*. Parmakları güç katıyor ve beni dikkatlice boğuyor. Gözleri yüzümde dans ediyor. "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor bir öpücüğün içine.

Evet. Aletimin damarları atıyor ve gözlerim arzudan neredeyse yaşıyor. *Daha fazla*.

Daha fazla.

Şifonyeri iki yanından kavriyorum, sırtı tahtaya gömülüyor. O kadar yakındık ki, alnımız neredeyse birbirine değecekti. "Daha sert," diye emrediyorum, nefes nefese.

Farrow elini biraz daha sıkıyor. Hava başımdan fırlıyor, başımı döndürüyor-şanssızlık-şanssızlık. Ağzımı ayırıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Sert ve kaba mı istiyorsun?"

Gece gündüz onun sesine gelebilirim.

Kulağımı ısıyor.

Arzu ve ihtiyaç tüm bedenimi geriyor. "Siktir," diye yemin ediyorum ve çenesini kavriyorum. Daha büyük, daha sert bir baskı için zonkluyorum.

Gümüş halkalı parmakları karın kaslarımın çıkıntılarına dalıyor. Ensemi emiyor, omzumu ısıyor, pazumu ısıyor... Gırtlaktan bir ses çıkıyor. Tahrik olmanın da ötesinde.

Parmaklarımı kemerine geçiriyorum ve onu şifonyerin üzerinden çekiyorum. Parmaklarının kot pantolonumun düğmelerini açmasını izliyorum, zahmetsizce ve hassas bir şekilde hareket ediyor.

Çabucak boxer-şortlarımıza kadar soyunuyoruz ve liderlik için güreşmeye başlıyoruz. Ellerimiz her yerde, güçlü hareketlerimiz sinirlerimi aydınlatıyor ve beni canlı canlı kaynatıyor.

Farrow bir avantaj elde etti. Elini göğsüme götürerek beni büyük boy yatağa itti. Bileğinden yakalayıp yanıma yatırıyorum. Üstüne çıktım, o da beni çevirdi.

Kolayca. *Hay sikeyim.*

Şimdi o üstte ve Farrow beni bir çeşit MMA kilidine sokuyor. Ön kolu köprücük kemiklerimde, dizi bacaklarımı yarıyor. Ve ellerimi arkamda hapsediyor.

Ağızlarımız milimetrelerce uzakta, gülümsemesi yükseliyor. "Asla unutma," diye fısıldıyor, "ben senden daha güçlüyüm."

Bununla mücadele etmeye çalışıyorum. Gücümü kullanıyorum ve onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. Vücudunu üzerime bastırıyor ve ben onun ağırlığı altında *eriyip* gidiyorum.

Oh *lanet olsun*. Bu iyiden daha iyi hissettiriyor.

Çenem yukarı doğru eğiliyor. Ve gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyor ama burnumdan nefes alıyorum. Nabız atışları. *Topla kendini Maximoff*. Onunla savaş. Onunla güreş. *Eriyip* gitme.

"*Siktir*," diye homurdanıyorum. *Sikeyim*.

Beni öpüyor, iniltim ağzının içinde kayboluyor. Ellerim olmasa bile dilimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum, öpüşmeyi sürekli derinleştiriyorum ve Farrow, "Siktir, Maximoff," diye küfrediyor.

Dudakları çeneme, boynuma iniyor. Tekrar emiyor ve ben kulağına Fransızca ve İspanyolca mırıldanıyorum. Son derece müstehcen. NC-17.

Ve Farrow tek bir kelime bile anlamıyor. Yine de kasları kasılıyor ve ağzından kısık bir ses çıkıyor.

Uzun bir süre aynı pozisyonda öpüştük. Neredeyse boxer-şortumun içinden taşacaktım. Ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum, ama onları hala arkamda tutuyor.

Onu çözüp çeviremeyecek kadar bastırılmış durumdayım. Baş döndürücü bir nefes aldım. "Sana mastürbasyon yapmayı düşünüyordum, ve şimdi..."

Farrow gülümseyerek dilini alt dudağındaki piercingin üzerinde gezdiriyor. "*Ve şimdi* seni ağzıma alıyorum." Elim bırakıyor ve ben de dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Yorgan sırtımın altında yumuşacık.

Etimi emmesini ve ısırmasını izlerken göğsüm sık nefeslerle yükselip alçalıyor. Elastik bel bandıma kadar.

Ayakları yerde ve beni şilteden daha da aşağı çekiyor, bacaklarım yataktan sarkıyor. Kıçım kenara yakın. Tanrım. *Sik beni*.

Ağzı ereksiyonumun dış hatlarını sıyrıyor. Boxer-şortum dölle ıslanmıştı.

"*Farrow*," diye inliyorum, dalga geçtiği için sinirleniyorum. Bununla başa çıkamıyorum ve neredeyse dirseklerimden geri düşüyorum.

Neredeyse gülüyordu. Sonra boxer külotumu çıkarıyor, hem de çok yavaş bir şekilde. Sikim dışarı fırlıyor ve siyah boxer külotunu yırtmak için doğrulmaya çalışıyorum. Ama o göğsümü geriye itiyor.

"Sakin ol," diyor o çakıllı sesiyle.

Ters ters baktım. "Ve sen bana otoriter mi diyorsun?" Yere yakın bir spor çantasına uzanıyorum ve kayganlaştırıcı bulmak için fermuarını açıyorum.

"Patronluk taslıyorsun." Farrow ayağa kalkıyor ve boxer-şortunu çıkarıyor. Sertleşmiş aleti tamamen ortaya çıkıyor ve ben duraklıyorum. Yontulmuş kaslarını ve çağlayan mürekkebini iliklerime kadar hissediyorum, içimde olması gereken ağız sulandırıcı ereksiyondan bahsetmiyorum bile.

Sinirlenme şimdi.

"Olmadığımı hiç söylemedim." Acıyan dudaklarımı milyonuncu kez yalıyorum. "Ama belki sen de öylesindir."

"Belki mi?" diye tekrarlıyor, halteri kaşıyla birlikte kalkıyor. "Ben otoriterim. Arkana yaslan."

Kayganlaştırıcı şişesini ona fırlattım. Tek eliyle yakaladı. Tanrım.

"Bunu hızlıca yapalım," diyorum, "çünkü lanet olası bir çıkıntının üzerindeyim, dostum."

Farrow dizlerinin üzerine çökerken boyunu okşuyor. Sonra benimkini kavıyor, ucunu yalıyor ve beni emiyor-holyshitholyshit. Bir elimle kalçamı kavıyorum, diğer elimle de saçlarını sıkıyorum. Tepkimi yutuyor ve ben de boğazımda parçalanmış bir sesle ısırıyorum.

Dudaklarının beni nasıl sardığına dikkat ediyorum ve baskı-Tanrım, baskı. Yavaşlıyor ve parmaklarını yağlıyor. *İşte bu kadar.*

Ağzını sikimden çekti. "Arkana yaslan, Maximoff." Ayağımı yatağın kenarına kaldırıyor. Bunu başkalarına yeterince yaptım, bu yüzden onu içeri almak için diğer ayağımı yatağa koymam gerektiğinin son derece farkındayım.

Ama donmuş durumdayım.

Eliyle beni ovarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. Sonra ayağa kalkıp eğiliyor ve beni sertçe öpüyor. Kalp atışlarım hızlandı. Yatağın ortasına doğru daha fazla kayıyorum ve onu aşağı indiriyorum. Onun ayakta durup benim durmamam hoşuma gitmiyor.

Farrow çenemi tutuyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Güven bana."

Daha derin bir nefes alıyorum. Gerilmemeye çalışıyorum ama kaslarım keskinleşiyor. O üstteyken, yüz yüze, öpüşüyoruz; o beni okşuyor, ben onu okşuyorum ve fısıldıyor, "Rahatla." Sesi yatıştırıcı.

Ve diğer eli aşağı iner.

Parmakları büzülmüş deliğime sürtünüyor. Bastırılmış uyarılmama odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ve bir parmak içime kayıyor. Daha derine, prostatımı buluyor.

O masaj yapıyor, ben de sıkılaşıyorum, sinirlerim öldürüyor. Neredeyse çok hassas. "Bekle, **b e k l e .**" Elimi göğsüne koydum ve bir anda içimden çıktı.
milisaniye.

Gerçekten titriyorum. Ve bunun çok gergin olmaktan mı, *aşırı alaydan* mı yoksa endişeden mi kaynaklandığını bilemiyorum.

Farrow çalışmalar benim vücut Dil, onun el tutma
benim Belini koruyarak. "Konuş benimle Maximoff."

Yüzümü birkaç kez ovaladım. Kendime kızgınım. "Artık kenar yapmak yok; sadece gelmem gerek."

Gülümsemesi çok uzaklara uzanıyor. "O zaman
iyi hissettirdi." "Çok iyi."

"Mesele de bu zaten, kurt izci." Öne doğru eğiliyor ve küpesi sallanarak üzerime geliyor. Başının arkasını kavıyorum ve hissettiklerimi söylemek üzereyim ama kelimeleri gözden kaybediyorum.

Beni okuyor. "Sanırım korkuyorsun."

Sanırım haklısın. Sessizim, her zamanki gibi onunla mücadele etmiyorum. Seks benim için karmaşık değil. İyi hissettiriyor ve tam güçle yapıyorum. Bu çok iyi hissettiriyor, ama bu yabancılara veremeyeceğim bir yakınlık seviyesi. Denedim.

Başaramadım.

Ve şimdi, sevdiğim ve güvendiğim bir adamla bu noktaya ulaşmaya çalışırken, kaldırdığım son gard da düşecek. Biriyle bu kadar *çıplak* olmak hem dehşet verici hem de heyecan verici ve ben bunu istiyorum ama oraya ulaşmama izin verebilir miyim?

Farrow omzuma bir öpücük konduruyor ve "Daha önce hiç seks oynucağı kullandın mı?" diye soruyor.

"Evet, her zaman."

Kaşları kalktı. "Her zaman mı?"

"Bazen," diye düzeltiyorum.

Bana bakıyor. "Hecelelemek zorunda kalacaksın."

Ona uzaya uçmuş gibi bir bakış attım. "Seksi severim." "Hadi canım."

Oldukça zayıf bir şekilde ters ters bakıyorum. "Yani biz bir araya gelmeden önce dildolar ve prostat masaj aletleri kullanıyordum, belki haftada birkaç kez."

Ağzının kenarlarında memnun bir gülümseme beliriyor. "Bu

iyi bir haber." Anlamıyorum. "Nasıl?"

"İçine dildo sokmama izin vereceksin," diyor kayıtsızca, ama ben arzu içinde tepeden tırnağa ısınıyorum. "Bu zaten alışık olduğun bir şey, bu yüzden korkmayacaksın."

"O kadar da korkmuyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Elbette," diyor dudaklarıma bakarak. "Tıpkı şu anda senin için zor bir şeyim olmadığı gibi."

"O zaman ne erekte etti seni, tavan mı yoksa yer mi? Hayır, dur tahmin edeyim, yastıklar."

Gözlerini deviriyor. "Tam bir ukalasın." Uzun bir süre bana bakıyor, neredeyse planı kabul edip etmediğimi soruyor.

Başımı salladım. "Ama bugün değil." Başka bir otel molasında gerçekleşmesi gerekecek. Ona otobüste alttan almayacağımı zaten söyledim. Hazırlanmak için daha fazla mahremiyet istiyorum. O da kabul etti.

Şu anda, bir ya da iki saat daha dalga geçilmeyi kaldıramayacak kadar sabırsızım. Onu kendi tarafına itiyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Ağzlarımız tekrar tekrar buluşuyor, vücutlarımız gıcırıyor. Eller birbirini kavıyor, yoğun bir sürtünmeyi tırmandırıyor.

Sonra ben üste geçiyorum ve kaslı bacakları çerçevemin her iki yanında birbirinden ayrılıyor. Kayganlaştırıcı kullanıyorum ve bir parmağımla deliğini açıyorum.

Zevkli bir küfür mırıldanıyor ve bir başka derin öpücükten sonra, "Seni becereceğim," diye fısıldıyorum.

Ensemden tutuyor, sıcak bakışlarını üzerime dikeyor. "Güzel, *sik beni*."

Bir prezervatif buldum ve yırtıp açtım. Ben uzunluğumu kılıflarken ve yağlarken çıplak kıcımlı kavıyor. Çoğu pozisyonu seviyorum, ama çoğunlukla köpek stili. O da öyle, ama arada sırada misyoner pozisyonunu da yapıyoruz. Şimdi olduğu gibi. Çoğunlukla birbirimize bakmak daha kolay olduğu için.

Acı verici bir şekilde yavaşça ereksiyonumu ona doğru itiyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor. Eli boynumda sıkılaşıyor, dudakları ayrılıyor ve uzunluğunu bir, iki kez okşuyor.

Öne doğru sallanıyorum, basınç ve gerginlik bu lanet dünyanın dışında. Hipnotik bir tempoda itiyorum, içeri, dışarı. İçeri, dışarı. Daha derine.

Daha derine.

Bizim ağızlar Buluşalım, yapmak dışarı Kabaca, agresif bir şekilde. Ve Baş döndürücü hisler sinirlerimi titretiyor. Ter tenimizi kaplıyor.

Bir öpücüğü keser ve dişlerini sıkar. Boğazını gümbürdeten bir inilti

bastırıyor. "Siktir," diye zar zor çıkıyor.

İçinde zonkluyorum, kahretsin *evet*, ve daha derine iniyorum, göğüslerimiz birbirine çarpıyor.

"*Siktir*, Maximoff," diye küfrediyor, ağzı tamamen dağılmış. Parmaklarını sırtımda gezdiriyor ve kıcımlı en güçlü şekilde kavrayıp kalçalarını savuruyor. Bu, sikimi daha da içine sokuyor. Resmen *beni* beceriyor.

Tanrım.

Gözlerim neredeyse yuvarlanıyor. Zirveye yaklaşıyorum.

Sıcak ten sıcak tene karşı, hızımı arttırıyorum. Daha sert, daha hızlı. Yüzünü kavriyorum. Kıçım avuçlarının altında esniyor. O da beni aynı güçle tutuyor. Sanki bana binip işini bitirmesine iki saniye kalmış gibi.

Tanrım. Onun ereksiyonunu ovuyorum, elimle itişlerimi zamanlıyorum. Bir aç öpücük daha sonra, o kadar hızlı ve derin sürüyorum ki, birbirimize tutunmak için beyaz parmak eklemleri yapıyoruz.

Parçalara ayrıldım ve o avucuma boşaldı. Nefes nefese, doruk noktamı sağlıyorum. Yavaşça, yavaşça onunla birlikte alçalıyorum.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

"Hey, millet. Cleveland'da sabah oldu." Telefonumu kaldırdım, kamera Instagram Live videosu için yüzüme doğrultulmuştu. Janie benden iki kat daha fazla canlı video çekiyor ama etkinlikten önce bir tane yapmam gerektiğini düşündüm. Yatak başlığına birkaç yastık vuruyorum.

Çıplağım ama şampanya yorganın altında kalıyorum. Ayrıca, karın kaslarım zar zor görünüyor.

Yastık tümseğinde kambur duruyorum. Daha rahat. "Kuzenlerim ve ben bugün hayranlarımızla buluşmak için sabırsızlanıyoruz," diyorum izleyicilere, "ve bilet aldığınız için hepinize ne kadar teşekkür etsek azdır. Bugünkü FanCon'un biletleri otuz dakika içinde tükendi. Hepiniz harikasınız. Cidden, bu birçok insana yardımcı olacak."

Bu sabah H.M.C. Philanthropies yönetim kuruluyla telefonda görüştüm ve hepimiz toplanan parayı College Merit programlarımıza ve LGBTQ+ girişimlerine tahsis etme konusunda anlaştık.

Pazuma doğru esniyorum. "Sıcak çayı olan var mı?" İzleyicilere yorgunca gülümsüyorum. Sonra otelin kapısına baktım ama Farrow dönmemişti. Yaklaşık bir saat önce ayrılmıştı.

Instagram Live videosunun sağ tarafında kalpler durmadan çarpıyor. Yorumlar hızla kayıyor, yenileri eskileri görüş alanının dışına itiyor. 94.4k izleyici ve devam ediyor.

Birkaç yorum
yakaladım: *Sana yatakta
çay vereceğim!!! beni
bekle, boo <3 Ne tür bir
çay??????*

KAVGA MI ETTİNİZ?!

Bilerek güneş gözlüğü takmadım. Gözlerimin altındaki morluklar siyah-mavi ihtişamıyla duruyor.

"Earl Grey çayı," diyorum ve bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum. "Ya da yeşil çay. O kadar seçici değilim."

NE OLDU?!

İyi misin? Omg Maximoff!!

"Bazılarınız yüzümü çoktan fark etti. Kavgaya karışmadım. Şok edici." Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Tamamen tesadüfi bir kazaydı. Tur otobüsünde burnuma dirsek yedim."

Geçmiş olsun!!

Dikkatli ol OMG

Seni seviyorum Maximoff.

O çarşafı olmayı çok istiyorum

"Ben de hepinizi seviyorum," diyorum başka bir uykulu gülümsemeyle. Açık olmayı tercih ederim. İlişkimde ve seks hayatımda mahremiyeti sevsem de, diğer her alanda halka açık olmaya daha alışkınım. Bazı maskaralıkları sürdürmek baş ağrısı ve zahmete değmez.

Ve bir Instagram Live'da gerçeği söylemek, bir magazin gazetesinin bir paparazzi fotoğrafından özenle hazırlanmış sahte bir hikaye yaratmasından daha iyidir.

Bir sonraki tur durağı nerede?!

"Bir sonraki durağımızın neresi olacağını henüz açıklamadık, ancak güncellemeler için FanCon web sitesini kontrol etmeye devam edin. Yakında sizin şehrinizde olabiliriz..." Otelin kapısı *tıkırdayıp* Farrow içeri girdiğinde ben sözümü kesiyorum. Bir elinde Wendy's çantası, diğer elinde ise içinde iki içki olan karton bir tepsi taşıyordu.

Evet, bize kahvaltı getirmek için gitti. İç alarmlarım uyarı için çalıyor. Kurallarım var. Güvenlik önlemlerim. Protokoller.

Aşka bakma.

Ekran dışından birine yarı takıntılıymışım gibi davranma.

Bana yatakta kahvaltı getirecek olan 1.80'lik başına buyruk adamla ilgileniyormuş gibi görünme.

Farlow Redford Keene'i bilemezsiniz. "Neyse,"
diyorum izleyicilere ve biraz daha doğruluyorum.

Farlow yatağa yaklaşıyor ve bana bir kağıt bardak uzatıyor. Değiş tokuş ekran dışında.

Sıcak sıvıyı yudumluyorum. *Earl Grey*. "Benim çayım var-" Bir kâse, kaşık ve kahvesini aldıktan sonra Wendy's poşetini kucağıma atıyor. I

Kendinden emin yürüyüşünü, ellerinin hareketini. Onu bir odada saatlerce sessizce dolaşırken izleyebilirim. Bu garip mi?

Bu garip, değil mi?

Tanrım, çok tuhafım.

Farrow yanımdaki yatağa tırmanıyor. Hâlâ çerçevenin dışında ve konuşamayacağının tamamen farkında. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve başını eğiyor.

Lanet olsun. Resmen ona bakıyorum. Yorumlara bir göz attım.

Kime bakıyorsun?

Omg birisi ona yemek getirmiş! Ne yiyorsun?

Gerisini yakalayamıyorum. Çok fazla yorum var. 99.1 bin izleyiciye ulaştım. "Planım biraz kahvaltı etmek," diyorum onlara, "duş alacağım ve yakında bazılarınızla buluşacağım. Hepiniz güvende kalın." Instagram Live'ı bu şekilde sonlandırıyorum ve Wendy's çantamı karıştırıyorum.

Kahvesine gülümsüyor.

"Ne?" Tavuklu bisküvinin paketini açarak soruyorum. Bilinçsizce birbirimize yaklaşıyoruz, yan yana, bacaklarımdan biri onunkine takılıyor.

"*Beni siken* gözlerin vardı," diyor kesin bir ifadeyle.

Yüzümü buruşturuyorum ve bir gülümsemeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Ona karşı bir kez olsun pislik gibi davranmak istiyorum ama bunda zorlanıyorum. "İmkânsız söylediğin için teşekkürler."

"Bu mümkün." Kahvesini bir kenara bırakıp yulaf ezmesini karıştırıyor. "Onu gördüm."

Asla olmaz. "Seni becermeyi düşünmüyordum, bu yüzden Gözlerimi *sik*."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Seninle taşak geçiyorum, Maximoff."

Göz kırpıyorum ve kırpıyorum. "Sanki yataktan atılmak istiyorsun." Tavuklu bisküvimi ısııyorum. "Bana kahvaltı getirdiğin için izinlisin. Bir şey değil."

"*Teşekkür etmedim*," dedi bana.

Başımı sallıyorum. "Yemin ederim benim alaycılığım la dalga geçiyorsun."

Kaşlarını el sallayarak kaldırıyor ama gülümsemesi yavaş yavaş ve emin adımlarla gerçek bir kaş çatmaya dönüşüyor. Yulaf ezmesini karıştırdığını fark ettim. Yemek yemediğini. Farrow, SFO'nun ona ihtiyacı olursa diye hemen hemen her zaman aceleyle yemek yer.

Daha da dikleşiyorum. Sonra sıcak çaydan daha büyük bir yudum alıyorum. "Ne oldu?" "Konuşmamız gerek."

Midem bulanıyor ve kaşlarım çatılıyor. "Ne hakkında?" En kötü sonuca atlıyorum. Bu kısa süreli ilişkimin sonu. O

Bu sabah uyandı ve benimle bir gün daha geçirmeye dayanamayacağını fark etti.

Dün geceyi düşünüyorum. Seksi düşünüyorum. Onu incittim mi? Bir şekilde bencil miydim? Sorun bu muydu? Hayır...*hayır*, bu olamaz.

Bundan emin olsam bile, çiğ ve soğuk bir şey göğsüme saplanıyor. Kaburgalarım vuran demir bir yumruk gibi. Taşa dönüşüyorum.

Sevgili Dünya, az önce bana "ayrılık" kahvaltısı mı getirdi? Böyle bir şey var mı? Saygılarımla, kalbi kırık bir insan.

Korumalarım fırladı.

Yüzümü hiçlikle harçladım. Acıyı dışarı itiyorum. Kendimi her şeye ve her şeye hazırlıyorum. Kemiklerim sertleşti, omuzlarım dikleşti.

Bununla başa çıkabilirim.

Farrow dizlerini rahatça bükerek bana doğru yaklaşıyor. Bir elini bacağımın üzerinde tutuyor. Acımak için mi yoksa rahatlamak için mi olduğunu anlayamıyorum.

"Genelde," diyorum düz bir sesle, "biri konuşması gerektiğini söylediğinde *konusur*."

"Oraya geliyorum." Bu konuşmayı dört gözle beklemiyor. Orası kesin.

İştahım kaçtı, tavuklu bisküviyi paketleyip Wendy's poşetine tikiştirdim. Gergin bir sessizlik içinde oturamam. "Eğer ayrılmak istiyorsan, yap gitsin."

"Whoa." Elini kaldırdı, gözleri kısıldı. "Senden ayrılmayı hiç düşünmedim bile. İstedğim bu değil." Farrow boş yüzümü tarıyor. "...bunu mu istiyorsun?"

"Hayır, *hayır*. Hiç de değil." Kafam karıştı. "Birlikte hâlâ iyiyiz."

"Gerçekten iyi," diyor, kendine güveni bu kelimeleri güçlendiriyor.

"Sonra ne olacak?"

Farrow yulaf ezmesini sehpanın üzerine koymak için öne doğru uzanıyor. "Göl evinde sana gösterdiğim Instagram hesabı." Bakışlarımı yakaladı. "Gerçek bir tehdit olduğu ortaya çıktı."

Başımı salladım. "Hayır, mümkün değil."

"IP adresini Philly'ye kadar takip ettik. Tüm güvenlik ekibi kullanıcıyı güvenliğinizi açısından yüksek riskli olarak değerlendiriyor."

Gözlerimi dikmiş, bu gerçeği çok az duyguyla ya da hiç hissetmeden değerlendiriyorum. "Kim o?" Cep telefonumdan Instagram'ı açıyorum.

Farrow kolunu büküğü dizine asıyor. "Hâlâ kimliklerini belirlemeye çalışıyoruz." Sessiz. "Bunları sizinle paylaşmamam gerekiyor ama

farkında olmayı tercih edeceğini biliyorum."

Birkaç kez başımı salladım. Birlikte olmadan önce bile beni her zaman bilgilendirirdi. Güvenlik ekibine itaatsizlik etme pahasına bile olsa. "Teşekkürler," diyorum. "Janie dışında kimseyle paylaşmayacağımı biliyorsun." Küçük kuzenlerimi korkutacak değilim.

Ben @maximoffdeadhale hesabına tıklıyorum.

Farrow beni izliyor, sessizliğimiz daha tedirgin. Bu gerginliğin ortadan kalkacağını düşünmüştüm.

"Endişelenmene gerek yok," diyorum ona. "Takipçilerden korkmuyorum."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim." Bir eliyle beyaz saçlarını tarıyor. "Dahası da var."

Hesaba bakmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum. 52 fotoğraf. En sonuncusu beni neon bir Cleveland tabelasının üzerinde kanlar içinde yatarken gösteriyor, Photoshop becerileri üst düzey.

İlk ve tek düşüncem: *Farrow, Jane, kardeşlerim, ailem ya da sevdiğim herhangi biri değil de ben olduğum için mutluyum.*

Ve bunu düşünüyorum. Ölmekte olduğum ya da çoktan ölmüş olduğum düzinelerce resme bakarken hissettiğim tek şey *minnettarlık*. Kullanıcı başka birini öldürmeyi seçmediği için mutluyum.

Farrow kulaklığını ayarlıyor, bakışları başka bir koruma konuşuyormuş gibi kayıyor. Dikkati bana döndüğünde, "Hesap muhtemelen şahsen tanıdığınız birine ait. Senden nefret eden birine. Bilerek ya da bilmeyerek kızdırdığın biri ve sana en yakın kişi ben olduğum için listeyi daraltmam gerekiyor."

Geçmişini düşünüyorum. Kimi kızdırmıştım? "Tepki gösterenlerle yaptığım yumruklaşmaların çoğu haberlere çıktı, yani o isimler internette bir yerlerde. Bunun yardımı olur." Uzaklara bakıyorum. "İsimsiz troller dışında ölmemi isteyecek başka birini düşünemiyorum."

Farrow yavaşça bir sonraki soruya geçiyor. "Peki ya herhangi bir ilişkiniz?"

Kan kafamdan akıp gidiyor. Ben aptal değilim. Tüm parçaları hızla birleştirdim ve onun çekincelerini tamamen anladım.

Olası şüpheliler için eski gizlilik sözleşmelerimi araştırması gerekiyor.

Ve araştırmaktan kastım, becerdiğim insanların isimlerini ve sayılarını keşfetmek.

Kapatmaya başladım. Tuğla üstüne tuğla. Yataktan kalkıp bir çift boxer-şort aldım.

Ayağa kalkıyor. "Maximoff-"

İç çamaşırımı belime kadar çekerek kendimden emin bir şekilde "Gizlilik Sözleşmelerimi gözden geçireceğim," diyorum. "Size böyle bir hesap oluşturabileceğini düşündüğüm herkesin ismini vereceğim."

Çenesi titriyor. "Bu işler böyle yürümüyor. *Ben* senin korumanım. Seni korurum. *Sen*, Maximoff. Bunu kendi başına yapamazsın-"

"Neden olmasın?" Başımı sallıyorum, boynum tutulmuş ve sıcak. "Ben bu insanlarla tanıştım. Sen tanışmadın. Asla yapmayacak olanları filtreleyebilirim-"

"Sana zarar vermeyeceklerini nereden biliyorsun?" diye çıkışır, geri adım atmaz. "Bu insanlarla sadece bir gece birlikte oldun. Onlar hakkında ne kadar şey biliyorsun ki?"

Duvara bir bakış attım. *Pek bir şey yok.*

"Omega tüm Gizlilik Sözleşmelerinizi araştırmak istiyor ve ben de buna katılıyorum-"

"Hayır," diyorum içgüdüsel olarak ve ondan bir adım geri çekiliyorum. İki ayak. Üç ve dört. Eller yukarı. "Şimdiye kadar yattığım herkesin yüzünü bilmene gerek yok."

Farrow acı dolu bir gülümsemeyle güler. "Dostum, bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Orada olmamın seni incittiğini bildiğim halde geçmişine dalmak istemiyorum." "O zaman yapma." Göğsünü işaret ediyorum. "İşi bana ver ya da ben olmazsam, sonra Akara-"

"*Ben* senin lanet olası korumanım." Daralmış bakışları daha da derinlerime iniyor. "Akara değil. Başka biri değil. Koruman ve *erkek arkadaşın* olarak seni korumak istiyorum. Gizlilik sözleşmelerinle, güvenliğine ilgilenmek benim işim ve eğer sana yardım etmeme izin vermezsen, ihtiyacın olandan daha kötü bir koruma olarak sana zarar veririm."

Ellerimi başımın üzerine koydum, neredeyse nefes nefese kalmıştım. Sanki 400 metre IM yüzmüşüm de hiç nefes almamışım gibi. Sadece duruyorum. Nefes alıyorum ve onu anlamak için elimden geleni yapıyorum. Çünkü onun işini mahvetmek istemiyorum.

Aklım karışıyor ve aklıma geleni söylüyorum. "Lanet olası gizlilik anlaşmalarını, yüzleri, isimleri umursamamak istiyorum," diyorum ona. "Anlıyorum. Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, hayatına önemsiz bir şey için değer vereceğini umardım. Ve tek gecelik ilişkilerinle ilgili belgeleri incelememe ve yardım etmeme izin vereceğini..." Dünyadan sakladığım seks hayatıma birilerinin girmesi düşüncesi beni ürkütüyor.

Senden.

Asma kilitle kilitlediğim, zincirlediğim ve sürgülediğim bir kapıyı nasıl açabilirim? "Kahretsın," diye nefes alıp tavana bakıyorum.

Farrow telsizinin düğmesini çevirerek, "Önemsiz bir şey değil," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hissettiklerin, senin için önemli olan şeyler, bunlar önemsiz şeyler değil," diye açıklıyor ve ellerini siyah pantolonunun ceplerine rahatça sokarak masanın yarısına oturuyor.

Ayaklarımı odanın ortasından kaldıramıyorum. "Numaramdan utanmıyorum ama tüm bunları öğrenirsen ilişkimizi etkilemesini istemem."

"Olmayacak," diyor güçlü bir sesle. "Sana söz veriyorum Maximoff. Numaran ya da kiminle yattığın umurumda bile değil. Hiç kimseyi önüne gelenle yattığı için yargılamadım." Omuz silkiyor. "Bu kişisel bir seçim ve bu seni ilgilendirir, beni değil."

"Aynen öyle."

Gözlerini deviriyor ve masadan kalkıyor. "Eğer bu psikopat pislik, onu becerdikten sonra öfkelenirdiğin biri değilse, o zaman bu benim işim olur."

"Ben bir pislik değilim," diyorum, göğsüm sıkışıyor. "Tek gecelik ilişkilerimin hepsine saygılı davrandığıma inanmak istiyorum."

"Biliyorum." Sesi neredeyse bir fısıltı.

Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Her zaman, benimle yatmak için her ilişkinin nasıl Gizlilik Sözleşmesi imzalamak ve çemberlerden atlamak zorunda kaldığını düşündüm. *Beni* korumak için." Farrow'a bakıyorum. "Ve hep *onları kimin koruduğunu* düşündüm. Ve biliyordum, seks yaptığım insanları korumanın benim görevim olduğunu biliyordum. Önemsemek zorundaydım, yoksa ünlü olduğum için benim hayatım onlarınkinden daha önemliymiş gibi hissederdim. Ve bu saçmalık."

Farrow derin derin bakar. "Ve şimdi seni on kat daha fazla korumak istiyorum."

Dudaklarımı yalıyorum, kontrolü bırakmam gerektiğini biliyorum. Yardıma ve ona ihtiyacım var. Eğer bir engel yaratırsam, Farrow'u korumam olarak kaybedeceğim. Beni hayal kırıklığına uğratmadan önce muhtemelen işini bırakırdı ve belki de bu fikirle mücadele ediyordu.

Belki de hala yapacaktır. Ama bunu onun için kolaylaştırmalıyım. Ben de "Bana uyar." dedim.

Farrow ben çözülmeden önce aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Boynunun arkasını tutuyorum, o da çenemi sıkıyor, eli şefkatli ve güçlü. Ağır nefeslerimizi duyuyorum.

Kahverengi gözleri orman yeşili gözlerimin karşısında eriyor ve "Sana gerçekten ama *gerçekten* aşığım ve ne olursa olsun seni güvende tutmak benim önceliğim." diyor.

"Ben de."

Gülümsemeye başlar. "Beni güvende mi tutacaksın?" "Evet." İçtenlikle başımı sallıyorum.

"Kimse seninle taşak geçmiyor."

"Benimle uğraşmıyorlar çünkü ünlü olan ben değilim," diyor. "Ve ne yazık ki senin için, kafanı hedef alan bir kurşunun önüne atlamak benim işim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hatırlattığın için teşekkürler." Birbirimizin dudaklarına bakıyoruz, öpüşmeye yarım saniye kala telefonum çalıyor. Geri çekiliyorum. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Farrow yulaf ezmesini almak için yanımdan ayrılıyor ve sonunda yemeğini yiyor. Telefonu ben açtım. "Hey?"

"Moffy, alt kattaki hediye dükkânına gelebilir misin?" Sulli usulca fısıldıyor. "Lütfen mi? Kahretsin, bu çok zor."

Temiz bir kot pantolon ve bisiklet yaka bir gömlek kapmaya başladım bile. "Hemen geliyorum."

FARROW KEENE

Kıçımı kısmen katlanmış Cavaliers tişörtlerinden oluşan bir masaya yasladım. "Neden telefon ettiniz?" Akara ve Donnelly'ye soruyorum. Hediyeelik eşya dükkânının girişinde takılıyoruz.

Müşterilerimiz arkaya doğru konuşuyor. Anahtarlıkların ve hatıra kupalarının olduğu bir rafın yanında. Çevremde Beckett'ın Wendy's patates kızartması yediğini, Maximoff'un tavuklu bisküvisini açtığını ve Sulli'nin duyamayacağım kadar sessiz konuştuğunu net bir şekilde görüyorum.

Akara ters bir beyzbol şapkası takıyor ve lastik bir topu zıplatıyor. "Küçük kız kardeşi için bir hatıra seçmekte zorlandığını söyledi."

Kaşlarım çatıldı. Çünkü bu Maximoff'u araması için bir sebep değil. Bir kaşık yulaf ezmesi yiyorum ve Donnelly kışlık bere denerken beni dinliyor.

"Aslında ne yapıyor?" Akara'ya soruyorum.

"Benim için bir doğum günü hediyesi arıyor ve ne olduğunu bilmiyormuşum gibi davranıyor." Göz ucuyla onları izliyor. "Bu sabah odanın perdelerini açtı ve dışarıda *Koca Ayak Sullivan* tabelası taşıyan birini gördü. Muhtemelen kongreye gidiyordur."

Uzun bir ıslık çaldım. Kendini zeki sanan ahmaklar en az zeki olanlardır.

Donnelly, kestane rengi saçlarının üzerindeki Mohawk beresini çekiştirerek, "Çıldırıyor," diye araya giriyor.

"Çıldırıyor." Akara topu yakalıyor. "Sadece suyu hissediyor ve yeni durumlarda Maximoff'un yanında olmasına alışkın. Bu yüzden onu aradı."

Bu daha doğru gibi. Ailesinin %99'unun manevi desteği o. Charlie hariç.

Sulli'nin Camp-Away etkinliğinde iyi iş çıkardığını söyleyebilirim ama FanCon'la kıyaslanamaz bile. Camp-Away'e sadece üç yüz hayran katıldı ve Sulli yalnız kalmak için kulübesinde mola verdi.

Hayırseverlik kuruluşu Cleveland FanCon için *bin* bilet sattı ve bu birçok tur durağından sadece bir tanesi. Burada, tüm ünlüler el sıkışmak, yabancılara sarılmak ve hiç dinlenmeden saatlerce fotoğraf çektiirmek zorunda.

Bana göre değil ama bu yüzden kimse selfie'lerim için para ödemiyor.

Donnelly yüzünü bize dönmüş bir şekilde onlara bakıyor. "Bu kupalar Beckett'ı rahatsız ediyor." Beckett'ın rahatsızlığını algılayamıyorum. Ama bir saniye geçmeden kupaları düzgün bir sıraya diyor.

Maximoff göğsünden Sulli'ye doğru el kol hareketleri yapıyor ve kuzeniyle son derece empatik bir şekilde konuşuyor.

Onu gözden geçiriyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve kahvemden bir yudum alıyorum. "Ona sarılmak üzere." Maximoff tam zamanında kollarını kuzenine doluyor ve kuzeni de onu sıkıyor.

Akara topunu sektirir. "Benim için Yay burcundan bir şey alacak. Bekleyin..." Sulli'nin rafları taramasını ve ardından zodyak takılarının sergilendiği bir vitrine yönelmesini izliyoruz. Bir kancadan gümüş bir Yay anahtarlığı çıkarıyor.

Bir insanla 7/24 vakit geçirmenin böyle bir etkisi vardır.

Donnelly, "Bodyguard güçleri yerinde," diyor ve beresini şeytan boynuzlu bir saç bandıyla değiştiriyor.

Sulli, Akara'nın bakmadığından emin olmak için omzunun üzerinden kontrol ediyor. Yaptığı her şeyi fark ettiğini söyleyemez. Sinsice kasaya doğru gitmeye çalışır.

Neredeyse gülecektim.

Akara elindeki zıplayan topla beni işaret ediyor. "Bunu yapan tek kişi o değil."

Doğru. Masadan kalkıyorum ve bir düşünceye gerçekten gülüyorum. "Müşterilerimizin olan bitenden habersiz olduğumuzu düşünmelerine bayılıyorum."

İş tanımımız: *onları izlemek*.

Donnelly boy aynasında kendini kontrol ediyor. "Çay partileri planladığımızı ve birbirimizin saçını taradığımızı düşünüyor olmalılar." Boş kâsemi yakındaki bir çöp kutusuna atarken, "Maximoff üçüncü kez buraya bakıyor," diye ekliyor.

"Beşinci," diye düzeltiyorum ve küpemi düzeltiyorum. "*Sanki* benden hoşlanıyor, gerçekten hoşlanıyor." Dönüyorum ve bilerek erkek arkadaşımı bakarken yakalıyorum. Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Kaşlarını çatmamaya çalışıyor.

Kirli bir şeyler taklit etmek istiyorum. Özellikle de mağaza boş ve kasiyer görünürde olmadığı için. Ama onun yerine, "Bir şeye ihtiyacın var mı, kurt izci?" diye sesleniyorum.

Maximoff kahvemi ağzıma götürürken beni izliyor ve "Dün gece istediğimi zaten aldım," diyor. Orman yeşili gözleri bedenime doğru iniyor. "Yine de teşekkürler."

Lanet olsun. Isı kaşlarımı sıkıyor. Donnelly sırtıyor. "Farrow di-"

Ağzını kapatıyorum. Maximoffla dalga geçmek *benim* işim. Gözleri benimle Donnelly arasında gidip gelirken erkek arkadaşımı inceliyorum, sonra kasiyer beliriyor ve bize sırtını dönüyor.

Donnelly avucumu yalıyor, ben de elimi yüzünün yan tarafına siliyorum. "Seni orospu çocuğu."

Şapka askısını kavriyor. "Doğru. Daha önce de anneleri becerdim." Mavi gözleri Akara'ya kayıyor. "Patron bundan hoşlanmadı."

Akara'nın *bana* onaylamayan bir bakış gönderdiğini fark ediyorum.

Neden kızgın: İnsanların içindeyiz ve Maximoffla benim birlikte olmamız hakkında üstü kapalı yorumlar yaptı. "Önemli bir şey değildi," diye onu temin ederim. "Thatcher gibi davranıp aşırı tepki verme."

"Farrow." Akara telsizinin kablосunu ayarlıyor, kırmızı kas gömleğinin içinde karın kasları görünüyor. "Hepimiz kasırgalarda üşümeyiz." Asla "aşırı tepki" vermemem gerektiğini söylüyor. "Ve ilişkinizi gizli tutmak ciddi bir şey."

Tekrar masaya yaslanıyorum, kollarımı gevşekçe kavuşturuyorum. "O zaman bunu gizli tutacağım konusunda bana güven. Çünkü tüm Omega'nın bu saçmalıktan ziyade Instagram tehdidiyle ilgilenmesini tercih ederim." Devam ediyorum: "Girişlere metal detektörler ve ekstra güvenlik konulmasını öneren ve koordine eden bendim. Cleveland tabelasında katledilen fotoğraftaki Sulli olsaydı, bu bir öncelik olurdu."

Akara kısa bir nefes alır ve tepkisini yatıştırmaya çalışır. "Bak..." Zıplayan topu lastik toplarla dolu bir akvaryum kabına geri koyuyor. "O resimleri görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ama henüz elimizde yeterli bilgi yok." Uzaklara bakıyor, düşünüyor.

"Ve eğer o Sulli olsaydı," diyorum ona, "tüm tur şimdiye kadar kapatılmış olurdu."

Maximoff Hale olduğu için -yönetimdeki kişi, üç ailenin lideri, Üçlü Güç'ü her şeyi yapabileceğine ikna edebilen bir adam- kendisini başkalarından daha fazla tehlikeye atmasına izin veriyoruz.

Akara başını sallar. "Mekândan çıktığında ekstra güvenliği artıracağım." Telefonunu çıkarır.

"Teşekkürler," diyorum ama hepimiz kartal gözüyle yaklaşan ergenlik çağındaki kızları izliyoruz.

Ünlüleri görünce kıkırdıyor ve çığlık atıyorlar.

Donnelly kafa bandını çıkarır. "Görüyoruz." Orta ve yüzük parmağını *aşk* anlamına gelen bir el hareketiyle indirir. Sulli ve Maximoff'la birlikte kasadaki Beckett'a doğru koşar.

Akara ve ben, kızlar hediyeelik eşya dükkanının yarısına gelmeden onlara ulaşıyoruz. Sulli fişini ve çantasını topluyor, tereddütlü. "Gidiyor muyuz?" Akara'ya bakıyor.

Beckett ve Sulli hayranlarını sadece kontrollü, önceden güvenlik altına alınmış ortamlarda selamlıyor. Günlük hayatta değil.

"Bu size bağlı," diyor Akara.

Beckett ağzına bir kızartma tıktırdı. "Ben kalmıyorum Sul." Kuzenin bir karar vermesini bekler.

Maximoff kesinlikle kalıyor. Her zaman seçtiği şey bu ve Instagram tehdidiyle daha tehlikeli. Ama ben de bu yüzden buradayım.

On iki kıza el sallıyor ve onlar da hep bir ağızdan çığlık atıyor. Arka planda Maximoff yükselirken selfie çekiyorlar. "ONU GÖRÜYOR MUSUNUZ!?!?"

Gülümsüyorum.

Onu görüyorum.

Maximoff bana *benim için böyle çığlık atar mısın* der gibi bakıyor.

Başımı salladım. *Hayır*. En azından bunun için çalışması gerekecek.

Sulli Maximoff'a dönüp fısıldar, "Gidersem ne kadar kızarlar?"

"Bu kalmak için bir neden değil," diyor sessizce. "Bazı insanlar ne olursa olsun sizden nefret edecek. Sadece daha göz önünde olduğunuzda böyle olur."

Başını sallıyor. "Tamam. Siktir, tamam. Ben gidiyorum. Beckett?" Beckett onun elini sıkar ve dükkândan dışarı çıkarlar. Akara ve Donnelly müşterileri ve hayranları arasında bir bariyer oluşturur. Kimse onlara yaklaşamaz.

Maximoff'un hemen yanında duruyorum.

Kızlara öne çıkmalarını işaret ediyor. "Fotoğraf ister misiniz?"

Daha fazla çılgılık. "BU HAYATIMIN EN GÜZEL GÜNÜ!"

Onları bastırmak için radyomun sesini yükseltiyorum ve ceplerine, çantalarına ve ellerine bakıyorum. Tetikte oluyorum. Genelde bunu küçük çocuklar için yapmam.

Şans düşük. Risk düşüktür.

Ama her zamankinden daha dikkatli olduğumu fark ettim. Çoğu koruma önlemlerini arttırdı. Ekstra güvenlikten bahsetmiyorum. Maximoff'a yaşam tarzını değiştirmesini söylerlerdi. Bu etkileşimleri feda etmesini. Daha az göz önünde olmasını.

Kendini boğulmuş hissedirdi ve ben hala ona o güvenli orta yolu sağlamak istiyorum. Kahretsin, ona diğer insanların veremediği şeyleri vermeyi *seviyorum*.

Vahim bir durum olmadığı sürece onu penceresiz, minderli bir odaya zorlamayacağım.

Bunu ona yapamam.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

Cleveland FanCon'un bir saatlik bölümüne ulaştık. Kalabalık muazzam. Ekip ve asistanlar konferans salonunun etrafında görünmez böcekler gibi vızıldıyor ve geçici güvenlik heyecanlı hayranların oluşturduğu uzun kuyrukları yönetiyor.

Tek odak noktam: *Maximoff Hale*.

Kadife kaplı beş koridor, düz beyaz arka planlara açılıyor. Jane, Maximoff, Sullivan, Beckett ve Charlie ayrı koridorlarda durmaktadır.

Farklı hatlar.

Daha az kaos.

Hayranlar sıraya girer ve en sevdikleri ünlüyle tanışma sırasının kendilerine gelmesini bekler. Sıra koordinatörü yirmili yaşlarda esmer bir kızın Maximoff'a yaklaşmasını işaret ediyor. Kız FanCon tişörtü giymiş, hevesle Maximoff'a doğru koşuyor ve sanki uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlarmış gibi kolunu Maximoff'un boynuna doluyor.

O da içtenlikle gülümseyerek sarılıyor.

Sadece birkaç adım ötede duruyorum, ellerimi önümde kavuşturuyorum. Fotoğrafların dışındayım ama bir sorun çıkarsa diye yeterince yakınım.

"Büyük bir hayranınızım. Seni çok seviyorum!" Aceleyle konuşuyor. "İyi misin? Burnun nasıl? Sana kim kahvaltı getirdi? Güzel bir duş aldın mı? Aman Tanrım, bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Şu anda seninle buluşuyorum." Kolunu okşuyor.

Sakızımı biraz daha sert çiğniyorum. Bu altmış yedinci kez *onun benim olduğunu* söyleyebilmeyi dileyişim. Neyi sevip neyi sevmediğimi biliyorum ve hiçbir zaman bir erkek arkadaşımı "okşayan" insanlardan hoşlanmadım.

Ama hiç ünlü biriyle de çıkmadım.

"Ben iyiyim, söz veriyorum." Kızın omuzlarını yandan sarılırcasına sıkıyor. "Senin adın ne?"

"Penny. Aman Tanrım, lütfen adımlı söyle."

"Penny," diyor daha büyük bir gülümsemeyle.

Ciyaklıyor.

"Fotoğraf ya da imza ister misiniz?" diye soruyor. "Soru-cevap daha sonra olacak. Umarım sorularınızın bazılarını o zaman yanıtlayabiliriz."

"Evet, evet! Gümleğimi imzalayabilir misin?" "Evet, kesinlikle."

Bir asistan hazırdır ve Maximoff'a bir Sharpie verir.

Penny kalemin kapağını açarken onun pazusunu kavırıyor. Göğsüne doğru yönelen, belinden aşağı inen ve hatta kemerine ulaşan eline odaklanıyorum. Bekliyorum, bekliyorum, ve eli güneye doğru hareket ediyor, içeri giriyorum, sadece varlığım bile bir elektrik şoku.

Geriyeye doğru sarsılıyor, gözlerini bana ve dövmeleime dikeyor.

"Ellerini onun belinin üstünde tutmaya çalış." Bu cümleyi bugün birçok kez tekrarlardım.

Maximoff, kız solmadan önce hiçbir sorun yokmuş gibi tekrar gülümser. Ona seslenilmesi dikkatini dağıtıyor. "İmzayı nerede istiyorsun?"

"Gümleğimin arkası. Çok ama çok teşekkür ederim."

Kadın gittiğinde, gözleri teşekkür etmek için kısa bir süreliğine bana kayıyor.

Başımı sallıyorum. Alet kapma krizi önlendi. Sikine dokunan tek kişi ben olacağım.

Oscar'ın sesi telsizleri dolduruyor. "Şimdi onaylandı, bu sonsuza dek sürecek." Hatlarda zar zor bir çentik açtık.

"Bu Sulli," diyor Quinn mikrofonlardan. "Biri ona hayranlarıyla yirmi dakikalık konuşmalar yapmayı bırakmasını söylesin."

Oscar geri döner. "Şu haline bak, küçük kardeşim, sorumluluğu üstlenmeye ve Meadows kızına göz kulak olmaya çalışıyorsun."

Mikrofonumu tıklıyorum. "Kahretsin, sanki Akara gibi."

"Olmak istiyor," diyor Oscar, ses tonu yarı şaka.

"Siktir git, kardeşim." Bu gerçek bir *siktirip gitmeydi*.

"Hey," diye araya girdim. "Seninle taşak geçiyor, dostum." Otobüste bazı Oliveira kavgaları gördüm ve dürüst olmak gerekirse bundan hoşlanmadım. Hepimizin Quinn'i azarlamasını ve sonunda onun gülümsemesini tercih ederim. Bu bok yığınının değil.

Quinn, "O lanet olası bir pislik," diye homurdanıyor.

Akıl hocalığından arabuluculuğa geçtiğime inanamıyorum. Mikrofonuma konuşuyorum. "Akara, hepsi senin."

Akara, "Telsizde sakın ol," diyor, "ve Sulli'yi rahat bırak. O bu işte yeni. İnsanları daha hızlı dışarı çıkarması için onun hat koordinatörünü alıyorum."

"Akıllıca düşünüyorsun patron," diye ekliyor Donnelly.

Thatcher telsizde görünmüyordu ve hemen yanımdaki Jane'in sırasını inceledim. Ondan bir metre ötede, ellerini önünde kavuşturmuş, tuğladan bir duvar gibi duruyor. Heyecanla bir aşağı bir yukarı sallanan hayranlarına odaklanmış.

"Maximoff, bu senin için!" Bir çocuk Maximoff'a kendi yaptığı bir hatıra defterini uzatıyor. Bu dostça alışverişi izliyorum.

"Redford," dedi Oscar kulağıma. "Charlie'nin repliğine bak."

Dikkatimi sadece bir saniyeliğine başka yöne çeviriyorum ve boynumu düzeneğin en sonuna doğru uzatıyorum. Charlie, Maximoff'a en uzak olan kişi ve onun sırası neredeyse boş.

Sarışın bir kız fotoğrafını çekiyor ve Charlie'nin tek bir kelimeyle hareket eden dudaklarını okuyorum: *hoşça kal*.

Kız kulaktan kulağa sırtıyor. Kaba tavrına alınmıyor. Ve Beckett'in dolambaçlı cümlesine kayar.

O başarısını göstermeden önce mikrofonumu tıklıyorum. "Yani ele avuca sığmazlığıyla ün salmış bir adam, hayranlarını başından savabiliyor ve kimse gözünü bile kırpmıyor mu? Diğerleri onu taklit etseydi, *Celebrity Crush* onlara kaba sürtükler ve pislikler derdi."

Oscar gülüyor. "Bakın kim reklamcı olmuş."

Donnelly düşünmeden, "Maximoff'un aletini emmek süper güçler veriyor olmalı," diyor.

Thatcher, "Kesin şunu," diye tersler.

Kolay kolay alınmam ama Thatcher, Donnelly bir müşterisinin sikinden bahsettiği için ayaklandı. Erkek arkadaşımın aleti olduğu için değil. Ama ben bir şey verdiysen, onu alabilecek durumda olsan iyi edersin zihniyetindeyim ve ben tonla şey veririm.

Kariyerimin ve akıl sağlığımın baş belasını dinlemeden mikrofonuma konuşuyorum. "Ve kimse Donnelly'nin aletini emmenin ne işe yaradığını bilmiyor çünkü kimse ona yaklaşmak istemiyor."

Donnelly kahkahasının telsizden süzülmesine izin verir. "Farrow," diye uyarır Thatcher.

Gözlerimi deviriyorum. Mikrofonumu bıraktım. Hâlâ Maximoff'u ve aşırı hevesli hayranları izliyorum. Giriş güvenliğimize güveniyorum, bu yüzden paranoyak değilim.

gizli silahlar hakkında.

Maximoff bir kızıdan bir sepet kurabiye alıyor ve hediye yardımıcısına vermek üzere. Ama ona benim alacağımı söyledim.

Maximoff sepeti bana uzattı ve ben de "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim." Başını sallıyor ve sırasına gülümsüyor. Hayranları
Sonra bana dönüp fısıldayarak "Sulli ve Beckett nasıllar?" diye sordu.

"Sulli sadece zamanı kötü yönetiyor ve Beckett'tan fotoğraf için kızları kaldırması isteniyor."

"Bale liftleri gibi

mi?" "Evet."

"Kolları ağrıyacak." Maximoff kuzenlerini hızlıca gözden geçirir.

"Donnelly ona sürekli bunu söylüyor ama burada olmak için para ödedikleri için kızlara *hayır demek*te zorlanıyor."

Maximoff başını salladı ve bana sordu, "Sence daha ne kadar sürer?"
Boynunu büküp araştırıyor.

"Dört saat-"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Charlie'nin boş alanına odaklanır.
Charlie Cobalt formuna sadık kalarak, binayı terk etti. Oscar da gitti.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," diye Maximoff'u uyarıyorum.

Hat koordinatörü birini öne geçirmeden önce Maximoff mürettebata
"Bana bir saniye izin verin" der.

Yerden suyunu aldı ve yüzünü tamamen bana döndü. Sırtı vantilatörlere dönük. Yakıcı bakışları duvarda delikler açabilir.

Charlie, Maximoff'un içinde daha önce kimsenin ulaşamadığını gördüğüm bir yere dokunuyor. Bir heckler bile. Bu başka bir acı, hüsrana ve kin seviyesi.

Maximoff, "Banyoda olsa iyi olur," diyor.

Kolumu omuzlarına dolamak istiyorum. Ama bu doğal dürtüye karşı koyuyorum. Gergin bir bungee kordonuna karşı da çekebilirim. Bu sadece daha fazla öne atılma isteğini arttırıyor.

Sakızımı çiğniyorum ve yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Mikrofonumu tıklayarak Oscar'a nerede olduğunu soruyorum. Cevabı Maximoff'la paylaşıyorum. "Soru-cevap başlayana kadar diğer otelde olacaklar."

"Erken bitirirse kalıp Sulli'ye yardım edeceğini söyledi." Kaşlarımı çattım. "İkiniz konuştunuz mu? Birbirinizle mi?"

"Mesaj attı." Bana telefonunu uzatıyor ve ben de kısa mesajlaşmalarına göz atıyorum:

Resimlerle işiniz erken biterse, Sulli'nin sırasındaki bazı hayranların dikkatini dağıtmak için etrafta dolaşabilir misiniz? Bu onu daha az stresli yapar. - Maximoff

Tamam. - Charlie

Maximoff'a bakıyorum.

Gözleri parlıyor. "Bana hasta olduğunu söyle. Gıda zehirlenmesi ya da et yiyen bir bakteri mi? Belki acil bir telefon görüşmesi? Ya da hayır, bekle, Charlie'nin asla bir mazereti olmaz. Sadece canı sıkıldı ve kaçtı, değil mi?"

Daha derin ve daha acı verici bir şey hissediyorum. Bana Charlie'yle olan yat kavgasını daha detaylı anlattı. Charlie'nin Harvard'daki ilk yılından bir hafta önce onu nasıl terk ettiğini.

Nedenini açıklamadan.

Elimi geniş omzuna koyuyorum ve iki metre boyundaki bir şeytan neredeyse kulak zarımı patlatıyor. Lanet olsun. Bıraktım, burnum alevlendi.

Maximoff yüzünü ovuşturuyor. Öfkesini hayranlarından saklamaya çalışıyor. "Beş dakika ara verin," diyorum.

"Hayır. Hayır, ben iyiyim." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ben iyiyim." Yumruğunu ağzına götürüyor ve takındığı sertleşmiş bakış da yalvarıyor, daha *yakın*.

Yapamıyorum. Kaslarım yanıyor. İkimiz de yaklaşmamızı isteyen bir güce karşı çekiyoruz.

Lanet olası işini yap, Farrow.

Geri çekilmem gerekiyor ama "Birini yumruklayacakmış gibi görünüyorsun." diyorum.

"İstiyorum," diyor. "Kuzenimi yumruklamak istiyorum."

"Bunu kuzenimle medeni bir konuşma yapmak istiyorum seviyesine indirmeye ne dersin?"

"Bunu hiç duymadım," diyor alaycı bir tavırla. "Belli ki."

Maximoff neredeyse gülümsüyor. Daha derin bir nefes alarak kendi kendine başını sallıyor. Burası sarılacağımız, öpüşeceğimiz ya da başka bir şey yapacağımız yer.

yapmak için.

Gözlerimi
çevir. Geri
çekil.

Bedenimle onunki arasındaki boşluğu hava
doldursun. Lanet olası işimi yapıyorum.

Sırada kısa boylu, zeytin derili bir adam var. Elinde bir kucak dolusu Süper Kahramanlar ve Çörekler gereçleriyle Maximoff'a yaklaşıyor. Maximoff bir Sharpie'nin kapağını açıyor ve ışıklar sönüyor.

Karanlık konferans salonunu kaplıyor. Elektrikler kesiliyor, sesler kulağımda çınlıyor. Hayranlar bağırıyor, "Ne oldu?!"

Zifiri karanlıkta dikkatimi dağıtan her şeyi, olası her tehdidi ya da "ya olursa "yı göz ardı ediyor ve acilen harekete geçiyorum.

"Maximoff." Belinden tutup onu çıkışa doğru yönlendirdim. SFO, bu tür durumların yaşanması ihtimaline karşı Balo Salonu E'yi "güvenli alan" olarak işaretledi.

İki adım önümüzü göremiyoruz ama ben de diğer birkaç kişi gibi cep telefonumu çıkarıp kameramın ışığını tutuyorum.

"Jane." Maximoff geri dönmeye çalışır.

Elim ön kolunu sıkıca kelepçeliyor. "İki koruması var. Kalabalıkta durmayın."

Dudak uçuklatacak kadar ünlü beş ünlüye karşılık bin hayran ve yarı çılgın hayran var. Işıklar açılabilir ya da karanlıkta bıçaklanabilir. Hangisi olduğunu öğrenmek için burada kalmayacağız.

Bir tur organizatörü konuşmak için mikrofon kullanıyor. "Yakında her şeyi çözeceğiz. Lütfen sakın olun ve olduğunuz yerde kalın."

"Gidiyorlar!" diye bağırarak bir hayran, bazı insanları ünlülerin peşinden koşmaya ve onları gitmeden yakalamaya teşvik ediyor. Maximoff ve ben karanlıkta adım adım emin adımlarla ilerliyoruz ve Akara konuşurken kulaklığıma dokunuyorum.

"Teknisyenler elektriğe bakıyor. Otelin birinci katının tamamı karanlıkta," diye bilgi veriyor Akara. "Işıklar en az beş dakika daha geri gelmeyecek."

Thatcher, "Yine de Balo Salonu E'ye gidin," diye emrediyor.

Çift kapılı bir çıkıştan geçiyoruz ve her yerin karanlık olduğundan emin oluyoruz. Telefon ışıkları ileri geri sallanıyor. Maximoff'a rehberlik ettiğimi söyledim ama eminim o herkese bana rehberlik ettiğini söyleyecektir.

"MAXIMOFF!"

Bu bir hayran.

Kişiyi göremiyorum ama sesi "bekle" feryadına benziyordu.

"Benimle bir fotoğraf çeker misin lütfen?! Bir tane bile çektirmedim!" Elleri gömleğine yapışmak üzereydi. Arkasına geçip insanların önünü kestim.

Maximoff'a "Yürü" dedim.

Onlarla konuşmak için durdu ve tereddüt ediyor. Çünkü *bir hayranına fotoğraf vermeyi* gerçekten güvenliğinin üstünde tutuyor. Bunun onların gününü, ayını, yılını ya da ebedi varlığını değiştireceğini biliyor.

Şansına, umurunda bile değil.

Ben sadece onun hayatını önemsiyorum.

"Maximoff," diyorum dişlerimin arasından. "Çekil. Yoksa seni sürüklerim-" İşte oldu.

Yüzü öne dönük, adımlarımız uzun ve aceleci. "Bir fotoğraf çekebilirdim."

"Hayır, yapamazsın." Önümüzdeki iki adama odaklandım. Telefonlarının ışıklarını Maximoff'a tutuyorlar. Eliyle parlaklığı engelliyor.

"Hey, bu Maximoff!"

Yürürken onun önüne geçiyorum. "Onu daha sonra görebilirsiniz," diyorum çocuklara kayıtsızca, ama ışıkları Maximoff'un üzerinde dev bir spot ışığı yaratmış bile.

"Maximoff!!" diye bağırان çok sayıda insan ona doğru koşuyor.

Maximoff'a "Saat üçte, tuvalet var," diyorum ve onu omzundan tutarak yönlendiriyorum - biri gömleğini kavırıyor.

Adamı geri ittim ve kumaş yırtıldı.

İşte o zaman insan sayısının çokluğu kafama dank etti. Bir konser alanında olabilirdik ve o da çukurda sıkışmış bir şarkıcı olabilirdi. Neredeyse yüz beden üzerimize üşüştü.

Hepsi yakın olmak istiyor. Hepsi Maximoff Hale'e "dokunduğunu" söylemek istiyor.

Hepsi aynı anda oluyor.

Karanlıkta.

Ellerimi fiziksel olarak gömleğinden, pazularından çekiyorum ve o ileri doğru itiyor. Bir çift elimi daha kopardığımda, o da kurtuluyor ve koşarak banyoya gidiyor.

Hemen arkasıdayım.

Kapıyı kapattım ve kilitledim. Bağırıp çağırıyorlar. Hala ışık yok. "Maximoff." Telefonumun ışığını bir anlığına onun vücuduna yönlendiriyorum.

Lavabonun kenarını tutuyor. Hafifçe öne eğilmiş, onun için anormal.

Henüz ona odaklanamıyorum. Bu beni öldürüyor.

Mikrofonumu tıklıyorum ve ışığı tüm banyoya yayıyorum. Kabin kapılarını tekmeleyerek açıyorum. Boş, boş. "Farrow'dan Omega'ya, Balo Salonu E'ye gidemiyoruz." Boş, boş, boş, boş. Burası bir kızlar tuvaleti, yaklaşık on iki kabin var.

Boş, boş.

Dışarıda, hayranlar "Maximoff! Maximoff! Maximoff Hale! Maximoff! Maximoff! Maximoff Hale!"

Boş, boş, boş. Mikrofonumu tıklıyorum. "Güvenli bir tuvaletteyiz." İki adımda Maximoff'a koşuyorum ve ışığımı ona tutuyorum. "Sorun nedir?"

Gözleri sıkıca kapanmış, çenesi kenetlenmiş. Ve sertçe yutkunuyor.

Acı çekiyor.

Midem ters takla attı. "Maximoff-"

"Jane, Sulli, Beckett nerede, iyiler mi?" Gözlerini açar, gözlerinde sadece ciddi bir endişe vardır.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Farrow'dan Omega'ya, herkes nerede?" Cevaplarını dinliyorum ve omuz çukurundan fırlamış kemiği kolayca fark ederek yapısını inceliyorum.

"Farrow," diye cevap için dırter.

"Sulli ve Beckett Balo Salonu E'de, güvendeler. Kalabalık Jane'in önünü kesti ama Thatcher ve Quinn onu dışarı çıkardı. Bir takside güvende." Bana doğru dönmesini işaret ettim. "Omzuna bakayım."

"Ben iyiyim." diyor. Olmak istiyor.

"İyi değilsin."

İnsanlar omzundan tutmuş ve o ilerlerken geri çekilmiş olmalılar. Onları daha hızlı itmeliydim.

Sol kolunu hareket ettirmeye çalışıyor ve acı kaşlarını çatarak ısıırıyor. "Lanet olsun," diye küfrediyor.

Arkasından belini kavriyorum ve kolumu şefkatle ona doluyorum. Kim olduğumu hatırlayarak neredeyse bana doğru eğiliyor. Dürüst olmak gerekirse, o hâlâ mermer bir heykel.

"Dur sana yardım edeyim." Omzuna bir ışık tutuyorum. "Sadece ağrıyor."

"Omzun yerinden çıkmış."

Maximoff burnundan nefes alır ve sonra tekrar lavabonun kenarına tutunur. "Profesyonel tıbbi görüşün bu mu?" diye sordu. "Sadece bakarak mı?"

"MAXIMOFF! MAXIMOFF!" sesleri dışarıda daha da yükseliyor.

"Evet." Onun arkasında kalıyorum. "Ayrıca, sen inatçı bir ukalasın. Bunu omzuna doğrult." Ona telefonumu uzatıyorum.

Sağlam elini kullanıyor ve ışığı yönlendiriyor. Aynadan beni izliyor.

"İçeri sokabilir misin?"

"Yapabilirim." Bir elimi nazıkçe omzunun arkasına, diğerini dirseğine koyuyorum. Ön kolunu benimkiyle destekliyorum. Nabızı hızla atıyor.

Midem alt üst oluyor. Sakinleşmesini istiyorum. Sakinleşmesini. Ama o yaralı ve biliyorum ki ben hatalıyım.

"MAXIMOFF! MAXIMOFF HALE!"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum ciddi bir şekilde.

"Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak-" "Bir mürettebat üyesini öptüm."

"Ne-"

Omzunu tekrar yerine oturtuyorum ve uzun bir inilti çıkarıyor. "*Lanet olsun,*" diye küfrediyor ve bir nefes sonra bana ters ters bakıyor.

Kaşlarım kalktı. "Şaka yapıyordum."

Daha güçlü nefes alıyor ama başını sallıyor. "Başka hiçbir konuda şaka yapamaz mısın?"

"Başka hiçbir şey işe yaramazdı."

Nefes veriyor. "Ve sen de lanet olası bir pisliksin." Kolunu omuzlarıma doladı.

"O da var." Boynunun arkasını kavriyorum, biz yer değiştirirken ışık etrafımızda dans ediyor. "Özür dilerim-"

"Senin suçun değil," diyor sert bir sesle ve herhangi bir yara olup olmadığını anlamak için çaktırmadan beni süzüyor. İyi olduğumu görünce.

"Eski korumam daha kötüsünü yapardı."

Yine de daha iyisini yapmalıydım. "Omzuna buz koymak gerekecek ve ağrı daha da kötüleşirse bakması için babamı çağırmalısın."

Kaşları çatıldı. "Sadece baktın."

"Bağlar omuz eklemine korur ve rotator manşetinize dört tendon bağlıdır. Bunlardan herhangi birini yırttıysanız ameliyat olmanız gerekebilir. Babam daha tecrübelidir. O bilir."

Keşke Edward Nathaniel Keene'den daha fazlasını bilseydim diye düşündüğümde şaşıyorum.

Babam da bunu diliyordu.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

Oteldeki elektrik kesintisi nedeniyle CLEVELAND FANCON İPTAL EDİLMİŞTİR.

Bir sonraki tur durağına -Şikago, işte geliyoruz- giderken bile haber başlıkları içimi kemiriyor. Otel elektriklerin kesildiğini ve teknisyenlerin en az 24 saat boyunca sorunu çözemediğini doğruladı.

Güvenlik FanCon'un bittiğini söyledi. Etkinliği erken bitirmek, göğsümde çıkarılamaz bir bıçak gibi.

Söz verilen soru-cevap yok. Hayranların çoğu bizimle hiç tanışmadı. Bazıları sadece Cleveland'a gitmek için çok para harcadı.

Ve onları mahvettik.

Sorunu çözmeye çalıştım. Telefon görüşmeleri yaptım, ekiple konuştum ve etkinliği yakındaki bir otelin başka bir konferans salonuna kaydırabilirdim.

Akara ve Thatcher reddetti. Başka bir otel için hazırlık yapmadığımızı söylediler. *Bu mümkün değil.*

Hayatıma devam edip Cleveland'ın talihsizliğini unutmam gerekiyor. Akara bana *bunu deneme-yanılma gibi düşünmemi* söyledi. *Chicago FanCon daha iyi olacak.*

Öylece unutamam. Yaptığım bu *hatalar* insanları incitiyor ve ben bunu kabullenemiyorum.

Farrow karın kaslarını mekik çekerken bana "Beyin fırtınası yapmalısın" diyor.

Janie ile ikinci salondayız, U şeklinde bir kanepede var. Otobüsün yarısı ranzalarında uyuduğu için oldukça sessiz.

Farrow yerde çalışmıyor. Gri kanepede boylu boyunca uzanıyor. O kadar yakın oturuyorum ki, bükülmüş dizleri bacaklarımı dikleştiriyor. Elim

kalçasından aşağı kayıyor ve ben telefonumu tutarken diğer ön kolum diz kapağına dayanıyor.

Çocukluk aşkım tam karşımda mekik çekiyor - şüphesiz bu, kötü basının dikkatini dağıtacak *en iyi şey* olmalı. Ter, mürekkepli tenini parlatıyor, korsan dövmeleri siyah Adidas V yakasından görünüyor ve beyaz saçlarından bir parça kahverengi kirpiklerine düşüp duruyor. Bu da parmaklarının saç tellerini sürekli geriye itmesine neden oluyor.

Tanrım, bu kadar seksi olması doğal değil. Ve ondan ne kadar etkilendiğimi. *Ve hala* aklım Cleveland'a gidiyor. Devasa bir rezalete.

Çıtırdarak vücudunu kaldırıyor. Yüzü yüzümden bir santimetre uzakta ve telefonuma bakıyor. Ekranda milyarlarca kez okuduğum bir haber yazısı beliriyor.

Cleveland'daki H.M.C. FanCon turu, yedek planı olmayan büyük bir teknik felaketti. Maximoff Hale bu büyüklükteki bir etkinliği idare etmek için hazırlıksızdı. Eğer bu durum H.M.C. Philanthropies'i nasıl yönettiğinin bir göstergesiyse, kurumsal bir şirketin CEO'su olmak için çok genç, profesyonel olmayan ve deneyimsiz olduğu açıktır.

Farrow kelimeleri bir-iki saniye içinde gözden geçiriyor ve sonra telefonu kafasının arkasına fırlatıyor. Yastığa çarpıyor ve yere düşüyor.

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

"Siktir et onları," diyor bana kaşlarını kaldırarak. "Sana genç ve profesyonellikten uzak demek ucuz bir vuruş ve o gazeteciler bunu her seferinde kabul edecekler." Sırtını eğiyor ve bir mekik daha çekiyor. "Gerçek bu. Seninle çıktığım ve seninle yattığım için yalan söylemiyorum."

Tekrar alçalır, rahat ve soğukkanlıdır. Basit bir hava tahminini rapor ediyormuş gibi davranıyor.

Sik beni. Gülümsememin şekillenmeye çalıştığını hissediyorum.

"Je suis d'accord avec lui, Moffy," diyor Janie, kanepenin diğer uzun kenarına oturarak. Ayna kalçalarına dayanmış. Avokado maskesi uyguluyor, saçları pembe bir havluya sarılmış.

Ona katılıyorum, Moffy.

Ağzım biraz daha yukarı doğru açılıyor. Bırakmak için elimden geleni yapıyorum ama bazı şeyler bana katran gibi yapışıyor.

Buz torbamı ağrıyan omzuma yerleştiriyorum ve Farrow'un *beyin fırtınası* hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Bu yüzden Beckett, Charlie ve Sulli'nin beni duymamasını sağlamak için sesimi alçaltıyorum. "Bir cinayet hesabı oluşturmak isteyecek kişileri düşündüm," diyorum ona, "ve aklıma hiçbir şey gelmedi."

Farrow oturup kalkma hızını artırır. "Tek bir isim yok mu?"

Tek gecelik ilişki gizlilik anlaşmalarını halledeceğini ve avukatların sözleşmeleri kendisine göndermesini beklediğini söyledi. Sadece diğer insanlar için beyin fırtınasına ihtiyacım var. Liseden bir rakip, kızgın bir komşu ya da aşağılanmış bir üniversite öğrencisi gibi.

Ben kimseyi hayal etmiyorum. Hiç kimseyi.

Lisedeyken tacizden payıma düşeni aldım. Annemle ilgili küçümseyici yorumlar, penis çizimleri ve beni piç olmakla suçlamaları gibi. Bazıları benden nefret ediyordu çünkü nefret edecek birine ihtiyaçları vardı. Ama yıllar sonra ölmemi istediklerini düşünemiyorum.

"Eğer varsa," diyorum Farrow'a, "benim haberim yok."

Kasları yukarı çıkarken esniyor.

"Janie?" Ben soruyorum.

Ellerini bir havlunun üzerinde temizliyor ve aynasını kapatıyor. Mavi gözleri üzerimde, tüm dikkatini bana veriyor. "İnsanlara karşı her zaman tatlı ve sevilen biriydin. Ve çok ünlüydün. Lisedeyken birçok insan sana aşıktı. Komşular bile."

Farrow gözlerini deviriyor.

Ona bir bakış attım. "Hadi ama, senin yaşlarında olsaydım sen de bana aşık olurdun."

"Ve işte alçakgönüllülüğün gidiyor." Yukarı çıkarken sağa doğru kıvrıldı, beni öpecek kadar yaklaştı.

Öp beni.

Tekrar eğilmeden önce ağzını buruşturuyor. Ne kadar alaycı. Dudaklarımı yalıyorum. "Sadece gerçeği söylüyorum."

Gözlerinin ardında bir eğlence yatıyor. "Gerçek şu ki, sana aşık olmamı 'isterdin'." Ayağa kalkıyor. "Ve sen her zaman, *her zaman* bana aşık olurdun."

"Sana hiç aşık olmadığım için bu zaten saçmalık."

Gülümsemesi genişlemeden önce kısa, kuru bir kahkaha atıyor.
"Bekaretini duşta almamı hayal eden sen değil miydin?"

Göz
kırpyo
rum.
Evet.

Oynadığımız metaforik oyunu tersine çevirmiş gibi hissediyorum.
Satranç mı? Tavla? Şeker Diyarı?

Kafam karışmış gibi yapıyorum. "Sen ve ben miydik? Sana benzeyen başka bir adam da olabilirdi."

"Başka kimse bana benzemiyor," diyor bedenimi saran o gerçekçi sesiyle. Dizlerinin üzerine yükseliyor ve yüzümden uzaklaşıyor. Kocaman gülümsüyor, hâlâ benimle alay ediyor.

İşe yarıyor.

İçim dışıma çıkıyor ve serinlemek için bir elimi buz torbama koyuyorum.

Jane telefonunu bize doğrultuyor ve Farrow'la benim samimi bir fotoğrafımızı çekiyor.

Janie'ye, "Bu, *onun* benden daha çok aşık görüldüğünün kanıtı olsa iyi olur" dedim.

"Hatıralar." Fotoğrafi inceliyor. "Ve görebildiğim kadarıyla, aynı aşkı paylaşıyorsunuz."

Farrow'a işaret ediyorum. "İşte orada."

Saçlarını geriye itiyor ve gözlerimiz güçlü bir anda okşuyor.

Nefes alıyorum ve göz temasını kesiyorum. Telefonum yerde titriyor. Jane az önce bana fotoğrafı mesaj attı. Ekstra telefon güvenliğinin avantajları, artık hacklenme korkusu olmadan erkek arkadaşımın fotoğraflarına sahibim.

Ama telefonumu olduğu yerde bırakıp konuya geri dönüyorum. "Janie cinayet hesabı yapabilecek birini bile düşünemiyorsa, o zaman mahvolduk demektir."

Farrow ç a t ı r d ı y o r . "Bana kimsenin seni kıskanmadığını mı söylüyorsun? Sen varlıklı, çekici ve rekabetçi bir şekilde yüzen bir ünlüsün."

Düşünerek bakıyorum.

"Moffy." Jane ani bir düşünceyle canlanır. "Jason, Ray ve Clark."

"Kim?" Farrow kaşlarımın çatıldığını fark ederek soruyor. Kolunu kanepenin arkasına dayayarak dik duruyor.

"Yüzme takımında benimle birlikte olan çocuklar," diye cevap veriyorum. Yıllar önceki yatı, yaz partisini hatırlıyorum. Elmacık kemiklerim keskinleşiyor. "Onlarla en son konuştuğumda birbirimizin ağzını burnunu kırmıştık."

Farrow yüz hatlarımı tanıyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Charlie'yle yatta kavga etmeden önce," diyorum, "ana kamarada annem hakkında konuştuğlarını duydum. Ben de gittim." Başımı birkaç kez sallıyorum. "Neredeyse bayılacaktım, tamam mı? Gurur duymuyorum."

Farrow daha derin bakar. "Ne?" Ben soruyorum.

"O gemideydim." Farrow duraklar, çenesi gerilir. "Ben gülüp içerken senin güvertenin altında dayak yiyor olman beni çok etkiledi."

Keskin bir nefes verdim. "Onlara daha kötüsünü yaptım."

"Eğitimli bir dövüşçü değilsin ve üçe birdi. Muhtemelen yerdeydin."

Haksız değil. "Kendimi tuttum." Koruyucu bakışlarını inceliyorum ve benim yanımda olmayı dilediğini fark ediyorum. "Zaman makinesi mi istiyorsun?"

Farrow neredeyse gülümseyecek gibi oluyor ama durumun ciddiyeti onu daha ciddi kılıyor. "Soyadları ne?"

Jane avokado maskesini karıştırıyor. "Ray ve Clark eyalet dışında yüzmek için burs kazandılar. Philadelphia IP adreslerine sahip olamazlar."

"Jason Motlic yapardı," diyorum. "Philly'de kaldı." Farrow'a bakıyorum. "Onun adını da listeye ekleyebilirsin."

"Tamam." Not defterine, telefonuna ya da başka bir şeye uzanmıyor. "Yani bu hayali bir liste."

Farrow kaşlarını çatır. "Benim hafızam seninkinden daha iyi. Seksen dört liste yazıp basmama gerek yok."

Yüzümü buruşturuyorum. "Senden nasıl hoşlanıyorum, dostum?" "Sanırım *aşıktan* bahsediyorsun," diye dalga geçiyor.

Gülümseme lan. Dudaklarımı tekrar tekrar yalıyorum ve cevap vermeden önce Janie'nin kanepenin diğer tarafında uzandığını fark ediyorum. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş. Sadece krampları olduğunda yaptığı bir şey.

"Ça va?" Ben soruyorum. *İyi misin?*

"Oui." Elinin tersiyle alnını sıvazlıyor.

"Si tu ne te sens pas bien, je peux te trouver quelque chose." *Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, sana bir şeyler bulabilirim.*

"Bu fırtınayı her ay atlatıyorum. Otobüsle idare edebilirim." Ölçülü bir nefes üflüyor. "Peaches McEntire."

Kaşlarını çatıldı. "Asla olmaz."

Farrow bir tekrar daha mekik çekmeye başlar. "Şeftali bir meyve mi yoksa...?"

"Kız," diye açıkladım. "O bizim yaşımızda ve Calloway Kampı'nda hep birlikte danışmanlık yaptık. Hatta Kurt İzçiler'de oymak kaptanıydı." Kedi pijaması kırıışmış Jane'e bakıyorum. "Ve *iyi biri*."

"Sana umutsuzca, delicesine aşıkta ve tutkulu bir insandı. Ona sadece yaz kampı arkadaşı olmak istediğini söylediğinde kendini küçümsenmiş hissedebiliirdi. O olaydan sonra seninle konuşmayı kestiğini hatırlamıyor musun?"

Bilmeden birini incitmiş olabileceğim için hayal kırıklığına uğrayarak derin bir iç çektim. "Belki de." Farrow'a bakıyorum, o yukarı doğru kıvrılırken. "Peaches'i beynine ekleyebilirsin."

Muhtemelen cevap verirdi ama Thatcher ikinci salonu ihlal etti. Hepimiz sessizleştik.

Güvenlik ekibinin Jane ve benim @maximoffdeadhale hesabı hakkında her şeyi bildiğimizden haberi yok. Farrow daha önce de ekip içinde *pek çok* kez "haydutluk" yaptı, yani bu yeni bir ikilem değil.

Farrow her şeyden çok Thatcher'a kızmış görünüyor.

Omega yardımcı lideri beni ve Farrow'u görmezden geliyor ve Jane'in ayaklarının yanına oturuyor. Boynunu kaşıyor ve kolunun üzerinde yükseliyor. "Thatcher," diye selamlıyor.

"Jane," diye selamlıyor o da, sanki bütün gün birbirlerini görmemişler gibi. Ne zaman

Belli ki var.

Janie'ye tuhaf bir bakış atıyorum ama o beni duymazdan geliyor. Farrow'a dönüyorum ama o da etkileşime odaklanmış durumda.

Thatcher ona bir sıcak su şişesi uzatırken, "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyor.

Jane şaşkınlıkla bakar, parmaklarını avokado maskeli yanağına götürür. Boğazını hafifçe temizler. "Merci." Ona başıyla selam veriyor.

Başıyla onaylıyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor. "Bu da neydi böyle?" Fısıldıyorum.

Farrow Jane'e ters ters bakar. "Ondan hoşlanamazsın."

"Ondan hoşlanmıyor," diyorum Farrow'a. "Bana söyledirdi."

Jane hâlâ onun gittiği yere bakıyor. Mavi gözleri, kedilerine ölümsüzlük bahşetmiş bir tanrı gibi büyüyor. "Instagram hikâyemi görmüş olmalı. Kramplarım olduğunu ve otobüse ısıtma yastığı almayı unuttuğumu söyledim." Kramplarına iyi gelecek sıcak su şişesine bakıyor.

Farrow kızgın bir inançsızlıkla, "Ondan hoşlanıyor," diyor. "*Jane*."

"Kim? Ne?" Sonunda bize döndü ve sözlerimiz anlaşılır gibi oldu. "Hayır, *hayır*." Başını birkaç kez sallıyor. "Ona bakmayı çok güzel buluyorum. Bir İtalyan tablosu gibi. Çok zarif, sizce de öyle değil mi?"

"Hayır," diyoruz birlikte.

Jane nazlı nazlı gülümser. "Yalancılar. İkiniz de onun yakışıklı olduğunu biliyorsunuz."

Hiçbir şey söylemiyorum ve buz torbamı çıkarıyorum. Thatcher çok mu ateşli? Pasaklı, kaslı, 1.80 boyunda ve otoriter. Evet.

Çok seksi.

İstese muhtemelen filmlerde oynayabilir. Ama Farrow ondan nefret ediyor ve Thatcher da *favori* listemden düşüyor.

Farrow bakışlarını bana dikti. "*Onun çirkin olduğunu* söylemeni bekliyorum." "Ben de senin aynı şeyi söylemeni bekliyorum."

Batman'imi çekiyorum gömleğimi kafama geçirdim.

"Çok çirkin," diyor Farrow uzaktan, pazularımın ve karın kaslarımın kesitini gözden geçirerek. Daha çok kürek kemiğime odaklanıyor.

"Anlaştık," diye yalan söylüyorum ve Jane'e işaret ediyorum. "Ve?"

"Yakışıklı ve tatlı biri, hepsi bu." Bize "*beni anlamsız şeylerle rahatsız etmeyin*" der gibi bir bakış gönderiyor ve tekrar kıvrılıp sıcak su şişesini karnına bastırıyor.

"Öne eğil," diyor Farrow.

Öyle yapıyorum, dirseklerim hala bacaklarımı dikleştiren dizlerinin üzerinde. Omzumu daha iyi görebiliyor. Kasıma bastırıyor.

Isırıyorum. *Tanrım*, çok hassas ve acıyor.

"Kolunu kaldır."

Kolumu yukarı doğru uzatıyorum. Kas oldukça gergin. Kolumu döndürüyorum-
Bu gerçekten sıkı.

Farrow, "Buzlanmaya devam etmeniz gerekiyor" diyor.

Başımı sallıyorum. Tavsiye için babasını aramak bir kutu solucan açar ve daha ne kadar beklemem gerektiğinden emin değilim.

MAXIMOFF HALE

Erkenden uyandım ve ilk salonda mısır gevreği aradım. Kaslarıma doğru bir ton esniyorum.

Sanırım Oscar direksiyonun arkasında ama mahremiyet kapısı kapalı. Bu yüzden sürücü mahallini göremiyorum.

Banyo kapısının yanında, granit tezgahın üzerinde bir cezve duruyor. Eğilip bir dolabı açıyorum ve kuru gıdaların çoğunu buluyorum.

Daraltılmış koridordan bir hareket duyuyorum. Ranzaların bulunduğu yerden.

Farrow onunkinden çıkıyor. Ayakları soğuk zemine çarpıyor. Avucunun içiyle kabaca gözlerini ovuşturmasını izliyorum. Saçları dağınık, gömleksiz ve ipli pantolonu yontulmuş belinden aşağı sarkıyor. Dövmeli serçeler elastik banttan dışarı bakıyor.

Tanrım, göğsüm sığ bir nefesle yükseliyor. Vücudum, beynim ve aradaki her şey tahıl avını bırakıp onu duvara itmem için *yalvarıyor*.

Farrow'u sabah akşam sikmeye alışmıştım ve bu rutinim otobüs düzeniyle birlikte cehenneme döndü.

Onun kemiklerini zıplatmayı düşünme. Aletinin senin aletine sürtünmesini düşünme. Kollarının sizi sardığını ya da elinin göğsünüzden aşağıya ve boğazınıza doğru kaydığını düşünmeyin.

Belli ki her pozisyonu, her kucaklamayı, delinmek ve yanmak isteyen her siniri düşünüyorum. Gözlerimi dikip *hepsini* hayal ediyorum.

Bir hayalden kurtulmak için birkaç kez göz kırpiyorum.

Gözleri benimkilerin üzerinde, her şeyi bilen gülümsemesi yavaşça yükseliyor. Şaka yapmıyorum, sanki beşinci sınıftaymışım gibi gözlerimi kaçırmak zorundayım ve

sınıfta ereksiyon olmak.

Odaklan.

Mısır gevreği. Sağdaki.

Sulli'ye ait olan bir kutu kakaolu gevreği kenara itiyorum ve işte o zaman onun varlığını yıldırım gibi hissediyorum. Ham voltaj vücuduma çarpıyor. Baştan ayağa. Kollarımdan, bacaklarımdan ve göğsümden aşağı dalgalanıyor.

Beni kavuruyor.

Lanet tezgâha yaslanmış, ayaklarını bana dayamış. Çıplak baldırlarını, sol tarafındaki mürekkepli gemiyi harika bir şekilde görebiliyorum.

Çenemi ovuyorum, kaslarım milyonlarca arzuyla kabarıyor. *Odaklanıyorum.* Bakışlarım iğne ucu kadar daralıyor ve onu bilerek görmezden geliyorum. Arayışıma devam ediyorum.

"Birileri eğleniyor gibi görünüyor," diyor.

Eğer cevap verirsem, bunun "*sik beni*" şeklinde olmasından korkuyorum. Şu anda bunun cinsel anlamda değil de daha çok "*siktir git*" anlamında olması gerekiyor.

Gerçek bir siktir git, siktir git.

"Sana yardım ederdim," diyor Farrow bana, "ama bu manzara hoşuma gidiyor."

Bir kutu Cheerios'u itiyorum. "Şu üzerimde yükselme olayını yapmayı çok seviyorsun." Artık ne bulmaya çalıştığımı bile bilmiyorum.

Bu sadece en iyi dikkat dağıtıcı gibi görünüyor. Yüksek cinsel dürtülerimi sikeyim.

"Genellikle bana sakso çekmek üzere olmadığın sürece bunu yapmama izin vermezsin," diyor kayıtsızca.

Evet, onu ağzıma almayı hayal etmemeye çalışıyordum.

"Ama bana doğru bir kez bile bakmadın," diye devam ediyor. "O zaman oral seks masadan kalktı."

"Herkesin önünde mutfakta oral seks *kesinlikle* olmayacak." Sesim amaçladığımdan daha ciddi.

"Şakaydı kurt izci," diyor soğukkanlılıkla, sakın bir şekilde, sanki tüm dünyası bir plajda Mai Tais yudumlarırken sıfır stres ve sıfır kızgınlıkla yaşıyormuş gibi.

Sonunda bakışlarımı ona doğru çevirdim.

Yeterince eminim, tüm o üzerimde yükselme olayını yapıyor. Dirseği tezgâhta, dudakları kıvrık ve başı hafifçe eğik. Kafamda canlandırdığımdan daha seksi. Daha uzun görünüyor.

Daha yaşlı.

Daha güçlü.

Gümüş yüzükleri *tık tık tık* sesiyle granite hafifçe vuruyor.

Ve evet, ona sakso çekmek için mükemmel bir pozisyondayım. Vücudumdaki her kemik onun kışını kavramam, onu emmem ve boşalmasını izlemem için bağıyor.

Kalabalık bir tur otobüsünde yapılamayacak bir sürü lanet şey yapmak isterdim.

Kaslarım yanıyor. "Esprilerin bugün hiç komik değil."

Farrow alçak sesle ısıklık çalıyor. "Cheerios'una kimin işediğini sorardım ama sen hâlâ onları arıyorsun."

"Yine," diyorum ve bir kutu kuru üzümlü kepek kapıyorum. Ayağa kalkıyorum, kambur durduğu için göz hizasında buluşuyoruz. "Hiç komik değil."

Gözlerimiz birbirini yakalıyor ve tutuyor. *Beni sert becer, adamım.*

"Anlaşıldı," diyor ve uzanıp boynuma dokunmak üzereyken irkilerek geri çekiliyor.

"Dokunma bana." Sesim sert. Tanrı aşkına, bu adamdan yüz adım uzakta olmalıyım. Göz teması yok. Kesinlikle ten teması yok. Bir sonraki otele varana kadar olmaz.

Farrow neredeyse anında doğrulur. Endişe yüzünü gölgeliyor. "Tamam, şimdi soracağım," diyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Kuru üzümlü kepeği yırtıp açıyorum ve sert adımlarla kanepeye doğru yürüyorum. "Yürümek" gerçekten abartılı bir ifade. Tezgâhla kanepe arasında bir metre bile yok ve ben bilerek aptalca şeylere takılıyorum.

"Maximoff."

Dönüyorum.

Halteri kaşlarıyla birlikte yükseliyor.

Tedirgin bir nefes alıyorum. "Siktir, dostum. Bir süredir seks yapmıyoruz. Sana bakamıyorum." Gidip mastürbasyon yapabileceğimin farkındayım ama onun için ölüyorum.

Elim için değil.

Tezgâha biraz daha yaslanıp yatak başındaki saçlarını düzeltiyor. Soğukkanlı, sakın ve toparlayıcı olmaya geri döndü. Sanki bende olmayan bir şalter gibi.

"Çünkü kemiklerimin üzerine atlamak istiyorsun," diye ekliyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Nasıl oluyor da şimdi bana eşlik edemiyorsun da ben senin korumanken gayet iyiydin? O zaman seks yapmıyordun ve bu iki ay sürdü."

Bilmiyorum.

Gerçekten bilmiyorum.

Başımı sallamaya başladım. Belki de ona ulaşabildiğim içindir. Çünkü o zamanlar hayal gücüm beni doyuruyordu. Şimdi ona sahibim, *Tanrım*, onu istiyorum.

"Cevaplarım yok," diyorum ciddiyetle. "Sadece bedenimi dinliyorum." "Peki o ne diyor?" Sesi çakıllı bir fısıltı.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "İhtiyacım var. İstiyorum... *Seni*."

Farrow sanki bu sözleri tekrar tekrar söylüyormuş gibi yavaşça başını sallar. Başparmağı alt dudağını sıyrıyor ve banyo kapısına doğru bakıyor.

"Demek burada bir duş var-"

"Duvarları ince," diye kestim sözünü. "Sessiz olacağız."

"Ve banyodan birlikte çıktığımızda, insanlar orada kazak ördüğümüzü düşünecekler," diyorum, alaycı bir tavırla.

Tezgâhtan uzaklaşıyor. "Seviştığımızı düşünecekler, kurt izci." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ve bu senin için sorun olmamalı."

Seks hayatımdaki mahremiyet, bir köprünün üzerinde asılı dururken tutunduğum bir ip gibidir. Ama bugün farklı. Bugün, o lanet ipi gevşetmeye çok istekliyim.

FARROW KEENE

MAXIMOFF sırtımı fayanslı duvara dayıyor, boğazımdan bir nefes ve homurtu çıkıyor. Sıcak su tenimize vuruyor, duş camı buğulanıyor. *Aman Tanrım.*

Kilitlenmiş bakışlarımız daha derine iniyor ve yüzünü tutuyorum, ağızlarımız güç ve ateşle birbirine çarparken kontrolü ele geçiriyorum.

Dilimden ve vücudumdan mahrum bırakılmış gibi öpüyor. Ben de en büyük arzum bu muhteşem adamı doyurmakmış gibi karşılık veriyorum. Ve öyle de oldu.

Onu tahrik etmek ve boşalmasını izlemek beni aşırı derecede cezbediyor. Siktir, onu sertçe boşaltacağım.

Dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum ve kalçaları daha yakın temas için öne doğru itiliyor. Ağzım kıvrılıyor, beni becermek istediğini açıkça görüyorum. Islak saçlarımı yumrukluyor ve ciğerlerimin içinden boğuk bir ses yükseliyor. *Hay sikeyim.*

Düşün küçük sınırları bizim sıcaklığımızla bir kenara düşüyor. Dokunuşumuz. İkimiz de zayıf ama kaslı ve kesik, ikimiz de neredeyse aynı boyda, ikimiz de eşit güçteyiz - bir avantaj için oynuyoruz ve onun *ihtiyaçları* benimkileri körüklüyor.

Hâlâ çenesini tutarken, diğer elim ıslak göğsünden karın kaslarına doğru ilerliyor ve sonra onu kavrayıp kaya gibi sert uzunluğunu okşuyorum.

Ağzını boynuma gömüyor ve sikimi kaldıran alçak, zevkli bir hırıltıyı bastırmaya çalışıyor.

"*Lanet olsun Maximoff,*" diye nefes alıyorum, su hâlâ üzerimize yağıyor.

Islak saçlarımı yumrukluyor ve onu saran ve pompalayan parmaklarımı izliyor. Onu uçuruma sürüklüyor.

Maximoff agresif bir şekilde bana sürtünüyor ve sonra beni akıllara durgunluk veren bir hızla sikmeye başlıyor.

Sırtının fayanslara çarpması için bizi döndürmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor.

Nefesim kesiliyor, dudaklarım neredeyse kalkıyor. *Demek yle.* Beni burada istiyor ve ben onu eviremeyeceğim bir yere ulaşıyorum.

Birbirimize daha hızlı mastürbasyon yapıyoruz, eller yukarı ve aşağı. Melodik, baş döndürücü bir tempoda. Alnımız neredeyse birbirine değıyor. Orman yeşili gözleri beni bütünüyle yutuyor ve su tanecikleri keskin çenesinden aşağıya şehvetli bir şekilde yuvarlanıyor.

Buhar yükseliyor.

Basınç arttıkça dişlerimi sıkıyorum. Başım geriye doğıru sallanmaya çalışıyor ama duş fayansına değıyor. İkimizin de ereksiyonunu bir eline alıyor ve kapalı bir yumruk halinde pompalıyor. İleri geri. n spermlerimiz avucunu kaplıyor.

Basınç ve sürtünme patlayıcı bir kombinasyonda birleşiyor. Tuğıla gibi sertleşmiş, nabzım aletimin içinde ekileniyor.

Yüzünü daha sıkı kavıyorum ve alçak sesle nefes alıyor, "Ağızını sikmek istiyorum."

Pembe dudaklarına bakıyorum. "O zaman bir sorunumuz var. Çünkü ağızını sikmek istiyorum." Başımı eğıyorum. "İlk kim, kurt izci?"

Maximoff bizi bırakarak cevap veriyor ve omzuma güçlü bir el koyuyor. Beni dizlerimin üzerine çöktürmeye çalışması çok hoş, ama ben zaten isteyerek diz kyorum.

Bir elimle yuvarlak kıını kavrarken diğerk elimle de aletini tutuyorum. Yaptığım her küçük hareketi dikkatle izliyor. Onun beni izlemesini izlerken neredeyse boşalıyordum.

Onu almadan önce taşaklarını emiyorum, alay ediyorum ve o sert, nefes nefese bir küfür savuruyor, "*Becer beni.*" Bana ters ters bakıyor. "*Farrow.*"

"Sabırsızsın," diyorum ona.

"Eski haber." Islak saçlarımı geriye tarıyor. "*Sana ihtiyacım var, lanet olsun.*" Aniden sikini emdiğimde küfrediyor.

Maximoff "ağızını sikmeye" ve ileri doğıru itmeye çalışıyor, ama kıını ve şaftını sıkıca kavıyorum. Kontrolü elimde tutarak başım ileri geri hareket ediyor. Bir noktada onun uzunluğunu yalıyorum ve hepsini boğazımın arkasına almadan önce titiriyor.

Bir iniltiyi yutuyor ve n kolunu fayansa dayayıp elini yumruk yapıyor. Kasları esnedi. Sınıra yaklaşıyor. Ben de aynı sınırdayım.

Gz göze geliyoruz ve ben onun tadına bakıyorum. Sert bir şekilde boşalıyor, bacakları kasılmış ve gözleri geri dönmeden önce tavana dik dik bakıyor. Çenesi oyulmuş mermer gibi ve ses ciğerklerinde hapsolmuş. Burnundan ağır ağır nefes alıyor.

Sikeyim.

Onun döl yüzü benim en sevdiğim şey. Her saniyesini aklıma kazıyorum.

Yutkunuyorum ve elimle onun orgazmını sağıyorum. Ağzım beline doğru ilerliyor, yontulmuş karın kaslarını göğsüne doğru emiyor ve boynuna ulaştığımda ağzı aşağı iniyor. Boynumu emiyor, sonra dili meme ucumdaki piercing ile oynuyor.

Burnum alevlendi, *lanet olsun. Esniyorum* ve meme ucumu emmesini izliyorum.

Kürek kemiklerimi fayansa dayadım ve yüzümdeki suyu sildim.

Dizlerinin üzerine çökerken bir elini başının arkasında tutuyor.

Tüm vücudumu içine çekiyor, leğen kemiğim ona doğru gelişigüzel kavis çiziyor.

Bakışlarımız karşılaştığında kaşlarımı kaldırıyorum. "Fotoğraf çekmek ister misin?"

Maximoff bana orta parmağını verdi. Ve sonra o parmağı deliğime soktu, *Tanrım*. Ağzı etrafımı sararken prostatıma masaj yapıyor. *Lanet olsun*. Sinirlerim alevlendi, yeni bir zirveye ulaşmaya başladım.

O kadar sert bastırıyorum ki çenem ağrıyor. Hiçbir sesin kaçmasına izin vermiyorum. Elim başının arkasında sabit, onu ileri geri hareket ettiriyorum.

Maximoff düzensiz bir ses çıkarıyor, kontrolü ele almamdan heyecan duymuyor. Geniş omuzları geriliyor ve ben yer değiştirmeden önce ikinci bir parmağını içime sokuyor

-Sikeyim. Baskı ve sinirler iyice artıyor.

Burnumdan sıcak bir nefes alıyorum. Başka bir zevk düzleminde. Yoğunluğun. Elim başından boynuna düştüğü noktaya kadar.

Orgazmımın tüm kontrolünü ele geçirdi.

Beni tüketiyor. Sıcak orman yeşili gözleri beni ağzı kadar güçlü bir şekilde beceriyor. Vücudum kasılıyor ve bir anda serbest kalıyorum. Zirveye ulaşıyorum. Başım duvardaki fayansa çarpıyor, nabzım ağır bir bas gibi atıyor ve göğsümde bir inilti boğuluyor.

Ağzımı açtığımda, "*Siktir*" diye nefes aldım.

Maximoff yutkunuyor ve sonra beni birkaç kez okşayarak gerginliğimi azaltıyor. Nefesimi tutarken göğsüm yükselip alçalıyor. Daha fazla buhar bizi sıcakla örtüyor.

Jane'in çoğu insanın Maximoff'a aşık olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Buna inanabilirim. O tam bir erkek adamı. İnsanlar ya ona hayran, ya onun gibi olmak istiyor, ya da onu becermek istiyor.

Ve herkesin arasından bana aşık olduğunu hiç unutmuyorum.

Maximoff bana "Oyun planı" dedi. "Önce ben çıkacağım, sonra sen banyodan çıkmak için beş dakika bekleyeceksin."

Havluyu nemli saçlarıma sürüyorum. Gülümsemem beni öldürüyor. "Etrafta sinsice dolaşman ne kadar sevimli olsa da bunu kontrol edemezsin. Hepsi burada birlikte olduğumuzu biliyor."

İlk salondaki konuşmaları net bir şekilde duyabiliyoruz. Tuvaletin hemen dışında. Kuzenlerinin ve diğer korumaların çoğu uyanık. Oscar bile kapıyı çalıp "*İşemem lazım.*" dedi. Bu da demek oluyor ki Akara şu anda araba kullanıyor. Sulli büyük ihtimalle uyandı çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istememesiyle ünlüdür.

Ve diğerleri de aynı şeyi yaptı.

Maximoff bunların hepsini biliyor.

Yine de, "Bunu bilmiyoruz." diyor. Kot pantolonunun fermuarını çekiyor.

Güvenlik ekibi bana *o gemiyi yönetmede iyi şanslar diledi.* Neredeyse gülümseyecektim çünkü Maximoff'un inatçı olması ormanda ağaç bulmak kadar beklenen bir şey.

Ve neden aniden umursadığını sormak için bir neden yok. Sanırım gerçeklik onu yakalıyor ve insanların seks hayatının ayrıntılarını bilmesinden gerçekten ama *gerçekten* hoşlanmıyor.

Seks hakkında genellemeler yaparak kolayca konuşabilir, ancak konu "ne zaman", "nerede" ve "ne sıklıkta" sorularını içerdiğinde susmaya alışkındır.

Havlumu belime kadar sardım. Banyoya fazladan kıyafet getirmemiştim. Lavaboya yaslanarak, "Benim gitmeme ve senin burada beş dakika beklemene ne dersin?" diyorum.

Maximoff gri gömleğini başına geçirir. Islak saçlarından su damlıyor ve şakaklarından aşağı akıyor. Düşünüyor.

"Ya da," diyorum, "birlikte yürüyebiliriz." Sıkışık alanda yanından geçiyorum, göğüslerimiz birbirine değiyor ve bir elimi kapı koluna koyuyorum. "Seçim senin, kurt izci."

"Pekâlâ." Kendinden emin bir nefes alır. "Ben de seninle geliyorum."

Kapıyı açıyorum ve ilk salona kolaylıkla giriyorum. Sürücü ve yolcu koltuğundaki Akara ve Sulli dışında herkes burada tika basa dolu.

Üç Kobalt da bir kanepeye sıkışmış, telefonlarıyla meşgulken, Omega korumaları da kabine ve bitişikteki kanepeye sıkışmış, mısır gevreği yiyorlar.

Kafaları bize doğru dönüyor ve Maximoff ortaya çıktığında konuşmalar kesiliyor. Çenesi kavgaya girmeye hazırmış gibi gergin.

SFO kartal gözleriyle beni incelediklerinden on kat daha fazla onu inceliyor, merakları aşık. Ben gelmeden önce güvenlik Maximoff'un tek gecelik ilişkilerinden bir efsane gibi bahsederdi ve kimse onu daha önce "sonra" görmemişti.

Çenem titriyor, yüzümde sert bölgesel çizgiler var. Defalarca *geri çekil* yazdım. Bakışlarını başka yöne çeviriyorlar. Bir elimle saçlarımı tarıyorum ve Maximoff'un küçük tezgâha ulaşmasını izliyorum. Sıcak çay yapıyor, vücudu kaskatı.

"İşemen gerekmiyor muydu?" Oscar'a sordum.

Ayağa kalktı ve geçerken bana fısıldadı, "Seni şanslı piç." Banyo kapısı arkasından kapandı.

Konuşmalar normale döndüğünde dar koridora giriyorum. Ranzamın perdelerini yana kaydırıp küçük spor çantamı alıyorum ve kıyafetlerimi seçiyorum. Boş ikinci salonda üzerimi değiştirip kapıyı kırıyorum.

Siyah pantolonumu giydim, deri kemerimi ilmeklere geçirdim ve tokasını sıktım -Aniden, tüm sesler tekrar kaybolur.

Bir sorun var.

Kapıyı yavaşça tekmeleyerek açıyorum. Koridorun aşağısını ve ilk salonu görebiliyorum.

Kahretsin.

Charlie kanepede öne doğru eğilir ve Maximoff'a akşam yemeği için balık tutmaya çalışıyormuş gibi bakar.

Maximoff kupasını bir kenara bırakıp Charlie'ye, "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle," dediği sırada gömleğimi çıkarıp herkesin yanına dönüyorum.

Kapı aralığını dolduruyorum ve Sulli ile Beckett'ın bir araya getirdikleri barfiks çubuğuna rahatça asılıyorum. Oscar çoktan banyodan çıkmış, Jane de içeride dişlerini fırçalıyor. Oscar'ın sessizce bana "geri çekilmemi" ve Cobalt-Hale kavgasına karışmamamı söylediğini hissediyorum.

Korumalar olarak buna iznimiz yok ama birinin bakışlarının ucundaki erkek arkadaşım. Ve sevdiğim bir adamın tek başına savaşmasına asla seyirci kalmadım.

Charlie telefonunu elden ele dolaştırıyor ve ikiz kardeşi kulağına fısıldıyor. Beckett'ın ne dediğini duyamıyorum ama kimse Charlie'nin dilini tutmasını beklemiyor.

"Saygılı olmakla gurur duyuyorsun," diye başlıyor Charlie, "ve sana göre, sanırım dokuz kişinin daha kullandığı bir duşta sevişmek de bu kategoriye giriyor."

Siktir et onu. Elimi barfiks demirinden çekiyorum ve hızla Oscar, Donnelly, Quinn ve hatta Thatcher ayağa kalkıp yolumu kesiyorlar.

Maximoff Charlie'ye ters ters bakar. "Bu tura başladığımızdan beri benimle *bir kez bile* konuşmadın ve bana söylediğin ilk şey bu mu?"

Thatcher bana fısıldıyor, "Sakin ol."

"Benimle konuşmayın," diyorum sakın bir sesle. Etrafta çırpınmıyorum ya da patlamak üzere değilim ama kavgaya girebileceğimin ve Charlie'ye soğuk davranabileceğimin farkındalar.

"Az önce benden bir şey söylememi isteyen sendin," diyor Charlie ve sonra acı acı gülüyor. "Duymak istediğin bu olmadığı için üzgünüm ama belki de etrafını bütün gün, bütün gün sana yalakalık yapan insanlarla çevirmemelisin."

Maximoff keskin, tedirgin bir nefes alır. Çenesi iyice keskinleşti ve dönüp kısa bir süre etrafına bakındı. Birini bulmaya çalışıyor. Her şeyi kendi başına yapabileceğine inanan bir adam başka birini arıyor.

Benim için.

Bakışları *üzerimde*.

Bir adım öne çıkıyorum, Oscar elini göğsüme koyuyor. "Oscar-"

"Müvekkilimi rahat bırakın," diyor Oscar, sesi tehditkâr değil. İkimiz de Charlie ve Maximoff'un karşı karşıya gelmesine aşinayız.

Sesimi alçaltıyorum. "Müşterine söyle, benimkinden uzak dursun."

Oscar başını sallar. "Charlie sadece Charlie'yi dinler... ve *bazen* Beckett."

Charlie hâlâ Maximoff'a odaklanmış durumda. "İşte soğuk kalpli gerçek. Aslında övünmeyi *seviyorsun*. Hepimizden daha iyi olmaktan zevk alıyorsun, bu yüzden buraya gelip erkek arkadaşını becermekle övünüyorsun, ne zaman istersen, ne zaman istersen."

Kaba ellerim ağzımın üzerinde yayılıyor, kusabileceğim ve muhtemelen kusacağım bir dizi saldırıyı dizginliyor. Çünkü bu kelimelerin ne kadar derin ve soğuk olduğunu biliyorum.

Maximoff Charlie'ye saldırdığında şaşırmadım ama Beckett fırlayıp kardeşinin önünde durdu.

Beckett sakince, "Dur," diyor ama Maximoff çoktan geri çekilmiş, yumrukları yanında.

"Charlie," diye uyarıyor Jane banyodan, diş fırçası ağzında.

Donnelly'nin elini dudaklarımdan çekmeye çalışıyorum ama bana birkaç kez başını sallıyor. Quinn bana fısıldıyor, "Bırak onları."

Tamam, en genç, en yeşil korumadan tavsiye almayacağım. Donnelly'nin elini çekip ağzımı serbest bırakıyorum ama sessiz kalıyorum.

Thatcher ikinci salona geçmemi işaret ediyor. Onu görmezden geliyorum.

Sulli yolcu koltuğundan bağılıyor, "Lütfen abartılı olmayan ve berbat olmayan bir konuşma yapabilir miyiz?"

"Hayır," diyor Charlie ve Maximoff.

Charlie, Akara ve Sulli'nin dışında önde oturan tek kişi. Maximoff,

"Gerçeklerden o kadar uzaktasın ki," diyor, "bir daha hatta farkına var-"

"Kibirli, kendini beğenmiş ve itiraf edemeyeceğin kadar büyük bir pislik olduğumu mu? Benim birçok şey olduğumun farkındayım ama sen neden olamıyorsun? Oh." Charlie başını eğdi. "Çünkü sen bir korkak ve ikiyüzlüsün."

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Maximoff. "Bırak saygılı olmayı, hiçbir şeyle gurur duymuyorum. Kibirli bir pislik olduğumu kabul etmemi mi istiyorsun? Öyleyse öyleyim. Ben senin ayakkabının altındaki pisliğim ve senin için her zaman öyle olacağım, Charlie. Bu noktada, sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Charlie arkasına yaslanır ve dudaklarını ovuşturur. "Ne istersen düşün," diyor daha sessiz bir şekilde. "Seninle tartışmayacağım. Sadece kendini dinleyeceksin."

Maximoff kısa bir nefes alır ve telefonu cebinde tiz bir sesle çalar. Charlie ve o birbirlerine bir süre daha bakarlar ve sonra Maximoff telefonunu alır ve koridora doğru ilerler.

Bana ve koruma duvarına doğru.

Yaklaştığında, hepsi geçmesine izin vermek için ayrılıyor. Ben kımıldamıyorum, o da bana bakıyor.

Göğsü çöküyor ve ağır bir şekilde yükseliyor, ancak savunması ifadesini hapsetmeye başlıyor. Boş ve soğuk.

Herkes bizi izliyor.

Geri çekilip geçmesine izin vermem gerekiyor ama bileğini yakalayıp kulağına fısıldıyorum: "Yalnız değilsin Maximoff."

Daha güçlü nefes alıyor ve ifadesi neredeyse kırılıyor. Ama "Buna bakmam lazım" diyor. Koridordaki uzun adımlarını izliyorum ve sonra ikinci salonda kayboluyor. Kapıyı kapatıyor.

Oscar beni ranzaların olduğu koridora götürüyor. "Bu işe karışmak istemezsin," diye fısıldıyor. "Yıllardır birbirlerini boğazlıyorlar."

İki elimle saçlarımı tarıyorum. "Charlie'nin onu dövmesini izleyemem," diyorum aynı alçak sesle, ama bütün Koballar kanepede Fransızca konuşmaya başlıyor. Derin bir sohbete dalıyorlar.

"İkisi de birbirini dövüyor," diye fısıldıyor Oscar. "Asıl sorun senin bunu görememen. Bu pisliğe çok yakınsın. Otobüste bir savaş başlatmamak için geri çekil."

"Savaş ben olsam da olmasam da başlayacak," diyorum ona.

"Sensiz o zaman." Oscar elini omzuma koydu, "Bana söz ver Redford. Çünkü sana saldırırsa ve sen de atlarsan, senin düşüncesiz kıcını savunurken işimi kaybederim."

"Beni savunmayın," diyorum kolayca.

Oscar saçlarının daha kıvrırcık tellerini geriye itiyor. "Hiç yakın arkadaşın yokmuş gibi davranabilirsin ama sen ve ben burada on yılımızı dolduruyoruz. Maalesef bizim sana bağlı olduğumuz gibi sen de bize bağlısın."

Bir ranzaya tutunuyorum, kollarım gevşiyor.

"Tamam-" "Farrow!" Maximoff bana sesleniyor, kapı aralık.

Oscar, "Erkek arkadaşı tarafından kurtarıldı," diyor ve ben gözlerimi devirerek hızla ikinci salona ulaşıyorum.

Maximoff'la yalnız kaldığımda, çatık kaşlarını ve elindeki sıkı telefonu inceliyorum. Dik duruşu "hasar kontrolü" diye bağırıyor.

"Neler oluyor?" diye sordum. "O senin babandı."

Kaşlarımı çatıyorum. Maximoff dün omzu için babamı aramış. En son kolunu doksan derece kaldırdığında, kasın sıkıştığını hissettiğini söyledi. Ona en azından telefon etmesi gerektiğini söyledim. Babam cevap vermeyince, ona bir mesaj bıraktı.

Maximoff, "Beni geri çağırıyordu," diyor ve üstünde bir oyun konsolu bulunan mini buzdolabını açıyor.

"Ve?"

Bir kutu Fizz Life patlatıyor. "Görünüşe göre yeni bir doktor bulmam gerekiyor." Onu yanlış duyuyorum. "Babam hâlâ senin doktorun."

"Hayır. Dr. Keene *bunun bir çıkar çatışması olduğunu* söyledi çünkü sen benim erkek arkadaşısın ve onun oğlusun." Maximoff Fizz Life'ını yudumlar, kötü haberi sabah hisse senedi dağıtır gibi karşılar. Görünüm: *Boktan*.

"Onu geri ara yoksa ben-"

"Hayır," diyor Maximoff kararlı bir şekilde. "Hayır, bu zahmete değmez. Bundan sonra ilerleyeceğim." Dönüyor, onu altına çekmeye çalışan bir akıntının üzerinde son hızla yüzüyor. Ama bu, paparazzilerin sabah işe gidiş gelişini mahvetmesiyle aynı şey değil.

Bu onun yapısal hayatında büyük bir değişiklik. Kahretsin, *her zaman* babam vardı. Bu bir sabit, bir güvenlik ve bu onun altından sökülen bir halı.

Daha fazla sarsılacağını düşünmüştüm. "Bana söylemediğin şey ne?" diye sordum. Uzaklara bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Önemli bir şey değil."

Bu saçmalık. "Kuzenlerini, kardeşlerini ve aileni korumak istiyorsan, devam et. Ama yapman gereken son şey beni şımartmak. Benim sana göstereceğim nezaketi göster ve bana her şeyi anlat."

Sonuçları tartıyormuş gibi bana bakıyor. Sadece bir sonuç var. "Maximoff-"

"Sana bir şey söylememi istedi." Orada durdu. "Daha iyiye gidiyor. Devam et." Ona el sallıyorum.

Maximoff şimdi iyice sinirlenmiş görünüyor ve konu ciddiyete doğru kaymasaydı gülümserdim.

"Dedi ki," diye devam ediyor Maximoff, "eğer bir yıllık ihtisasını tamamlarsan, en iyi doktorlardan birine sahip olabileceğim. Güveneabileceğim birine. Ondan bile daha iyi biri."

Gözlerimi dramatik bir daire şeklinde yuvarlıyorum. *Ciddiyim*. Babamın onu oraya götürdüğüne neredeyse inanamıyorum. Sırf ben tıba döneyim diye bilinçli olarak erkek arkadaşımın hayatıyla oynuyor.

Düşük.

Ve çaresiz.

Maximoff ekler, "Ama babana geri dönmeyeceğini söyledim. İstedğin bu değil. Sanırım sadece seni ikna etmemi istiyor."

Kısa bir kahkaha attım. "Ona inanamıyorum." Yüzüm adını koyamadığım bir dizi duyguyla buruşuyor. Eğer gerçekten doktor olmamı istiyorsa, önce yıpranmış ilişkimizi onarmayı denemeliydi, son kırıntıları yok etmeyi değil.

Maximoff'a bakıyorum. "Ve benim senin doktorun olmamın bir şekilde *daha az* çıkar çatışması olduğunu mu düşünüyor?"

"Garip bir şekilde, evet. Bunu yapmanı istemiyorum, ama yaptığın alternatif bir evrende, sen ihtisasını yaparken tam bir yıl boyunca bir konsiyerj doktorum olmayacaktı. Bana çok az seçenek bırakıyor ve bunu o da biliyor." Maximoff sodasıyla bana işaret ediyor. "Ona yeni bir doktor tavsiye edip edemeyeceğini bile sordum ve bana verebileceği tek isim seninkiydi."

"Bu çok boktan." Elimi çenemde gezdiriyorum. Babamı geri çağırmak fikrini değiştirmeyecek. Tek bir şey istiyor, o da kelimeler değil.

Maximoff yaklaşıyor ve birkaç parmağını kemerime sokuyor. Yakınlaşıyoruz ve soğukkanlı bakışları üzerimde gürlüyor, baş döndürücü ritim bu bokla birlikte başa çıktığımızı söylüyor. Ayrı ayrı değil.

Gömleğinin eteklerini kavriyorum, ama o devralıyor ve gri kumaşı başından kaldırıyor. Kaslarını tekrar incelediğimi biliyorum. Yüzücü omuzları var, gerilmeye ve dönmeye gerçekten alışkın. Özellikle de kelebek vuruşunda.

Morarma yok ve şişlik inmiş. *Daha iyi.* "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Sadece ağrım var," diyor. "Turdayken çok fazla yüzmedim ve sanırım biraz gerginim. Daha fazla esnemem gerekiyor."

Başımı salladım. "Gözüm üzerinde olacak."

Gömleğini arka cebine sokuyor. "Babanla aranızdaki sürtüşmeyi daha da kötüleştirdiğimi biliyorum."

"Hiçbir zaman daha iyiye gitmeyecekti."

Maximoff Fizz Life'ını uzatıyor ve kutuyu kabul ederken ağzım açık kalıyor. Bir yudum alıyorum.

"Ben de Charlie ve benim hakkımda böyle hissediyorum," diyor, iri eli belimde, beni kendine çekiyor. Bacaklarımız birbirine çarpıyor ve ikimiz de geri kaymıyoruz.

Boynu ile sağlam omzu arasındaki kıvrımı tutuyorum. "Onunla hiç Harvard hakkında konuştun mu?"

Başını iki yana sallar. "İstesem bile asla o kadar ileri gidemem. O bunu imkânsız kılıyor." Maximoff bir düşünceyle kaşlarını çatır. "Bunu kolaylaştırmadığımı ben de biliyorum. Sadece..." Kaşları çatılır. "...bazı insanlar arkadaş olmak için yaratılmamıştır. Belki de bu sadece bizizdir."

MAXIMOFF HALE

CHICAGO, Tanrı'ya şükür buradayız.

Hayattayız, nefes alıyoruz ve kimse yumruklanmadı, eğer endişeleniyorsanız.

Gece 3:00'te otel odamızda Farrow'a bir telefon geldi. Spoiler Uyarısı: Bu seferki kötü bir şey değildi. Akara onu içki içmek için otelin barına davet etti. Kuzenlerim güvenli bir şekilde uyurken tüm korumalar orada, *görevde* değiller.

Farrow telefonu kapatır kapatmaz bana döndü ve "Sen de geliyorsun kurt izci" dedi.

Çoktan uyanmıştım. İş e-postalarımı gönderiyor ve yarınki buluşmayı düşünmemeye çalışıyordum. Ve Güvenlik Gücü Omega ile takılmak için gelen nadir bir teklifi reddedecek değildim.

Farrow ve ben hâlâ ilişkimizin ilk aşamalarındayız. Oldukça eminim. %70 gibi. Eğer "aşamaları" zamana dayandırırıyorsa, o zaman %99 eminim. Çünkü henüz altı ayımızı doldurmadık ve bu sağlam bir ilişki rakamı gibi görünüyor.

Düşünüyorum. Çünkü birlikte geçirilen saatleri hesaplarsak, sayımız gülünç derecede *yüksektir-düşünmeyi* bırakın.

Açıktası bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Korumanla çıkmak için bir oyun kitabı yok. Olsaydı, bir milyon kopyası olurdu. Ama yine de tüm arkadaşlarının bana Ünlü Müşteri Maximoff Hale gibi değil, sıradan bir adam gibi davranmasını istiyorum.

Bunun ulaşılabilir bir hedef olduğundan bile emin değilim. Belki de tamamen bu dünyanın dışında imkansız bir şeydir ve ben yıldızların ötesine ateş ediyordumdur.

Ama denemek zorundayım.

Yeşil ceketimin fermuarını çekiyorum. "Peki en iyi arkadaşın hangisi?" Asansörden inip otelin merdivenlerinden koşarak inerken Farrow'a soruyorum. Biraz hareket etmek için her şeyi yaparım. Beton merdiven boşluğu da bomboş, etrafta hiç yabancı yok.

Farrow benimle aynı hızda adım adım ilerliyor. Merdivenleri hızla inerken kulaklığını düzeltiyor ve "Hiçbiri" diyor.

"Saçmalık," diye karşılık veriyorum, "onlar kesinlikle senin en iyi arkadaşların." Farrow başını iki yana sallayıp düşünüyor. "Hayır." Yüzümü buruşturuyorum.

Ağızına bir parça sakız koyar. "Herhangi bir günde hepsi sinir bozucu olabiliyor."

"Nesin sen, arkadaşlığa alerjin mi var?"

Gülümsemek için gözlerini deviriyor. "Arkadaşlığa alerjim var," diye tekrarlıyor sakızını çiğneyerek. "İnsanlara bir şey borçlu olmaktan hoşlanmıyorum ve 'en iyi arkadaşlara' sahip olmak, aktif olarak kaydolmadığım bir taahhüt."

"Anlıyorum," diyorum. "Kimsenin seni bağlamasından hoşlanmıyorsun-"

"Bir kişi beni bağlayabilir," diye sözümü kesiyor ve sonra bana bakıyor. "Gülümsüyorsun."

"Değilim." Bir bakıma öyleydim. Çenemi açıyorum, memnuniyetle dolup taşmasına neden olan ifadedden kurtuluyorum.

Sırtışı James Franco'nun bölgesine indi. "O kişinin sen olduğunu söylemedim."

Göz kırpıyorum. "Chicago'da bir merdiven boşluğunda ölen, beyaz saçlı, 1.80 boyundaki sinir bozucu adamı hiç duydun mu?"

Gülüyor. "Sertleştğin adamdan bahsediyorsun."

"Hayır, diğeri," diyorum kuru bir sesle ve ben birkaç basamak atladığımda o da kolayca bana ayak uyduruyor. "O zaman en az hangisinden nefret ediyorsun?"

"Dediğim gibi, hepsi sinir bozucu."

Ağır ağır iç çekiyorum ve merdivenlerden inerken kollarımı uzatıyorum. "Beni biraz rahat bırak dostum. Jane'le tanıştığında özet notlara ihtiyacın yoktu. Zaten Jane Cobalt Ansiklopedisi'ne sahiptin."

Yüz ifadesi yumuşar. "Tamam. Kısa notlar. Akara'yla aynı mahallede büyüdük ama hiç konuşmadık, lisede bile. Farklı sosyal çevreler. Bu saçmalık." Beşinci katın kapısını geçiyoruz ve ekliyor, "Oscar'la Yale'de tanıştım. Donnelly, onunla üniversiteye gitmeden biraz önce tanıştım. Sonra beni takip etti ve yurduma, daireme yerleşti - kurtulamadığın bir enfeksiyon gibi."

"Dövmelerinizden bazılarını yapan bir enfeksiyon," diyorum.

Farrow bana bakıyor, daha ciddi. "Hayır, dövmelerimin çoğunu o yaptı. Onunla çırakken tanıştım ama çizim yapabiliyordu ve tarzını sevdim. Gerçekten çok iyi oldu."

Hah. "En çok ne var?"

"Yaklaşık yüzde seksen beşinin Paul Donnelly olduğunu söyleyebilirim."

Üçüncü katta duruyorum ve o da beni takip ediyor, korkuluklara rahatça yaslanıyor. Gözlerim boğazındaki çapraz kılıçlara, boynundaki kanatlara takılıyor. Dövmeler konusunda uzman değilim ama Farrow'un dövmelerinin her zaman *nefes kesici* ve muhteşem olduğunu düşünmüşümdür.

"O zaman anlamaya çalışayım," diyorum. "Donnelly'yi neredeyse on yıldır tanıyorsunuz, size dövme yapmasına, evinizde kalmasına izin veriyorsunuz, muhtemelen onu güvenlik işiyle tanıştırdınız ve hala onu en iyi arkadaşınız olarak görmüyorsunuz. Hatta ondan bir *enfeksiyon* olarak bahsediyorsun."

Dudakları kalkıyor. "Onu daha iyi tanısaydın, bunu bir iltifat olarak kabul edeceğini fark ederdin."

"Ciddiyim."

Farrow omuz silkiyor. "Sen ve Jane gibi değil. Siz ikiniz *en iyi* arkadaşlarısınız. Benim sahip olduğum şey, bazen anlaşılabildiğim bir grup erkek. Bazen de anlaşıyorum. Bazen takılırız. Bazen de takılmıyoruz." Şaşkınlığıma gülümsüyor. "O kadar da karmaşık değil, kurt izci. Ben böyle seviyorum."

Kabarık bir *CHICAGO* tabelası küçük otel barını ve içki şişelerini aydınlatıyor. Ancak tezgâhta barmen yok. Mavi ve kırmızı Chicago Cubs posterleri ahşap duvarları süslüyor ve biri hariç tüm rustik yüksek masalar boş.

Beş koruma bizi hemen fark ediyor ve konuşmaları hemen hemen kayboluyor. Thatcher, Akara, Oscar, Quinn ve Donnelly'nin Farrow'a değil bana baktıklarının farkındayım.

Tanrım.

Sözel felce neden olan bir süper güçle lanetlendiğimi düşünmeye başlıyorum.

"Hey," diyorum kendimden emin bir şekilde ve çoğu "Hey, dostum," diye cevap veriyor.

Akara boş olan tek taburenin yanına başka bir tahta tabure kaydırđı. Farrow'a katılacağımdan haberleri olmadığını düşünđüm. Bu yüzden onlar kadar şaşırmadım.

Oscar, Farrow'a "Bak kim geldi," diyor. "Senin için değil, Oliveira."

Oscar gülümsüyor ve Farrow'la ben iki açık tabureye oturuyoruz. Kalçamı okşuyor, neredeyse *fazla düşünme* demek istiyor.

İyi fikir. Bunu daha önce düşünmemiştim.

Avucum onun eline değiyor ve dirseğimi yuvarlak masaya dayıyorum. Ironman Triatlonu koşacakmışım gibi oturmamaya çalışıyorum.

Pil mumlar, zarlar, kuruyemişler, likör şişeleri ve viski bardakları ahşap yüzeye dağılmıştır.

Donnelly herkese üç zar dağıtıyor, parmaklarının arasında bir sigara yanıyor. "Maximoff bilirdi..." Akara'nın saçma sapan bir bakışıyla sözünü kesiyor.

Oscar boynunu kesiyormuş gibi yapıyor. Sanırım *oraya gitme* diyor. Ama emin olamıyorum.

Thatcher sert bir sesle, "Başka bir şeyden bahset," diyor.

Sanırım benim yanımdayken kendilerini sansürlüyorlar. Daha önce de birçok kez korumalarımla mesai dışında birlikte olmuşum -Cadılar Bayramı arifesinde ve hatta tur otobüsünde- ama sırlarımı araştırmamaya çalışıyorlar ve ailemle ilgili bazı konuları geçiştiriyorlar.

Farrow kulaklık kablosunu omzunun üzerinden geçiriyor. "Hanginiz barmeni korkutup kaçırdı?"

Akara mesajlaşırken "Bar ve mutfak beş dakika önce kapandı," diyor ve sonra telefonunu cebine koyuyor.

Quinn bir şişe Jack Daniels sallıyor. "Barmen gitmeden önce aldım."

Maximoff'un yorumuna hâlâ çok takılmış durumdayım. "Donnelly," diyorum, bütün gözler üzerimde. "Bana sorabilirsin. Ailemle ilgiliyse sorun değil." Dünyanın Hales, Meadows ve Cobalt'ları nasıl algıladığını zaten biliyorum ve güvenlik bizi magazin yalanlarıyla beslenen yabancılardan daha kötü göremez.

Donnelly havaya duman üflüyor ve korumalar okuyamadığım kurnaz bakışlar atıyor. Bir karara varmış olmalılar çünkü o konuşuyor ve kimse onu durdurmuyor. "Eliot hakkında bir şeyler duydum ve bunun gerçek mi yoksa söylenti mi olduğunu tartışıyorduk. Senin bileceğini düşünđüm."

Gece yarısı gelen yüzlerce mesaj ve Luna, Eliot ve Tom'un birlikte bana FaceTime atması sayesinde bu olaydan haberim oldu. "Siz ne duydunuz?"

Oscar bir fıstık kırıp ağzına attı. "Bir hafta uzaklaştırma aldığını duydum."

"Bir adamın Porsche'sini karıştırdığın için," diye araya giriyor Quinn ve boş bir bardağa viski dolduruyor.

Donnelly sigarasını ağzına sokuyor ve mırıldanıyor: "Eğer biri Porsche'uma bulaşsaydı, onu taşaklarından yakalardım."

Farrow büyüyen bir gülümsemeyle sakızını çiğniyor. "Donnelly bir Porsche'si olduğunu düşündüğünde gerçekliği terk ettiğimizi anlarsınız."

Ben de dahil herkes gülüyor ve ortam yumuşuyor, Omega etrafında rahatlamaya başlıyor.

Donnelly bana başını salladı. "Gerçek mi söylenti mi?"

"Gerçek," diyorum. "Porsche'ye ne yaptığını duydun mu?" *Farrow biliyor.* Ona çoktan söyledim.

"Hayır, henüz kimse söylemedi."

Bunun halka nasıl ulaşmayacağını düşünüyorum. Cobalt'ın avukatları sayesinde Eliot'ın açığa alındığını asla duymayacaksınız ama bahse girerim güvenlik yarın sabah öğrenecek.

Ve SFO bu gece benim tarafımdan öğrenecek.

"Kırmızı boyayla," diyorum onlara, "ön cama '*en kaba kesim*' yazmış." Kafamı birkaç kez salladım, çelişkideydim. Keşke on sekiz yaşındaki kuzenimi savunabilseydim ama o başka bir adamın arabasına zarar vermişti. Eliot bir Cobalt, doğuştan tutkulu. Yemin ederim hiçbir şeyi gönülsüzce yapmaz.

"Bu da ne demek oluyor?" Quinn sorar. "En kaba... ne?"

"Üniversiteye gitmeliydin, küçük kardeşim." Oscar bir viski shot atar.

Quinn kaşlarını çatıyor. "Maximoff üniversiteye gitmedi-"

"O bir milyarder. Üniversiteye gitmesine gerek yoktu." Oscar kolunu uzattı. "Boksu bıraktıysan, bir diploma almalıydın, benim peşimden güvenlik işine girmemeliydin."

"Çocuklar, sakın olun," diye araya giriyor Akara. Bu Oliveira kardeşlerin turda ilk tartışmaları değil. En azından Charlie'yle benim gibi fiziksel tartışmaya girmiyorlar.

Quinn çenesini sıkar ve viski şişesinin kapağını kapatır.

"*Julius Caesar*'dan bir alıntı," diye açıkladım. "Tom'un Eliot'la birlikte olduğunu biliyor musun?"

Donnelly sırtıyor. "Kobalt çocuklarım, birlikte katlediyorlar."

Thatcher başını sallar. "Vandalizmi savunmayalım, özellikle de gençler arasında."

"Advocado-ne?" Donnelly aptal numarası yapar.

Bazılarıyla birlikte gülüyorum ve Farrow bana biraz bakıyor, gülümsemesi geriliyor.

"Tom beladan nasıl kurtuldu?" Akara bana soruyor.

"Eliot onlar için tüm suçu üstlendi." Duraklıyorum, kafaları girişe dönüyor. Orta yaşlı bir kadın bardan içeri bakıp dışarı çıkarken tetikteler. Bir arkadaşına içerisinin boş görüldüğünü söylediğini duyuyorum ve ayak sesleri kayboluyor.

Fark edilmedim. Bir kez olsun.

Dikkatleri tekrar üzerime çevrilince, "Zaten her şey Eliot'ın fikriydi," diye bitiriyorum.

Oscar fıstık kabuklarını karıştırıyor. "Bunu neden yaptılar?"

Belirsiz olmaya karar verdim, tüm gerçek çok kişiseldi. "Adam kız kardeşimle uğraşıyordu."

Luna, Tom ve Eliot'a hamilelik korkusu hakkında ipucu verdi ve yattığı adamın tatil tatilini arkadaşlarına Luna Hale'in bir sürtük olduğunu söyleyerek geçirdiğini söylediler.

Keşke Philly'ye ısınlanabilseydim.

Böylece bir şeyler yapabilirdim. Onun yanında olmak için. Henüz annemle babama söyledi mi bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Luna ile aynı yaşta olsaydım, aynı zamanda okulda olsaydım ne yapacağımı söyleyemem - Eliot'a benzer mi yoksa daha kötü mü tepki verirdim? *Bilmiyorum.*

Korumalar başlarını sallar. Daha fazla detay için baskı yapmıyorlar. Eminim çekingen davrandığımı hissediyorlardır.

Quinn yeni doldurulmuş bir bardağı Farrow'a uzatır, ancak Thatcher içkiyi masanın ortasından çalar.

Farrow gözlerini devirir. "İçmeyecektim *anne*." Tabureden kayar ve geriye, boş bara doğru yürür. "Ne istiyorsun, kurt izci?"

Bunun nasıl hırsızlık olduğunu düşünüyorum - lanet olsun, tüm kuralları göz önünde bulundurduğumu kesinlikle anlayabilir. Gülümsemesi genişliyor ve dilinin ucunda "çok saf" olduğuna yemin edebilirim.

Dudaklarımı yaladım. "Ben iyiyim."

Yavaşça çiğniyor. "Geride nakit bıraksam bile mi?" "Alabilirim-"

"Ben zaten buradayım." Barın arkasına geçti ve tezgahın altındaki buzdolabını açtı. "Su?" diye soruyor.

Cüzdanımı çıkardım. "Evet."

"Merak etme." Bana bir içki ısmarlıyor. Alkol kullanmadığım için bir şişe su, ama yine de erkek arkadaşım bana bir içki ısmarlıyor. Bu hamleyi ilk ben yapayım ve ona bir tane ısmarlayayım dedim.

Şok oldum ve acaba korumalar bunun benim için yeni ya da ilk olduğunu ya da bir anlamı olduğunu anlayabilirler mi diye merak ettim. Çünkü öyle. Bu küçük şeyler benim için düşündüğümünden çok daha anlamlı.

Ona aşık olana kadar aşık olmayı hayal bile etmemiştim.

Ben masaya dönerken Quinn Akara'ya soruyor: "Farrow neden içemiyor? Görevde olmadığımızı sanıyordum...oh, kahretsin, doğru." Bana baktı.

Anladım. *Güvenli bir şekilde* yatağında olmadığım için Farrow iş başında. Görev başında. Ama içmek isteseydi, beni buraya davet etmezdi.

Ceketimin fermuarını açıyorum, ısınıyorum.

Oscar tabureye yaslanır ve seslenir, "Ben bir Corona alayım, Redford."

"Güzel seçim, kendin al."

Donnelly de katılıyor, "Bana kanlı bir tane yap."

Oscar, "Fikrimi değiştirdim, portakal dilimli bir Blue Moon alacağım." diyor.

"Hâlâ umurumda değil." Farrow buzdolabını kapatıyor ve *sana onlar hakkında ne söyledim der* gibi kaşlarını kaldırıyor. Doğrusu, en yakın arkadaşları onlar gibi görünüyor.

Elinde bir şişe su ve Lightning Bolt! enerji içeceği ile dönüyor. "Ne oynuyoruz?" Farrow oturmadan önce taburesini benimkine yaklaştırıyor. Kalçası tam kalçama değiyor.

Elim dizine kayıyor ve diğer elimle suyum tutuyorum.

Gözlerimiz bir saniyeliğine kilitleniyor. Keşke kolumu onun omuzlarına dolayabilseydim. Ama yapamıyorum.

Yapamayız.

Halka açık bir ortamdayız ve bir yabancı bizi Chicago'da sabahın 3'ünde yakalayamaz.

Thatcher, "Yalancının zarı," der ve viskisini hafifçe yudumlar.

"Nasıl oynuyorsun?" Ben soruyorum.

Oscar kuralları açıklıyor. Kulağa basit geliyor. Her turda 1 kişi zar kaybediyor ve elinizde hiç zar kalmadığında oyun dışı kalıyorsunuz.

Oyunun özü: bir zar kaybettiğinizde, bir doğruluk ya da cesaret seçmek zorundasınız. Zaten peçete parçalarına bir sürü doğruluk ve cesaret yazmışlar. Hepsi de Akara'nın beyzbol şapkasında rastgele bir araya getirilmiş.

Benim için risk onlardan daha yüksek görünüyor ama SFO'ya güveniyorum. Yani ben varım. "Selam millet." Akara parmaklarını viski bardağına vuruyor.

"Maximoff istediği cesareti ya da gerçeği atlayabilmeli-" "Hayır," diye araya girdim. Yine fazla otoriter olmaktan korkuyordum, fazla katı ve ve bana daha çok işverenleri gibi davranırlardı, ama burada pasif olamam. "Ben de sizin gibi oyun oynayabilirim."

Akara taburesinin üzerinde kayar. "Emin misin? Yazdığım her şeyi atlayabilirsin. Geçmelisin, gerçekten. Burada olacağını düşünmemiştim."

Oscar bir kolunu yardımcı Omega liderinin omuzlarına doluyor. "Akara bunu şiddetle öneriyor ve tavsiye ediyor."

Pekala, hepsinin benim bilmediğim bir bilgisi var ve ben daha Farrow'a sormadan sakızını patlatıp "Kitsuwon kirli oynuyor" diyor.

Ve kirli derken, seks sorularını kastediyor. Anladım.

Akara bakışlarımı tutuyor. "Senin için gerçeklerle daha kolay başa çıkabilirdim."

Gerçeklerin ve cesaretlerin yarısının kaldırılmasını istersem bu adamların bana onlardan biriymişim gibi davranmasını bekleyemem. Farrow'un dünyasında her şeyi istediğimi söyledim ve her şeyi yapacağım.

Ben de "O zaman burada olacağımı bilmediğine sevindim." dedim.

Akara gülümseyerek kadehini kaldırıyor ve oyunun ilk turu başlıyor. Zar masaya geliyor, bahisler yapılıyor ve Thatcher önce bir zarı kaybediyor.

"Oohh," diye patlıyor masa.

Thatcher şapkayı aldı, hiçbir şey söylemedi. Turnede etrafındayken fark ettim ki, eğer iş hakkında konuşmuyorsa, sessiz. Düşüncelere dalar. Peçete parçasını açıyor.

"Gerçek," diye okuyor. "Seks yaptığınız en garip yer?" Viskisinden bir yudum aldıktan sonra, "Dışarıda bir Walmart'ın arkasında." diye cevaplıyor. Peçeteyi buruşturuyor.

Oscar ve Akara, Walmart'ı seçtiği için onu azarlar ve o sadece başını sallar.

Zar elimizde, tekrar atıyoruz. Daha fazla bahis, viski, su ve Şimşek! ve Quinn raundu kaybediyor.

Akara beyzbol şapkasını en genç korumaya uzatırken Donnelly, "Al şunu Quinnie," diye şaka yapar. Quinn elini peçete parçalarının arasına sokar.

"*Dare, yeri yala.*" Quinn, Donnelly'ye başını sallar ve tabureden kayar. "Sen hastasın, kardeşim."

Donnelly sırtıyor.

"Kusmuk kovası lazım mı?" Farrow şakalaşıyor.

Quinn mırıldanıyor ve diz çöküyor. İki saniye içinde yeri yalıyor. Sonra tabureye geri döndü. Zar atıyoruz. Kozmik adalet iş başında, Donnelly bir zar daha kaybediyor.

"*Doğrusu,*" diye peçetesini okuyor, "*kendini daha ne kadar güvenlik işinde çalışıyor görüyorsun? Ölene ya da kovulana kadar, hangisi önce gelirse.*" Sigarasını emer ve paketi Akara'ya uzatır. Havayı filmsi bir duman bulutu kaplıyor. Beni rahatsız etmiyor ama pek sigara içen biri değilim.

Donnelly bir zar daha kaybeder. "*Truth, buradaki en iyi kış kimde?*" Masaya vuruyor ve sonra Oscar'ı işaret ediyor. "Özgüven artışı için."

"Siktir git." Donnelly'nin kestane rengi saçlarını karıştırır.

Hepimiz gülüyoruz ama aklımın bir köşesinde onun nasıl olup da iki kolay gerçeği seçtiğini düşünüyorum. Daha zor olanları geride bırakarak.

Ve kötü bir bahis yaptıktan sonra, turu kaybettim. Bir zar gitti ve ben bir doğruluk mu cesaret mi seçerken kimse konuşmuyor. Hava geriliyor.

Peçeteyi düzleştirdim, üzerine siyah kalemle bir şeyler karaladım ve "*Gerçek, yaşadığın en kötü seks mi?*" diye okudum. Hay sikeyim.

Farrow kolunu koruyucu bir şekilde belime doluyor ama yavaşça içkisini yudumluyor. Bunu ben halledebilirim ve benim adıma konuşursa çok kızarım. O yüzden denemiyor.

"Lütfen bana Farrow olduğunu söyle," diyor Oscar. "Seni indirdikten sonra adamın birkaç basamak aşağı inmesi gerekiyor."

Farrow'un eğlenen gülümsemesi giderek genişler. "Kendini tehdit altında mı hissediyorsun? O özgüven artışına gerçekten ihtiyacın vardı, Oliveira."

Oscar alkışlıyor.

"Şimdiye kadar yaptığım en kötü seks..." Dikkatlerini çekiyorum. "Birkaç yıl önce takıldığım bir kız." Kollarımı masaya dayadım, öne doğru eğildim. "Beş dakika kadar sonra ağlamaya başladı, üzgün değildi. Sadece bunalmıştı. Beni ne kadar sevdiğini söyleyip durdu - anlıyorum, bu o kadar da büyük bir sorun değil, ama tek seferlik, tek gecelik bir şey için anlaşılmıştı. Ve ben ağlayan insanlarla sevişmekten hoşlanmıyorum."

Quinn yüzünü buruşturur. "Kahretsin, kardeşim, bu beni de öldürürdü."

Akara sırtımı sıvazlıyor.

Oscar başını sallar, azıcık bile şaşırmamıştır. "Eminim insanlar sana bekaretleri hakkında da sürekli yalan söylüyordur. Sırf sen onları sikmeye devam edesin diye."

"*Yalan söyledi,*" diye düzeltiyor Farrow yanlış kullandığı şimdiki zaman kipini.

Oscar Farrow'a bir fıstık fırlatıyor, o da yakalayıp geri fırlatıyor.

"Muhtemelen," diyorum Oscar'a ve düşünüyorum ki doğrular ya da cesaretler

Bundan daha seksi. Ama o kadar şanslı da değilim.

Sonraki turlar hızla geçer ve Quinn son iki zarını da kaybederek oyun dışı kalır. Yanlışlıkla Donnelly'nin cesaretlerini seçmeye devam eder. Donnelly'nin koltuk altını koklar ve sonra amuda kalkarak viski içmeye çalışır.

"*Gerçek,*" diye okuyor Oscar sonunda bir zar kaybettikten sonra, "*bize en son yatışınızı anlatın.*" Alnına mavi bir bandana bağlar. "Cleveland-"

"İmkânı yok," diyor Quinn.

"Öğren, küçük kardeşim, kısa zaman aralıklarını kullan ve bunu gerçekleştir. Sikin seni takdir edecek. Tıpkı benimkinin turun kuaförünü takdir ettiği gibi."

"Olana?" Akara sorar.

"Ol-ana," diyor Oscar, "*evet*" der gibi.

Akara nefes alır. "O bir bebek." "Birinci sınıf," diye katılıyor Donnelly.

Onu ben tuttum, bu yüzden korumacı hissetmeye başladım. Ama Olana'nın kadın FanCon ekibiyle korumalar hakkında rahatlıkla konuşabileceğini fark ettim. Aynı şekilde.

Farrow ilk zarını sigarasını yaktığı anda kaybetti. Daha önce de birkaç kez yanımda sigara içmişti. "*Gerçek.*" Dumanı yukarı doğru üflüyor. "*Buradaki en seksi insan kim?*" Beni ona bakarken yakalıyor ve kaşları kalkıyor. "Sen değilsin."

Kendi adını koymak üzere. Herhangi bir odadaki "en seksi" adam olmak umurumda değil ama onu bir konuda yenmek için can atıyorum.

Kaşlarım çatıldı. "Yaşayan En Seksi Erkekler listesinde olduğunu fark etmemiştim. Tabii adın Maximoff Hale değilse."

Gülüyorlar ve Farrow bakışlarını benimkilerden ayıramıyor. Ona bir şekilde kement attım ve ne kadar yoğun bakarsa, kanı o kadar güneye pompalanıyor.

Hay sikeyim.

Ağzını sıyırdım.

Adem elması sertçe sallanıyor ve isteksizce bakışlarını kaçırıyor. Sigarasını tekrar ağzına götürerek, "Sen başka bir şeysin," diyor. "Sen başka bir şeysin."

zarını kaldırır ve masaya "Buradaki en seksi piç benim. Açıkça." Belimdeki eli tişörtümün altından usulca tenime kayıyor. Beni ısıtıyor, Tanrım, bu iyi hissettirmekten de öte.

Sonraki tur.

Akara kaybeder. "Siktir." Şapkadan seçer. "*Gerçek, bekaretini kaybetmeyi anlat.*"

"Bir keresinde grup kampındayken..." Farrow şakalaşıyor.

"Çok komik," diyor Akara sıcak bir gülümsemeyle ve hatta bana açıklıyor, "Farrow'un liseden benimle ilgili hatırladığı tek şey davul grubunda olduğum. Ve ben onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum."

Dudakları titriyor ve küllü tepsiye vuruyor.

"On altı yaşındaydım," diyor Akara herkese. "İlk kız arkadaşım. İkimiz de bakireydik ve ailemin evinde bir havuz evi vardı. Hazır olduğumuza karar verdik ve ilk seferinde onu boşalttım."

Suyumu yudumluyorum. "Çok güzeldi," diyorum, alaycı bir tavırla. "Öde bakalım." Donnelly, Oscar'a avucunu uzatıyor.

"Canın cehenneme Akara," diye küfrediyor Oscar. "Quinn'in Hale'in alaycılığını ilk anlayacağına elli dolarına bahse girerim."

Su şişemin kapağını kapatıyorum. "Önce Farrow'a yaptım."

Donnelly yeni bir sigara paketi açar. "Farrow'u sürekli azarladığın için bahisten eledik."

Farrow, Donnelly'nin elindeki sigaraları çalar. "Git Cobalt'larına bahis oyna ve Hales'i rahat bırak. Ya da Meadows'a git-"

"Hayır, yasak" diyor Akara, müvekkilini savunurken. Korudukları insanlar için ne kadar büyük bir sevgi ve gurur taşıdıklarını gördüğüm ve *hissettiğim* bazı anlar var, bazıları küçük, bazıları büyük.

Üç ünlü aile için.

Bizim için ve benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Sonunda gülümsüyorum, tüm vücuduma yayılan ve her parçamı aydınlatan bir gülümseme.

Bir sonraki turda oynayacağız.

Oscar kaybeder ve bir gerçeği okur, "*Becerdiğin en yaşlı kişi?* Belki birkaç yıl önce kırk yaşında biriyle." Omuz silkiyor. "Yirmi sekiz yaşındaydım."

Bir el daha ve ikinci zarı da yedim. *Hadi bakalım.* Şapkaya uzanıyorum. Peçeteyi açıyorum.

Kelimeleri sessizce okudum. "İçmem," diyorum başımı sallayarak. *Üç kadeh viski içme* cesareti, içmeme izin vermeyeceğim katı bir çizgidir.

Kimse bana geçmem için baskı yapamaz.

Sigarasını dudaklarının arasına alan Farrow, peçete parçasını şapkaya geri fırlatır. "Tekrar seç." *Beni ve hareketlerini sikeyim.* Onun benimkiyle eşleşen ve güreşen kendine güveni karşısında kanım ısınıyor.

Tekrar seçiyorum. "*Gerçek,*" Thatcher'a ait olduğunu düşündüğüm düzgün karalamayı okuyorum. "*En büyük korkunuz nedir?*" Uzun uzun düşünmeme gerek kalmadan duraklıyorum. "Sevdiğim birinin ölümünü izlemek."

Farrow gömleğimin altından sırtımı okşuyor ve hepimiz tekrar zar atıyoruz. Bahse giren Donnelly son zarını da kaybediyor ve *üç viski shotını* seçiyor.

Çocuklar içkileri doldurmaya başlarken telefonum titriyor. Küçük kız kardeşim Kinney'den sabahın 3:24'ünde, cadı saatinde gelen bir mesajın tek bir anlamı var.

Ouija tahtasına berbat olup olmadığını sordum ve hayalet bana evet dedi. - Kinney

Tura katılmasına izin verilmediği için hâlâ kızgın. Ben de cevap yazdım: *Seni hayaletin benden nefret ettiğinden daha çok seviyorum.* Telefonumu cebime koyuyorum. Seçtiğim kelimelerle, anında geçmişî hatırlıyorum. Babamın bir keresinde bana söylediği bir şey.

Neredeyse sesini duyabiliyorum.

"*Benden iki gün nefret edebilirsin Maximoff, ama ben seni bin gün daha seveceğim.*" Neredeyse yedi yaşındaydım ve ailem bana ilk kez ceza vermişti. Babama "Senden nefret ediyorum!" diye bağırıyordum. Düşünmeden, bunun onu ne kadar incitmiş olabileceğini fark etmeden.

Ve bana söylediği de buydu.

Bu anı bir süre aklımdan çıkmıyor ama dikkatimi yeniden oyuna vermeye çalışıyorum. Donnelly üçüncü atışını yapıyor.

Farrow enerji içeceğini yudumluyor ve yüz ifademi inceliyor.

Ben iyiyim. Gözlerimiz buluşuyor ve her şeyden çok içgüdülerimle hareket ediyorum. Kolumu ona doluyorum, boynunun ve omzunun alt kısmını kavıyorum. Başparmağım hafifçe tenini sıyrıyor-

Thatcher bize "Dokunmamalısınız" diyor.

Hay sikeyim. Kolumu düşürdüm. Bok gibi hissediyorum. Farrow'a dokunmaya SFO'daki işlerden daha fazla değer vermiyorum. *Değer vermiyorum.*

Sadece bu büyük sonuçları olan bir ilişkiyle uğraşıyorum ve bunların hiçbirinde iyi olduğumu iddia etmedim.

Farrow sigarasını kül tablasına üflüyor. "Ben de refakatçimizin ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Ben hiç ayrılmadım," diye karşılık verir Thatcher. "Bunu unutma." "Hatırlamamayı seçiyorum," diyor Farrow kolayca.

Thatcher ağzını açar ve Akara "Devam ediyoruz" der. Thatcher başını sallar ve oyun başka bir el ile devam eder.

Farrow kaybeder. "*Cesaret et, en sevmediğin kişi göğsüne bir şeyler yazsın.*" Thatcher'a bir kalem fırlattı bile ve sonra gömleğinin eteğini kavradı. Bana *sertleşmemeye çalış kurt izci* diyen yükselen bir gülümsemeye bakıyor.

Dilim azı dişlerimin üzerinde gezinirken ters ters bakıyorum. *Gülümseme Maximoff.*

Siyah gömleğini başının üzerine çekiyor, dövmeleri ve kesilmiş kasları tamamen görünüyor, ama neredeyse sikimi okşayan şey onun utanmaz, rahat özgüveni.

Neredeyse.

Sertleşmemi engelleyebilirim.

Farrow tabureden iner ve Thatcher'ın önünde durur. "Nereye yazacak yer bulabilirsen yaz, *Farrow*, devam et."

Thatcher kalemin kapağını açar. Tek kelime etmeden köprücük kemiğinin yanına *kurallara uyacağıma söz veriyorum* yazar.

Farrow gözlerini devirir ve gömleğini arka cebine sokar. Yanımdaki tabureye dönüyor.

Bir zar daha atar ve Thatcher bahsi kaybeder. İkinci zarını da kaybeder. "*Gerçek,*" diye okur, "*müşterini ne kadar ateşli buluyorsun - hayır, bu uygunsuz Oscar.*"

"Açıklayabilirim," diyor Oscar profesyonel bir ses tonuyla. "Akara'nın bunu seçmesini kastetmiştim."

Akara başını tekrar tekrar sallar. "Hayır."

Donnelly bir sigara daha yakar. "Bir ile on arasında bir ölçekte, Thatch, Jane Cobalt ne kadar ateşli?"

"Thatcher," diye düzeltiyor Donnelly.

O kadar da kötü değil. Janie sadece cevabı duymak için bile çok merak ederdi. Ve ben de ona hemen söyledim.

Thatcher kararlı bir şekilde, "Buna cevap vermeyeceğim," der.

Farrow, "Kimseyi şaşırtmayacak şekilde," der ve ardından yeni bir turun başlamasını işaret eder. Akara bir sonraki raundu kaybettiğinde, *cesareti* telefonundaki 5th kişiyi aramasını ve onlara evlenme teklif etmesini söyler.

Beşinci bağlantısı Banks Moretti ve bir dakikadan kısa bir süre içinde Thatcher'ın ikiz kardeşini hatta bağlayacak. "Banks?" Akara telefonu ağzına götürerek söylüyor.

"Öyle mi?" Sesi Thatcher'ınkiyle aynı. "Hey, seni sevdiğimi biliyorsun, dostum."

"Uh, evet?"

Thatcher gülümsemeye başladı, belki de bütün gece ilk kez. Bu bakışı bilirim. Daha önce de takmıştım. Burası onun ailesi, evi ve bu belli oluyor.

Akara viskisini yudumlar. "Ve sen de benim beş numaramsın, ölüm kalım adamım-"

"Tamam, şimdi saçmalamaya başladın." "Benimle evlenir misin, Banks Moretti-"

"İyi geceler, SFO." Banks, Akara'nın hoparlörde olduğunu anlar. Telefonu kapatır ve Thatcher üçüncü zarını da kaybeder. Oyun dışı.

Son doğruluk mu cesaret mi sorusunu seçiyor. "Doğruluk, *en son ne zaman mastürbasyon yaptın?*" Viskisini bitirir. "Üç saat önce."

Oscar, "Otel mola yerleri hepimizi kurtarıyor," diyor ve küçük kardeşinin viski bardağını dolduruyor.

Farrow, Akara, Oscar ve benim sadece birer zarımız var. Zarı kalan son kişi kazanır ve üçüncü bir doğruluk mu cesaret mi yapmak zorunda kalmaz ve dürüst olmak gerekirse ben kazanmak istiyorum.

Tutucu oynuyorum ama Farrow kaybediyor. Elini şapkanın içine soktu. "Bir cesaret umuyorum." Bir tane çıkardı. "Mükemmel. *Cesaret.*" "*Masada orgazm taklidi yap.*" yazısını okurken gülümsemesi bu lanet dünyanın dışındaydı.

Bekle. Ne?

MAXIMOFF HALE

FARROW NAPKIN'i fırlatıyor, ne ürküyor ne de tereddüt ediyor. Bir saniye bile. Ayağa kalkıyor ve masanın kenarını sıkıca kavıyor, sonra da zirveye yaklaşmış gibi burnundan nefes alıyor. *Vay anasını.*

Gömleksiz, karın kasları belirgin bir şekilde geriliyor. Kalçalarını masaya doğru sanki itişinin ortasında yakalanmış gibi bir parça savuruyor.

Kaslarımı esnetiyorum, kaslarım kavruluyor.

Farrow dişlerini sıkar, sonra da "*Fuuuuck*" diye alaycı bir şekilde inler. Başını geriye atıyor; gözleri, zihnini uyuşturan, coşkulu bir zevk yaşıyormuş gibi dalgalanıyor.

Boğazından vahşi bir ses çıkıyor, kurtulmak için mücadele ediyor. Bakışlarını kısıyor, gözleri kısmen geriye kayıyor ve sonra aniden onları bana diyor.

Gülümsemeye başladı.

Sanki *beni* mastürbasyon yaparken yakaladı.

Gözlerimi dikip bakıyorum. Lanet bir piliç gibi tahrik olduğumu belli etmemeye çalışıyorum. "Bir saniye ister misin?" diye takılıyor.

Bir saniyeden fazla. Sağlam, sert bir yarım saat. Sakin davranıyorum. "Biraz su içmek, sıvı almak ve belki kestirmek, kitap okumak, lanet aya seyahatimi planlamak için, evet. Bana bir saniye ver."

Hepsi gülüyor.

Farrow gülümser. "Her zaman değerli bir ukala."

Ona orta parmağımı gösteriyorum, o da yerine dönerken elimi tutuyor ve masadakilere "İşte böyle yapılır çocuklar" diyor.

Donnelly ve Oscar ona peçete fırlatır ve Donnelly "Al, kendini sil" der.

Farrow onları görmezden geliyor, hala bana sırtıyor.

Sadece iki tur kaldı. Bir kazanan. Zarı atıyoruz ve Akara kötü bir bahis yapıyor. Peçeteyi okuyor. "*Truth, senin ünlü aşığın kim-*" Telefonu masada çalıyor.

Herkes sessizleşiyor.

Telefonunu usulca eline alıp kulağına götürüyor, sigarayı parmaklarının arasına alıyor. "Ne oldu? İyi misin?"

Diğer ucunu duyamıyorum ama Oscar *Sulli* kelimesini masaya doğru söylüyor. "Bu konuda anlaşıştık," diyor dudaklarını kaldırarak. Bir zar kulesi diziyo.

"Yarın. Sabah erkenden. Öyle demiştin." Daha çok gülümsüyor. "Unuttun. Unuttuğunu biliyorum... Tamam, evet... Orada olacağım. Hoşça kal." Telefonu kapatır. "Bu-"

Oscar, "Ünlü aşkınız," diyor.

Sertleşiyorum. *Doğal olarak* Sulli'ye göz kulak olmak istiyorum. Bu adamların hepsinden çok daha uzun zamandır tanıdığım kuzenim.

Belki Akara bunu anlayabilir çünkü elini omzuma koydu. "Oscar'ı dinleme."

"Arkadaş korumaları sevmez," diyor Farrow bana. "Rahat etmek için fazla yakın," diye sebep gösteriyor Oscar.

Akara onu görmezden geliyor. "Benim aşık olduğum ünlü *Tomb Raider*'dan Alicia Vikander."

Donnelly, "Onu becerirdim," diyor.

"Ve sana izin vermezdi," diye ekliyor Farrow.

Ben gülüyorum ve Thatcher Akara'ya odaklanıyor. Tamamen iş. "Bu da neydi şimdi?"

"Uyandı ve bana saat altıda otelin spor salonuna gitmeyi planladığını söylemeyi unuttuğunu düşündü." Akara fıstık kasesini arıyor ama çoğu yenmiş. "Beckett geliyor."

"Harika," diyor Donnelly.

Bazen ne zaman uyuduklarını merak ediyorum ama fırsat buldukça uyuduklarını gördüm. Tuhaf uyku programlarına alışkınlar.

Saatimde arızalı bir zamanlayıcı bip sesi çıkarıyor. Kapatıyorum ve Akara'ya bakıyorum. "Sulli'ye Jack Highland'e mesaj atmasını söylediğimi biliyorsun değil mi?" Röportajla ilgili ipuçları almak için Jack'le iletişime geçmesini önerdim. Jack'in *We Are Calloway*'de baş yapımcı olarak hayranlar ve medya konusunda deneyimi olduğu için sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olacağını düşündüm.

Akara bir fıstık kabuğunu küçük parçalara ayırır. "Sen mi yaptın?"

"Evet," diyorum, yüz ifadesini okuyamadan. "Onunla sorunun ne? Hemen hemen herkes Jack'i sever."

Akara masanın üzerindeki kabukları fırçalıyor. "Sulli'nin arkadaş olabilecek kadar güvendiği ilk kişi bu... ve onun zarar görmesini istemiyorum."

Ben de aynı şeyi hissederek başımı sallıyorum. Belki özellikle Jack hakkında değil ama Sulli'yi hayatına giren yeni kişilerden korumak için. Kuzenlerimin hayatında. Beckett'ın Farrow'a karşı gardını almasının nedeni de kısmen bu. Hepimiz güven çemberimize giren insanları inceleme ihtiyacı hissediyoruz.

Tecrübelerime göre, bizi en çok kazıklayanlar yabancılar oluyor.

"Yemek sipariş etmeliydik," diye mırıldanıyor Akara.

Donnelly, "Oscar'ın otel odasında yiyecek var," diyor.

Oscar viskisini yudumlar. "Eğer kurabiyelerden bahsediyorsan, hepsi gitti. Mürettebatın kutuyu iki saniyeliğine almasına izin verdim ve hepsini yediler."

Herkes inliyor.

"Audrey'nin kurabiyeleri mi?" Tahmin ediyorum. En küçük kuzenimin ev yapımı kurabiyeleri otele *postaladım*. Sadece Oscar için.

"Evet... bu... bilirsin, o daha genç." Viskisini bitiriyor, neredeyse yüzünü buruşturuyor. Kız on iki yaşında ve onu tuhaf bir duruma sokuyor. Ailelerimiz için çalıştığı için biraz abarttığını düşünmeye başlıyorum.

Ve o *otuz yaşında*. Neden kendi yaşında bir çocuğa aşık olamadığına dair hiçbir fikrim yok.

"Özür dilerim, dostum." Çenemi ovuyorum. "Audrey'le konuşmayı deneyebilirim."

"Yapma. Kızın kalbini kırmak istemem," diyor. "Geçecektir." Farrow başını sallar. "Gözlük reçetesi yazıldığında."

Oscar fıstık kasesini fırlatıyor ama kase bana doğru süzülüyor. Farrow uzanmadan önce kaseyi havada yakalıyorum ve Oscar'a ters ters bakıp başını sallıyor. Oscar ona, "Sadece acıyan yerine vuruyorum," diyor.

"Redford'un

erkek arkadaş, ve sen uyan-"

"Siktir git," diyor Farrow kolayca ve kâseyi frizbi gibi geri fırlatıyor.

Quinn'in bardağını devirir ve yerde paramparça olur.

"Kahretsin," diye küfrediyor Farrow.

"Parti faul." Donnelly ayağa kalkar ve bardağın üzerine birkaç peçete atar.

Akara, dökülen ve kırılan camlarla daha sonra ilgileneceğinden bahsediyor ve oyunu bitirmemize sadece bir el kaldı.

Oscar ve ben bir zar atıp iddiaya giriyoruz. *Ben.*

Oscar sırtıyor ve kaybımdan sonra beyzbol şapkasını bana uzatıyor. "Sonuncusu, kardeşim."

Şapkayı karıştırıyorum ve bir doğruluk mu cesaret mi sorusu alıyorum. "Cesaret," diyorum yüksek sesle, "gönderdiğin son müstehcen mesajı oku." Ölümcül bir inilti kaburgalarımın arasında boğuluyor. Başka kimse tepki veremeden, benim yaşlarımda iki adam bara giriyor ve gözleri bana dikiliyor.

Görüldü.

Donnelly fısıldıyor, "Masanın altında."

"Masanın altında saklanmıyorum." Beni zaten görüyorlar. Ümitsiz vaka.

"Maximoff Hale!" diye bağılıyor biri, masamıza yaklaşıırken. Üzerinde bir

Chicago Cubs tişörtü ve arkadaşının üzerinde de Superheroes & Scones beresi var. Tüm korumalar sessizce tetikte bekliyor ve Farrow bana çok yakın oturuyor. Bunu biliyor ve sinsî bir saniyede tabureden kayarak bir parça sakızı açarken.

Ve onlara bir el uzatıyor, "Bardağa dikkat edin." Peçeteleri işaret ediyor.

"Kahretsin," diyor bir adam ve kırık camın etrafından dolaşıyor. Bana yaklaşıyor. Tabureden kalkıyorum ama ön kolumu masaya dayıyorum. Bir hayran mı, çizgi roman seven biri mi, yoksa bir trol mü olduğunu anlamak zor.

Elimi sıkıp sıkamayacaklarını soruyorlar ve biliyor musunuz, çok garip bir şey oluyor. İçimden gelen tepki *hayır oluyor*. Bir hayrana neredeyse hiç *hayır* demem.

Farrow Keene'in bir adım yanımda nasıl durduğunu düşünüyorum. Ellerini sıktığımda içki, yumruk ya da bıçak atarlarsa korumamın yollarını nasıl keseceğini.

Ve likörle ıslatılan o olacak. Yüzüne vurulan. Ya da

Tanrı korusun, *bıçaklanan*.

Farrow'a işini yapmamasını söylemek gibi bir seçeneğim yok. Ama onu korumak istiyorsam geri adım atmam gerektiğini fark ediyorum.

Elimden geldiğince daha dikkatli olmalıyım. Silah hiç dolu olmazsa benim için kurşun yiyemez. Ve insanların bana yapabileceklerinden korkmuyorum. Ben her zaman sevdiğim insanlara yapabileceklerinden korktum.

Ve onu çok seviyorum.

Ben de kararlı ve tereddütsüz bir şekilde çocuklara, "Hayır, üzgünüm. Bu gece olmaz."

Farrow'un gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Çok hızlı olacak," diyor inek adam.
"Üzgünüm," diyorum, kımıldamadan.

Farrow ekliyor, "Bar kapalı."

Daha sportif olan adam Jack Daniels'ı işaret ediyor. "Peki bunu nasıl aldınız?" "Biz özeliz," diyor Oscar.

"Viski mi?" diyor daha inek olan adam başını sallayarak. Ellerini S&S beresinin üzerine koydu ve bana baktı. "İçmemelisin dostum."

En iyi arkadaşmışız gibi konuşması beni neredeyse gülümsetiyor. Dışarıdaki biri için bir şey olmam hoşuma gidiyor, belki onun için de öyleydim. Benim fikrime ihtiyacı olduğunda, ben varım.

"Biliyorum," diyorum ona.

"Ayık olman gerekiyordu," diyor, gerçekten endişeli. "Hâlâ ayığım. Söz veriyorum."

Chicago Cubs'taki adam içki içmiş gibi biraz sallanıyor ve beni işaret ediyor. "Danny haklı. İçkiden uzak dur."

Thatcher taburesinde döner. "Belki de siz ikiniz bu geceyi sonlandırmalısınız?" Ses tonu, küçük bir kardeşe ağabeylik yapan biri gibi.

"Önce biraz selfie çekebilir miyiz?" Danny beresini çıkarıp kumral saçlarını düzelterek soruyor.

"Bu gece olmaz," diyorum onlara.

"Gerçekten mi?" Omuzları çöktü, canı sıkındı ve en kötüsü de buydu. Ama erkek arkadaşımın güvenliğini bir taraftarın iki dakikalık mutluluğuna tercih edersem, tartışmaya gerek yok.

Farrow her seferinde kazanacak.

"Özür dilerim," diyorum, bilerek bir metre uzakta durduğumu görmesini dileyerek. Saatin sabahın dördüne doğru ilerlediğini ve yorgun olabileceğimi dikkate almasını diliyorum. Ya da endişeli, gergin ya da korkmuş

-Çünkü ben Xander olsaydım, bunların hepsi olurdu.

Kardeşlerimi, kız kardeşlerimi ya da kuzenlerimi bensiz böyle bir durumda düşünmek hoşuma gitmiyor. Şu anda çoğu benden kilometrelerce uzakta.

Kübalı adam loş ışıkta gözlerini kısıyor. "Bu zar mı? Katılabilir miyiz? Bahis falan mı oynuyorsun?"

Üçüncü kez *hayır* dersem, hıyar olan ben olurum. Beni sonsuza dek kaba, soğuk bir ünlü olarak görecekler. Bekâr olduğum ve Farrow'la birlikte olmadığım alternatif bir evrende *evet dersem* gecem biter. Yabancılarla ya da hayranlarla takılmak diye bir şey yok.

Yüz maskesi gibi bir kamusal kişilik takınmak zorundayım. Bu benim, ama tüm ben değilim. Tamamen gerçek değil.

Tam *hayır* diyecekken Farrow araya giriyor ve onlara "Aslında oyunla işimiz bitti" diyor.

Kübalı adam yalpalıyor ve omzunun üzerinden kontrol ediyor. "Jane Cobalt burada mı?" Sağlamlaştırıyorum.

Tüm bar sessizleşti. Söylentiden bahsetmesini bekliyorum ama belki de sadece Jane Cobalt olduğu için soruyordur. Ya da belki artık kimse magazin çöplüğünü umursamıyordur.

Henüz bir şey söyleyemem.

"Hayır," dedim. "Burada olmaz."

"Ama yarın tanışma toplantısında olacak, değil mi?"

"Siz ikiniz bunun için mi buradasınız?" Farrow sakızını çiğneyerek sorar. "Tabii ki," diyor Danny. "*Dördüncü Derece*'nin büyük bir hayranıyım. Gotta

Halway Comics'in oğluna ürünlerimi imzalatacağım. Geçen yıl Comic Con'da seni kaçırdım."

Buna katılmadım ama gittiğimde genellikle Halway Comics standına uğrarım. Babam çizgi roman yayıncılığı şirketini ben doğmadan önce sıfırdan kurmuş.

Birkaç kez başımı salladım. "Jane de tanışma toplantısında olacak." "Harika, *harika*," diyor Danny ve arkadaşının kolunu dürtüyor.

Kübalı adam bir adım öne çıkar. "Hey, sence onunla özel bir görüşme falan yapabilir miyim? Onun ruh eşim olabileceğini düşündüğümü söylerken seninle dalga geçmiyorum."

Thatcher taburesinden kalktı. "Şansını zorlama evlat. Yarın güvenlik çok sıkı olacak. Özel görüşmeler ya da tırnak içinde veya yıldız işaretli hiçbir şey olmayacak."

"Peki ya italikler?" diye kıs kıs gülüyor Cubs'daki adam.

Quinn de müvekkilini savunur. "Hayır, cidden, o gerçek bir insan. Eğer onunla dalga geçmeye çalışıyorsan-"

"Hayır, hayır," diye araya giriyor Danny. "Üzgünüm, arkadaşım biraz sarhoş. Sadece Jane Cobalt'tan hoşlanıyor. Tuhaf davranmayacak, söz veriyorum." Bana sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Magazin dergileri de çok kötü. Bil diye söylüyorum, buradaki FanCon'da konuştuğum hiç kimse buna inanmıyor."

Başımı salladım, göğsüm kabardı. Bunu bir yabancından duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında bile değildim. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Yaklaşık iki dakika daha bana Loren Hale'in FanCon'da olmasını ne kadar istediklerini anlattılar. Babamı sevdiklerini söylediler.

Bar.

Gerginlik buharlaşıyor ve sonra Oscar bana ve tüm SFO'ya şunu hatırlatıyor: "Birinin yerine getirmesi gereken bir cesareti var."

Harika.

Gönderdiğin son kirli mesajı oku. Dirseğimi ıslak masanın üstünde tutuyorum. Farrow'un yanında duruyorum. Bir elimle mesaj dizimizde geziniyorum. "Bekle." Birbirimizden çok ayrı olduğumuz için mesajlaşmaya *ihtiyacımız yok ki.*

Ama daha önce? Telefon güvenlik güncellemesinden beri mi? Evet.

Bizde var.

Ben ararken Farrow ve diğer korumalar havadan sudan konuşuyorlar. Quinn dökülenleri temizliyor. "Senden hoşlanıyor," diyor Akara'ya. "Cleveland'da seni izlediğini gördüm."

"Kim?" Oscar sorar.

"Macey," diyor Akara ve beyzbol şapkasını ters takıyor. "Jane'in hat koordinatörü. Çok tatlı."

"Ama..." Farrow ona el sallıyor.

"O tur ekibi, ben de güvenlik ekibinin lideriyim."

"Evet." Donnelly burnundan dumanlar çıkararak başını sallıyor. "O aşk filmini daha önce duymuştum. Lifetime'da var."

"Hallmark," diye takılıyor Farrow.

Akara tüm zarları toplar. "Bu dramın içinde değilim."

Birden son yazdığım kirli mesaja geliyorum ve beynim düz çizgi oluyor, kısa devre yapıyor. Tekliyor ve dönüyor. *Geçmeyin* gibi uyarı işaretleri yanıp sönüyor.

Yapabiliyorken dur.

Daha çok Farrow'un rızasına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Bu onun *hakkında* bir metin. Bizim hakkımızda.

Hay sikeyim. Ağzımı ovuşturuyorum ve gözlerim açılıyor.

Hepsi bana bakıyor.

Farrow dizini bir taburenin mandalında dengeliyor. Rahat. *Bunu paylaşmam umurunda mı diye* soracaktım ama *umurunda* olmadığını şimdiden söyleyebilirim. Belki de metni kelimesi kelimesine hatırlıyordur.

Donnelly öne doğru eğildi. "Bunu heyecanla bekliyordum." Nefes alıyorum, kendimden eminim. Hiç çekincem kalmadı.

Onlara metni okumak yerine hafifçe dönüyorum. Daha çok Farrow'a doğru. Ve ona, "Bacakların pes edene kadar seni derin ve sert bir şekilde becereceğim" diyorum.

Farrow o kadar geniş gülümsüyor ki, kaşlarını *az önce olmuş* gibi kaldırıyor *kurt izci*.

Evet.

Bu az önce oldu. Ve gülümsediğime inanamıyorum.

"Kahretsin," diyor Quinn.

Donnelly, "Bazı emojiiler kullanılabilirdi," diyor.

"Siktir," diyor Oscar nefes nefese bir ıslıkla. "Sözünü tuttun mu Redford?"

"Kıskanç mı?" Farrow soruyor ama bakışları benden hiç ayrılmıyor.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

"Sarılıp barışabilir misiniz? Lütfen," diyor Sulli bir eli benim omzumda, diğer eli Charlie'nin omzunda.

Chicago FanCon'da bir arka odadayız. Fotoğraf ve imza bölümü sorunsuz geçti. Elektrik kesintisi olmadı. Omuz çıkığı yok. Ve şimdi ilk soru-cevap için sahneye çıkmamıza dakikalar kaldı.

Tatlı, şeker, pelüş hayvan, albüm ve diğer ev yapımı hediyelerden oluşan sepetler bir sehpanın üzerinde dengesiz bir şekilde yükseliyor. Hepsi hayranlarımızdan. Bana insanların bizim için burada olduğunu hatırlatıyor. Bize güveniyorlar.

Ve bu sefer kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sulli'ye "Biz iyiyiz," diyorum.

Charlie başını sallıyor, ikimiz de birbirimizle göz göze gelmekten kaçınıyoruz.

Sulli iç çeker ve şekerleme sepetini karıştırır. "Bu lanet şeyi fark edecekler... ne dersiniz deyin." Aramızda bir el sallıyor, sonra avucuna çikolatadan kar şekerleri atıyor.

Beckett çömelip kalkarak "Gerginlik," diye tanımlıyor. Beş saat boyunca kızları kaldırmaktan kasları eriyen kollarını germeye çalışıyor.

"İyi misin?" Ona sordum. "Biraz ara verebilirsin."

Charlie kardeşini dikkatle izliyor, endişeli olduğu her halinden belli.

Beckett boynunu kırar. "Ben kaçmıyorum. İyi olacağım." Sulli ona yandan sarılır.

Jane bir deftere matematik denklemleri karalıyor. Zihnini boşaltmasına yardımcı olan bir şey. Ama defteri kapattı. Sonra da düzensiz topluluğumuzu tarıyor. "Bize bak."

Gözlerim kuzenlerimin her birine kayıyor. Aynı alışılmadık yerden gelen beş muazzam farklı insan gibi görünüyoruz.

Beckett, Tom'un grubunu destekleyen The Carraways kıyafetlerini giymiş ve renkli dövmeler kolundan aşağıya doğru yayılıyor.

Sulli kışın yırtık kot şort giyiyor, boynuna bir yunus kolye takıyor ve koyu renk saçları göğsünden aşağı dökülüyor.

Kot pantolon ve yeşil bir Halway Comics gömleği giyiyorum. Kollar kavuşturulmuş, omuzlar dikleştirilmiş ama neyse ki artık ağrımıyor.

Janie pastel renkler ve payetlerle süslenmiş, pantolonu beline oturmuş. Dalgali esmer saçları taranmamış.

Ve Charlie her zaman tuvalette sikilmiş gibi görünür. Beyaz, buruşuk gömleğinin dört düğmesi açık.

Beckett kız kardeşine suratını asar. "Berbat görünüyoruz, kardeşim. Bu bir keşif değil."

"Yakınmışız gibi görünüyoruz. Beşimiz bir aradayız. Ama bir şekilde hepimiz ayrı düştük." Jane sebebini söylemiyor ve bu bir söylenti de değil.

Dedikodular bizi bu turda bir araya getirdi ama bizi ayıran şey bendim. Ve Charlie.

Charlie aniden, "Moffy ve ben yan yana oturmayacağız," dedi. "Yeterince kolay."

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

Jane bana "Biz de yan yana oturmamalıyız" diyor.

En iyi arkadaşıma dönüyorum, yüzüm keskinleşmiş ve kaşlarım kenetlenmiş. Gizli ilişki dedikodusundan bu yana ilk kez kendimizi sorulara açtığımızı anlıyorum. Ama bir aksaklık var. "Eğer yan yana oturmazsak çok garip görünecek, Janie."

Bir an düşünüyor, sonra başını sallıyor. Pembe, göz kamaştırıcı kedi güneş gözlükleri gözlerini koruyor ama çilli yanakları *savaşa hazırım* diyen bir gülümsemeye bürünüyor.

FanCon koordinatörü kafasını içeri soktu ve zamanın geldiğini söyledi. Beckett'ı temin ederim ki, "Üç saat sürmeyecek."

Charlie bir su şişesi aldı. Yanımdan geçerken fısıldıyor, "Tutamayacağın sözler verme."

HAYRANLAR SALONU DOLDURDU, her sandalye doldu. Bir koridor ortadan ikiye ayrılıyor ve hayranların soru sorabileceği bir mikrofona yönlendiriyor.

Dev bir pankart -*H.M.C. Philanthropies tarafından sunulan FanCon*-makul büyüklükteki bir sahneyi arka plana alıyor. Beş sandalye şimdiden sıraya dizilmiş durumda ve turun moderatörü podyumdaki mikrofona dokunuyor.

Moderatör bizi takdim eder etmez sahneye çıkıyoruz. Kalabalık *Kükreme*. Tezahürat ve ıslık. Kameralar parlıyor ve ben gülümseyip el sallıyorum.

Sandalyemden bir mikrofon kaptım ve ikinci koltuğa oturdum. Çünkü son anda en büyükten en küçüğe doğru oturmaya karar vermiştik: Jane, ben, Charlie, Beckett ve Sullivan. Bu en az dedikoduya neden olacak, ama aynı zamanda Charlie'nin yanında sıkıştığım anlamına da geliyor.

Kibar ol, kendime söylemeye çalışıyorum.

Bir Ölüm Yiyen'in yanında oturmayı tercih ediyormuşsun gibi davranma.

Heyecanlı hayranlar bunu kolaylaştırıyor. Gülümsemem artıyor ve mikrofonumu ağzıma götürüyorum. "Hey, Chicago," diye bir başka tezahüratla selamlıyorum. Sırıtiyorum. "Hepiniz harikasıınız. FanCon'dan şu ana kadar nasıl keyif aldınız?"

Bağırıp çağırıyorlar.

Janie mikrofonuyla konuşuyor. "Sizinle tanıştığımıza çok sevindik ve iyi bir amaç için bilet aldığınız için size minnettarız."

Alkışlar ve biri "SENİ SEVİYORUM, CHARLIE!" diye bağırır.

Ağzının köşesi yukarı doğru kalkıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Sulli mikrofonuna dokunuyor. "Bu açık mı?" Sesi gürlüyor. "Oh, lanet olsun." Kalabalık gülüyor.

Sulli kızarır. "Uh, merhaba? Burada bu kadar çok insanın olması harika ve evet, gerçekten çok heyecanlıyım. Peki ya sen Beckett?"

Mikrofonu dudaklarına götürüp "Kesinlikle."

diyor. Daha fazla alkış.

Charlie kambur durur, bilekleri çaprazdır ve mikrofonunu umursamaz bir tavırla başından tutar. Tipik Charlie.

Moderatör kısa bir giriş yapar ve ardından bir çizgi koordinatörü ilk hayranı izleyicilerin mikrofonuna yönlendirir .

On beş ya da on altı yaşından büyük olmamalıydı. "Merhaba... Sullivan'a bir sorum var."

"Güzel," diyor Sulli.

"İlk olarak..." Kız kızarıyor. "F-kelimesini söyleyebilir misin?"

"Siktir mi?" Sulli kararsızca söylüyor ama insanlar yine de alkışlıyor. Bu garip bir soru değil çünkü Sulli çok *sık "fuck"* diyor ve babası da sürekli "f" bombalarıyla tanınıyor.

Kız ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Ryke Meadows'un kızı olmak nasıl bir şey?"

"O harika bir baba..." Düşüncelerinin izini kaybediyor ve yardım için bize bakıyor.

Jane mikrofonunu kaldırıyor. "Meadows ailesi çok tatlı. Bir keresinde Sulli bir ip salıncağı kırmıştı, ağaç dalına bağlı olanlardan ve dizleri kanamıştı - kaç yaşındaydın Sulli?"

"Belki, on bir gibi sikişmek?"

"On bir yaşında *muhteşem bir kızdı*," diyor Jane muzaffer bir edayla, gülümsemesi parlıyor ve esintili sesi kalabalığı büyülüyor. "Ama Sulli Sulli'dir, gözünde tek damla yaş olmadan kendini toparladı ve halatı tamir etmek için akçaağaca tırmanmaya başladı. Babası gördü ve Ryke Amca kızını omuzlarına aldı. Düğümü atmak için daha sağlam bir dala ulaşmasına yardım etti. Herkes için macera ve sevgi, işte Meadows yolu budur."

Seyirciler resmen bayılıyor.

"Son soru, söz veriyorum," diyor kız, hat koordinatörü onu kovmadan önce hızlıca. "Sullivan, sadece bir kız kardeşin olduğu için kardeş gibi gördüğün biri var mı?"

"Evet," diyor Sulli kolayca ve boynunu büküp bana el sallıyor. "Hey, Moffy."

"Hey, Sul," diyorum mikrofona. Sanırım benimle konuşmak onun için kalabalıkla konuşmaktan daha kolay.

Benimle göz temasını sürdürüyor. "*We Are Calloway*'de benim hakkımda fazla konuşmadığını biliyorum çünkü senden konuşmamı istemiştim. Anonim ya da olabildiğince anonim olmak istedim ama..." Omuz silkiyor. "Sen benim ağabeyimsin. Birlikte yüzlerce yüzme yarışına katıldık, kaykay yaparken inciklerimiz ve dirseklerimiz kırıldı... ve sen hep yanımdaydın. Hâlâ da öylesin."

"Awww," insanlar coo.

Mikrofonumu kaldırıyorum. "Sulli canlı yayında konuşacağı için gergindi ama hepimizden daha iyi gidiyor, değil mi?" Kalabalık Sulli'yi alkışlıyor ve Sulli derin bir nefes alıyor.

Sıra koordinatörü kızı uzaklaştırır ve Halway Comics beyzbol şapkalı yeni bir hayran mikrofona yaklaşır. "Benim sorum

Maximoff. Kimi daha çok seviyorsun? Ryke Meadows mu Loren Hale mi?" Jane *bana ihtiyacın olursa ben devralırım dercesine* hızlı bir bakış gönderiyor.

Geçtiğimiz yıl, bu soru düşüncelerimi öğütücüye koyardı. Ama artık geriye doğru yumruklanmıyorum.

"İkisini de seviyorum," diyorum, ses tonum rahat. "Kulağa hoş gelmese de *Klişe* ama babam ve amcam olmasaydı ben de olmazdım."

Yüzlerce telefon kamerasının beni çektiğinin farkındayım ve neredeyse Philly'deki babamın gülümsediğini hissedebiliyorum. Sonunda gerçeği herkesin önünde kabul ettiğim için mutlu.

"Babam inanılmaz, sevgi dolu, komik ve koruyucu," diyorum dinleyicilere, "ve ayık bir babayı sevmek zorundayım çünkü onun nazik, şefkatli, güçlü ve sarsılmaz bir erkek kardeşi var. Dürüst olmak gerekirse ikisine de sahip olmadığımı hayal bile edemiyorum."

İnsanların burnunu çektiğini duyuyorum ve birkaçını sulu gözlerini fırçalarken yakalıyorum. "LOREN HALE'İ SEVİYORUM!" diye bağırıyor biri.

Jane mikrofonuyla konuşur. "Biz de onu çok seviyoruz." Mavi gözleri bana aferin *eski dostum* der gibi gülümsüyor.

Sonraki birkaç soru sakın geçiyor. Sulli kısaca Olimpiyatlardan bahsediyor, hepimiz Meadows ağaç evindeki gece geç saatlerde yatıya kalmalar hakkında ileri geri şakalaşıyoruz ve Beckett izleyicilere en sevdiği baleyi anlatıyor: *Giselle*.

Yirmili yaşlarında ince bir adam mikrofonu tutuyor. "Charlie," diyor. "Biriyle çıkıyor musun?"

Charlie tembelce mikrofonunu kaldırır. "Hayır." Kolunu indirir. İşte bu kadar.

Dilimi ısıırıyorum, ona en azından umursamak için daha fazla çaba gösterebileceğini söylemek istiyorum. Çocukluğumuzla ilgili yaklaşık on masum soru daha sorduktan sonra Jane'e hakkında onu Kariyer.

"Ben mutlu için olmak ve CFO . H.M.C. Filantropiler."

Şimdilik eklemesini bekliyorum. Ama hiç yapmıyor.

Princeton'dan mezun olmadan önce bir dönem boyunca online ders alacak. Geleceğini belirlemesi için bir dönem, ama pes etmesine izin vermeyeceğim.

Bir sonraki soruyu kaçırıldığımda hala Janie'yi düşünüyordum. Ne yazık ki üniversite çağında bir kız soruyu *bana* yöneltti. Yüzlerce göz bana doğru çevrildi.

Garip ölü havayı hissediyorum. Greaaaat.

Charlie mikrofonu ağzına götürüyor. "Hayal kurmak onun ailesinde var."

Ona döndüm, gözlerim ateşliydi. Bunu sadece *halka* söylemedi. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Annem *We Are Calloway*'de kafasının içinde kaybolduğu zamanlardan bahsetti. Seks hakkında fanteziler kurduğunu. O bunu biliyor.

Ve eğer Charlie ima ediyorsa-

"Luna'nın canlı bir hayal gücü var. Küçüklüğünden beri uzaylılar ve diğer gezegenlerle ilgili hayaller kuruyor," diyor Charlie masumca, sanki başka bir şey kastetmemiş gibi. "Neden? Ne demek istediğimi sandın?"

Daha fazla telefon yükseltildi. Kayıtta. Tabanca gibi doğrultmuşlar ama hiçbir şey bana zarar veremez. İnternette değil. Ne de gazeteler. Jane ile yaşadıklarımın sonra, kurşun geçirmezim.

Charlie düz bir şekilde bakıyor ama gözlerinin ardında tek gördüğüm *bana doğru geldiği*.

Ben de öyle yapıyorum.

"En azından egoist bir pislik olmak ailemde yok," diyorum ve öfkeli kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

Alçak fısıltılar, gürleyen bir fırtına gibi artar.

"Sanırım o benim üzerimden atlayıp senin üzerine düştü." Charlie geri kaçır.

Aman Tanrım. Balo salonunu hızlıca taradım ve Farrow'u arka tarafta buldum. Kapalı konferans odasının çift kapısına yaslanmıştı. Kollarını gevşekçe kavuşturmuş. İçeride havacı gözlükleri var.

Sakin ol anlamına geldiğini düşündüğüm bir el hareketi yapıyor.

Ayrıca gerçek bir sakız balonu üflüyor.

Onun kayıtsızlığı bir şekilde bana yardımcı oluyor. Nefes alıyorum. Kimsenin bana çabuk sinirlenmemin korkunç olduğunu söylemesine gerek yok. Ben biliyorum. Charlie'nin yanındayken, sanki kibriti o çakıyormuş gibi hissediyorum. Ama bombayı ben yakıyorum ve hep kendimi patlatıyorum.

Jane hafifçe, "Çocuklar, uslu durun," diyerek seyircilerden birkaçının kıkırdamasını sağladı. "Sıradaki soru?"

Üniversite çağındaki kız asıl sorusunu başka bir yöne çevirmiş olmalı ki bana "Charlie'yle birbirinizden nefret ediyor musunuz?" diye sordu.

Moderatör mahcup bir şekilde gülümser ve hat koordinatörü kızın omzuna dokunur. Kız mikrofondan hiç ayrılmıyor.

Bu Q&A'nın kontrolünü kaybediyorlar. Tıpkı bizim kaybettiğimiz gibi.

Charlie dönüp bana bakıyor. "Ne diyorsun, Moffy? Benden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," dedim açıkça.

Charlie seyirciye döner. "Al bakalım."

Buraya Charlie ile 5D satranç oynamaya gelmedim, ama o beni kandırmaya devam ediyor. Konuşmayı bizden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Beckett'la ilişkiniz hakkında konuşmaya ne dersiniz? İkiz olmak nasıl bir şey?"

Charlie bu sorudan nefret eder.

Bana ters ters bakıyor. "Gezegendeki en sevilen insan olmak nasıl bir şey?"

"Ben-"

"Bu kadar alçakgönüllü olma *Maximoff*," diyor Charlie. "Seni seviyorlar." Kalabalığa bakıyor. "Öyle değil mi?" Mikrofonunu kaldırır ve herkes tezahürat yapar, çığlık atar, bağırır.

Moderatörün bakışlarını yakalıyorum ve elindeki not kâğıtlarını karıştırıyor. "Sakin ol," diyor. "Tamam, konuya geri dönelim."

Her şey kontrolden çıktı ve treni rayına nasıl oturtacağımı bilemiyorum, zira treni rayından çıkaran en büyük suçlu benim.

Charlie'yi görmezden gelerek mikrofona sesleniyorum. "Seyircilerden birkaç soru daha alacağız."

Hayal kırıklığına uğramak yerine, hepsi ellerini havaya kaldırır.

Kuzenine yumruk atma.

Bu noktada, bu benim düşük başarı seviyem. Ve ben buna zar zor ulaşıyorum.

FARROW KEENE

KENDİMİ NORMALDE KORKUSUZ OLARAK GÖRÜYORUM.

ama bir kâbus kıcıımı tekmeleyerek beni uyandırdı. Ter içindeyim, ipli pantolonum ve siyah gömleğim vücuduma yapışmış, sessiz tur otobüsünde bir dolabı açıyorum.

Yırtık Yakıt ihtiyacım olan şey ve sürahi rafta yan duruyor. Yapışkanlı bir not ilıştırılmış. Tahminen kimin el yazısıyla: *günde 3 taneden fazla almayın.*

Thatcher'ın gereksiz talimatlarına gözlerimi devirirdim, ama bu onun üzerinde kullanmak bile istemediğim enerjiyi alıyor.

Bir yandan telefonumun kablosunu takarken bir yandan da kapağı çeviriyorum. Kulaklıkları kulağıma takıyorum ve ardından iki hapi avucumda çalkalıyorum. Yağ yakıcı takviye, uyanık kalmak için kolay bir numara olan efedrin ve kafein içeriyor.

Çünkü bu zihin sikişinden sonra uyumaya geri dönmeyeceğim.

Saat 02:42 ve otobüs Kentucky'deki bir kamp alanında yaklaşık üç nokta iki saat daha park halinde kalacak. Hepimiz şoförlerin turun bir sonraki ayağı için şarj olmalarını sağlamak üzere bir mola vermeyi kararlaştırdık.

Ben bir şoförüm ve ranzamı geride bırakıp otobüsün kapılarını açarken ironiyi görebiliyorum. Belli ki uyumuyorum.

Botlarım toprağa vuruyor, ateş çukuru kömürleşmiş ve sönmüş. Dolunay yosunlu kamp alanını aydınlatıyor, görünürde sadece bir karavan daha var. Ağaçlar rüzgârda hışırıyor ve kış esintisi beni serinletiyor.

Bir taşı sürüyorum ve telefonumun müziğini karıştırıyorum. Nine Inch Nails. *Çal.* Baslar kulak zarımda patlıyor ve ilk şarkı otobüsün kapıları gıcırdayarak açılana kadar bitmiyor.

Botumla büyük bir kayayı deviriyorum. Maximoff'un zihinsel ve fiziksel olarak her türlü cehenneme hazırmış gibi yeryüzüne adım atışını izliyorum.

Dudaklarımı kaldırıp kulaklığımı çıkarıyorum.

"Beni şimdiden özledin mi?" Gece gökyüzüne bakıyor. "Tanrım, bağışla beni."

Neredeyse gülecektim. "Dramatik ve bana aşık." Gülümsemem büyüyor ama sonra ciddiyet onun orman yeşillerini sertleştirirken yavaşça kayboluyor.

Kollarını göğsünün üzerinde geriyor. "Soğuk terler içinde uyandın."

Onu itip kakmamaya çalıştım ama aynı ranzada yattık. Tek kişilik bir yatakta. Bacaklarımız iç içe geçmişti. Çenem göğsündeydi. Ben gittiğimde hemen ayağa fırlamamasına daha çok şaşırdım.

"Kötü bir rüya," diyorum ona ve sonra kollarını döndürürken omzunu inceliyorum. İrkilmiyor ya da yüzünü buruşturmuyor. Başta düşündüğümünden daha iyi iyileşmiş. *Güzel*.

Umarım bir daha doktora ihtiyacı olmaz. Çünkü artık babam yok. *Lanet olası pislik*.

"Rüya neydi?" Maximoff kamp alanını geçiyor, sustalısını dalgın dalgın açıp kapatıyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Boğuluyordun." *Ve ben seni kurtaramadım*. Burnumdan sıcak bir nefes çekiyorum ve botumu bir kütük bankına dayıyorum.

Maximoff sustalısını kapatıyor. Metanetle ayakta dururken, bana yine sarsılmaz bir mermer heykeli hatırlatıyor. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onu devirmesine izin vermeyen bir adam. En azından büyük bir mücadele vermeden.

Ve bana "Bu asla olmaz" dediğinde hiç şaşırmadım.

Bunu düşünerek başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Bir zıpkın balığının ata dönüşmesi gibi bir şey asla olmaz. Tabii ki insanlar boğulabilir. Kahretsin, olimpiik yüzücüler bile boğulabilir. Ama bu korkuların içine giremem ya da Maximoff'a bulaşmasına izin veremem.

Bu bir kabustu.

Gerçek değil.

Bakışlarımız güçlü bir kavrayışa kapılıyor. Bırakmadan. "Haklısın," diyorum ona. "Boğulmuyorsun. Çünkü ben varım."

Düşünceli bir şekilde duraklar. "Her iki şekilde de hayatta kalırım." Göğsümden kendi göğsüne doğru eliyle işaret ediyor. "İkimizin arasında, eğitilmiş yüzücü benim."

Gülümsüyorum. "*Mecazi anlamda* boğulmayı kastetmiştim."

Parlıyor. %2 eğleniyor, %98 sinirleniyor. Ben %100 memnunum ve bilinçsizce yaklaşıyoruz. Botlarımız kiri ve yosunu aşındırıyor.

"Hiçbir şeyde kaybetmiyorum," diyor, hâlâ beni ikna etmeye çalışıyor.

Bunu yüksek sesle söylemeyeceğim, ama lanet olsun, katılıyorum - 10 senaryodan 8'ini atlatabilir. Ama başka birine ihtiyaç duyduğu o iki durum için buradayım. Ve olacak da.

Öyle.

O da bunu biliyor, ama benim gibi, bu kelimeler nadiren havada buluşuyor. Ben onunla olabildiğince uzun süre dalga geçmeyi tercih ediyorum, o da benimle mücadele etmeyi.

"Hiçbir şeyde kaybetmiyorsun," diye sözlerini tekrarlıyorum ve ardından "Bir MMA maçında bana bir dakikadan kısa sürede yenilirsin," diyorum.

"Yoksa ben
kazanırdım," diye karşı
çıkıyor. Çok
gülüyorum.

"Çok ciddiym." Sustalısını cebine koydu, bir kol boyu kadar uzakta durdu. "Bakalım kim daha iyi."

İki saniyeden kısa sürede onu sırt üstü yatıracağım. "Biri sana öğretti mi? Çünkü ben öğretmediğimi biliyorum."

"Biraz araştırma yaptım."

Gülümsemem yüzümü acıtıyor. "Yani Google'da *MMA hareketlerini* mi araştırdın?" Ters ters bakıyor. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Bir nefes çekiyorum. "Vay canına, gerçekten üstünde olmamı istiyor olmalısın."

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını yalıyor. "Belki *ben de senin* üstüne çıkarım." Bana ileriye doğru işaret ediyor.

Rüzgar düdükleri. Burada paparazzi yok. Bizi takip eden tek kameraman Chicago'da izimizi kaybettirdi. Geri kalanlar ailesini çekmek için Philly'de kaldılar.

Bu gayriresmi maç sadece bizim için, ama yumruğum onun yüzüne vurmuyor. Yumruk, kroşe, aparkat ya da tekme atmama konusunda hemen anlaştık. Daha çok güreş ve boğuşmaya bırakıyoruz.

Birbirimizin etrafında dönüyoruz ve sonra bir mermi gibi yaklaşıyor. Sağ ayağımı altımdan çekerken göğsümü iterek kucaklayıp yere düşürmeye çalışıyor. İçeriden çelme yememek için manevra yapıyorum, sonra öne çıkıp diz çöküyorum. Ve ellerimi hızla bacaklarının arkasına atıp çekiyorum.

Dengesi kayboldu, sırtı toprağa çarptı. "Lanet olsun." Nefesi

dışarı çıktı. Gülümsüyorum. "Çift bacakla indirme," ona temel hareketi söylüyorum.

"Tekrar deneyeyim." Kendini toparladı ve ben de ayağa kalktım. İkinci kez indirmeye çalıştığımda, menzil dışında çömeldi ve ağırlığını

vücudumun üst kısmına.

Lanet olsun. Gücünü kullanırken kasları oyuluyor. Dişlerimi sıkıyorum ve tutuştan kurtuluyorum. Arkasına geçiyorum, sonra tekrar birbirimizin etrafında dönüyoruz.

"Bunu YouTube'dan öğrendim," diyor bana.

Gülümsüyorum. "Tamam, ukala." Kardeşlerinin onun denediği her şeyde ortalamadan daha iyi olduğunu söylediklerini hatırlıyorum. Maximoff'un bana ayak uydurmaya çalışması ve bunu başarması son derece çekici.

Ama ona yumuşak davranmayacağım. Bir dahaki sefere, ona içeriden çelme takacağım ve vücudu yere düşecek. Toprağa geri dönüyor.

Yerde boğuşuyoruz. Birbirimize dolandık, bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolandı. Kaslar alev alev, ter içinde. Çamur ve yosun içinde ters dönüyoruz, tenimiz ve giysilerimiz kirleniyor. Daha ileri bir hamle yapmaya çalıştığında her seferinde gülümsüyorum. Arkadan boğmayı bile denedi ama başaramadı.

Benden iki kat fazla enerji harcadığı için çok yorulmuştu. Benden bir gard pası aldıktan sonra avantajı ele geçirdim ve onun üstüne çıktım. Dizlerim belinin iki yanına dayanmış, Maximoff'un üzerine çıkmıştım. Avucumu yüzüne dayadım.

Ve dünya durgun görünüyor.

Göğsü çöküyor, altımda ağır ağır nefes alıyor ve ben de biraz nefes alıyorum. Sakinliğin, sessizliğin içinde gözlerimiz hiç ayrılmıyor. Kir elmacık kemiklerini ve çenesini çiziyor ve eminim benimkiler de benzer.

Bu adama derin derin bakıyorum ve neden uyanık olduğumu, onun neden burada olduğunu hatırlıyorum. Ona yatağına dönmesini söyleyebilirdim ama yapmadım. Birlikte delicesine zaman geçiriyoruz ama Maximoff'un yanındayken tek istediğim onun bana daha da yaklaşması ve bir *dakika, bir saat daha diye* düşünüyorum.

Sonra o dakikalar günlere, saatler haftalara dönüşüyor ve ben gözümü bile kırpmadan tüketiliyorum. Kanca, çizgi ve platin. Beni ele geçirdi.

Maximoff ensemini kavırıyor. Gözleri konuşabilseydi, "*Öp beni, lanet olası öp beni*" diye fısıldardı.

Başımı aşağı indirmeye çalışmadan önce çenesini kavırıyorum ve öne doğru eğiliyorum.

Nefeslerimiz kesiliyor ama güreşmekten değil.

Ağzım yavaşça onunkini sıyrıyor, alaycı bir şekilde yaklaşıyor ve göğsü istekli bir nefesle genişliyor. *Sikeyim.* İki elimle yüzünü tutuyorum ve ikimiz de kısa mesafeyi kapatıyoruz.

Dudaklarımız sıcak bir güçle buluşuyor ve içimdeki her şey patlıyor.

Becerikli dili ağzımı parçalıyor ve öpücüğü daha da derinleştirirken ona daha fazla ağırlık veriyorum. Sanki ruhumun merkezine ulaşıyor.

Ve sonra beş notalı bir *zil sesi* hayatımın en sinematik anını böldü.

"Kahretsin," diye küfrediyorum ve doğruluyorum ama hâlâ ona sarılıyorum.

"O da neydi?" diye sertçe nefes alıyor ve dirseklerinin üzerinde doğruluyor.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Bu sesi bildirimler için ayarladım." Özellikle @maximoffdeadhale hesabı için.

Maximoff beni hâlâ üzerinde hissediyormuş gibi dudaklarını ovuşturuyor ve telefonumun kilidini açıp Instagram'ı açmamı izliyor.

İki yeni fotoğrafa kaşlarımı çatıyorum. Zihinsel olarak, fotoşopla yapılmış vahşeti bir kenara itiyorum ve mekânlara odaklanıyorum. İlk resim açıkça Nashville'de geçiyor, arkada bir tabela var ve ikinci şehir manzarası bana tanıdık geliyor.

Boston'a.

Boğazımda bir taş düğümleniyor ve kaslarım geriliyor. Nashville ve Boston sonraki iki turne durağı. Ve ikisi de henüz kamuoyuna duyurulmadı.

Bu artık bir tesadüf olamaz ve eğer Omega'yı uyandırırsam, eminim hepsi aynı şeyi söyleyecektir.

"Ne oldu?" Maximoff sorar.

Çenem titriyor. "Bir sapığın var."

Korkmuyor. "Resmi olarak mı?"

"Resmi olarak. Bu hesabı kim yönetiyorsa turdan kamuoyundan önce haberdar oluyor." Ailelere, güvenliğe ya da mürettebata yakın biri ve eğer bu tür içeriden bilgilere sahiplerse, başka nelere erişimleri olduğunu merak ediyorum.

FARROW KEENE

"Sana bunu bir kez soracağım." Thatcher Noel arifesinde benimle yüzleşiyor. Bizi Atlanta'ya götüren Oscar hariç, SFO'daki herkes ikinci salonda inzivaya çekilmişti. Toplantı için değil.

Ders vermek ya da anlamsız bir
kavga için değil. Hepimiz
soyunuyoruz.

Ateşli Noel Baba İç Çamaşırı Yarışması için. Müşterilerimiz jüri üyeleri, ilk salonda bizi bekliyorlar. Şapkadan rastgele iç çamaşırı stilleri seçtik. Uysaldan neredeyse çıplak olana kadar. Akara bu geceyi "sakin" ve "eğlenceli" olarak adlandırdı ama herkes Thatcher'ın ikisinden de anlamadığını unuttu.

Siyah gömleğimi başımdan çıkarırken göz devirmemi bastırmaya çalışıyorum. "Tamam, bana sor," diyorum. Çok renkli ampuller bir tatil cıngılıının ritmiyle yanıp sönüyor ve otobüsün her tarafına daha fazla ışık diziliyor.

Thatcher kömür rengi gömleğinin düğmelerini açıyor. "Jane ve Maximoff'a sapıktan bahsettin mi?"

Ağzımda acı bir tatla kemerimi çözüyorum. *Öfkeyi* hak eden yüzlerce başka konu sayabilirim ve müvekkilimi ve müvekkilini döngüde tutmak bunlardan biri değil.

Akara, Quinn ve Donnelly etrafımızda soyunuyor, dinliyor ve bir bok fırtınasının oluşmasını izliyorlar. Akara'nın kızgın olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Kaslı tişörtünü yumruk yaparken gözleri beni delip geçiyor.

"Evet, onlara söyledim," diyorum kolayca. "Sanırım konuşmalarına kulak misafiri olmuşsunuzdur."

"Ben yaptım." Sesi sertti. "*Kurallar var* Farrow. Maximoff'un zihinsel sağlığını koruyan kurallar-"

"Bu saçmalığa karşı duyarsızlaştı," diye sözünü kestim. "Onu bilgilendirmek daha faydalı-"

"Hayır değil," diye karşılık verir Thatcher. "O olmadan da istihbarat toplayabiliriz. Onun ilişkileri ve hayatı hakkında her şeyi biliyoruz. Onun bize verip de bizim öğrenemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

Bu gerçek beni çok rahatsız ediyor. Onunla konuşmadan ya da izin istemeden geçmişini tüketebilirim ve bu asla yapmak istediğim şey değil. Daha az istilacı bir yolu tercih ederim.

Kollarımı uzatıyorum. "Ona gerçeği söyledim. Pişman değilim. Bunu değiştirmezdim ve eğer farklı bir şey arıyorsan, sana yardımcı olamam." Çılgınca şeyleri gizli tutma kuralını anlıyorum.

Lily müvekkilimken bu kurala uyuyordum. O ve Xander gibi çocuklar için de geçerli. Endişe duyabilecek herkes için.

Ama Maximoff karanlıkta kalmaktan nefret eder ve ben de ona her tweet'i, her saçma internet paylaşımını anlatmıyorum. Bu gerçek bir tehditti ve su kanatlarına ihtiyacı olan son kişi o.

Thatcher öne çıkar. "Kurallar hakkında ne düşündüğünüz umurumda değil. Kuralların var olmasının bir nedeni var ve Cleveland'da da söylediğim gibi, çiğnediğiniz her kuralın bir sonucu olacaktır."

Bana "Maaşından kesinti yapıyoruz" diyen Akara'ya bakıyorum. Her ihlal için bin dolar para cezası alacaksın." Bana saçma sapan bir bakış attı. "Az önce çiğnediğin kuraldan başlayarak."

Yani, az önce bir binlik kaybettim. Gerginim.

Kuralların dışına çıktığım tüm zamanları hesaplarsam, bedavaya çalıştığım noktaya kadar para cezasına çarptırılabilirim. Ya da daha kötüsü, onlara kazandığımdan daha fazla para borçlu olabilirim.

Şanslı bir şekilde büyüdüm. Babam Yale'deki lisans ve tıp fakültesi masraflarımı karşıladı ama benim bir vakıf fonum yok. Onun parası onun parasıdır ve kariyerimi değiştirdiğinden beri tek kuruş kabul etmedim. Maaşım tamamen güvenlik işinden geliyor.

Şu anda sahip olduğumdan daha azıyla yaşayabilirim. Hales, Cobalt ve Meadows güvenliğin konutunu ödüyor. Arabam yok ve motosikletimin parasını çoktan ödedim. Sadece harcama konusunda dikkatli olmam gerekiyor. Çünkü bu işi nasıl yaptığımı değiştirmeyeceğim.

"Peki," dedim. *Mutlu Noeller bana.*

Thatcher düğmelerini iliklerken, "Sorun bu değil," diyor.

Quinn ve Donnelly iç çamaşırlarına kadar soyunur ve birbirlerine nefeslerinin altında bir şeyler mırıldanırlar. Bu spot ışığı altında olmadıkları için minnettar görünüyorlar.

"Ceza olarak bir dizi fiziksel aktivite yapmanız istenecek." Thatcher başıyla beni işaret etti. "Şimdi yere yat ve bana elli sınav çek." Adam ciddi.

Gözümü kırpmadım. "Hayır."

Thatcher şimdi yüzümden bir metre uzakta. Yükseliyor, dik dik bakıyor. "Bu pazarlığa açık değil."

Bu saçmalık. "Ben yeşil bir koruma değilim. Bedelini ödedim ve bana her kızdığında dizlerimin üzerine çökmeyeceğim. *Hayır, teşekkürler.*" Aramıza mesafe koymak için kanepeye oturuyorum ve botlarımı çözüyorum.

Öfkeden kuduruyor.

Maaş kesintisini kabul ettiğimden beri Akara daha rahat. Boxer-şortuna kadar indi ve yarışmanın iç çamaşırları için alışveriş çantasını karıştırıyor.

Thatcher tıraşsız çenesini kaşıyor, bakışları üzerimde daralıyor. "Doktorlar sana bir şey yapmanı söylediğinde, onlara söylediğin bu muydu, *hayır mı?*"

Bağcıklarımı sertçe çekiyorum. Gördün mü, otoriteyi dinlerim. Akara gibi otoritelere saygı duyarım ama Thatcher bana saldırdıkça ona olan saygımı kaybettim. Bu kişisel kan davası artık eskidi.

"Hastaları görmene izin verdiler mi?" diye soruyor, "Yoksa onlar için de bir sorumluluk muydun?"

Ters ters bakıyorum. Rotasyon yapmakla övünerek nefesimi boşa harcamıyorum. Hastanede personel eksikliği olduğunda, bazı uzman doktorlar bana daha çok stajyer gibi davrandı. Bir değer gibi. Çünkü içgüdülerimi dinlemekten korkmuyordum. İşimi biliyordum.

Çabuk düşündüm ve ders kitaplarına her şeyi bilen, her şeyin sonu gibi davranmadım.

Ve şu anda tam olarak böyleyim.

İşte.

Bir botu tekmeledim. "Eğer bir yük olduğumu düşünüyorsanız, o zaman beni kovun." "Kovmalıydım," diyor Thatcher soğuk bir şekilde. "Ve ben hâlâ-" "Hayır," diye araya giriyor Akara. "Farrow'a ihtiyacımız var."

Quinn güçlü bir şekilde başını sallıyor. Bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Donnelly ağzını açtı ama bakışlarımı yakaladı ve "*yapma*" dedi. O bir Kuvvet'in lideri değil ve araya girdiği için ona bağıracaklar. Donnelly'nin umurunda bile değil. "Farrow'u kovarsan, ben de giderim."

Yaltaklanıyorum. "Dostum, bundan daha akıllı ol."

"Sen ölürsen, ben de ölürüm-"

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi kısıtıyorum.

Akara en sert sesiyle Donnelly'ye "Sen karışma," der ve Thatcher'a "Farrow'a ihtiyacımız var," diye tekrarlar.

Thatcher bir kez başını sallıyor ama hiçbir zaman bir müşterinin güvenliğini gerçekten tehlikeye atacak bir hata yapmadığımı biliyor. Sadece statükodan farklı şeyler yaptım. Ve bu onu tedirgin ediyor.

"Benden ne istiyorsun lan?" Ona soruyorum ve son botumu tekmeliyorum.

"Kendinizi bu mesleğe adayın."

Bir takipçiyi izlemeye çalışırken günde iki saat uyuyorum. Nashville ve Boston da dahil olmak üzere son dört turne durağını, sadece ortaya çıkıp Maximoff'a saldırımları ihtimaline karşı kongre alanını güvence altına alarak geçirdim.

Ve daha da kötüsü, şüpheli listesine kendi babamı da ekledim. Çünkü ailelere erişimi var. Güvenliğe. Bir sonraki buluşma ve selamlaşma duraklarını biliyor.

Ve erkek arkadaşımı taciz edebileceğini düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Thatcher'ın kararlı olmadığını söylemesi yüzüme bir tokat gibi çarptı ama neden umursamadığımı düşündüğünü bilmek istiyorum. Özellikle de yaptıklarım umursadığımı gösterirken.

Derin bir kaş çatmayla ayağa kalktım. "Neden kendimi adamadığımı söyle."

"Başından beri," diyor Thatcher sert bir şekilde, "bir ayağın içeride, bir ayağın dışarıda. Her an hastaneye gitmek için ayrılabilirsin. Eğer yapmak istediğin bu değilse *git*. Git."

"Hey," diye tersliyor Akara. "O kalıyor."

Burnum tekrar alevlendi. Bu kariyeri seçtiğim için babamla soğuk bir savaş içindeydim. Burada durarak nesiller boyu sürecektir bir mirasa karşı savaşıyorum. Ama bunu göremiyorsa, o zaman güvenlik konusunda ciddi olduğumu kanıtlamanın tek bir yolu var. Takım, bu iş, bu yaşam tarzı, müvekkilim.

Benim için önemli.

Thatcher'a ne kadar katlanamam da şınav pozisyonuna geçiyorum ve "Hiçbir yere gitmiyorum" diyorum.

MAXIMOFF HALE

"YARGILAMA PARAMETRELERİ NELERDİR?" Sulli kendi kendine mırıldanıyor ve dişleriyle bir kalemin kapağını açıyor, kucağında boş bir kağıt var.

Jane'in ren geyiği tulumunun fermuarını çekiyorum.

"Mersi," diye gülümsüyor ve Beckett'ın önünde yere çöküyor. İlk salondaki iki gri kanepeden birine oturabilirdi ama Beckett bir dikiş seti açtı. Jane'in başlığına boynuz takmayı planlıyor.

Aynı tulumu giyen Sulli'ninkini çoktan dikti. Şimdi karşı kanepede bağdaş kurmuş oturuyor. Derin düşüncelere dalmış.

Dudaklarım kalkmaya başladı.

Bu bizim ailelerimizden uzakta geçirdiğimiz ilk Noel arifesi. Garip ama fena değil. Beckett ve ben çirkin tatil tişörtleri, kışlık bereler ve kamp çorapları giyiyoruz. Otobüsü Noel ışıkları, baston şekerler ve plastik süslerle süsledik. Zencefilli kurabiyeler aldık ve Janie'nin favorisi olan eggnog yaptık ve şimdi hava çok neşeli.

Gerginlik yok.

Belki de Charlie bu gece katılmayı reddettiği içindir. Ranzasına kapandı.

Katılmak isteyip istemediğini soracaktım ama Beckett beni durdurdu. Charlie'nin bu daveti bir zeytin dalı olarak görmeyeceğini söyledi. Charlie'nin zihninde *iyi olmaman kendini beğenmiş*, aşırı kahraman, lanet olası gösterişli ve gösterişli olmakla eşdeğer olduğunu öğrendim, sanki *Güzel ve Çirkin*'deki Gaston'muşum gibi.

Beckett, "Bırak kendi işini yapsın." dedi.

Bana uyar.

Herkese birer bardak eggnog dağıtıyorum ve Sulli'nin omzuna dokunarak yüzünü kâğıttan çıkarmasını sağlıyorum.

"Oh, lanet olsun." Kupayı kaplıyor. "Teşekkürler."

Yanına oturdum. "Kim daha iyi görünüyorsa ona oy verin." *Farrow*, zihnim cevap olarak ağzından kaçırıyor. Yemin ederim beynim adamın tapınaklarını yapmaktan korkutucu bir adım uzakta. Ki bu hiç hoş değil.

Hiç hoş değil.

Ve ağzım yukarı kalkmak istiyor ama *bunu* kontrol edebilirim. Gülümsemiyorum. Koridora doğru bir bakış atıyorum. İkinci salonun kapısı hâlâ kapalı.

Otobüsün ön tarafı SFO olmadan sessiz. Ama Oscar direksiyonun arkasında ve görüş alanında. Thatcher'ın kardeşinin gönderdiği pizzaları yiyor.

"Yine de *en iyisi olarak* kabul edilen nedir?" Sulli kaleminin ucunu ısıyor. Beckett bir iğneye iplik geçiriyor. "Buna *sıcak Noel Baba* denir."

Jane başını sallar. "En ateşli Noel Baba kazanmalı."

"Pekâlâ." Sulli bir kenara not alır ve yumurtalı içkisini yudumlamaya gider. Duraksayıp bana bakıyor. "Alkol benimkinde, değil mi?"

"Evet." Ayık olup olmaması gerektiği konusunda ahlaki bir otorite olamam. İlk birasından nefret etti ama çivili eggnog'u denemek istiyor. Ben de ona bir bardak hazırladım. Oscar'inki ve benimki sadece alkolsüz içecekler.

"Kategoriler var mı?" Sulli eggnog'undan küçük bir yudum aldıktan sonra soruyor. "Birden ona kadar mı puan veriyoruz? Kesintiler var mı?"

"Geçerli sorular," diyor Jane. "İki kategori yapalım: pist ve kısa bir soru-cevaba nasıl yanıt verdikleri."

Oscar bize bakmak için boynunu büküyor. "Eğer kazanamazsam, ortada bir komplo var ve hepiniz korumalarınıza ayrıcalıklı muamele yaptınız demektir."

"O haklı," diyor Jane, "tarafsız olmaya çalışmalıyız."

Herkes *bana* bakıyor. Yüzümü buruşturuyorum. "Farrow'a yüksek puan veriyorsam, bunun birlikte olmamızla hiçbir ilgisi yok."

Jane bir yudum eggnog içerken gülümsüyor. "Sanırım sadece senin sözüne güvenmek zorundayız."

Beckett boynuzlarını takmayı bitirir ve başlığını kaldırır. Bir *merci* ile yanaklarından öpüyor ve sonra ayak bileklerini çaprazlayarak yanına oturuyor.

Sulli, "Onlara skorlamadan bahsetmeliyiz," diyor ve ardından "Kitler!" diye bağırıyor.

Koridorun sonundaki kapı çatırdayarak açıldı. "Evet?!" Akara seslenir ve puanlama sistemini açıklar.

Donnelly kafasını uzatıyor, ağzında bir sırıtma beliriyor. "Bizi en çok kimin becerilebilir olduğuna göre 1'den 10'a kadar derecelendirmelisin."

İkinci salona geri çekilir. Thatcher, "*Paul*," diye azarlar.

"Kahretsin," der Quinn görüş alanının dışında, "*Paul*'ü var."

Kapı kapanıyor.

Jane nefes nefese kalıyor ve ben en iyi arkadaşıma odaklanıyorum. Bir eliyle telefonunu tutuyor. "Eliot bana tüm kedilerin bir videosunu gönderdi." Oynat tuşuna basıyor ve bizim de izlememiz için ekrana açıyor.

Kedi yavruları ve kediler evin etrafında yarışıyor. Viktorya döneminden kalma koltuğun altından fırlıyor ve sallanan sandalyenin üzerinde zıplıyorlar. Kamera şöminenin etrafında zıplayan gri bir kediye yaklaşıyor.

Eliot'ın sesi hoparlörden yükseliyor. "*Licorice*, şimdi kedi yürüyüşünü yap. Kedi yürüyüşü yap!" Tekno müziği katmerledi.

Hepimiz gülüyoruz ve Jane gözlerinin kenarlarını siliyor. Kameranın dönüp Eliot'la yüzleşmesini izliyoruz.

Kare çenesi, şirin çocuk saç kesimi ve en uzun ikinci Kobalt olarak bir yaz filmi Süpermen'i oynayabilirdi ama dudaklarında her zaman şeytani bir sırıtış vardı. Mavi gözlerinin ardında fesatlık parıldıyor.

Eliot Alice Cobalt'ı *tiyatro kralı* olarak tanıyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla, William Shakespeare'den Arthur Miller ve Tennessee Williams'a kadar yerel oyunlarda rol aldı ve önümüzdeki iki yıl için bir tiyatro şirketiyle anlaştı bile. Sık sık kendini filme alıyor ve bir lamba ya da diş fırçası hakkında esprili soliloquies yayınlıyor ve ıssız ve vahşi olmaktan korkmuyor.

Onu kaos içinde büyüyen 18 yaşındaki tutkulu kuzenim olarak tanıyorum. Onunla yemekteysem, 10 defadan 9'unda bir peçeteyi ateşe verir. Hikayeleri sever ama okumakta zorlanır. Sokak tabelalarını ya da restoran menülerini anlamlandıramaz. Tek bir cümleyi bile zar zor ayırabilir. Jane'den, kardeşlerinden ve benden yüksek sesle kitap okumamızı isterdi. Yatak odasında ciltli kitaplar yığılı ve eğlenmek için sesli bir uygulama kullanarak oyunlar yazıyor. Disleksik ve birkaç kelimeyle seyirciyi ağlatabilen çok zeki, duygulu bir aktör.

Adil Uyarı: Getirdiği tüm kargaşaya rağmen bu adamı seviyorum ve onunla uğraşırsanız karnınıza bir kılıç saplarım.

Eliot videoda "Siz bunu aldığınızda," diyor, "göl evindeyim. Noel arifesi ve hepiniz beni terk ettiniz, bu da korkunç bir şekilde buradaki en yaşlı kişi olduğum anlamına geliyor. Moffy, eğer izliyorsan, bu sorumluluktan hoşlanmıyorum. Geri gel, *kurtar beni*," diyor dramatik bir

şekilde. "Hepinizden nefret ediyorum,

ama hepinizi seviyorum. Ah o trajedi." Sırıttıyor ve patiska bir kedi yavrusunu kameraya doğru kaldırıp *veda etmek için* patisini sallıyor. "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın." Video kararır.

Sessizlik sürüyor, hepimiz ailemizi özlüyoruz. Sulli daha üzgün ve evini özlemiş bir şekilde uzaklara bakarken Jane ve ben *hasar kontrol* bakışları atıyoruz.

Janie telefonunu kapatıp ayağa kalkar. "Artık ev videosu yok. Bu gecenin tadını çıkaralım."

Sulli'ye geniş omuzlarından sarılıyorum. "Unutma, bir maceradayız."

Beckett yükseltir onun kupa için onun Dudaklar. "Bu şunları içerir yarı çıplak korumalar. Her zaman görmek istediğin şey, Sulli."

Ona bir yastık fırlatıyor. "Çok komik." Adam gülüyor.

Ama gülümsüyor. "Annemi, babamı, kız kardeşimi ve diğer herkesi çok özlediğimi biliyorum ama korumalarımızla bir arada olmamız hoşuma gidiyor... Bu harika."

Jane bir poşetin fermuarını açıyor. "Ve çikolatalı kurabiyeler var." Üç kurabiye dağıtır ve Beckett hariç herkes kabul eder.

İç çamaşırı yarışması için bir tatil çalma listesi seçer. Darlene Love'dan "Christmas" çalıyor.

Kurabiyedeki kakao çok güçlü. Yumruğuma öksürüyorum ve yumurta likörünü yudumluyorum. Tanrım.

"Biz hazırız!" Akara aralık kapıdan sesleniyor.

Jane bir şeker kamışını mikrofon gibi kullanarak Beckett'ın telefonuna doğru eğiliyor ve Beckett'ın sadece bizim için çektiği görüntüleri kaydediyor. "Ben sunucunuz ve dört jüri üyesinden biri olan *Jane Kitten*." Kırpiklerini kırıştırıyor. "Ateşli, Ateşli, *Ateşli Noel* Baba İç Çamaşırı Yarışması'nda Güvenlik Gücü Omega'nın korumaları yer alıyor. Bu Noel arifesinde en büyük ödülü kim kazanacak? Bir bakalım. Alfabetik sıraya göre, Akara Kitsuwon."

Akara ikinci salondan kayarak çıkar. Gömleksiz, kasları kesilmiş ve ateş motoru kırmızısı boxer-şortu kalçalarını sarıyor. Koridor boyunca bize doğru yürüyor ve Sulli ıslık çalarak onu çağırıyor.

Güzellik yarışması dalgalarıyla alay ediyor.

Jane anında biyografisini anlatırken gülümsüyorum, "Bir Muay Thai profesyoneli olan bu iri yarı koruma bu Aralık ayında yirmi altı yaşına girdi ve *olağanüstü* Studio 9 spor salonunun sahibi. O, otoriter bir patron ve dost canlısı bir arkadaş."

Akara elini kalbine götürür. Cezve tezgâhının önünde durur ve Beckett ona bir baston şeker atar.

"Akara," diyor Jane, "bu Noel'de en çok ne istiyorsun?"

Şeker kamışını ağzına götürerek, "Dünya barışı" der.

Alkışlıyoruz ve Sulli *pist* ve *soru* kategorilerinde şimdiden 10 puan aldı. Bir de önyargılı olacağımı söylediler. Oscar üstünü değiştirebilsin diye Akara sürüşü devralıyor.

"Sıradaki," diye anlatıyor Jane, Donnelly ortaya çıkarken, aynı kırmızı renk iç çamaşır. Farklı tarz.

Bu kez üzerinde boxer-brief'e benzeyen ama kalçadan daha yüksek kesimli bir şort var. Elastik banttan daha önce hiç görmediğim bir dövme görünüyor, kuyruğundan ateş çıkaran bir akrep.

Bize ve görünmez izleyicilere öpücükler gönderiyor.

"Donnelly, Paul Donnelly," diyor Jane, "yirmi altı yaşında bir Leo ve eski bir dövmeci. İrlandalı bir aileden geliyor ve karma dövüş sanatlarında nasıl ciddi kış tekmeleyeceğini biliyor."

Donnelly sonunda dönüyor ve sonra eğiliyor.

Bilinçaltımda bu boktan kurabiyeleri yiyorum. Üçüncüyü bitiriyorum ve Sulli'nin daha fazla almak için poşeti kapacak kadar beğenmesine şaşıyorum.

Jane doğruldu. "Donnelly, seni en iyi hangi kelime tanımlar?"

"Susamış."

Beckett gülmekten kırılıyor ve Donnelly kameraya bir öpücük gönderiyor. Sonra kabine oturup bir sonraki korumayı bekliyor.

Korumam.

Jane, "Farrow Redford Keene," diye tam adını söyler ve Farrow rahat bir özgüvenle dışarı çıkar. Sadece kırmızı *külot* giyiyor. Kesimi kalça kaslarını ve yontulmuş belini ortaya çıkarıyor - Tanrım, paketi... iç çamaşır onu zar zor tutuyor.

Ve *birçok* dövmesi tam teşhirde. Köprücük kemiklerinin yanında simetrik duran iki korsan gemisinin direğinde kan kırmızısı kırlangıçlar uçuyor. İkisinin arasında, göğüs kafesine bir kafatasının yarısı işlenmiş. Bileğinde bir mum yanıyor, duman ön kolundan ve pazısından yükselerek omzundaki başka bir kafatası ve çapraz kemikleri sarıyor.

Dahası da var. Renkli kuşlar dışında hepsi siyah ve gri. Hepsi çarpıcı.

Vücudu bir sanat eseri ve o da bunun farkında.

Yukarı bak.

Başımı kaldırıp bakmam gerekiyor ve gözlerim gözlerine çarptığı anda o çok bilmiş gülümsemesini takınıyor. Kaşlarıyla birlikte halteri de kalkıyor. Kesinlikle onu incelediğimi fark etti.

Kağıdıma kocaman bir *sıfır* karalıyorum ve ona gösteriyorum.

Gözlerini deviriyor, gülümsemesi bu lanet dünyanın dışında.

Jane anlatıyor: "Yirmi yedi yaşında, Omega'daki en yaşlı ikinci koruma. Başına buyruk ve Koç burcu olan Farrow, lezzetli bir yumurtalı ve pastırmalı sandviç yapabilir."

Beckett Jane'e *suratını asar*.

Jane kardeşine seslenir. "Tıbbi açıdan en bilgili ve aynı zamanda profesyonel olarak MMA eğitimi almış kişi o. Farrow," diyor durup Donnelly'den bir baston şeker alırken, "en sevdiğin ünlü kim?"

Baston şekere konuşuyor. "Maximoff Hale hariç herkes."

Tanrım, gülümsüyorum. Bende ciddi bir sorun var. "Boo," diyor Sulli.

Farrow'a "İki sıfır var," dedim.

Dudakları titriyor. "Sanırım iki *mükemmel onluk* demek istedin." Kabine oturuyor ve dövme parmakları beyaz saçlarını kirpiklerinin arasından şehvetli bir şekilde itiyor. *Hay sikeyim*.

"Hayır." Dudaklarımı yaladım. "*Sıfır* artı *sıfır* demek istedim. Bu da eşittir bir sürü hiç."

"Ve şuna bak," diye genişçe gülümsüyor, "dürüstlük liyakat rozetin gitti." Ürkmekten biraz daha farklı bir tepki verirdim ama başım ve midem tuhaf hissediyor. Baş dönmesi gibi mi? Henüz bilmiyorum. Bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum ama

Yüz hatlarımı inceliyordu.

"Oscar Oliveira," diye anons ediyor Jane.

Kırmızı ipek boxer'larıyla ortaya çıkıyor ve altın sarısı tenini bebek yağıyla yağlıyor, karın kasları daha parlak ve belirgin.

"Hileci," Donnelly yuhalıyor.

Oscar koridorda kasıla kasıla yürüyor. "Asla kazanamayacaktın, Donnelly."

Eggnog'umu yudumluyorum. Tadının kötü olup olmadığını anlayamıyorum. Sulli'ye doğru bardağı mı verdim? Verdim... Alkol içmiyorum. *İçmiyorum*.

Değil mi?

"...otuz yaşında bir Boğa," diye anlatıyor Jane, "ve Yale mezunu, bu eski profesyonel boksör atıştırma molalarını seviyor ve onu pek fazla şey şaşırtmıyor. Bu adamı hiçbir şey hazırlıksız yakalayamaz."

Oscar durur ve bir pazısını esnetir.

"Oscar," diyor Jane, "eğer bir şeker çubuğu olsaydın, hangi şeker çubuğu olurdu?"

"Snickers. Bensiz kendinde değilsin."

Kahkahalar ve Donnelly masaya vuruyor. Kupama bakıyorum, krem si sıvıya sabitlenmişim. Kafamda yüksek alarmda *alkol çanları çalıyor*.

Kuru boğazıma bir yumru oturuyor.

"Maximoff."

"Ne?" Başım dönüyor-Farrow *hemen* yanımda. Kanepede. Aman Tanrım. Buraya geldiğini bile görmedim. Çok uzağa gitmesi gerekmiyordu ama... Aptalca şeylere takılıyorum. Gerçekliğimden kaçıyorum. *Alkol içtim*.

Kaskatı kesildim.

"Sorun ne?" diye fısıldıyor.

"Quinn Oliveira," diye anons ediyor Jane ve bir anlığına dikkatimi çekiyor.

Vay anasını. Gözlerim açıldı. Quinn sadece kırmızı bir *kurdele* takıyor. Hediye paketlemek için kullanılan plastiklerden ama paketini kaplayacak kadar büyük. Düşmesin diye yayı tutuyor.

En kötü stili çizmiş olmalı.

Sulli'nin çenesi çözülür.

"Fuuuck."

Quinn gülüyor ve diğerlerinden daha sert yürüyor. Farrow ve ben aynı anda gözlerimizi ondan ayırıyoruz. Başım dönüyor.

Farrow'a kupamı uzattım. "Bunu yudumla."

"En genç koruma sevimli bir İkizler burcu ve vejetaryen," diye anlatıyor Jane. "Brezilyalı-Amerikalı, eski bir profesyonel boksör ve Oscar'ın küçük kardeşi. Bu aygırı eve, ailenize götürmek isteyeceksiniz."

Oscar ve Donnelly alkışlar ve Akara direksiyona vurur.

Farrow yumurta liköründen büyük bir yudum alır. "Tadı güzel."

"Ne?" *Olamaz*. Tekrar yudumlamasını işaret ediyorum.

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. Kafam çok karışık ve Farrow'un bu bilmeceyi, gizemi, her ne haltla uğraşıyorsam onu çözmesine ihtiyacım var çünkü cevabı göremiyorum.

"Quinn," diyor Jane, "Omega'daki hangi koruma sana en çok ilham veriyor?"

Şeker kamışını kaldırıyor. "Akara Kitsuwon."

Akara sürücü koltuğundan el sallayarak teşekkür ediyor. Oscar alkışlar. "Benim küçük kardeşim, bir yalaka."

Quinn sinirli bir şekilde iç çeker ve sonunda Jane'in yanına oturur.

Farrow eggnog'u yudumlar ve "Seninle şakalaşiyor Oliveira" der.

"Bunu aştım," diye mırıldanıyor Quinn.

Jane boğazını temizler. "Ve son olarak, Thatcher Moretti var."

Farrow üçüncü bir yudum alır. "Alkollü değil."

Arkama yaslandım. Bu haberle rahatlamaya çalışıyorum ama yine de kendimi tuhaf hissediyorum. Beremi çıkarıp eşofmanımı çekiştiriyorum, sıcaktan kavruluyorum.

Oscar ısıklık çalar.

Başımı çevirdim. Thatcher 1.80'lik tuğla bir duvar gibi yürüyordu. *jockstrap*. Kumaş aletini kavlıyor. Hayal gücüne hiçbir şey kalmamış.

"Um," diye düşündü Jane, "Thatcher... Moretti yirmi yedi yaşında... ve oldukça uzun boylu."

"Son," diyor Farrow.

"Hayır," diye karşı çıkar Jane, ama Thatcher çoktan tezgâhın önünde durmuştur. "Merde," diye mırıldanıyor. "Thatcher, bir adada mahsur kalsan yanına ne alırdın?"

"Bir bıçak."

Farrow gözlerini deviriyor.

"Etrafında dön, Moretti," diyor Oscar.

Thatcher tereddüt eder, ama sonra çıplak kıcını çerçeveleyen elastik bantlarla döner. Sulli ve Jane alkışlıyor, çocuklar da golf alkışı yapıyor. Farrow hariç, onun umurunda bile değildir.

Kuzenlerim puanlarını işaretlemeye başlıyor ve Thatcher sürücü koltuğuna geçerek Akara'nın salona dönmesine izin veriyor.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp kamburlaşıyorum. "Ne hissediyorsun?"

Farrow bana soruyor.

Farrow'a "Hafifçe dönüyor," diyorum. "Şu anda o kadar da kötü değil..." Charlie ortaya çıkınca ne düşündüğümü unutuyorum. Ranzasından iniyor ve kararlı bir şekilde şoföre doğru ilerliyor.

Müziğin ve konuşmaların arasından onu duyabiliyorum. "Otobüsü bir sonraki çıkışta durdur," diyor Thatcher'a. "Dairy Queen'e park etmen gerekiyor."

Ne? Charlie'ye sesleniyorum, "Bugün Noel Arifesi. Dairy Queen açık değil."

Charlie beni görmezden geliyor.

Midemde ve kafamda ne kadar tuhaf his varsa şişeliyorum. Omuzlarım daha dik. Alarm.

Thatcher direksiyonu çevirir, otobüs çıkış rampası boyunca ilerler. "Bir nedeni var mı?" diye sorar Charlie'ye.

"Birazdan göreceksin," diyor Charlie, her zamankinden daha endişeli. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Hatta otobüsün ön tarafında duruyor.

Beckett müziği kapatır ve video kaydını durdurur. Herkes sessiz.

Oscar öne doğru ilerliyor ve Charlie'yle kısık sesle konuşuyor, o da zar zor yanıt veriyor. Gevezelik yeniden artıyor ve Janie'ye bir bakış atıyorum. "Keşke bizimle bir şeyler paylaşılsa."

"Henüz ne olduğunu bilmiyoruz," diye fısıldıyor.

Farrow bir kolunu belime doluyor. Ağırlığını ona vermek istiyorum ama eklemelerim gevşemiş ve hareketsiz hissediyorum.

Tetikteyim.

Belki Charlie bakışlarımın onu delip geçtiğini hissediyordur. Çünkü başını omzunun üzerinden salladı ve "Sabır senin güçlü yönlerinden biri değil" dedi.

"O zaman bana neden Dairy Queen'e gittiğimizi söyle," diye karşılık veriyorum.

Charlie zaten dağınık olan saçlarını karıştırır. "Her zaman herkesin işine karışmak zorundasın. Sadece rahatla. Hayatında bir kez olsun arka koltukta otur." Bu sözlerden kin damlıyor.

"Lanet arabayı sürmek istemiyorum, Charlie. Sadece varış yerinin neresi olduğunu bilmek istiyorum."

Donnelly gerginliği azaltmak için "Dairy Queen'e gideceğimizi sanıyordum," diyor.

İşe yaramıyor.

Konu Charlie ve ben olunca *hiçbir* şey işe yaramıyor. Otobüs durdu ve pencerenin dışında ışıksız bir Dairy Queen belirdi. Park yeri, tanımadığım yeşil bir Jetta dışında boş.

Otobüs rölantiye geçer geçmez kapı çalındı.

Kaskatı kesildim.

Charlie otobüse kimi davet etti?

Thatcher kemerini çözüyor ve merdivenlerden inip kapının kilidini ilk açan o oluyor. İç çamaşırı için özür dilediğini duyuyorum ve o kişiyi yarışma hakkında uyarıyor.

O bir kız.

Sadece bir kız olduğunu biliyorum.

Ben ayağa kalkıyorum. Farrow ayağa kalkıyor.

Nabzım dakikada bir mil hızla atıyor. Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve sonra... küçük kız kardeşim ortaya çıkıyor. Açık kahverengi

saçları gevşek bir topuzla bağlanmıştı.

Luna parmaklarını neon yeşili sırt çantasının askılarına geçiriyor. Yanakları soğuktan pembeleşmiş bir halde hepimizin arasına bakarak, "Selam. Heidi. Ho. Howdy." Ve hiçbir şey olmamış gibi el sallıyor.

Sevgili Dünya, o buraya nasıl geldi? Neden burada? Charlie nereden biliyordu? Onu aradı mı? Neden beni aramadı? Ailemizin onun nerede olduğuna dair bir fikri var mı? Saygılarımla, endişeli bir ağabey.

Farrow herkesi yener. "J.P. hangi cehennemde?" 7/24 koruması.

Akara'nın kulağında zaten bir telefon var.

Kanepeye diz çöküyorum ve başımı çevirip pencereden dışarı bakmaya çalışıyorum.

Otoparkta başka kimse yok.

"Oh..." Luna Charlie'ye bakar. "Onlara henüz söylemedin mi?" "Söylemen gerektiğini düşündüm," diyor, elleri siyah pantolonunun içinde. "Ne haltlar dönüyor?" Neredeyse hırlayacaktım.

"Yani evet." Luna ayaklarının üzerinde sallanıyor ama benimle göz temasını sürdürüyor. "J.P.'yi ektim sayılır."

Ben kırmızı görüyorum. Charlie'de tünel görüşü. Bunu *bilen* tek kişi. Öfkeyle ilerleyip Charlie'yi kazağının kolundan yakaladım. "Dışarı. Hemen."

MAXIMOFF HALE

Asfalttaki buz, tabanlarımızın altında çıtırdıyor. Dairy Queen'in girişindeki kaldırıma yaklaşıyoruz ve rüzgâr etrafımızda benim hissettiğim kadar öfkeli bir şekilde esiyor.

Farrow ve Oscar yakınımızda geziniyor. Dışarıda bizimle birlikte olan diğer iki kişi. Muhtemelen Charlie ve benim birbirimizi öldürmediğimizden emin olmak için.

"Beni aradı!" Charlie bağılıyor. "Yanlış kişiye kızılıyorsun!"

"Öyle olduğumu sanmıyorum!" Çığlık atıyorum, soğuk boğazımı yakıyor. "Bana söyleyebilecek tek kişi sendin. *Bize* söyleyebilirdin. Lanet olası bir korumaya söyleyebilirdin - Omega'daki herkes onun kendi koruması *olmadan* burada olacağını bilmeliydi." Başımı sallıyorum, öfke kemiklerimi sıkıyor. Yaklaşmam için bana bağılıyor. Onu sarsmam için.

Görmesini sağlamak için.

Kız kardeşimin nasıl incinebileceğini *gör*. Kaçırılmış, tecavüze uğramış ya da öldürülmüş olabilirdi. Tek başına.

"Buraya geleceğini biliyordun ve kimseye söylemedin!" Bağırdım. "Senin derdin ne lan?!"

"Senin derdin ne lan?!" diye bağırarak yaklaşıyor. Daha yakın, aramızda sadece bir metre var. "Onu takip eden bendim!" Parmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Ona burayı tarif eden bendim! Kaybolmamasını ya da lanet olası yolun kenarından gitmemesini sağlayan bendim!"

"Harika," diye alay ediyorum. "*Kahrolası harika*, Charlie. Eğer kardeşlerin bana ulaşıyorsa, korumasız seyahat etmelerine *asla* izin vermezdim. Bu yüzden kardeşime yardım ettiğin için teşekkürler, çok teşekkürler."

Charlie kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyor.

Lanet olası tırtıklı bir bıçakla gözlerini oymak istiyorum. Kan dökmek istiyorum. Kız kardeşime *bilerek* zarar vermiş gibi hissediyorum. O tanıdığım herkesten daha zeki, neden kız kardeşimin hayatını bu şekilde riske atsın ki? "Benimle sorunun var, tamam, ama kız kardeşimi bu işe bulaştırma-"

"Ben yapmadım," diye tersliyor Charlie ve ben bir saniyeliğine geri çekiliyorum. Çünkü gerçek yaşı olan yirmi yaşında görünüyor ve gözleri acı içinde kayıyor.

Bu suçlama onu incitti.

"Beni aradı," diye tekrarlıyor. "Art niyet yok. Seni aramamasına katlanamadığın için üzgün *değilim*. Sonsuza dek ilk kez seçilmiş kişi sen olmadığın için. Aş artık bunu."

"Siktir git," diye çıktım. "Bu bir sidik yarışı değil. Kız kardeşimin güvenliğiyle ilgili-"

"Sana söylemememi söyledi. Buna ne dersin?" Charlie karşılık veriyor. Başımı sallamaya başladım bile.

"Tabii ki bana inanmıyorsun." Rüzgâr altın sarısı saçlarını savuruyor. "Endişelenmeni istemedi, Moffy. Çünkü senin yaptığın bu."

Isırdım. "Ama yine de bana söyleyebilirdin."

"Sanki o benim kardeşlerim olsaydı bana söyleyecekmişsin gibi. Eliot, Tom, Ben ya da Audrey olsaydı benimle bir şey *paylaşır* mıydın?"

Bön bön bakıyorum. "*Denedim amina koyayım*. Yıllarca, Charlie, *denedim*. Hiç cevap vermedin, hiç cevap vermedin. Yüzüme kapatıyorsun, ben de bıraktım. Beni aradıklarında seni bilgilendirmeye başlamamı mı istiyorsun? Yapacağım, yapacağım."

Charlie dişlerini gıcırdatıyor, acı yüzünden akıyor. Ne oldu?

Ben ne yaptım? Daha önce hiç görmediğim bir cevaba yaklaştığımı hissediyorum.

Hiç tutmadım. "Charlie-"

"Ben senin ekürin ya da *yardımcın* değilim. Sana ihtiyacım yok."

Aynı sonsuz çemberin içinde hayatlarımız için koşuyormuşuz gibi ağır ağır nefes alıyorum. "O zaman bana ihtiyacın yok, ama iyi bir kardeş, hatta iyi bir kuzen olmak sevdiğimiz insanları korumak demektir. Ve senin yaptığın şey onu öldürebilirdi."

Yavaşça başını sallar. "Sadece söyle, seni korkak." "Sen *boktan* bir kuzensin."

Charlie bana saldırdı. Beni asfalta yapıştırmasına izin verdim. Hatta yumruğunun çeneme çarpmasına bile izin verdim. Sonra ben de yumruğa karşılık verdim. Hepimiz öfke, yumruklar, konuşulmamış geçmişler ve

acılarız.

Eller koltuk altlarımın altına girip beni geriye doğru itene kadar net göremiyorum. Buzun üzerine bir tomar kan tükürdüm.

Charlie'nin elmacık kemiği şişer ve Oscar onu belinden yakalar. Kuzenimi zaptediyorum.

Pişmanlık içimi kemiriyor. Arkamdan Farrow pazusunu köprücük kemiğimin etrafına sarıyor, bu kucaklama koruyucu ve sakinleştirici.

Oscar Charlie'yle bana bakıyor. "Siz ikiniz bunu sisteminizden çıkardınız mı? Otobüse adımımızı attığımız andan itibaren kavga yasak bölge olacak."

Sessiziz.

"Maximoff," diyor Farrow, düzgün kalp atışları sırtıma çarpıyor. Beni yatıştırıyor ve ben pişmanlıkla sızlayan derin nefesler alıyorum.

"Biz iyiyiz," diye mırıldanıyorum, ama *şimdilik* havada asılı kalıyor. Çünkü yumruklar, kısa süreli sarılmalar ve gönülsüz özürlerle bile anlaşmazlığımız asla bitmeyecek gibi görünüyor.

OTOBÜSE DÖNERİZ ve Charlie tuvalete doğru koşar. Beckett koltuktan fırlar ve onu takip eder. Kapı çarpılır ve tavana takılı bir süs yere düşer.

Jane, Sulli ve Luna dev bir polar battaniyenin altında bir kanepede oturuyorlar. Ekranda *Babes in Toyland*'i izliyorlar. Janie'nin *sakin ol* diyen iri mavi gözleriyle karşılaşıyorum. *Nazik ol*.

Sert olmamaya çalışacağım.

Akara'nın sesi ikinci salonun mahremiyetinden yükseliyor. "Hayır, konuşarak bundan kurtulamazsınız! Bunun savunulacak bir tarafı yok!" Donnelly, Quinn ve Thatcher içeride olmalı ve sanırım Luna'nın her şeyi berbat eden koruması J.P. ile telefonda konuşuyorlardır.

Farrow ve Oscar birbirlerine bakarlar.

"Oraya geri dönmeyeceğim. Yeterince dram yaşadım." Oscar sürücü koltuğuna yerleşir ve kapıyı kaydırarak kapatır, ilk salonun önünü kapatır. Otobüs hâlâ park halinde.

"Buz ister misin?" Farrow bana soruyor.

"Hayır." Kızarmış bir parmak eklemimi kırıyorum ve ikimiz de mevcut kanepeye oturuyoruz. Birbirimize o kadar yakınız ki, kalçam onun kalçasına baskı yapıyor.

Luna kanlı dudağıma aval aval bakıyor. "Onunla kavga edeceğini düşünmemiştim."

"Sorun değil." Bir elimi gür saçlarımın arasında gezdiriyorum. "İyi olmayan şey korumanı ekmiş olman. Bunun ne kadar güvensiz olduğunu biliyor musun? Paparazziler seni yoldan çıkarabilirdi, yaralanabilirdin."

"Güvendeydim," diyor hemen. "Hiçbir paparazzi beni takip etmedi ve Kia'mı ikinci el Jetta ile takas ettim. Bir planım vardı. *Sağlam*, A+ bir plan. J.P. beni anneme ve babama ispiyonlardı. İkisi de *hayır* diyecekti ve ben burada hepinizle birlikte olmak istedim."

Burnunu çekiyor, gözleri sulanıyor.

"Annemle babamı aradın mı?" Soruyorum ve ayağa kalkıyorum. Başını salladı. "Babam onu aramanı istiyor."

Pekala.

Yaklaşıp eğilerek kardeşime sarılıyorum. Ben sıkıca sarılıyorum, o da daha sıkı sarılıyor. "Güvende olmana sevindim, Luna. Seni seviyorum."

Gözyaşları omzumu ıslattı.

Başının üstünü öpüyorum ve geri çekildiğimde Jane Luna'ya yandan sarılıyor. "Burada olduğun için şanslıyız. Bu otobüste biraz Luna sevgisi eksikti."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Sulli ve kurabiye torbasını

Luna'ya uzatıyor. "Dikkat et," diyorum, "bunlar iğrenç."

Bunun üzerine Luna bütün kurabiyeyi ağzına atıyor ve "Harika, otlu kurabiye" diye mırıldanıyor.

"Bekle, ne?" Ağzım düştü. Farrow

ayağa kalktı.

Jane'in yanaklarına renk gelir. "Merde."

Sulli'nin yeşil gözleri fincan tabağına

dönüşür. "Ha?"

Luna çiğniyor, dudaklarından kırıntılar dökülüyor. "Siz otun tadını almıyor musunuz?"

Farrow ikinci bir tane almaya giderken kurabiye torbasını kapar.

Teşekkür ederim. Kurabiyeyi kokluyor ve sonra "Donnelly!" diye bağıyor.

Arka kapı çatırdayarak açılır ve Donnelly dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatır. "Ne? Beckett mı?" Ranzaların yanından geçer.

"O iyi," diye tersliyor Farrow. "Otobüste otlu kurabiye getirdin mi?"

Donnelly rahatlar. "Evet, son mola yerinde bir kız satıyordu. İyiler, değil mi?"

Gizem çözüldü. Kafam iyi.

Siktiğimin A'sı.

Jane öne doğru eğilip Donnelly'ye bakar. "Neden bize söylemedin?"

"Bilmiyor muydunuz?" Donnelly kaşlarını çatar. "Hafif değiller. Tadı-"

"Tamam, bu *üçü*," diyor Farrow ve beni, Jane'i ve Sulli'yi işaret ediyor, "hiç ot içmediler. Bırakın yenilebilir şeyler yemeyi. Bu bokun tadının neye benzediğini bilmiyorlar."

Sulli düşen çenesini kaldıramaz. "Organik olduğunu sanıyordum."

Donnelly müvekkilini arıyor. "Beckett otun tadına bakardı."

Vay canına. Küçük kuzenimin daha önce esrar içtiğini öğrendim.

Ve küçük kız kardeşim de öyle.

Harika... gerçekler. Kuru ve kaşınan gözlerimi ovuşturuyorum. Ama iğneleme bir yana, bildiğime memnunum.

Jane, Donnelly'ye "Hiç yemedi," diyor.

Sulli parmaklarını dudaklarına götürmüş. Yüzünde derin düşünceli bir ifade var. "Etkilerini ne zaman hissedeceğiz?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Donnelly omuz silkiyor ve hiçbir şey olmamış gibi arka tarafa gidiyor.

Farrow, "Muhtemelen yakında," diye cevap veriyor ve gözlerini bana diyor. Değerlendiriyor. Gülümsüyor gibi. O her zaman gülümser, hadi ama. Paranoyaklaşacak mıyım? Öylece uyuyakalacak mıyım? Midem bulanıyor. Belki kusarım ve bu iş biter ya da hiçbir şey hissetmem. Esrara karşı bağıışıklığım var.

Esrar katili.

Bu doğru gelmedi. Gülüyorum. Tanrım... Neden gülüyorum? Farrow'a odaklandım ve elini ağzına götürdü.

"Ne?" Elini indiriyorum, bu el tam anlamıyla bir eğlenceyi gizliyor. "Çok safsın."

Kuru bir kahkaha attım. "Çok komiksin."

Dilini dudağındaki piercingin üzerinde gezdiriyor. "O kadar da komik değildim."

Göz kırpıyorum ve kırpıyorum. "Bana neşe katili olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim." "Ben sadece *senin neşeni öldürürüm*, kurt izci.

Diğer herkesi rahat bırakıyorum."

"O zaman iki kere teşekkür ederim," diyorum alaycı bir şekilde ve birkaç kez başımı sallıyorum. O da başını sallıyor, gülümsemesi büyüyor ve ben de gülümsememek için kendimi zor tutuyorum

-Telefonum çaldı. O her neyse k e s i l d i . Flört mü? Kafa sallayarak flört etmek diye bir şey yok.

Ben de öyle yapmaya çalışmıyorum. Garip bir durum. Ben de tuhafım.

Arayanın kimliği: *BABA*.

Pekala, ilk kez uçuyorum. Ve hiç şüphesiz şu anda hiçbir şeye hazır olmadığımı söyleyebilirim. Göl evinden beri babamla uzun bir konuşma yapmadım. Nasıl ayrıldığımızı bile anlatamam.

Sanki cümlenin sonuna noktalı virgül ya da üç nokta koymuşuz gibiydi. *Devam etmek için.* Ne zaman ve nerede olacağına dair bir fikrimiz olmadan.

Çağrıya cevap verin, bir ses bir yerlerde fısıldıyor.

Kafamın iyi olduğunu biliyorum çünkü o garip sesi dinliyorum. Ve çağrıyı kabul ediyorum.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

MAXIMOFF o kadar kendinden geçmişti ki elini tutmama ve *onu* ikinci salona *götürmeme* izin verdi. Gülümserdim ama hala bu çağrıya cevap verdiğine inanamıyorum.

Telefonunu kulağına dayamış, babasının konuşmasını dinliyor. Cevap olarak henüz bir şey söylemiyor.

Kapıyı açtım. Akara ve Thatcher'ı J.P. hakkında hararetli bir tartışma içinde buldum ve "Siktirin gidin. Maximoff'un bir telefon görüşmesi yapması gerekiyor ve iki müşteriniz de birinci salonda kafayı bulmuş durumda."

Hepsi koridora fırlar.

Yalnız başıma kapıyı kapattım ve Maximoff bir kanepeye çöktü, Omega'nın geri kalanı ve ben soyunduğumuzda giysilerimiz etrafa saçılmıştı. Müzikal Noel ışıklarının sesini kısıyorum ve o da *hoparlöre* basıyor.

"...burada zor zamanlar geçiriyor ve milyonlarca kez sana uçmayı düşündüm," diyor babası, "ama annen ve ben Luna'yı eve sürüklersek, yine gidebilir. Bir dahaki sefere daha kötü bir yerde olabilir... ve en azından sana koşar."

Maximoff'un yanında sakince oturuyorum ama babasının konuşmasını duymak bana Lo ve Lily'nin yanında geçirdiğim yılları hatırlatıyor. Ve her seferinde bana döndü, benimle konuştu.

Bana güvendin.

Bir kafede kahvaltı ederken banyoda Lily'yi beklerken Lo bana şöyle dedi: "Bu sabah uyandım ve *lanet olsun, ben bir yetişkinim dedim*. Bu kadar uzun süre yaşamış olmam ve Lil ile bir şekilde dünyaya bu dört salağı hediye etmeyi başarmış olmamız hala aklımı başımdan alıyor." Birkaç masa ötedeki ergen çocuklarına sevgiyle baktı.

Kinney, Xander, Luna ve Maximoff yüksek sesle kimin daha iyi olduğunu tartıştılar: Batman mi yoksa Demir Adam mı?

"Ebeveynlik asla kolaylaşmaz," dedi bana. "Onları sevdiğinizde ve onlara karşı sert olmanız gerektiğinde değil, ama onları kırmaktan korktuğunuzda. Ve bir ebeveyn olarak her şeyi doğru yaptığınızı düşünürsünüz çünkü neyin yanlış olduğunu bilirsiniz ama yine de bu kaçınılmazdır. Başarısız olacağız. Her zaman başarısız oluruz ama bu berbat hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da önemli olanın kendimizi toparlamak olduğudur. Lily ve ben, o ve ben, her şeyi atlatabiliriz. Ve eğer biz başarabilirsek, onlar da başarabilir." Başını salladı, sonra bana baktı. "Akılsız bir adamdan bilgece sözler. Kabul et ya da etme."

Ona "Babamın söylediği her şeyden daha iyi" dedim.

Elini omzuma koydu. "Alınma ama onunla kavga etmiyor olsaydın sana daha çok inanırdım."

Gülümsedim. "Doğru." Ama babamın bana Loren Hale'in çocuklarına baktığı gibi baktığı bir anı bulmaya çalıştım.

Tıbbın beni aileme yakınlaştırması gerekiyordu ama güvenliğe katılana kadar ailemin gücünü hiç hissetmemiştim. Lily ve Lo'nun çocuklarına ne kadar derin ve bağlı olduklarını *hissede biliyordum*. Maximoff'un böyle bir ailesi varken bu kadar empatik olması beni şaşırtmadı.

Tur otobüsünde Maximoff babasının sözlerini yavaşça sindirir. "Yani..." der. "Luna'nın kalmasını mı istiyorsun?"

"Kalmasını *istiyor* muyum? Kesinlikle hayır," diyor Lo ona. "Ama benimle ve annenle konuştuğunda, kendini içten içe 'kapana kısılmış' gibi hissettiğini söyledi - nefes alamıyormuş ve sadece dışarı çıkmak istiyormuş gibi."

Şöhret tam bir orospu çocuğudur. Boğucu. Luna ise uçarı ve huzursuz. Bu kombinasyonla, fırsat çıkarsa Philly'den ayrılmaya çalışmasına şaşırmadım. Ve bu turnede de öyle oldu.

Bir parça sakız açıyorum ve Maximoff kanepeye uzanıyor, bacaklarını kucağıma uzatıyor. Telefon göğsünde. Yanıp sönen ışıklara odaklanmıştı.

Yüzünün önünde bir el salladım. *Hadi, kurt izci.*

"Ha?" Gözlerini ovuşturuyor.

"FaceTime yapabilir miyiz?" Lo soruyor, sesinde endişe var.

"Ben iyiyim." Dudaklarını yalıyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Luna burada mı kalıyor?" Doğrulmaya çalışıyor ama tekrar yere düşüyor.

Gülmemi engelledim ve ağzıma sakız attım. Beni tersledi.

"Evden uzakta geçireceği *kısa bir* deneyimin kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağını umuyoruz," diye açıklıyor Lo. "Otobüste bir ay geçirdikten sonra evde eğitimini tamamlaması için onu geri getireceğiz. Ve tekrar bir terapistle gitmeyi kabul etti." Duraksıyor. "*Hayır* diyebilirsin, Moffy. Üstesinden gelmen gereken çok şey var ve eğer çok stresliysen-"

"Hayır," diyor çabucak. "Yani... *hayır* çok stresli değilim ve *evet*, onu burada istiyorum. Luna'ya bakabilirim, söz veriyorum." Maximoff gözlerini kıstı. Başı dönüyor.

"Yapacağını biliyorum dostum," diyor güçlü bir şekilde. "Bekle." Maximoff'un itiraz edemeyeceği kadar hızlı kapatır ve sonra *FaceTime* için geri arar.

"Siktir," diye inliyor Maximoff.

Kolundan tutup onu oturur pozisyona çekiyorum. Omzunu omzuma yaslıyor ve telefon kucağıma düşüyor.

"Gerçekten kafam iyi gibi mi görünüyorum?" Maximoff bana soruyor.

Kızarmış gözlerini, kül rengi yanaklarını inceleyerek sakızımı çiğniyorum. O *Maximoff* Hale, herhangi birinin -ailesinin ya da güvenliğinin- onun kafasının iyi olduğunu düşünme ihtimali yok denecek kadar az.

Ama gerçekten de %5 kafası güzel ve %95 kusmaya yakın görünüyor. "Hasta görünüyorsun," dedim ona.

"Bununla gidebilirim." Telefonu yüzüne doğru çeviriyor. Beni çerçevenin dışında tutuyor ve sonra *FaceTime*'a cevap veriyor.

Lo ekranda belirir. Çelenkler ve altın fiyonklarla süslenmiş on metrelik bir Noel ağacı parıldıyor ve yirmi yaşlarında bir Connor Cobalt'ın kartondan yapılmış devasa bir maketi, başında Noel Baba şapkası ve boynunda atkısıyla arkasında duruyor.

Aralık ayında, bu kesit her sabah göl evinin içinden geçirilir. Aileleri için bir gelenek. İnsanların rafta elfleri var. Maximoff'un amcasının 1.80 boyunda bir kopyası var.

Lo'nun kaşları çatıldı. "Ne oldu?" Maximoff'un patlamış dudağından bahsediyor.

Gözleri açılıyor. Paranoyak.

Ağzım geriliyor. *Maximoff*. Dizini sıkıyorum. *Konuş, dostum*.

Birkaç kez hızla göz kırpmıyor. "Kafam iyi." Kahretsin.

"Ne?" Lo gülüyor. "Şaka yapıyorsun."

Maximoff irkilir. "Ben değilim. Yenilebilir bir şey yedim ve tadı bok gibiydi." Yüzünü ovuşturur. "Luna'ya ben bakabilirim. Bu turun bir yansıması değil.

uyuşturucu ya da başka bir şey kullanmıyor. Söz veriyorum." "Sana güveniyorum," diyor kendinden emin bir şekilde. "Dudağın mı?" "Charlie ile kavga ettim. Önemli bir şey değıl."

Yüzünü buruşturuyor. "Keşke siz ikiniz sadece-" Maximoff onun sözünü keserek, "Herkes de öyle," dedi ve gözlerini yerde bir noktaya dikti. Burnundan nefes alıyor, solgun. Burada kusmaya %98 yaklaşıyoruz.

Bir elimi sırtına koydum. Onu yukarı kaldırıyorum. Ayağı kalktığında daha kontrollü oluyor. "Geri döneceğim," diyor ve telefonu bırakıyor. Banyoya gitmek için ayrıldı.

Tam telefona uzanırken Lo, "Farrow?" dedi.

Ya burada olduğımu biliyor ya da karanlıkta bir atış. Durum ne olursa olsun, cevap vermeye karar verdim. Bakalım ne diyecek.

Kamerayı yüzüme doğıru çeviriyorum ve dirseklerimi dizlerime dayayarak oturuyorum. Öne doğıru kambur. Rahat. Sürekli gevşeyen küpemi düzeltiyorum.

Kehribar rengi gözleri beni hançerliyor ama daha yumuşak bir şey beklemiyordum. "Maximoff duymuyor mu?"

"Doğıru," diyorum.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor." Etrafta dolaşıyor, konuşmalar ve sesler göl evinde yankılanıyor ve sonra bir banyoya giriyor. Sessiz, daha özel ve bana soruyor, "Ne zamandır onunla birlikte olmak istiyorsun?"

Arkasını ayarlamak için küpemi çıkarıyorum. "Sadece benimle yatmak değıl, benimle birlikte olmak istediğini fark ettiğimden beri."

Bir küvetin kenarına oturur. "Ne zaman oldu bu? Güvenlik için işe alınmanızdan önce mi sonra mı?"

"Çok sonra, Lo." Küpemi yerine taktım. "Onun koruması olduğıum sıralarda."

Kaşları çatıldı. "Ama daha önce senden hoşlandığını biliyordun?"

Sakızımı patlatıyorum. "Lily'nin detaylarına geri dönersek, bazen benden etkilendiğini söyleyebiliyordum, ama bunun için harekete geçmeyeceğini biliyordum."

"O zaman ondan etkilenmedin mi?" diye soruyor, sesi gergin.

Başka tarafa bakıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Zor sorular soruyorsun."

"Bunun neresi zor?" diye tersliyor.

"Çünkü o..." Gözlerimi deviriyorum ve açıkça "O senin oğlun" diyorum.

Lo buzlu bir bakış fırlatır. "Sen onunla yatmadan önce de o benim oğlumdu. Ama bu o zaman benimle konuşmana engel olmadı."

Alt dudağımlı ovuşturuyorum. "Tamam, ama geçmişte yaptığımız tüm konuşmaları tekrar gözden geçirmeni ve orada durup oğluna *özlem duyduğumu* düşünmeni istemiyorum. Öyle bir şey yapmadım."

Lo çenesini sıkar. "Sana inanmak istiyorum ama garip bir nedenden dolayı sana güvenmekte zorlanıyorum. Oh bekle, nedenini hatırlıyorum." Kuru bir yarım gülümseme yayıyor.

"Baştan başlamaya ne dersin?" Ben sorarım.

Lo önemsiz biri ve "Belki, belki de değil." dediğinde şaşırmadım. Devam etmem için el sallıyor. "Bana hiç cevap vermedin." Maximoff'tan etkilenme konusunda.

Sakızımı yavaşça çiğniyorum. "Her zaman bekâr değildim Lo. Maximoff'u önemsiyor muydum? Evet. Üç, dört yıl önce Maximoff'tan etkilendim mi? *Evet*, ama erkeklerden etkilenip onlarla asla çıkmayabilir ya da sevişmeyebilirim. Kahretsin, bize arkadaş bile demezdim. O zamanlar sadece tanıdık." Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "O gençti ve ben de kendi işimi yapıyordum." Lo bana hiç yöneltilmemiş babacan bir bakışla sözlerimi değerlendiriyor. Kapıya bakıyorum. Erkek arkadaşımı kontrol etmek istiyorum ama

babasının yüzüne kapatamaz.

"Lily'nin kalbini kırdın," diyor, yani ben de onunkini kırdım.

Bir taş yutuyorum. "Biliyorum." Maximoff'u güvende tutmam için bana söz verdirdi ve onu korumak yerine onunla yattığıma inandığı için kendini suçladığını biliyorum ve bana güvenmişti. "Özür dilerim." Tekrar kapıya bakıyorum ve ayağa kalkıp mini buzdolabından bir su alıyorum.

Bekliyorum.

Lo beni izliyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Bunun üzerine telefonu kapattı ve ben yine gözlerimi devirdim. Hemen odadan çıkıyorum. Bütün kızlar yerde kıkırdama krizine girmişlerdi. Tavanı işaret ediyorlardı.

Oscar önce bana, sonra da banyoya başını sallıyor. "Erkek arkadaş-"

"Biliyorum." Küçük banyoya giriyorum ve Maximoff'u tuvaletin yanında, duvara yaslanmış otururken buluyorum. Ön kolları bükülmüş dizlerinin üzerindeydi. Cildi daha kızarmış. Daha iyi görünüyordu.

"Hey," diyor. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil." Ona su şişesini uzattım, sonra dizlerimi onunki gibi bükerek önüne oturdum.

Sessizlikte, bakışlarımız birbirini ortaya çıkarıyor. Hava, nefesin demir ve ateş gibi hissedildiği yere kadar güçleniyor ve kolumu kolunun üzerinden kaydırıyorum.

Göğsü yükseliyor. "İlk kez kafayı bulduğunda nasıl hissetmiştin?"

"İlk kez kafayı bulduğumda," diyorum gülümsemeye başlayarak, "bir e s r a r aldım, tek başıma *Oz Büyücüsü'nü* izledim ve kendimden geçtim."

Dudakları beni alt etmiş gibi kalktı. "Daha iyi bir hikaye konusunda seni yendim."

Kahretsin, ona bakmadan duramıyorum. "Bu daha iyi bir hikâye çünkü ikimiz de içindeyiz."

Bir kere güldü. "Yüzümü tuvalete sokmamın onu zirveye taşıdığına eminim." Su içiyor ve sonra koluyla kolumu daha sıkı kavırıyor.

Sanki *henüz gitme* der gibi.

Hiçbir yere gitmiyorum.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

UYUYAMIYORUM.

Avukatlar sonunda bana eski Gizlilik Sözleşmelerinden bazılarını gönderdi. *Takipçiyi bulmak* aklımın bir köşesinde duruyor. Sadece bir kimlik istiyorum. Böylece bu herif Maximoff'a yaklaşırsa onu zapt edebilirim. Ve muhtemelen dişlerini dökebilirim.

Bir kahve dolduruyorum, bir iPad açıyorum ve kabinde uzunlamasına yayılıyorum. Otobüsün yarısı kafayı bulmuş uyuyor, diğer yarısı da dramdan sızmış durumda.

Arabayı kullanan Oscar dışında sadece iki kişiyi uyanık buldum.

Donnelly kabinin diğer tarafında bir deftere bir şeyler çiziyor. Okuma gözlüğü burnuna tünemiş. Yanında Luna, Isaac Asimov'un *Foundation kitabını* karıştırıyor.

Luna turuncu kitabı indiriyor, tılsımlı bileziği şingirdiyor. "Komik bir şey biliyor musun?" diyor bana.

"Ne?" iPad'imi bükülmüş dizime dayayıp e-postalarımı açıyorum.

"Kardeşimin sıkıcı, can sıkıcı ya da çok bakım gerektiren biriyle evleneceğini düşünüp duruyordum. Nefret edeceğim biriyle. Kinney, Xander ve ben hep bunu konuşurduk ama Moffy gerçekten de havalı birine aşık oldu."

Saniyeler içinde, onun seks hayatını araştırıyor olacağım. Dürüst olmak gerekirse, dikkatimi dağıtması hoşuma gidiyor.

Donnelly sırtıyor. "Hiç havalı değil." Başını defterinden kaldırmıyor. "Yale'de *onur derneğinde* olduğunu biliyorsun."

"O 'toplum' aslında bir programdı." Hava tırnakları kullanıyorum. "Aynı şey."

"Hayır," diyorum kesin bir ifadeyle. "Birinde etkinliklere katılıyorsunuz. Diğerinde ise sadece yanında *H harfi olan* dersleri alıyorsunuz." Defterini kapıyorum ve mavi gözleri kısılıyor. "Ve okulda çabalayan insanlara bok atmayı bırak."

Defteri geri çeker. "Denedim. Yine de iyi yapamadım."

"Aynen," diyor Luna ve Sharpie'lerinden birini kullanarak diz kapağını çiziyor. "Mezun da olamadım," diye ekliyor Donnelly ve çiziminin bir kısmını siliyor. Luna diz kapağındaki siyah mürekkebi lekeliyor.

"Liseden mi?" "Evet."

Luna önce ona, sonra bana bakıyor. "Sanırım lise olmadan d a iyi olurum."

Güven fonu var. Bir şey olmaz ama bu hedefi tamamlaması için onu motive edecek bir şey olmalı. Çoğu insanın bırakma lüksü yoktur.

Kapağını kapattığı Sharpie'ye elimle işaret ediyorum. "Bana ver." Onu fırlatıyor, ben de kapağını ısırp çıkarıyorum ve kolunu masanın üzerine uzatıyorum. Kolunun iç kısmına The Cranberries'in "Dreams" şarkısının ilk üç sözünü yazıyorum.

Luna'ya bakıyorum. "Diploması olmayan bir lise terk olmak üzücü."

Donnelly sırtıyor. "Ona sen söyle, Farrow."

"Gizliden gizliye üzgün bir uzaylı olabilirim," diyor bize şapşal bir gülümsemeye. "Silahım gözyaşı kanallarım."

Hales. Gülümsemeye başladım.

Donnelly skesine geri döner. "Üzgün Uzaylı havalı bir grup ismi olurdu." "Hüzünlü Uzaylı ürünlerini düşünün. Peluşlar, diş fırçaları, prezervatifler, dildolar-slogan: *İçimde üzgün bir uzaylı istiyorum.*" Gülüyorum.

"Kızım, al paramı," diyor Donnelly, kalın aksanıyla.

Sözlerimi bitirdikten sonra Luna kolundaki şarkı sözlerine hayranlıkla bakıyor ve sonra rastgele "Siz ikiniz J.P. ile arkadaş mıydınız?" diye soruyor.

Kalemi kapatıyorum. "Hayır. O adamdan hoşlanmadım." "Ben de," diyor Donnelly.

"Ona söylediklerimin yarısına bile inanmazdı. Her zaman aptalmışım gibi *"tamam, huh-huh"* diye kıkırdardı." Luna küçük tırnağını ısırdı. "Ama kovulduğu için kendimi suçlu hissediyorum." Oy birliğiyle, Üçlü Güç bu gece J.P.'nin işine son verdi.

Şikayet etmiyorum.

"Olur böyle şeyler," diyorum. "Kardeşin, ailen ve tüm güvenlik ekibi güvendiğin biri olmasını tercih ederdi."

Donnelly başını sallar.

Quinn artık Luna'nın 7/24 koruması. Akara bu gece duyuruyu yaptığında Oscar kardeşini yanaklarından tuttu ve "Sen buna hazırsın küçük kardeşim. Bildiğim her şeyi sana ben öğrettim."

"Sanırım ona her şeyi *ben* öğrettim demek istiyorsun," dedim. Bu değişim beni o kadar da heyecanlandırmamıştı. Sadece Quinn'in yanında olmak kolay olduğu için değil, Thatcher hâlâ geçici olarak Jane'in koruması olduğu için. Şimdiye kadar gitmiştir diye düşünmüştüm. Epsilon'a dönelim.

Hatta bana hatırlatmak için çaba sarf etti, "Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ seni ve Maximoff'u izliyorum."

Hala lanet bir refakatçim var.

Donnelly kalem silmek için defterini indiriyor ve ben uçan daire çizimlerini fark ediyorum. Bu onun çizeceği bir şey değil.

"Otobüste bana dövme yapacak," diye aniden beni bilgilendiriyor Luna. Maximoff'a söylemiş olamaz çünkü söylemiş olsaydı şu anda uyanık olurdu. Onu dövmeden vazgeçirmeye çalıştığını düşünemiyorum. Zaten yaptırmamış olmasına şaşırdığını söylemişti ama manevi destek için burada olurdu. Tutacak bir el.

Kahvemi yudumluyorum. "Kardeşini uyandırmak istemiyor musun?" Omuz silkiyor. "Yorgun görünüyordun."

Başımı salladım. "Öyle."

"Sabah ona gösteririm."

Uçan daire çizimlerine bakıyorum. "Ondan ne kadar istiyorsun?" Genelde sadece para ya da iyilik karşılığında dövme yapar. Asla bedava değil. Buna sevindim çünkü yeteneğini arkadaşları için bedavaya harcayabilirdi.

Donnelly, "Bana bir öykü yazıyor," diyor ve dövme setini almak için Luna'nın üzerinden atlıyor. "Orijinal bir şey yapabileceğini söyledi. Bir şekil değiştiren hikâyesi." Geri dönüyor ve mürekkebinin gözden geçiriyor.

Luna, "Dünya dışı olmanın ipuçlarıyla birlikte," diye ekliyor.

Donnelly yepyeni bir iğne açar. "Nereye istiyorsun?"

Thrasher sweatshirt'ünü çıkarıyor, altında sadece sütyen var. Tamam, en azından çıplak değil. Donnelly onu üstsüz görse abisi çıldırırdı.

"Düşünüyorum, tam burası." Kaburgalarını, yeşil sütyeninin altındaki noktayı işaret ediyor.

"Artık burada değilim," diyorum onlara. "Bana ihtiyacınız olursa, ikinizi de görmezden geliyorum." Kulaklıkları kulağıma takıyorum ve Nirvana ile onları boğuyorum.

İlk kez avukatın e-postasına odaklanıyorum, zipli bir dosya eklenmiş. Belgelerin sayısı göz kırpmıyor. Çok fazla var.

Birkaç paragrafı gözden geçirdim. *Bu ilk parti. Geri kalanını elimizden geldiğince göndereceğiz.*

Numarasının benim için önemli olmadığı konusunda söylediklerimde ciddiydim. Ama yalan söyleyemem, yüksek olacağını düşünmüştüm ama *bu kadar* yüksek olacağını düşünmemiştim. Her şeyden öte, bu yapmam gereken çok iş olduğu anlamına geliyor.

İlk eke tıklıyorum.

İsim: *Caitlyn Rice*. Tarih yaklaşık dört yıl öncesine ait ve önceki koruması bir yer notu eklemiş. *New York City*.

İnternette herhangi bir bilgi aradım. İki dakika sonra, kız öğrenci birliğinde olduğunu, şu anda Alpha Sigma Phi'nin başkanıyla çıktığını ve tatil için Lake Tahoe'da olduğunu öğrendim.

Sosyal medya bunu kolaylaştırıyor.

Tehdit değil. Bulguları bir Excel tablosunda çizelgeliyorum. Tri-Force tüm istihbaratın belgelenmesini istiyor. Ben onun tek gecelik ilişkilerini araştırmakla görevliyim, Oscar ve Akara da Maximoff'un eski hayırsever çalışanlarını araştırıyorlar. Donnelly, Peaches McEntire'in evli olduğunu bile öğrendi. Gerçek bir nedeni olmadığı için daha az şüpheli.

Tehdit değil. Tehdit değil. Tehdit değil. Bir saat boyunca tehdit etmedikten sonra esnedim. Ayağı kalkıp, dolaplarda Yırtık Yakıt arıyorum.

"Buraya, Redford." Oscar sürahinin bulunduğu yolcu koltuğunu işaret ediyor. Koltuğı çöküp kamburumu çıkarıyorum, iPad koltuk altımda. Ayaklarımı torpido gözüne vurarak kavanozu açıyorum.

Ağızıma üç hap attım.

Oscar önce bana, sonra yola baktı. "Bir seferde üç tane mi aldın?"

"Ben yaptım." Kulaklığımın onun sesini kısıyorum. Kabloyu çıkardı.

"Çalışıyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Saatlerinizi bile saymıyorum ve uykuya ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim." Gözleri tekrar bana kaydı. "Kardeşim, bir sonraki vardiyada şoförlük yapmayacaksın. Akara'yı uyandıracam." "

Umurumda değil. Kulaklığımı taktım ve işime geri döndüm.

Otuz dakika geçti ve Instagram'da üretken olan ünlü takıntılı bir kızdan bir Gizlilik Sözleşmesi işaretledim. Bir diğeri dikkatimi çekiyor, SnapChat hikayeleri trafikte koşmayı içeren bir adam.

Sonra *Vincent Webber*'a geldim.

Bir petrol kralının varisi. Son tweet'i:

@CelebrityCrush Maximoff ve Jane garip bir şekilde yakınlar. Özür dilemene gerek yok. Bu doğru. İlk elden gördüm.

Celebrity Crush gerçek hesabından cevap verdi:

@WebTown333 bize DM atar mısınız? İletişime geçmek ve size bazı sorular sormak istiyoruz.

@CelebrityCrush elbette. O piçi gömebilirim.

Burnum alevleniyor ve gözümü kırpmadan Twitter hesabına bakıyorum. Maximoff bu sik kafalıyla yatmış. "Bu bakışı biliyorum," diyor Oscar.

"Ne bakışı?" Excel sayfasına *Vincent Webber* yazıyorum.

"Biri adamınızla dalga geçtiğinde gördüğünüz bölgeci pitbull bakışı." Şerit değiştiriyor.

Daha fazla bilgi giriyorum. "Onu umursamayan adamlarla takıldığını bilmek hoşuma gitmiyor." Başımı sallıyorum. "Özellikle de Maximoff'un insanları *önemsediği* gerçeği göz önüne alındığında." Tek gecelik ilişkilerini bile.

"Bu yüzden bunların hiçbirini araştırmıyor," diyor Oscar bana.

"Biliyorum."

Maximoff'un bir fahişenin onun hakkında konuştuğunu bilmesine gerek yok. Bu benim işim. Onun değil. Daha fazla veri girmeyi bitiriyorum.

Vincent Webber listemde yükseldi. Eski yüzücü Jason Motlic'in hemen yanında.

Takipçiyi bul. En hızlısı yeterince hızlı olmalı.

MAXIMOFF HALE

BİRKAÇ SAAT ÖNCE, Janie beni Dallas'taki bir gece kulübünde yeni yıl gecesine hazırlamaya çalıştı. Ellerini omuzlarıma koyup, "Benden sonra tekrar et, *ben, Maximoff Hale...*" dedi.

"Ben, Maximoff Hale," dedim kollarımı kavuşturarak. Bu gece kıyamet gibi bir sona hazırım. Donnelly'nin dediği gibi: Hale Laneti. Ters giden her şey Hale'ler için de ters gidecek. Şimdi bu yolculukta *iki Hale* var ve benim başıma gelecek felaketleri sorun etmiyordum. Kız kardeşime mi?

Hayatta olmaz.

"...*Jane Eleanor Cobalt'a güvenecek,*" diye devam etti. Bunu söylemek kolaydı. "...en iyi arkadaşıma güveneceğim."

Gülümsedi. "*Luna Hale'in en iyi kanat-kadını olmak, ki buna bolca eğlence, bir yabancından gece yarısı öpücüğü ve en yüksek kalibrede güvenlik dahildir.*"

Kaşlarımı çattım. "Janie-"

"Bu bir kızlar gecesi, eski dostum." Çenesini kaldırdı. "Sullivan ve Luna'yla parti yapıyorum ve senin onları koruyup kollamana izin yok. Onlar benim sorumluluğumda, hepsi bu."

Janie'ye tüm kalbimle güveniyorum. Ben de başımı salladım ve teslim oldum.

Spoiler Uyarısı: Yirmi dakika içinde kızları gözden kaybettim. Gece kulübü devasa. Üç katlı balkonlar tika basa dolu bir dans pistine bakıyor. Renkli flaş ışıkları sallanan ve dönen bedenleri okşuyor. Bir DJ masanın üzerinde dönüyor, amfiler en sevdiğim elektronik müziği bangır bangır çalıyor.

Burası güvenlik ve korumalarımız için bir felaket bölgesi olabilirdi ama halkın Dallas'ta olduğumuza dair hiçbir fikri yok. Ayrıca, flaş ışıkları

Özellikler. İsimsiz, yüzsüz insanlara dönüşüyoruz. Hiçbirimiz fark edilmedik.

Bir kere bile.

Sert ya da uyanık bile değilim. Çukurdayım, tıka basa dolu bedenlerle herkesin yapabileceği kadar dans ediyorum. Parlak pembeler, turuncular, sonra morlar kulübü yıkıyor. Işık kalabalığı süpürüyor.

Sanki bir hayal dünyasındayım. Müzik pompalıyor ve nabzımı yükseltiyor. Kendimi bırakıyorum.

Bir el boynumda geziniyor. Farrow önümde. Hipnotik bir ritimle hareket ederken bana doğru bastırıyor. *Herkesin içinde*. Halkın içindeyiz.

Gerçek, başımı döndüren bu coşkulu, hava gibi hafif hissi yükseltiyor. Baş döndürücü, sarhoş edici ve onu daha da yakına çekiyorum. Güçlü ellerim karın kaslarında, sırtına doğru yükseliyor.

Bakışları vücudumda kavurucu bir iz bırakıyor. Tenimde ter kabarcıkları oluşuyor ve etrafımızda insanlar olsa bile -biri arkamda, biri yanımda- sadece onu görüyorum.

Tam burada. Şimdi.

Üzerinde yıl yazılı NYE güneş gözlükleri, beyaz telleri geriye iterek saçlarına yaslanıyor. Adam çok güzel. Mavi ışıklar yüzünü aydınlatıyor. Sonra kırmızı, sonra fuşya.

Onu ve bu anı yutuyorum. Gözlerimiz bedenlerimiz boyunca dans ediyor ve buluştuklarında tekrar tekrar okşuyorlar. *Öp beni, adamım*.

Eli tenimi ısıtıyor ve daha sıkı kavırıyor. Alınlarımız neredeyse birbirine değiyor, cinsel bir güçle hareket ediyoruz. Ve ağzım sığ bir nefesle parçalanıyor, boğazımda takılıp kalan hırıltılı bir ses. Farrow dudaklarıma odaklanıyor, eli çeneme doğru kayıyor.

Rüya mı görüyorum?

Tanrım, bu heyecan verici, beden dışı bir rüya gibi hissettiriyor. Duygular beni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklüyor. Gözlerim yanıyor. Nabzım hızlanıyor. Hayatımda *bunu* yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Erkek arkadaşım diyebileceğim bir adam. Kalabalıkta dans edilecek bir adam. Uyanmak için. Birlikte yatağa girilecek.

Sevmek için.

Ve sevilmek.

Ama işte

burada.

"Farrow!" Müziğin üzerinde bağırıyorum.

Baş döndürücü bakışlarımı okuyor ve gergin, dünyayı döndüren bir ritim geçiyor. Kelimeler anlamını yitiriyor. Gömleğimi yumrukluyor, bana daha da yaslanıyor.

Dudakları kulağıma değıyor ve "Ben de" diye nefes alıyor.

Lanet olsun.

Tonozlu tavandan sim ve konfeti topları patlıyor. Dans pistine, onun saçlarına ve benim omuzlarıma yağıyor. Kağıt flamalar görüşümüzü engelliyor. Vücudum, dansın serbest bırakmayacağı kullanılmamış enerjiyle titriyor.

Ellerimiz aynı anda kenetlenmiş gibi.

İkimiz de aynı sayfadayız, kitleleri dışarı itiyoruz.

FARROW'A DOKUNAMAM. Beş yıldızlı bir otelin check-in kontuarında dururken olmaz.

Mermer zemin, yukarıda parıldayan altın avizeler, gösterişli kokteyl elbiseleri ve takım elbiseler içindeki konuklar yakındaki speakeasy tarzı bir barda toplanıyor.

Bahse girerim bu lüks yerlere çok sık gittiğimi düşünüyorsunuz. Gitmiyorum. Pek sayılmaz.

Kibirli bir müessese için giyinmemiştik. Ben, koyu renk kot pantolon, beyaz uzun kollu gömlek ve omzuma asılı küçük bir seyahat çantası. Farrow, siyah pantolon ve siyah *Ramones* V yaka. Tezgâha yaslanıp Omega'ya gece kulübünden çıktığımızı mesaj atıyor.

Tezgâhın arkasındaki kapıcı -bakımlı, smokinli bir adam- yüz hatlarımı inceliyor. Kim olduğumu biliyor ama emin değıl. Belki de Maximoff Hale'in bir benzeriyimdir.

Cüzdanımı çıkarıyorum. "Bir gece, en iyi süitiniz." Ücreti duymak istemiyorum. Neredeyse hiç bu kadar düşüncesizce para harcamadığımı söylersem bana güvenin. Ama siyah bir Amex ve kimliğimi kapıcıya uzatıyorum.

Farrow bunu fark eder ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır.

Kapıcı kartları görünce neşelendi. "Hemen, Bay Hale. Sanırım en iyi süitimiz müsait. Yönetimden kontrol edeyim. Sadece bir saniye sürer." Personele ünlü birinin geldiğini haber vermek için süzülerek uzaklaşıyor.

Farrow telefonunu cebine koyar, şaşkınlığı hâlâ devam etmektedir. "Siyah bir Amex'in mi var?"

Korumam olduğu için şimdiye kadar hiç çıkarmadım. "Seyahat avantajları için," diye açıklıyorum. "Çok fazla kullanmıyorum. Kesinlikle

seyahat için değil.

yabancılar ya da..." *tek gecelik ilişkiler*. Kanvas saatimin saatini kontrol ediyorum. "Önemli bir şey değil."

Gülümsüyor ve avizeleri, döner girişi çevreleyen mermer heykelleri, belboyları ve sonra beni tarıyor. *Bilerek*.

Erkek arkadaşıma tıkış tıkış bir ranzadan ya da yavan bir odadan başka bir şey ısmarlayabilecek imkânlara sahibim ve bu yüzden ona ısmarlıyorum.

Kapıcı aniden geri dönüyor ve konuşurken bana bir zarf içinde anahtar kartları uzatıyor, hoş bir şekilde gülümsüyor ve otelin birçok özelliğini anlatıyor. Ama ben sadece tek bir şey düşünüyorum.

Yanınızdaki adama aşıkmiş gibi bakmayın.

Dönmemek için kendimi zorluyorum. Farrow'un güçlü bakışlarıyla karşılaşmamak için. Ona kapılabilirdim. Hem de kolayca.

Kapıcıyla konuşmam bittiğinde Farrow'la birlikte en yakın asansöre giriyoruz. Tam yanımda duruyor, bir nefes uzağımda. *Sakın ona bakma*. En yüksek numaraya basıyorum ve güvenlik kameralarını inceliyorum.

Aşka bakma.

Kapılar kayarak kapanıyor. Yükseliyor.

Kaslarım esniyor; onun değiştiğini, nefesinin derinleştiğini hissedebiliyorum. Asansör bir sauna, onun rahat güveni erimiş seks gibi yayılıyor. *Ona bakma*.

Yüce İsa.

Rakamlar telaşsızca yukarı doğru hareket ediyor ve bu asansörde tek başıma iradem dibe vuruyor. Ve soluma baktım. Farrow'un sağına.

Başı yavaşça bana dönüyor ve gözleri benimkilere gömülüyor, göğüslerimiz gergin bir nefesle yükseliyor. Yanıyor. Yukarı. Gerginlik dayanılmaz, sağlam olmayan bir dereceye kadar sarılıyor.

Ellerimi yumruk yapıyorum. *Kımıldama. Ona dokunma*.

Kan birikiyor, nabız aletimde atıyor. Tanrım, onu istiyorum.

Farrow'a tekrar bakıyorum.

Yılbaşı güneş gözlüklerini V yakasına takıyor ve sonra parmaklarını ağartıcı beyaz saçlarında gezdiriyor. "Beni öldürüyorsun." Gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama bir milisaniye sonra tekrar bana bakıyor. "*Siktir, Maximoff.*"

Ne tür gözlerim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. *Öp beni, becer beni, sev beni*. Üçünden de büyük bir şey.

Avuçlarımı başımın üzerine koyarken pazularım esniyor. Farrow'un arkamdan geldiğini hayal ediyorum. Elleri etimin her santimini tırmıklıyor.

kollarım, karın kaslarım ve göğsüm, daha aşağı... beni kavıyor ve başım geriye eğiliyor.

Sik beni. Kısa bir hayalden göz kırptıyorum. Boynumun arkasını tutuyorum ve aslında, gerçekten, asansörün tavanına bakıyorum. Gözlerimi dikmiş.

Farrow'a bakıyorum.

Gülümsüyor ve bana yavaşça yanan bir bakış atıyor. "Kendimin hayali versiyonunu kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi ama o noktaya geliyorum."

Asansör kazaları.

Koridor bulanıktı. *Kapı, kilidi aç, sik onu, benim sikim, onun siki, gel* diyen tek yönlü bir zihne giriyorum.

Lüks süite girdiğimizde Farrow kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ben de onu hemen tahtaya doğru ittim.

"Kahretsin," diye küfrediyor boğuk bir sesle. *Daha yakın. Daha fazla.* Hararetli ellerimiz sanki ölüyormuşuz ve hayatta kalmanın tek yolu birlikte kaynak yapmakmış gibi çalışıyor.

Vücut vücuda karşı, ağızlarımız bir araba kazası gibi çarpışıyor. Dudağımı ısıyor ve göğüs kafesimin içinde kurt gibi bir ses yükseliyor. *Sikeyim evet.*

Dilimle ağzını ayırırken çenemi sıkıyor. Isı içeride, dışarıda ve aradaki her yerde patlıyor. Farrow gömleğimin kumaşını yumrukluyor.

Boynuna, kollarına, göğsüne, beline, kıkına dokunuyorum. Avuçlarım artık nereye konmak istediğini bilmiyor.

Onun hepsini istiyorlar.

Farrow kollarını benimkilerin altından geçiriyor. Tek bir hareketle beni döndürüyor, sırtım kapıya çarpıyor. Boğazımdan bir hırıltı çıkıyor, sinirlerim bir düğmeye basılmış gibi aydınlanıyor.

Kolumu yukarı doğru uzatıyor. Başımın üzerinde, kapıya sabitlenmiş ve yumruğum onun dövmeli parmaklarını benimkilerle birleştirmek için çözülüyor. Farrow boynumu, çenemi emiyor ve başım eğiliyor. *Sikeyim.*

Boştaki elim sırtından aşağıya, kemerinin ve boxer külotunun altına dalıyor. Kıkını sertçe kavıyorum. Omzuma karşı adımı ve bir küfür mırıldanıyor.

Güç toplayarak kollarımızı aşağı doğru çekiyorum ve sonra onu geriye doğru yürütüyorum. Bizi yavaşlatıyor ve birbirimize bağlı kalıyoruz. Elim hâlâ kıkında. Boynumu sıkıyor, ağzı benimkine yakın duruyor. Ama bakışları süitte geziniyor.

Yakınlarda yatak yok.

Devasa süitin geniş, gösterişli oturma odasındayız. Zakkumlar ince altın vazolarda canlanıyor. Kristal bir avize iki masanın üzerinde asılı.

zümürüt sandalyeler ve gece mavisi, kadife bir kanepe. Ve renkli bir pencere tüm duvarı kaplıyor, Dallas manzarası karanlıkta parıldıyor.

Havada bir tür Yeni Yıl Arifesi büyüğü var.

"Vay canına," diye mırıldanıyor, sonra gözleri gözlerime değıyor ve gülümsemesi şekilleniyor. Dövmeli parmaklarıyla kot pantolonumun düğmelerini açarken ben de onu gece mavisi kanepeye doğru götürüyorum.

Dokunuşlarımız boğıuşuyor ve ben benimkini yavaşça onunkinin üzerinde kaydırıyorum ve "Ben daha iyi görüyorum, ha?" diye sormadan önce onun boğıuk iniltisini duyuyorum.

"Kesinlikle daha ukala olan sensin," diye fısıldıyor ağzıma karşı. Piercingi dudağıma değıyor.

Mini buzdolabının önünden geçiyoruz ve "İçecek bir şey ister misin?" diye sormak için ağzımızı bozuyorum.

Farrow gülümser. "Hayır. Ya sen?"

Onu gözden geçiriyorum, belindeki muhteşem serçe dövmelelerini sikiyorum. Dikkatimi aşağıya doğru çekiyor. Dudaklarımı yalıyorum. "*İçkiyi sakinle değıştir.*"

Kotumun fermuarını açtı. "Sikime mi ihtiyacın var?" Tanrım, boğıuk sesi neredeyse ereksiyonumu okşuyor. "Görünüşe göre aynı şeyi istiyoruz, kurt izci. Çünkü benim seninkine ihtiyacım var."

Hay sikeyim. Ramones tişörtünü kafasından çekiyorum. Hareketlerimiz daha güçlü, daha hızlı. Açlıktan. Elim yontulmuş karın kasları boyunca mürekkepten aşağı iniyor, sonra kemerini çözüyorum. Aceleyle.

Sırtını boydan boya pencereye dayadı. Gömleğimi çekip çıkarıyor, yakası yırtılıyor. İkimiz de diğeriini çıplak bırakmak için savaşıırken uzuvlarımız, tenimiz ve nefesimiz birbirine çarpıyor.

Kalçalarımın aşağı kot tekmeliyor ve bu mücadeleyi kaybedeceğim çünkü ayağındaki yüksek bağcıklı botları çıkarmam bir asır sürecek.

Elimi bel kemerinden aşağı kaydardım. Onu boxer-şortunun altında tahrik olmuş halde buluyorum ve mükemmel bir basınçla onu yumrukluyorum.

Kasları kasılıyor ve burnundan sıcak bir nefes alıyor.

"*Siktir,*" diye küfrediyor, eliyle önce yüzümü, sonra boğıazımı tutuyor. Dikkatli ol, bu konuda her zaman dikkatlidir.

Farrow boxer-şortumun üzerinden sikimi avuçluyor, sonra sıkıyor-sikiyor *beni*. Derin bir ses çıkardım, elimi yumruk yapıp çenesinin yanındaki cama dayadım.

Kulağıma fısıldıyor, "Hoşuna gitti." Beni okşuyor.

Lanet olsun. Belim hareket ediyor. İtıyor. Daha fazlasını istiyor. Ve daha fazlasını. Ve daha fazlası.

"Siktir, Maximoff," diye homurdanıyor.

Başının arkasını kavıyorum. "Becer beni dostum," diye inliyorum.

Ölüyorum. Aleti elimin altında kıpırdıyor. "Denemek ister misin?

Bu gece?"

Emin bir şekilde başımı salladım. "Evet."

Ağzında bir gülümseme beliriyor.

Diğer otel duraklarında sabırsızlandım ve uykuya ihtiyacımız vardı. Gerçi genelde onun çalışmasına uyandığımın farkındayım. Ama bir süredir ısınmamı dibe vurmaya kadar ilerletemedik. Cleveland'a döndüğümüzden beri.

Bu gece, bu değişecek.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

MAXIMOFF'un alçakgönüllülüğü yatakta sona erer, ama lanet olsun, egosu garantilidir. Onu öpmek bile ilahi bir uyanış gibi.

Ama buraya akıllara durgunluk veren bir deneyimden daha fazlası için geldim. Bana güvenmek üzere olduğu kadar kimseye güvenmemişti ve ben bunu ciddiye alıyorum.

Gece mavisini kanepede çırılçıplak uzanırken, ağırlığımı altımdaki Maximoff'a veriyorum. Ağızlarımız birbirine çarpıyor ve onu rahatlatmak için acele etmiyorum. Nefesler ağırlaşıyor, ellerimiz ve ağızlarımız uzun, kaynayan dakikalar boyunca birbirini keşfediyor.

Benim altımda, daha da savunmasızken bile kendine olan güveni azalmıyor. Tüm vücudu benimkine çarpıyor, elleri saçlarımı yumrukluyor. Boğazıma sıcak bir taş oturuyor.

Daha sert öpüşüyoruz ve göğüs göğüse, pelvisler pelvise sürtünüyor, ereksiyonlarımızı kavırıyorum ve bizi birlikte okşuyorum - nasırlı eli benimkini uzaklaştırıyor. Devralıyor, bizi ovuyor. Yoğun sürtünme ekleyerek *cehenneme çeviriyor*.

Bu iş başlamadan bitemez.

Dizimi kaydırıyorum ve bacaklarını ayırıyorum. Boynundaki ve kalçalarındaki tendonlar geriliyor.

"Siktir, dostum," diye mırıldanıyor, hareketlerime daha sabit bir şekilde bakıyor. Geniş omuzlarını hafifçe eğip kaldırarak kolçaktan yukarı kaldırıyor.

Çenesini kavırıyorum ve elmacık kemiğini öpüyorum. "Rahatla," diye nefes alıyorum.

Kesik kesik bir nefes veriyor. "Teşekkür ederim, bunu düşünmemiştim," diyor alaycı bir tavırla.

Gözlerimi gülümsemeye çeviriyorum ve elini sıklerimizden çekmesi

için y6nlendiriyorum. "Bize mast6rbasyon yapma, ukala."

Sesim üzerine esniyor. "*Siktir,*" diye homurdanıyor, başı neredeyse arkaya düşüyor. *Lanet olsun.* Avucunu kıcıma koyuyor ve ben de ayağımı kanepeden aşağı atıyorum. Yere.

Eğilip çantanın fermuarını açıyorum. Kayganlaştırıcı, tamam. Dildo, tamam. Benim aletim kadar uzun ya da geniş değil ama bu onun alışkın olduğu marka ve boyutta. Bir yerden başlamalıyız ve bunu tek başına yaptıysa, benimle de yapabilmeli.

Ben dildonun uzunluğunu kaplarken ağzım onunkine geri dönüyor. Öpücüğü derinleştiriyor ve kolumu dizinin altından geçirip kadife kolçağı kavıyorum. Bacağını kaldırıyorum.

Dudak kenetlenmemizi bozuyor, göğsü dik bir tepeye koşar gibi inip kalkıyor.

Yavaşça çenesini, kulağını emiyorum ve fısıldıyorum, "Sana zarar vermeyeceğim, kurt izci." *Güven bana.*

Maximoff doğrudan bana bakıyor. Sanki kim olduğumu hatırlıyormuş gibi. Yüz hatlarımı inceliyor: onu koruyan oymalı pazularım ve orman yeşili gözlerini okşayan gözlerim.

Gevşiyor, kasları gevşiyor. *İşte oldu.*

Diğer dizini kaburgalarına doğru bükerek bana erişim sağlıyor ve boynumu kavrayarak başımı kendi boynuna indiriyor -ağızlarımız buluşuyor. Gülümsemeye başlıyorum, onun sert ve agresif öpücüğü kendi ihtiyacımı körüklüyor. Kırmızı sıcak damarlarım zonkluyor.

Bronz teninde ter birikiyor ve yağlanmış dildoyla deliğini sıyrıyorum. Ağzımdan ayrılıyor ve ben başımı sallıyorum. "Rahatla, rahatla," diye fısıldıyorum şefkatli bir öpücüğün içine.

Sesim onu rahatlatıyor. Bunu açıkça söyleyebilirim. Göğsü daha derin bir nefesle çöküyor ve kasları gevşemeye başlıyor.

Tepkilerini inceliyorum ve daha derine itiyorum. Uyarılma ağzını parçalıyor. *Bu gerçekten hoşuna gitti.*

Pazularımı ve kıcımı sıkıca kavriyor. Yüzlerimiz birkaç santim uzakta. Bacağının havada kalmasını sağlamak için bir elimi kolçağın üzerinde tutuyorum. Ama parmak eklemlerim beyazlaşıyor, kaslarım yanıyor.

Sikimi içine sokmak istiyorum. Dişlerimi sıkıyorum ama kalçalarım içgüdüsel olarak Maximoff'a doğru eğiliyor.

Isırıyor, tahrik oluyor ve gözleri dik dik bakıyor. İçimi delip geçiyor. "Becer beni, adamım," diye neredeyse zevkten inliyor, boğumlu iniltisi beni yumrukluyor.

Sikeyim. Kıcım esniyor ve dildoyu daha derine sokuyorum.

Boynu arzuyla gerilmiş. "Tanrım." Gözleri neredeyse yuvarlanıyor. "Daha sert. *Daha sert.*"

Her gün, her gece korkması yerine otoriter olmasını tercih ederim. Dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum, sonra daha sert hareket ediyorum. Ona sürtünüyorum.

Ve onu dolduruyorum. Buna alışkın olduğunu söyleyebilirim çünkü uzanmaya çalışıyor ama hızı benim kontrol ettiğimi hatırlıyor.

Sadece bıraktı. Eli pazuma geri dönüyor. Güveniyor.

Onu kuvvetlice öpüyorum ve oyuncağı pompalıyorum.

Başı geriye doğru sarkmaya çalışır. "*Siktir,*" diye inliyor.

Kıçının altına bir yastık sıkıştırdım. Onu kaldırıyorum ve tekrar içine girdiğimde bacakları titriyor, bunalıyor, en hassas noktasına çarpıyor.

Siktir, Maximoff.

Ereksiyonlarımız sert göğüslerimize karşı hazır bekliyor ve her ileri ittiğimde birbirimize sürtünüyoruz. Hareketlerimi oyuncakla zamanlıyorum ve yüzü kızarıyor, nefesi kesiliyor.

Burnum alevleniyor, ter derimi kabartıyor. Onun yürüdüğü yolda yürüyorum.

"Farrow," diye boğuluyor, gözleri tekrar dönmeye çalışıyor.

Kahretsin, ona *bakmadan* duramıyorum, onun uyarılması ilkel ve çiğ; beni yeni bir zirveye gönderiyor. Ön spermlerimiz onun göğsünü ıslatıyor, benim göğsümü.

Ben öne doğru sallanıp yaklaşırken ağızlarımız birbirine değiyor. Daha önce hiç çıkarmadığı bir ses çıkarıyor, neredeyse kurt gibi inilti.

"Oh, kahretsin," diye inliyor Maximoff. "*Gel bana.*"

Onun lanet varlığına bağlandım. Kalçalarımı daha hızlı pompalıyorum, sürtünme bir el gibi ve o beni okşamak için pazımı bırakıyor. O basınçla öne doğru sarsılıyorum. *Amına koyayım.* Boşalıyorum, damlıyorum ve göğsü parlıyor.

İnliyorum, belim sallanıyor. Dildoyu daha derine itiyorum ve ağzı kırılıyor, başı eğiliyor. Prostat orgazmında oyuncağın etrafında kasılıyor. Keşke bu benim sikim olsaydı.

Gözleri tavana dik dik bakıyor ve sonra geri dönüyor. *İşte benim favori döl suratım.*

Tıpkı onun beni kavradığı gibi ben de onu kavradım. Kasları kasılıyor ve göğsümüze boşalıyor. Kolayca tekrar sertleşebilirdim.

Ama aşağı inerken ona daha çok odaklanıyorum. Doymuş, memnun görünüyor. Gülümsemeye başlıyorum. *Güzel.*

Yapay penisi Maximoff'un içinden çıkarıp bir kenara koyuyorum, sonra ellerimi ve göğsümü bir havluyla siliyorum. Biraz daha oturuyor ve

bacaklarını uzatıyor,

benimkiyle iç içe geçiyor.

Hâlâ üstte, omuzlarının yanındaki kadife kolçakları kavırıyorum. Bana bakışını izliyorum, daha yoğun. Bana bir fanteziden daha fazlasıymışım gibi bakıyor.

"Ben gerçeğim," diye nefes alıyorum, nefesinin sığlaşmasına neden olarak, "ve daha yaşlı, daha güçlü, daha bilge-"

"Teşekkür ederim," diyor kuru bir sesle, "bu ek yalanlar için." Dudaklarım daha da titriyor. "Her zaman, kurt izci."

Yılbaşı gecesı havai fişekler şehrin gecesinde patlıyor. Gürültülü *patlamalar* havaya çarpıyor ve pırıl pırıl ışık pencereden içeri süzölerek beş yıldızlı süiti aydınlatıyor.

Güzel şeylerden ziyade, bu manzarayı benim için gerçekleştirmiş olması beni mest ediyor. Bunu kimse için yapmazken. Bu jest içimde gürlüyor.

Maximoff ağzıma odaklanıyor ve ben de *öp beni*, orman yeşillikleri içindeki *adam diye* okuyorum.

O kadar kolay pes etmedim. Yakınına eğildim ve boğuk bir sesle ona "Spermim göğsünde" dedim.

Çenesi geriliyor, siki neredeyse kalkıyor. Önce karın kaslarına, sonra da bana baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Islık çalarım. "Şimdi gerçekten yalan söylüyor."

Maximoff doğrudan bana bakıyor, savunması düşmüş ama demir gibi bir güç gözlerini sertleştiriyor. "Bunu senden başka kimseyle yapamazdım."

Bu beni etkiliyor. Nefes alıyorum. "Ben derim ki..." Onu öpüyorum, şefkatli ve kısa, o da aynı şekilde yumuşak ve sessiz, nabızlarımız birlikte yavaşlıyor. "...gerçek bir şeye sahip olduğunda nasıl hissettiğini hayal et' ama eminim bunu zaten bin iki kez hayal etmişsindir."

Yüzünü buruşturuyor. "Kıçından rastgele belirli bir sayı seçmeni sevdim." Alaycılığı çok açık.

"Güzel, daha çok yapacağım." Elimi kalın, dağınık saçlarında gezdiriyorum. "Bu kolayca ilk beşime girer."

"Seks mi?" diye soruyor. "Evet."

Zihni allak bullak olmuş durumda ve düşüncelerinin nereye gittiğini tahmin etmek zor. Kısmen kolçağa yaslanıyor ve kolu omuzlarıma dolanıyor.

Odağı bana döndü ve "Üstte olmayı mı tercih edersin?" diye sordu.

Maximoff. "İkisini de eşit derecede seviyorum." Açıklığa kavuşturmak için ona "Ama sadece birini ya da diğerini yapsam da olur" diyorum.

Çok düşünüyor.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Eğer hiç dip yapmak istemiyorsan, bana şimdi söyle."

"İstiyorum," diyor, sesi kararlı. "Belli ki." Çenesi keskinleşiyor, karın kasları geriliyor. "Hangisini daha çok tercih ettiğini ve hiç bencil olup olmadığını düşünüyorum-"

"Seni orada durdurmama izin ver," diyorum ve bunu açıklamanın bir yolunu buluyorum. "Sen biseksüelsin-"

"Öyle miyim?" diye şaka yapıyor.

Tam bir ukala. Gözlerimi deviriyorum ama devam ediyorum, "Bana bağlısın. Bir kıza *ihtiyacın* yok. Ama kızlardan etkileniyorsun. Aynı şey. İkisinden de hoşlanıyorum ama biriyle sonsuza kadar idare edebilirim. Anladın mı?"

"Evet." Ama gözlerini kaçırıyor. Tekrar düşünüyor. Hay sikeyim.

Sözlerimi geri alıyorum. Tamam, "sonsuz kadar" dedim ve onun o kadar ileriye düşündüğünden emin değilim. O genç ve ben onun ilk erkek arkadaşım. Onu korkutmaya çalışmıyorum. Hem de hiç.

"Az önce sana evlenme teklif etmedim," diyorum kayıtsızca, "sakın ol, kurt izci."

Maximoff homurdanıyor, "Ben sakınım." Kenarlı sesini duyuyor, sonra da hayal kırıklığını iç çekerek dışa vuruyor. Benimkini gördüğünde neredeyse gülümsüyor.

Bir kez başını salladı, gözleri üzerimdeydi. Beni ateşleyen bir bakış. Aynı anda doğruluyoruz ve başımın arkasını tutuyor. Ağzlarımız tekrar birbirine çarpıyor.

Havai fişekler final için art arda patlıyor ama ikimiz de bu gecenin bitmesine hazır değiliz.

FARROW KEENE

Süitte hızlı bir duştan sonra aceleyle çıktık. Ona bir havlu attım, ikimiz de su damlatıyorduk. Telefonlarımız aynı anda çalmaya başladı.

Benimkini kontrol ediyorum.

Radyoyu aç - Akara

Telsize ihtiyacın var, patron kızıyor - Donnelly

Radyo. - Thatcher

Kardeşim, telsizini al. - Oscar

Herkes telsizini almam için sana mesaj atmamı söyledi - Quinn

Ciddi ya da önemsiz olabilir. Paniklemedim. Oturma odasına gitmeden önce kendi mesajlarını okuyan Maximoff'a bakıyorum. Telsizimi püsküllü bir sandalyenin altında buluyorum. Çömelip o şeyi alıyorum.

Maximoff elinde telefonla görünür. Omuzları bir kurtarma ekibine katılabilecekmiş gibi dik. Neredeyse gülümseyeceğim. Çünkü bu onun dişlerini fırçalarkenki duruşu.

"Ve?" Kulaklığımın kablosunu çözerken soruyorum.

"Kızlar kulüpten ayrıldı." Şakağındaki suyu silmek için kolunu kullanıyor. "7/24 açık bir lokantaya gittiler ve yiyecek bir şeyler isteyip istemediğimizi sordular."

"*Kahretsin*," diye küfrederek telsizimin düğmesini çeviriyorum. "Şarjı bitmiş." Hızla ayağa kalkıp pantolonumu topluyorum ve ceplerini karıştırıyorum. Üzerimde pil yok.

SFO yer değiştirdiyse ve Maximoff'un eninde sonunda müşterileriyle buluşacağına inanıyorlarsa, o zaman benimle telsiz aracılığıyla iletişimde kalmak isteyeceklerdir. Bu yüzden mesaj yağmuru başladı.

Yeni bir çift siyah boxer-şort giyiyorum. "Otobüste daha fazla pilim var," diyorum pantolonumu ve kemerimi kaparken. Tur otobüsünü gece kulübünün VIP otoparkına park ettik. Otele sadece on dakikalık yürüme mesafesinde.

Anlamsız bir şey için para cezasına çarptırılmayacağım ve ölü bir radyo için bin dolar kaybetmek de olabildiğince anlamsız.

Maximoff ve ben hızlıca giyinip gecenin serinliğini yarıyoruz. O Philadelphia Eagles sweatshirt'ünün kapüşonunu çekiyor, ben de deri ceketimin fermuarını çekiyorum.

Yeni yıla girerken Dallas hala canlı, sarhoş insanlar kaldırımlarda tezahürat yapıyor. Kafalarda altın silindir şapkalar ve boyunlarda tüylü boalar. Daha çok havai fişek patlıyor ama daha seyrek.

Hiç uyumayan gergin şehirleri seviyorum.

Maximoff çılgın atmosferde içiyor. Henüz hiçbir paparazzi ya da çılgılık atan hayran bu anı bölmedi.

Adım adım senkronize bir şekilde yürüyoruz, birbirimize yaklaşıyoruz. Neredeyse bir esneme yakalayacaktı, ama yumuşak bir "Siktir" ile kaçtı.

Ağzım açık kaldı. Süit güvenli bir odaydı, bu yüzden "Otelde uyuyabilirdin. Pilleri tek başıma alabilecek kapasitedeyim."

Soğuktan yanakları kızarmış ve ellerini kazağının ceplerine sokmuş. "Muhtemelen kaybolursun," diyor kuru bir sesle. "Birinin gelmesini sağladıktan sonra ilk giden şey yön bulma becerileridir."

Bir kez güldüm. "Çok tatlısın ama benimle takılmak için bir bahaneye ihtiyacın yok."

Öfkeli bir homurtu çıkarıyor, "Siktir git." Dudaklarının kenarları kalkmaya başladı.

Gülümsemem beni öldürüyor. Elini tutmamak için tüm enerjimi harcıyorum. Bunun yerine, yüzümüz karşıya dönükken daha da yaklaşıyorum ve omuzlarımız birbirine değiyor.

Arabası yükseliyor.

"Bu Maximoff Hale mi?" Yaklaşık yirmi metre ilerimizde bir kadın sesi

duyuyorum. Lüks bir barın dışında bir grup kadın sigara içiyor. Orta-geç-

Otuzlu yaşlarında, hepsi payetli kokteyl elbiseleri içinde, topuklu ayakkabılarla sallanıyorlar ve Maximoff'a odaklanıyorlar.

Sesimi alçaltıyorum. "Onları görmezden gel. Hiçbir şey yapmayın." İçgüdüsel tepkisi hayranları tanımak olacaktır ama kuzenlerinin ve onların anonimliğinin hatırı için bu konumun sızmasına izin veremez.

Maximoff daha katı. Başını hafifçe sallıyor. Kapüşonu yüz hatlarını kısmen gizliyor ama o kadar da iyi değil. Onları geçmek için kadınlara ve bara doğru yürümek zorundayız.

Bir kadın ellerini ağzına götürüyor. "Maximoff Hale!" "Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?!" diye bağılıyor başka bir kadın.

"Bir resimden daha fazlasını istiyorum," diyor biri imalı bir şekilde ve çok yüksek sesle.

Maximoff'a ya da kadınlara "aval aval" bakmıyorum. Bu durum için 101. koruma: dosdoğru karşıya bak.

Yürü.

Karışmayın.

"Aman Tanrım, şahsen daha seksi."

"Bu gerçekten o mu? Bizi duyabiliyor mu?" Barla aynı hizaya geliyoruz.

"Siz Maximoff Hale misiniz?" Sarışın bir kadın önümüzü kesmek üzereydi ama ben sinsice yolumdan çekilip ona doğru bir adım attım. Onun olduğu yerde kalmasına neden oldum ve müşteriye yaklaşmasını engelledim.

"Bunu çok sık yapıyor," diyorum kadına, geri geri yürüyüp hiç durmadan ilerleyen Maximoff'a doğru giderken.

Beni kontrol etti. "Kimsin sen?" diye soruyor ama ben çoktan dönmeye başlamıştım. Adımlarımı uzatarak bir saniye içinde Maximoff'un yanında oluyorum.

Yüz ifadesini okumaya çalışıyorum. "Ne?"

Soğuk ellerine üflüyor. "İlk başta onlar için durmadığım için kötü hissettim, sonra senin *bunu* yaptığını *gördüm*-"

"İşim," diye tanımlıyorum.

"-ve şimdi seni becermek istiyorum," diye güçlü bir şekilde bitiriyor.

Kanım ısınıyor. "Korumana doyamıyorum," diye takılıyorum.

Orta parmağını kaldırıyor.

Tamam, şu otobüse ulaşmamız lazım. Çünkü tek yapmak istediğim kolumu onun omuzlarına dolamak. Ellerini ısıtmak. Ona dokunmak.

Yolculuğun çoğunda sessiz kalıyoruz ve o, insanların onu izlediğinden daha çok insanları izliyor. Şık siyah otobüs VIP park alanının arkasında

duruyor.

Gece kulübü çalışanlarını başımı sallayarak ve el sallayarak selamlıyorum. Ve otobüsün kapısına ulaştık. Kilidi açtım ve ikimiz de bindik.

İlk salonda duruyoruz. Derin iniltiler duyuyoruz.

Tiz inlemeler. Hepsi arka taraftan geliyor. İkinci salonun kapısı kapalı. Maximoff, "Bu da nesi," diye mırıldandı.

"Jane olabilir," diyorum ama Nate'in Dallas'ta bize katılacağını hiç söylemedi.

"Olamaz. Kızlarla birlikte." Maximoff çoktan arkaya doğru ilerliyor. *Kahretsin.*

Yaklaşıp omzundan tutuyorum ve kapı tokmağını kavramadan önce onu durduruyorum. "O kapının ardında kimin olduğunu bilmiyorsun," diyorum alçak sesle. SFO, kuzenlerinden biri ya da bir yabancı, *sapığı, henüz araştırmadığımız biri olabilir.*

Onu arkama çektim.

Orgazm çığlıkları havaya karışıyor, çok gürültülü. Büyük ihtimalle bir kız. "Ahhhh!" diye çığlık atıyor. Kötü bir porno gibi.

Bana göre değil.

"Aynen öyle," diye fısıldıyor Maximoff, öfkeli bir sesle, "kim olduğunu bilmiyoruz. Yapmamız gereken-"

"Ben. Geri çekil."

"Farrow-"

"Ya kız kardeşinse?" Fısıldıyorum. "Gerçekten Luna'yı seks yaparken basmak mı istiyorsun? Seni bundan kurtarmama izin ver." Elimi göğsüne koydum.

Bu sefer uyuyor. Geri çekiliyor, kollarını kavuşturuyor. *İşte böyle.*

Kapıya vuruyorum. Kahkahalar ve küfürler karşılık veriyor.

"Kim o?" diye kıkırdıyor bir kız. Bizimkilerden biri değil. İçgüdüsel olarak telsiz mikrofona uzanıyorum ama şarjı bitmiş. Maximoff yatağında pil aramaya başladı.

Tekrar vuruyorum. Ayırt edilemeyen bir ses *bekle* diyor ve kapı açılıyor.

Tamamen çıplak olan Beckett Cobalt, kasıklarının yanında dekoratif bir yastığı gevşekçe tutarak dışarı çıkar. Kapıyı arkasından kapatır.

Kaşlarım çatıldı.

Sürpriz = orta seviye

Tehdit = düşük

Ben = çekiliyorum

Maximoff'un devralmasına izin veriyorum ve omzumu yakındaki bir ranzaya yaslıyorum. Pilleri bana verdi ve kuzenine yaklaştı.

"Selam." Beckett ona başıyla selam verir.

"Arkada kim var?" Maximoff sorar.

"Kulüpten iki kız. Bir Kylie ve bir Laura." Beckett kısaca bana doğru baktı. *Merhaba*. Telsizime yeni pilleri takıyorum ve beni seksen dördüncü kez ölçüp biçiyor.

Maximoff, Beckett'ın dikkatini çekerek, "Yabancıları seks yapmak için otobüse getirmek iyi bir fikir değil," diyor. "Bu çok tehlikeli. Herkesin eşyalarını çalabilir, fotoğraflarını çekebilirler ve henüz incelenmediler."

"Donnelly onları inceledi." Beckett düzgün, hızlı ve *sakin* konuşuyor. "Birini becermek için yarısı akrabam olan on kişiyi daha gözden geçirecek değilim. Şu an hariç kızları gözümün önünden ayırmadım. Ve işim bittiğinde odayı temizleyeceğim."

Maximoff çenesini ovuşturur, bundan memnun değildir. "Lütfen dikkatli ol. Kullanılmış prezervatifleri çöpe atın." Kuzenini güvende tutmak için birkaç genel kural daha sıralıyor.

Daha az umursayamazdım ve Beckett fark etti. Bana bir bakış attı.

İkonik *saçmalıklarla dolu suratını* değil, benim için ayırdığı yepyeni bir suratını. Özel olduğumu düşünürdüm, ama bu kuzenim için yeterince iyi değilsin suratı.

Kendimi son derece sabırlı biri olarak görüyorum, ama öyle bir noktaya geldim ki, "*git kendini becer" demek istiyorum.*

"Moffy ile aynı fikirde değil misin?" Beckett soruyor.

"Tamam." Telsizimi kemerime asıyorum. "Prezervatiflerinizle ne yaptığınız umurumda değil." O benim müşterim değil ve o kızlar da kimse için bir tehdit değil.

Kaşları o *saçma* suratında birbirine kenetlendi. "O senin erkek arkadaşın." "Ve ben her zaman erkek arkadaşım ile aynı fikirde olmak zorunda değilim." Veriyorum

Beckett hiç ilişki yaşamadığı için onu es geçiyor ama Maximoff'a ne kadar değer verdiğimi yanlış şeylerle ölçmeye çalışıyor.

Beckett kuzeni için artılar ve eksiler listesi çıkarıyormuş gibi, "Eğer ikiniz aynı fikirde değilseniz, o zaman belki de uyumlu değilsinizdir," diyor. Hiç artısı yok ve hepsi eksi.

Kulaklığımı taktım, bu adamla işim bitti. Yüzüme karşı açık sözlü dürüstlüğü kaldırabilirim ve Maximoff bundan *hoşlanıyor*, ama kuzeniyle bir sınıra ulaşıyorum.

Maximoff Beckett'a uyarıcı bir bakış gönderir. "Sen karışma."

Beckett sakince, nazikçe, hatta içtenlikle, "Sadece seni kolluyorum," diyor ve ellerini yastığının üzerinde değiştiriyor.

Radyomun sesini yükseltiyorum. "Donnelly nerede?"

Beckett göğüs hizasında bir ranzayı işaret ediyor. Ranzada mı? Bu hiç mantıklı değil. Donnelly beni ve Maximoff'u duymuş olmalı.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Dar koridorda ilerlerken Maximoff'un Beckett'a bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğunu duyuyorum. İyi olup olmadığını. Ailesine her zaman sorduğu şeyi.

"Beckett!" diye sesleniyor kızlar. "Geri dön!"

Beckett sıcak bir şekilde gülümser. "Bununla birlikte. Küçük kardeşimin de dediği gibi, 'Sana veda ediyorum'." Boşta kalan eliyle selam veriyor ve sonra çıplak poposu görünecek şekilde arkasını dönüyor. İkinci salonda gözden kaybolur.

Maximoff neredeyse gülümsüyor, omuzları gevşiyor ve yanımdan geçip kızlara mesaj atıyor. "Yemek?"

"Omlet." Ranzanın perdesini sarkıtırım.

Donnelly kulaklığı takılı halde uzanmış, şaşkınlıkla yukarı bakmaktadır. Dönmüyor ama çevresinde beni görebiliyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve kolunu sıkıyorum. "Donnelly."

Bir yastığı kulağından çekip bir şeyler mırıldanıyor, Güney Philadelphia tonu çok kalın. Sadece ailesinden haber aldığı anda böyle sessizleşiyor.

"Annen mi?" Ben soruyorum.

Donnelly sıcak bir nefesle kestane rengi saçlarını çekiştirir, sonra başını sallar. Ayağa kalkar ama yığılır. "8 gramla yakalandı. Hapisten çıkalı bir hafta oldu."

Kaşlarım çatıldı. "Dostum, özür dilerim." Ne uyuşturucusu olduğunu sormuyorum. Meth olduğunu biliyorum.

"Bu sefer farklı olur diye düşünmüştüm." Donnelly müziğinde geziniyor. "Siktir et, tamam." Bana telefonunu uzattı. "Bir şey seç." Tekrar uzandı ve yüzüne bir tişört geçirdi, kulaklıkları taktı.

Bazı sanatçıları karıştırıyorum ve The Flaming Lips'in "Do You Realize?" şarkısını çalıyorum. Telefonu yastığının altına koyup perdeyi kapatıyorum.

Maximoff'a ilk salonda tekrar katıldım. Cep telefonunu cebine koymak üzereydi. "Donnelly iyi mi?"

"Pek sayılmaz." Bileğini yakaladım. "Jane'e waffle sipariş etmesi için mesaj at."

Bir mesaj yazıyor. "Eğer eve gitmesi gerekiyorsa, uçuş parasını ödeyeceğim-"

"İstemeyecektir." Bir elimi Maximoff'un belinde tutuyorum. "Ne zaman böyle bir şey olsa, evden uzak durur. Daha önce de böyle olmuştu." Duraksıyorum. "Anne sorunları."

Maximoff başını sallıyor. Donnelly'nin ailesini biliyor.

Otobüste annesi olmayan tek kişi ben olduğum için, "Bunların ne olduğunu bildiğimden değil," diye ekliyorum.

Maximoff cep telefonunu arka cebine koyar. "Üvey annenle hiç sorun yaşamadın mı?"

"Hayır. İyi biri ama yakın değiliz."

Zaman çizelgesini biliyor. Düğüne katılmıştı. Babam Rachel'la çıktığında ben lise sondaydım, evlendiklerinde ise üniversite birinci sınıftaydım.

Maximoff enseme tutuyor ve birbirimize çekiliyoruz, bacaklarımız çarpıyor-"Ahhhh!" diye inliyor yine bir kız.

Gözlerimi deviriyorum ve sonra cebimde beş notalı bir *zil sesi* çalıyor.

"Bu çok ürkütücü," diyor Maximoff, *zil sesine* bağlı olan bildirimden değil, sestem bahsederek. Çünkü istese de takipçiden daha az korkamazdı.

Telefonumu arıyorum. "Merak etme," diyorum kayıtsızca. "Seni güvende tutacağım." Maximoff ters ters bakıyor. "*Hiç* endişe duymuyorum. Hiçbir şey." Uygulamayı görünce irkildi.

"Tanrım, bakma ona. Bu gece unut gitsin. Yeni yıl arifesindeyiz."

"Bugün Yeni Yıl," diye düzeltiyorum @maximoffdeadhale hesabını açarak, "ve bu benim işim." Sesim midemle birlikte batıyor.

Bu da ne...siktir.

Takipçi tur otobüsünün yakın çekim bir fotoğrafını paylaştı. Tam olarak *bu* otobüs ve camların altında kan kırmızısı boyayla *DIE MOFFY DIE* yazısı damlıyor

Gerçek gibi görünüyor.

İçimden bir ses birinin bu otobüsü boyadığını söylüyor. Dışarıda.

Şu anda. Lanet olsun.

FARROW KEENE

Silahımı kılıfından çıkararak merdivenlere doğru ilerliyorum. Maximoff'a "Burada kal," diyorum.

Tam arkamda tabii ki.

"Maximoff."

Çenesi keskinleşir. "Seni dışarıda takip edemeyeceğimi anlıyorum ama Donnelly edebilir."

"Hayır. Bu gece dikkati dağınık. Onu destek olarak getirmeyeceğim." Otobüsün kapılarını açıyorum.

Maximoff eşofmanının yakasını çekiştiriyor. Hayal kırıklığından fazlası var. Burnu alevleniyor ve başını tekrar tekrar sallıyor. Bundan nefret ediyor. Beklemekten. *Beni* güvende tutmaya çalışırken çaresiz hissetmekten.

Bunun onu ne kadar öldürdüğünü bilmek beni incitiyor. *Ama...* "İşimi yapmama izin vermeyeceksen koruman olmamalıyım."

Sıkı bir nefes alır. "Pekala. Git."

"Kapıları arkamdan kilitle." Ona anahtarları fırlattım ve otobüsten ayrıldım.

Botlarım kaldırıma sertçe düşüyor. VIP alanını tarıyorum. Valeler podyumda değil. Etrafta dolaşan kimse yok. Otobüsü kontrol ediyorum.

Temiz.

Diğer taraf çitlere bakıyor ve otobüsün etrafında dikkatlice dönerek kaputu geçiyorum.

Burada kimse yok.

Dış cephe temiz.

Sadece arka tarafı ve buraya park etmiş diğer sekiz aracı kontrol ettiğimde rahatlıyorum.

Güvenli.

Ama gerçek gibiydi.

İçgüdülerim genelde doğrudur. En kötüsü de: Hayal kırıklığına uğradım. Bu orospu çocuğunun kim olduğunu bilseydim, bilinmezlik sona ererdi. Ve ben bu gece bitirmek istedim.

Otobüse dönüyorum. Maximoff ilk basamakta kollarını kavuşturmuş duruyor ve ben yaklaşırken kapıların kilidini içeriden açıyor.

"Neydi o?" diye sorar.

Ona telefonumu uzattım ve sonra yolcu koltuğunun kol dayanağına oturdum.

Maximoff fotoğrafı inceliyor ve sürücü koltuğuna doğru kayıyor. Gözlerini kırpıyor ve başını kaldırdığında endişesinin benimle ilgili olduğunu açıkça görüyorum.

"Bu seni gerçekten etkiliyor," diyor. "Öyle değil mi?"

"Hayır." Silahımı kılıfına koydum ve telefonumu geri aldım. "Ben iyiyim."

Ağzını ovuşturuyor ve sürücü koltuğunun kenarına çöküyor. Benden başka her yere bakıyor.

"Sadece söyle."

Sert gözleri gözlerime çarptı. "Uyumuyorsun."

"Her zaman garip saatlerim olmuştur. Başka bir şey var mı?" Ses tonum normalden çok daha sert.

İkimiz de inatçıyız. En iyisinden daha kötüsünü yapmadığım sürece işimi bırakmayacağım ve şu anda hâlâ en iyi koruma benim. Kimse Maximoff için benden daha iyi olamaz.

Sweatshirt'ünü çıkarıyor, sıcak. "Kavga mı ediyoruz?" diye ciddi ciddi soruyor. Biraz gevşiyorum. "Sen söyle, kurt izci."

Başını iki yana sallar. "Tanrım, sana değer veriyorum Farrow. Ve sen orada oturmuş, sapığın seni etkilediğini inkâr ediyorsun. Ama ben her gün senin yanındayım. Bunu söyleyebilirim."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve daha derin bir nefes alıyorum. "Kişinin kimliğini tespit ettiğimizde her şey bitecek." Bu konuda kendime güveniyorum.

Ama Maximoff bana tedirginlikle bakıyor. "Her zaman başka bir takipçi olacaktır. Başka bir anonim trol. Bu lanet şey bitmeyecek. Ben bunu kabullendim-"

"Her şey sona erecek," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Bu farklı Maximoff. Bu gerçek bir tehdit." Takipçi Philly'den. Turne durakları açıklanmadan önce nerede olduklarını biliyorlar. Durum ciddi.

Bakışları ön cama dönüyor. Düşünüyorum.

"Ve bunu kabullenmene sevindim," diyorum ona. "Çünkü tehditlerle ilgilenmek benim işim. Senin değil. O yüzden bırak da işimi yapayım."

"Öyleyim," diye karşı çıkıyor. "Tanrım, seni Ripped Fuel içerken ve 48 saatten fazla uyanık kalırken izliyorum." Kuru, acılı bir kahkaha atıyor. "Ve biliyor musun, bunun beni berbat bir erkek arkadaş yaptığını düşünmeye başlıyorum."

Göğsüm ağrıyor. "Ağrımıyor."

Adem elması sallanıyor ve bakışlarımı tutuyor. "Bencilce, seni korumam olarak kaybetmek istemiyorum. Bu hayatımda istediğim en bencilce şey olabilir. Ama benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Ne?" Gözlerim yanıyor.

"Erkek arkadaşımken korumam olmak sana zarar veriyorsa, geri çekil."

Başparmağımı dudağımdaki piercingin üzerinde gezdiriyorum. "Bırakmak demek istiyorsun."

"Evet. Bunu yapabilir misin?" *Gelecekte* demek istiyor. Eğer iş oraya gelirse. Ona hiç yalan söylemedim ve söylemeyeceğim.

"Hayır," diyorum kesin bir ifadeyle. "Bunu yapamam. Doğrusu, işimi iyi yapmak için bedenimi yerin dibine sokarım ama birkaç saatlik uykusuzluk hiçbir şey değil."

Yüzü derin, ıstıraplı düşüncelerle buruşuyor. "Sağlığını gerçekten önemsiyor olsaydım seni kovardım diye düşünüp duruyorum."

Başımı sallıyorum.

Mutluluğuna mal olsa bile *doğru* yolu arıyor, ama lanet olsun, keyfi bir "ahlaki" iyilik için bu fedakarlığı yapmasına gerek yok.

"Hayır," diyorum kolayca. "Beni korumak için kovmana gerek yok. Sadece bu varsayımlar için kum torbalarını bırak. Çünkü ben iyiyim ve aldığım bu boktan uyku sona erecek. Tek ihtiyacın olan buna inanmak."

Uzun bir süre bunun kafasına dank etmesine izin verir. "Sanırım yapabilirim, ama... bana karşı dürüst ol. Bana bu işte zihinsel ve fiziksel olarak ne durumda olduğunu söyle. Yalan söylemek ya da gerçeğin etrafından dolaşmak yok. Bunu yapabilir misin?"

"Her zaman," söz veriyorum.

Maximoff güçlü bir şekilde başını sallar. "O zaman bırakıyorum. Artık 'ya olursa' diye kıyamet günü sığınakları inşa etmek yok ve sen de bana 'işimi yapıyorum' demeyi bırakmalısın dostum. Birlikte olduğumuz zamanın yüzde seksen beşinde görevde olduğunun son derece farkındayım."

Kısa bir irkilemeyle başımı sallıyorum ve kendimi biraz tekmeliyorum. "Yapacağım. Özür dilerim." Saçımın tellerini geriye itiyorum ve gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de neredeyse gülümsemeye başlıyoruz. Yolumuza geri döndük, birlikte yan yana. Mükemmel bir uyum gibi geliyor.

Ayağa kalkıyorum.

Ayağa kalkıyor.

Ve içgüdüsel olarak bağlantı kuruyoruz.

Kollarım onun kollarına dolanıyor, o da benimkilere. Bakışlarımız hiç ayrılmıyor.

Pembe dudakları daha da yükseliyor. "Geçen gün Luna bana senin benim yardımcım mı yoksa benim senin yardımcın mı olduğumu sordu."

"Ne dedin sen?" Yavaşça öpüşüyoruz, yaklaşıyoruz. Bacaklar birbirine doluyor.

Geri çekilemiyor.

"Bir Batman'in Robin'i olmayacağını ve muhtemelen iki Batman olacağımızı söyledim - sözümü kesti ve *hayır dedi*." Maximoff gülüyor, gözlerinde ifade edebileceğimden çok daha fazla sevgi var. "Benim çok ahlaklı olduğumu, senin ise düşüncesiz ve dik başlı olabileceğini söyledi. Birbirimizden çok farklıyız ama yine de birbiri için ölebilecek iki süper kahramanız. Herhangi bir çağda, herhangi bir alternatif evrende. Kaptan Amerika ve Kış Askeri gibi."

Göğsüm onun kine doğru yükseliyor ve fısıldıyorum, "Buna inanabilirim."

Kucaklaşmamız güçleniyor. Daha sıkı, daha sıkı sarılıyoruz, eli saçlarımda kayboluyor. Başının arkasını tutuyorum. Kalbi benim kine karşı sakın bir ritimle çarpıyor.

MAXIMOFF HALE

OCAK, ŞUBAT'A GİRİYOR ve ben daha her şeyin yolunda olduğunu düşünmeden, mecazi bir fırtına hepimizin tepesine iniyor.

Akşam güneşi renkli bir otel penceresinden parlıyor. Kuzenlerim, küçük kız kardeşim ve SFO'nun iki yataklı bir odada sıkışıp kalmalarının üzerinden 24 saat geçiyor.

Pencerenin önünde dimdik duruyorum. Ve aşağıdaki Los Angeles caddesine bakıyorum. Opak camın arkasından kimse beni göremiyor ama ben onları görüyorum.

Seni görüyorum.

Yüzlerce ceset yolu dolduruyor. Görünürde tek bir kaldırım ya da kaldırım parçası yok. Paparazziler kalabalığın arasına karışmış, kameralar yanıp sönüyor. Yerdeki ekstra güvenlik saatlerdir caddeyi temizlemeye çalışıyor, ancak kabaran kalabalık bir müzik festivalinin başrol oyuncusu için hazırlanan hayranlar gibi görünüyor.

Biz Red Hot Chili Peppers
değiliz. Ve bu normal değil.

L.A. FanCon'da daha fazla paparazzi olacağını tahmin etmişim çünkü burası L.A. - ama bu kaos FanCon'dan kaynaklanmıyor.

İnsanlar otelin giriş ve çıkışlarına yığılıyor. Çıkarken bizi görmeyi umuyorlar ama biz bu histerinin içine adım atamıyoruz. Parmaklar ve kameralar bu odayı, bu lanet pencereyi gösteriyor.

Tweet'i gördüm.

Onuncu kat. Sağdan üçüncü pencere. Az önce oteldeki birinden teyit aldım. #HotBodyguards #HMCBodyguards

Kımıldamıyorum.

Yirmi dört saattir uyumadım. Telefonum durmadan çalışıyor ve *bunu* düzeltmeye çalıştım. Denemekten vazgeçemiyorum ama artık tek bir çözüm var: *olduğun yerde kal, hiçbir şey yapma, caddenin açılmasını bekle.*

Arkama uzun uzun bakıp herkesi kontrol ediyorum.

Charlie köşeye sinmiş, alnını dizlerine dayamış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, sinirli ve öfkeli. Kuzenimi tanıyorum.

Kendi alanını seviyor ve bu tura katılmak için bunu zaten feda etti. Şimdi on bir kişiyle küçük bir odada sıkışıp kaldı.

Beckett yatağın kenarında uyuyor. Yanında Jane, Sulli ve Luna birbirlerine sokulup Jane'in kalçasına tünemiş tek dizüstü bilgisayara bakıyorlar.

Onlar iyi. Ama

Omega değil.

Onları hiç bu kadar gergin görmemiştim. Thatcher ve Akara mahremiyet için kendilerini banyoya kapatıyor ve Alfa lideriyle iki saatten fazla konuşuyorlar.

Oscar yanımdaki yola şahin gözüyle bakıyordu. Bakışları kararmış, ciddi. İkinci yatakta Donnelly tedirgin bir tik gibi haber kanalları arasında geziniyor. Sonra Quinn odanın içinde volta atıyor.

Farrow ona yüzüncü kez "Dur," diyor. Burada en *rahat olan* o. Omzunu yanımdaki duvara gelişigüzel dayamış. Hızlı bir bakışla, benim onu kontrol ettiğim gibi o da beni kontrol ediyor, sonra sokağa bakıyor.

Donnelly kanal değiştirir, televizyon sessize alınır. "Bu Hale Laneti."

Farrow sakızını daha yavaş çiğniyor ve Donnelly'ye sinirli bir bakış atıyor.

"Hale Laneti ile kapa çeneni."

"Sadece söylüyorum, bu olayın gerçekleşmesi gereken onca yer varken, yüzlerce paparazzinin yaşadığı Los Angeles'ta. Bu bir lanet."

Farrow, "Hales hiçbir şey yapmadı," diyor. "Bu bir lanet değil." Bu mükemmel bir bok fırtınası.

Herkesin gergin olmasının nedeni bir otel odasında mahsur kalmak değil. Bu milyarlarca kez daha kötü. Kitleler halinde, hayranlar *Ateşli Korumalar* ve *SFO'yu seviyorum!* ve *beni işe alın!!!* yazan posterler açıyor.

Bazıları isimlerini bile karalamış: *Quinn'in Müstakbel Karısı. Akara benim bebeğim!*

Omega'daki herkes uçurumun kenarında.

Kovulmaya bir adım kaldı.

Erkek arkadaşıım da dahil. Takip imi bulmaya kararlı bir şekilde son bir aydır zar zor uyumama rağmen Farrow'u h    korumam olarak *istiyorum*.

Tanrım, ona ihtiyacım var. Bencilce bile olsa.

Luna dizüstü bilgisayarından başıını kaldırıyor. "Hale Laneti nedir?"

"Uydurma bir Şey," diyorum ve telefonum sıkılı elimde titriyor. Avukatlarla, her amcayla, her teyzeyle, ailemle, güvenlikle, H.M.C. Philanthropies yönetim kuruluyla, reklamcılarla, magazincilerle, gazetecilerle konuştum - yorgunluk dişıımı tırnağıma takıp uzuvlarımı çekiştirmeye ve beni batırmaya  alışıyor.

Gözümü bile kırpımıyorum.

Sert bir Şaşkınlıkla bakıyorum.

Düşünüyorum, düşünüyorum ve üç tepkinin farklı yönlerden beni parçaladığını hissediyorum.

Bir yanıım *herkesi güvende tut, kararlı ve dirençli ol* diyor. Ben hareketsiz duruyorum.

Bir yanıım *yüzmek, koştamak, dıŗarı çıkmak ve lanet havayı tatmak için* yalvarıyor. Neredeyse başıımı arkaya eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve her g    kula ta soğuk suyu hissediyorum, sonra kollarımı ve bacaklarımı tokatlayan ağaç dallarını, ciğerlerim patlayana kadar yorulmadan koşıyorum.

Son parçam * ığlık atıyor, dizlerinin üstüne   k ve çığlık at*. Göğsümde ağır bir baskı var ama d ş m yorum.

Bağırımıyorum.

"Merde," diyor Jane. Üç kız da iri gözlerle dizüstü bilgisayara bakıyor. Yatağa doğru gidiyorum. "Ne oldu?"

Jane ekranı döndürüyor.

ABC ile eŗit düzeyde bir primetime kanalı olan GBA News haberi aldı. Baŗlık: *Medya ve Hayranlar Hale, Meadows ve Cobalt Ailelerinin Korumalarını Görmek İçin Los Angeles Sokaklarını Tıka Basa Doldurdu*.

Eğildim ve makaleyi okumak için track-pad'i kullandım.

 nl  ailelerin Güvenlik Gücü Omega'nın yer aldığı "Ateŗli Noel Baba İ   amaŗır  Yarıŗması" videosu Twitter ve diğer sosyal medyada viral oldu. HotBodyguards hashtag'i 24 saatten fazla bir süredir trend olurken, Facebook paylaŗımları da hızla bir milyon üzerine çıkıyor.

Gece boyunca yaşanan coşku ve şöhret Los Angeles trafiğini ciddi şekilde etkiledi. Birden fazla yol şu anda kapalı durumda.

Düzelتيyorum. Hepimiz bunun geçici olmasını umuyorduk. On beş dakikalık şöhret gibi. Ama GBA hikayeyi duyurursa, saat 7 haberlerinde yayınlanır.

"Bir şey söyle," diyor Jane, başında pembe bir uyku göz maskesiyle. Ama o da benim gibi uyumamış. Suçluluk duygusu mavi gözlerini bulutlandırıyor.

"Bu senin hatan değil, Janie."

Noel arifesi videosunu o seslendirdi. Beckett çekmiş ama ikisi de sızdırmamış.

"Ama güvenlik şirketiyle konuştun," diyor sanki tüm detayları tekrar tekrar dosyalıyormuş gibi. "Bu bir hack olamaz."

Başımı salladım. "Bu bir hack değildi ama Beckett videoyu ailesine ve güvenliğe mesaj attı. Ki bunda bir sorun yok. Hepimiz güvenli bir hattayız, yani bu onun hatası da değil." *Birinin* videoyu paylaşacağını ve güven çemberini kıracağını bilemezdi.

Sadece kimin yaptığını bilmiyoruz.

Farrow sakızını patlatır. "Ünlü biri ya da güvenlik basına sızdırdı, Cobalt."

Jane tutkuyla, "Ailelerimiz bunu *yapmazdı*," diyor.

"Epsilon," Donnelly bir suçlu olduğunu düşünüyor. "Biri havlamış."

Oscar döner. "Fark etmez. Bu otelden ayrıldığımız an hepimiz kovulacağız." Kaotik sokağı işaret ediyor. "Şuna bakın. Daha fazla güvenlik *bizi* kuşatırsa kimseyi koruyamayız."

Quinn tekrar adım atıyor.

"Siktir, geri dön." Sulli, Donnelly'ye kanal değiştirmesini işaret ediyor.

Sonuncusuna, eğlence haberlerine döner ve sesi yükseltir.

"...Noel kalış süresini uzattı ve bizim için daha fazla hediye getiriyor," diyor kadın muhabir bir ses sahnesinde. "Hales, Meadows ve Cobalt'ları koruyan adamların viral videosuna bir göz atın. Ve uyarıyorum, bundan sonra buz gibi bir duşa ihtiyacınız olabilir. Bu yüzden ho, ho, ho, bu ateşli kızları izleyin ve gönderip göndermediğinizi bize bildirin."

Garip bir şekilde, sözleri gerginliği hafifletiyor. Donnelly ve Farrow gülümsüyor.

Video televizyonda oynatılıyor. Ama bu seferki biraz farklı. Haber kanalı, sahte pistte yürüyen her bir korumanın üzerine parlak bir metin eklemiş.

Akara kelimelerle ilk sırada: *Patron*.

"Gerçek," diyor Donnelly.

Jane ve ben ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunduk. Jane'in anında oluşturduğu biyografilerden SFO'yu etiketliyorlar ve bu orijinal bir konsept ya da tesadüf değil.

Bu bir saygı duruşu. Ailelerimiz de bir zamanlar bu şekilde etiketlenmişti ve yirmi iki yılı aşkın bir süre sonra medya ve hayranlar Ryke Amca'ya hâlâ "ahmak" diyor.

Jane yumuşak bir nefesle, "Lütfen hepsi olumlu özellikler olsun," diyor. Ekranda Donnelly kırmızı şortuyla belirir. *Ass-Kicker*.

"Güzel." Donnelly sırtıyor.

Sırada Farrow var: *Maverick*.

Ona bakıyorum ve dudakları neredeyse kalkıyor. Ama artık gerçekten gülümsemiyor. Yarın geldiğinde, o benim korumam olmayabilir ve muhtemelen başka bir adam olacak.

Ama bir kurşunu atlattık. Videoda asla kucaklaştığımız görülmedi ve ses kaydında da flört ederken yakalanmadık.

Yani dünya onun sadece benim korumam olduğunu düşünüyor. Ben de onun müşterisiyim.

Omega'yı mahvedenin biz olmadığımızı bilmek -ilişkimizin onların şöhretini artırmadığını bilmek- gerçekten yardımcı olmuyor. Sebep ne olursa olsun, işleri hâlâ tehlikede.

Oscar ekranda beliriyor, kasları yağlanmış. *Profesyonel*.

Otel odasında gözünü bile kırpmadı. Hiç şaşırmadım.

Eğlence TV kanalı tüm video paketini ıslak bir rüya gibi sunuyor. Kırmızı iç çamaşırları, biçimli vücutları ve karın kaslarıyla kendinden emin, utanmaz erkekler - onlara Sexy Fuckers Org adını vermemelerine şaşırdım.

Ekrana döndüğünde, Quinn sadece bir fiyonkla çıkıyor. *Genç Aygır*.

Jane rahatlamaya başlar, başlıklar düşündüğü kadar kötü değildir. Akara ve Thatcher banyodan girdikleri gibi çıkarlar. Sıkı ve ciddi. Ama dikkatleri televizyona yöneliyor. Bizimle birlikte izliyorlar.

Bir telefon hızla çalıyor.

"O benim." Donnelly cep telefonu için kumandayı bırakıyor. "...hayranlarım Twitter'ımı bulmuş. Az önce 10 bin takipçi kazandım... bin tane daha... kahretsin. "SFO'da bekar biri var mı diye sorup duruyorlar."

Thatcher, "Cevap verme," diye emretti.

"Fark etmez," diye araya giriyor Oscar. "GBA haberleri zaten ilişki durumlarımızın profilini çıkardı. Bir Pringle kadar bekarız. Hepimiz."

Birden fazla çift göz Farrow'dan bana bakıyor ama ben bir tepki vermiyorum. İçimde, beynim tekrar tekrar *çalıyor, o kaçırıldı, o kaçırıldı*.

Eğlence bölümü Thatcher'ı gösterdiğinde odamız sessizleşiyor. İç çamaşırıyla ekranda yükseliyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor ve etrafında dönüyor. Çıplak kıcı tamamen görünüyor. Milyonlarca izleyiciye. Sırtında kelimeler yanıp sönüyor.

Jockstrap.

Harika. Neredeyse yaltaklanıyorum. Başka bir durumda Omega'nın güldüğünü görebilirdim ama oda geriliyor.

Thatcher'ın katı özellikleri asla şekil değiştirmez.

Jane dehşete düşmüş görünüyor. Sanki korumasına karşı adam öldürme suçu işlemiş gibi. "Thatcher, çok ama *çok* üzgünüm."

"Sorun yok." Thatcher TV düğmesini kullanarak sesi kısar. "Hiçbiri beni rahatsız etmiyor."

Jane hala solgun.

Uzanıp elini sıktım. O da sıktı.

"Jane." Thatcher onun bakışlarını yakalar ve çok ciddi bir şekilde, "Televizyondaki sen olmadığın için rahatladım. Hepsi bu."

Elimi ölümüne kavriyor, neredeyse kan dolaşımını kesecek. Ama daha uzun süre tutmasına izin veriyorum ve Akara parmaklarını avucuna geçiriyor.

"Demek buraya kadarmış," diye iyi ya da kötü haberleri vermeye başlıyor ve telefonum çalıyor. Jane hemen elini bırakıyor ve ben de arayanın kimliğini kontrol ediyorum: *Kinney Hale*.

FaceTime için.

Kız kardeşimi görmezden gelemem. Annem ve babam bu gece New York'ta çocuklar için bir hayır etkinliğinde. Halway Comics sponsorluğunda. Bu da Xander'la evde yalnız olduğu anlamına geliyor.

"Özür dilerim," diyorum herkese. "Bensiz konuşabilirsiniz..." Pencereye dönüp mahremiyet yanılsamasına kapılırken grubun arasında el kol hareketleri yapıyorum. Ama Farrow'a daha yakın olmak hoşuma gidiyor.

Çağrıya cevap veriyorum.

Kamerayı sallıyor. Ne halt ediyor bu?

Yüz hatları bulanık, kahverengi saçları her yöne savruluyor, siyah göz makyajı yuvarlak yanaklarından aşağı akıyor. Çetrefilli uzuvları yer değiştiriyor ve

Görüş alanı dışında.

"MoffyIcantIcant." Sesi nefes nefese kalmış, ağlamaklı bir karmaşa.
"Geçti artık. Nefes al, Kinney. Bana sorunun ne olduğunu söyle." Sesini engelliyorum

Göğüs kafesime sıkışan bir çukur.

Ağlıyor ve yumruklarını tahtaya vuruyor. "Kinney. Bana odaklan."

Farrow yerinden kalkıp yanımda duruyor ve bulanık FaceTime ekranına bakıyor.

"Yapamıyorum... Tutamıyorum..." Kapı kolunu tıkırdatıyor. "KAPIYI AÇ!" diye bağılıyor çaresizce ve tahtanın üzerinde bir Elf işareti seçiyorum. Xander'ın odası. Ve biliyorum.

Kardeşim bir kuralı çiğnedi ve kapısını kilitledi.

Kaskatı kesildim ve duygularımı bir kenara bıraktım. "Kinney, beni dinle." Kuzenlerimi uyarmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Onlar ailelerini, güvenlik de korumalarını çağırabilsin diye ama herkes çoktan ayağa kalktı.

Beckett uyandı. Charlie ayağa kalktı. Telefonlar çekiliyor, numaralar aranıyor.

"Eliot, sokağın aşağısında mısın?" Charlie diyor.

"Anne?" Luna diyor.

"Baba, Hale'lere yakın mısın?" Sulli soruyor.

"Tom?" Beckett seslenir.

Jane aceleyle Fransızca konuşuyor.

Akara, Thatcher'a "Banks'i bul," der, sonra diğer isimleri sıralar ve SFO'nun geri kalanı aramaya başlar. Telefonlar kulaklarında.

Farrow hariç hepsi.

Elini omzuma koyuyor, benimle birlikte Kinney'e odaklanıyor ve ben de odanın geri kalanını duymazdan geliyorum.

"Kinney, Kinney," diyorum sakın ama güçlü bir sesle. On üç yaşındaki, ancak doksan kiloluk kemikli kız kardeşimin kapıya doğru koşuşunu izliyorum. Kolunu tahtaya çarpıyor. Tokmağı çekiştiriyor. Yumruklarını sıkıyor. Kırmaya çalışıyor.

Başarısız olacağının acı bir şekilde farkındayım.

"Yavaşla, bana bak," diyorum ona. "*Bana bak.*"

Kinney nefes alıyor, kamerayı sabitliyor; buğulu gözleri kırık ama öldürücü görünüyor.

"Git ön kapıda bekle," dedim.

"Onu bırakmayacağım!" diye bağıyor bana, sanki Xander'a yardım etmiyormuşum gibi.

Ama şu anda ona sadece yardım edebilirim.

Ve Kinney'nin kardeşimizi bulmasına izin vermeyeceğim... Soğudum.

Farrow'un başparmağı enseme okşuyor ve Kinney'e, "Banks için kapının kilidini açman gerekiyor," diyor.

İşe yarıyor. Kinney yanaklarını ovuşturarak aşağıya koşar. "Eğer bir şey yaptıysa... O pisliği asla affetmeyeceğim-" Hıçkırarak sözünü keser. "Öyle demek istemedim. Bunu yapmasını istemiyorum."

"Sorun değil," diyorum, göğsümde bir düğüm. "Bunu düşünme. Sadece kapıyı aç. Alt katta kal."

Antreden uçarak geçip karşılama paspasının üzerine konuyor ve kilitleri açıyor. Sonra mutfığa doğru *koşar*.

"Kinney!" Bağıyorum.

Bir çekmece açıyor ve bir oyma bıçağı alıyor.

"Bir kapıyı *kesemezsin*." Odanın kilidini açmaya çalışırken kendine zarar verecek. Kinney üst kata geri koşar.

Farrow Akara'ya bakar. "Bıçağı var."

"Kinney, *bana bak*," diye homurdandım. Kamera yerde. Tahtayı yontuyor.

Ayak sesleri ve uzaklardan gelen bir ses duyuyorum. "Kinney, geliyorum! Geri çekil!" Bu Banks Moretti.

"Kinney," diye zorladım.

Telefonu yüzüne doğru çeviriyor. "Moffy, yapamam..." diye ağlıyor, bıçak hâlâ elinde.

"*Lütfen*," diyorum tüm içtenliğimle, "odana git. Orada bekle."

Daha fazla ayak sesi.

Kinney hıçkırır ve bir yığın halinde dizlerinin üzerine çöker.

Philly'de olmak istiyorum. Kız kardeşimi alıp buradan çok ama çok uzaklara götürebileceğim bir yerde. "Şşş, sorun yok," diyorum, burada zincirlenmiş ve prangalanmış halde. Onun acısını ve kalp kırıklığını bir telefon ekranından izliyorum.

Lanet olsun.

Gözlerim

yanıyor.

Uyuşmuş durumdayım. Vücuduma çöken bir ağırlığı görmezden geliyorum.

Kinney kamerayı çeviriyor, onu ağlarken görmemi istemiyor. Ama şimdi koridoru, yatak odasının kapısını ve dökülen tahtaları görüyorum.

Topuklar çırpılır ve Rose Teyze köşeyi hızla döner. Acil.

Banks Moretti koşarak geçiyor ve Rose'un arkasından Ryke Amca ve Daisy Teyze geliyor, kız kardeşime doğru koşarken sarı saçları dalgalanıyor.

Rose da Kinney'i fark eder ve çömelir. "Kinney, ver bana." Bıçağı Kinney'nin parmaklarından çekip alır, başını okşar ve hazır olda bekler.

Daisy annemin yapmak isteyeceği şeyi yaptı. Kollarını Kinney'e doladı ve ona sıkıca sarıldı. Kinney teyzemizin omzunda ağlıyor.

"Buradayız, buradayız," diye fısıldıyor Daisy en tatlı sesiyle.

Banks ve Ryke kapıyı iki kez tekmeler ve Rose ile birlikte odanın içinde kaybolurlar. Acı dolu saniyeler geçti. Daha fazla güvenlik görevlisi koridoru dolduruyor, ardından dört kadar küçük kuzenim arkadan içeri dalıyor. Korumalar Xander'ın odasına ulaşmalarını engelliyor.

Kinney telefonunu düşürmüş olmalı. Ekran kararır ve sesler birbirine karışır, konuşmaları ayırmak çok zordur.

Luna'yı kontrol etmek için başımı çevirdim. Tanrım, *bugün* uçakla Philadelphia'ya dönmesi gerekiyordu. Ama uçağı beş saat önce kaçırmış. Dışarıdaki kalabalık sağ olsun.

Luna otel yatağında, başını *Moody Blues*'unun altına gömüyor. ama Jane kardeşimi rahatlatıcı bir şekilde göğsüne bastırıyor.

Farrow'a bakıyorum. İçgüdüsel. Telefonunu tutarken eli omzumdan çekildi.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor. Nefes alıyorum ama savunmalarım yüzeye çıkmak için savaşıyor her türlü duyguyu kapatıyor. *Uyuşmuş*.

Uyuşmuş durumdayım ve o bana dokunmaması ya da sarılmaması gerektiğini biliyor. Çünkü irkilirim.

Açık ve çıplak olmak istemiyorum. Burada olmaz, seyircilerin önünde olmaz.

Başını sallıyor ve yumuşayan bakışlarında sadece *seni seviyorum* yazısını *görmüyorum*.

İçimde bir ışık gibi büyüdüğünü hissediyorum.

"O da neydi?" Akara şu anda tek iletişim hattı olan telefonda.

"Tamam..." Hepimize bakıyor. "Xander iyi."

Nefes alıyorum. Hava hala gergin.

"O..." Akara diğer kişiyi dinlerken gözlerini kaçırıyor. "Küvette kulaklık takıyordu... Tamam, teşekkürler. Hey, evet, tamam..." Cep telefonunu indirdi ve bize "Kendine zarar vermedi. Şu anda annesi ve babasıyla telefonda konuşuyor. Lo, Alfa'dan kapısının menteşelerini sökmesini istiyor."

Şimdi herkes birlikte nefes alıyor. O iyi.

Kardeşim iyi.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor Oscar.

Donnelly yatağa uzanır. Quinn en büyük nefesini verir ve çömelir.

Charlie yerdeki yerine geri döner.

Kardeşim iyi.

Tutulmuş boynumu kırıyorum. Gözlerim kuru ve her birine dağlama aleti değdirmişim gibi yanıyor.

Otel odasında etrafıma bakarken Omega'yı düşünmeye başladım. Bu altı insan, dünyanın asla göremeyeceği özel, ham bir anı nasıl paylaştı. Ya da hissetmeyecekleri. Ya da bilemeyeceklerini.

BİR SAATLİK AİLE GÖRÜŞMELERİNİN ARDINDAN, telefonlar cebe konur. Ağır bir sessizlik çöktü. Hepimiz otel odasının etrafına dağıldık. Kollarımı kavuşturuyorum, kürek kemiklerini cama dayamış Farrow'un yanında dimdik duruyorum. Rahat, huzurlu. Güzel.

Tavırları lanet bir uyuşturucu gibi. Neredeyse kan dolaşıma giriyor ve nefes almama yardım ediyor.

Akara yine herkesle yüzleşiyor. Telefonumun aniden eklediği konuşmaya doğru gerilim artıyor. Omega'nın kaderini düşünüyordum.

Onların yerine altı kişi daha koyduğunuzu düşünün; bu akıl almaz, yanlış bir şey. Bir aileyi uzay giysisi olmadan aya götürmek gibi.

Sıradaki korumalar bu kadar umursamayabilir. Ailelerimizi o kadar sevmeyebilirler. Para ve şöhretten daha büyük nedenlerle burada olmak istemeyebilirler. Ve ben sadece bu altı adam hayatımızda olduğu için şanslı hissetmiyorum. Bugün burada.

Gerekli olduklarını hissediyorum. Dünyamızın diğerlerinin dolduramayacağı ayrılmaz parçaları.

Ben de sessizliği bozdum. "Hiçbirinizi kovmuyoruz," dedim onlara. "İstifa etmek istiyorsanız, gönüllü olarak istifa etmeniz gerekecek."

Quinn elini kaldırır. "Bırakmıyorum."

"Bu sana bağlı değil, küçük kardeşim." Oscar önce Akara'ya sonra da Thatcher'a başıyla selam verir. "Kararı Üçlü Kuvvet verir."

Sevgili Dünya, zihin okuma süper gücünü bana hediye etmek ister misin? Stat. Saygılarımla, gergin bir insan.

Sıkışan omzumu döndürüyorum.

Akara beyzbol şapkasını tersten takıyor. "Bazı değişiklikler olması gerektiğine karar verdik. Bu kaçınılmaz, çocuklar. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranırsak, müşterilerimizin ve hepinizin güvenliğini tehlikeye atmış oluruz..." Aileme baktı. "Hiçbirimiz bunu istemiyoruz."

Thatcher korumaları tarıyor. "Popülaritemizin etkisini en aza indirmenin yollarını tartıştık ve aynı müşteriyle Omega'nın bir parçası olarak kalmak için *pazarlık edilemez* yeni kurallar var." Uyarı bakışları Farrow'un üzerine düşer.

Haberleri hızlıca değerlendiriyorum.

Oscar soruyu benden önce cevapladı. "Kovulmuyor muyuz?" Akara gülümsemeye başlıyor. "Herkes kalıyor."

Omuzlar gevşemeye başlar. Hepimiz 24 saat sonra ilk kez *gerçekten* nefes almaya başladık. Oscar oturuyor ve Donnelly'nin yanındaki yatağa yığılıyor.

Ağzımı ovuşturuyorum, içimde güçlü bir şey kabarıyor. Farrow'a bakmak üzereydim ki Thatcher konuştu.

"Bunu bir test çalışması olarak düşünün" diyor.

Farrow sakızını patlatıyor ve Thatcher'a göz devirdiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Ama Akara başını sallayarak onaylıyor. "Turu bitireceğiz ve bu işi hâlâ yapabileceğimizi kanıtlayacağız. Eğer büyük bir güvenlik hatası yapmazsak, koruma olarak kalacağız. Eğer çuvallarsak, altı tane işten çıkarma belgesi olacak. Bu kadar basit. Ama dediğim gibi, değişiklikler var."

Tartışılmaz kurallar.

Thatcher kollarını kavuşturur. "Öncelikle tüm kişisel sosyal medya hesaplarınızı silin. Instagram yok, Facebook yok, SnapChat yok, Twitter yok, hayranlarınızın sizi bulabileceği ve takip edebileceği hiçbir *şey yok*."

Oscar alına bir bandana bağlar. "Donnelly'nin sarhoş SnapChat sik fotoğraflarına elveda."

Donnelly yatak başlığına yaslanır. "Onlar ayıktı dostum."

Farrow sakızını çiğneyerek gülümsüyor.

Beckett gülüyor.

Thatcher başını sallıyor, ama *müşteriniz odada* gibi şeyler söylemeyi *bıraktı* ve bu turnenin üçüncü haftasında *uygunsuz*. Güvenlik toplantısını tuvalette değil de benim ve kuzenlerimin önünde yapıyor olmaları bile bir şey ifade ediyor.

"Akara onlara, "Buraya kendinizi ya da Donnelly'nin aletini tanıtmaya

gelmediniz," diye hatırlatıyor.

Donnelly içtenlikle başını sallıyor. "Peki ya Twitter? Fandomları takip etmem gerekiyor."

"İhtiyaç mı, istek mi?" Thatcher sorar.

"İkisi de." Cebini karıştırıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. "Ona ihtiyacım var ve onu istiyorum."

Thatcher, "Onu silmeniz *gerekiyor*," diyor. "Müşterinizi korumak için buradasınız. Güvenlik nedeniyle Twitter'a ihtiyacınız varsa, anonim güvenlik hesapları oluşturacağız. Ancak sizi televizyon programları ya da porno ararken görürsek şifre erişiminizi kaybedersiniz."

Beckett Donnelly'ye bir çakmak fırlatır. "Twitter'ımı kullanabilirsin." "Sağ ol dostum." Donnelly sigarayı dudaklarının arasına koyar.

"İkincisi," diyor Thatcher, "magazin basınına ulaşmayın. Kendinizi savunmak için bile olsa hiçbir röportajı kabul etmeyin."

Bu Farrow için kolay olacak. Onun bir soru-cevap için gönüllü olduğunu göremiyorum.

Celebrity Crush.

"Ve son olarak," diyor Akara SFO'ya, "hayranlarla yatmayın. Profesyonellik seviyesini koruyalım. Bu spot ışığı altındayken Hales, Meadows ve Cobalt'ları temsil ediyoruz. Onları gururlandırın."

Bana göre, zaten öyle.

Resmi toplantı biter ve vücutlar hareket eder. Esnemeye çalışıyor, tuvalete gidiyor. Sadece uykusuz değiliz. Fazladan kıyafetimiz, valizimiz ya da tuvalet malzememiz yok. Kuzenlerimi ve küçük kız kardeşimi burada 24 saat kaldıktan sonra daha iyi ve rahat hissettirecek şeyler.

Çok uzun bir süre boyunca çok az şeyle ya da hiçbir şeyle tamamen iyi olabilirdim. Ama herkesin benim gibi olmadığının farkındayım.

Janie uyku maskesinin olduğu payetli çantasını arıyor. "De quoi as-tu besoin?" diye sordum. *Neye ihtiyacın var?*

"Keşke pijama giyseydim." Pastel pantolonunun düğmelerini açıyor ve rahatlayarak iç çekiyor. "Tellement mieux." *Çok daha iyi.*

Oscar masanın üzerine mini likör şişeleri yığar ve Thatcher Akara ile yer güvenliğiyle temas halinde olmak hakkında konuşur.

Farrow'a dönüyorum. "Burada dört saat daha mı uzun?"

"Altı tane daha var gibi görünüyor." Sakızını çiğniyor ve benimle birlikte caddeyi izliyor. Beş dakika öncesine göre daha sıkışık.

Güvenlik, bir kıyamet günü yaşanması ve paparazzilerin ya da hayranların otele girmesi ihtimaline karşı hepimizin aynı odada kalmasını istedi.

Parmaklarımı çıtlıyorum. "Koridorun sonunda otomat olmalı. İçecek bir şeyler alabilirim..." Yüksek bir sesle kapıyı çaldım.

Hepimiz sessiziz.

Thatcher en yakınımızda. Gözetleme deliğinden bakar, sonra kapının kilidini açar ve göz kamaştırıcı bir gülümseme, sporcu yapısı, geniş göğsüne bağlanmış bir spor çantası ve elinde bir pasta kutusuyla karşılaşır.

"Güzel insanlar," diye selamlıyor Jack Highland içeri girerken. "Yirmi dakikalık bir alışveriş çılgınlığı ve beş millik bir yürüyüşten sonra başardım."

Sonunda.

Yaklaşp elini sıkıyorum. Kendimizi içeri çekip birbirimizin omuzlarını okşuyoruz. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Jack daha parlak gülümsüyor. "Dört gözle bekliyorum."

FanCon'u kastediyor. Onu bizimle turneye davet ettim. Son soru-cevap Charlie ve benim aramda çıkan bir kavgadan sonra raydan çıktı. Daha iyi bir moderatöre ihtiyacımız vardı. Güvenebileceğimiz birine.

Jack listedeki tek isimdi.

Yıllar boyunca -*We Are Calloway*'de baş yapımcı olduğu süre boyunca- acı dolu anılardan bahsettim, sırlarımı ona açtım ve son dakikada Jack'e *bunu yayınlamamasını* söyledim.

Hiçbiri sızdırılmadı.

Tur otobüsünde uyumayı planladığı için Farrow'la aramızdaki sırrı paylaşmaya karar verdim. Ona gerçek bir ilişkim olduğunu söylediğimde ilk söylediği şey *bunu hak ettiğin oldu*. Bilmiyorum. Bu beni çok etkiledi.

Jack çantayı yatağın üzerine bırakır. "Birkaç diş fırçasına, deodoranta, fazladan giysiye ve yiyeceğe ihtiyacın olacağını düşündüm."

Oscar ayağa kalkar. "Artık en sevdiğim insan sensin, Highland." Spor çantasının fermuarını açar ve bir paket Doritos bulur. Janie herkesin giysilerini ve tuvalet malzemelerini çıkarmaya yardım eder.

Jack sağa sola bakıyor. "Sulli nerede?"

"İşte." Sulli iki yatağın arasında sınav çekiyor. Ayağa kalkıyor ve siyah saçlarını yüksek bir topuz yapıyor. "N'aber?"

Gülümsemesi etrafa yayılıyor. "Bir saniye buraya gel."

Akara, Jack'e kısık bir bakış atar. *Ona zarar verirsen, ölürsün.*

Tehdit açıldı.

Sulli Jack'e yaklaşıyor, dikkatimiz onlara yapışmış durumda ve Jack pasta kutusunu indiriyor.

Gülümsüyor. "Tanrım, eğer donut alsaydın, seni ciddi olarak öpebilirdim."
Akara, Sulli'ye bir surat ifadesi takınır. "İlk öpücüğün çörek için mi?"
"Evet," diyor adam tuhaf davranıyormuş gibi. "Ödeme için değil ama çörek mutluluktur. Şimdi çörek üzerinde kuru mısır gevreği, işte bu cennettir."

Jack sırtıyor. "Çörekten daha iyi."

Sulli homurdanıyor. "Hayatta olmaz." Duraksıyor. "Waffle mı? Çünkü ikinci sırada o var, sonra da krep."

"Gidebilirsin," diyor Akara.

Sulli başını korumasına doğru çevirir. "Ne olduğunu biliyor musun?" Omuz silkiyor.

Gülümsemeye başladı. "Tamam, şimdi görmek zorundayım." Pasta kutusunu çevirerek açıyor, gözleri parlıyor. Kutuyu biraz daha eğdiğinde, dalga oluşturacak şekilde bir araya getirilmiş iki düzine turkuaz keki görüyorum.

"Mutlu 20th Doğum Günleri," der Jack ona.

Bugün 4 Şubatth. Sulli'nin doğum gününü kutlamak için kapalı su parkı planımız saatler önce suya düştü. Jane günü kurtarmak için bir pasta getirtmeye çalışıyor.

Ama Jack Highland bizden önce davrandı.

Sulli ne diyeceğini şaşırdı ama sonra "Yapmak zorunda değildin-" diye söze başladı. "Yapmadım," diyor Jack ve sonra Akara'ya başını sallıyor. "Olduğumu öğrendiğinde siparişi almamı söyledi." Düzeltiyorum,

Akara Kitsuwon bizden önce davrandı.

Sulli bunalmış görünüyor. "Teşekkürler, Kits."

Tekrar omuz silkiyor, dudakları yukarı kalkıyor. Sonra Jack'e baktı. "Annesinin kekin her şeyi düzelttiğine dair bir teorisi var."

Sulli uzun bir süre Akara'nın üzerinde oyalandıktan sonra kutudan bir kek çıkarıyor. "Tam zamanında."

Jane tüm malzemeleri çoktan boşalttı ama içecek göremiyorum. Charlie koridorda birkaç kez yürüdü, bu yüzden benim için sorun olmamalı. Hızlı olduğum sürece.

MAXIMOFF HALE

Otomat bölgesinde bir DONDURMA MAKİNESİ gürlüyor. Koşmak, yüzmek, hapsedilmiş, içi boşaltılmış ya da boş olmaktan başka bir şey hissetmek için can atıyorum.

Fizz Life vermeyen siyah altın renkli bir Fizzle makinesinin yan tarafına vuruyorum.

"Yürü, kurt izci."

Nabzım atıyor. Bana yaşadığımı hatırlatıyor. Nefes aldığımı. İnsan olduğumu. Omzumun üzerinden bakıyorum.

Arkamdan 1.80 boylarında, dövme­li, her şeyi bilen biri geliyor. Kaşları dalga dalga kalkıp iniyor.

Kafam karışmış gibi yapıyorum. "Sen de kimsin?"

Farrow makineyi tekmeliyor. Bir kutu düşer. "Erkek arkadaşın." Gazozu makineden alıyor ve gümüş alüminyum kutuyu bana fırlatıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Evet, milyon kere evet. Kutu avucumda soğuk. Hissettiklerimi ifade etmek istiyorum ama bunları yüksek sesle dile getirmeye alışık değılim. Korumalarım *hayır diye* bağılıyor, kalbim *evet diye* yalvarıyor.

Ve sonunda "Bir içki ister misin?" dedim.

Sakızını yavaşça çiğniyor, gözlerimiz ayrılmıyor. "Evet."

Cüzdanımı çıkarmaya gidiyorum.

Deri cüzdanından birkaç banknot çıkararak, "Kendim alıyorum," diyor kayıtsızca. "Sana daha önce kimseyle paylaşmadığım bir şey söyleyebilirim."

"Seni zorlamak istemiyorum-"

"İstiyorum Maximoff," diyor başını eğerek. Tepkimi değılendirmeye çalışıyor.

Kaslarım çözülmeye başladı. "Ne hakkında?"

Gülümsüyor ve makineye para yüklerken konuşuyor. "Acil servisteki rotasyonumun ikinci haftasıydı. Kötü bir geceydi, personel azdı ve mevcut tek uzman doktor bir pislikti. Bir noktada sadece o, birinci sınıf bir stajyer, iki hemşire ve ben vardık. Ve genç bir kız kalbinden bıçaklanmış halde geldi." Farrow normal *Fizz* düğmesine basıyor. "Onu ameliyathaneye yetiştirecek zaman yoktu ve doktor acil torakotomiye karar verdi."

Makine altın bir kutu dağıtıyor.

Sodayı aldı ve bana baktı. "Kızın yaşama şansının yüzde iki olduğunu biliyordum ve bu yüzden torakotomi görmenin heyecanına kapıldım. Uzman doktor göğsünü açtığında daha kolay oldu..." Farrow ağırlığını değiştiriyor, burnu açılıyor. Ama benimle göz temasını sürdürüyor.

Dikkatle dinliyorum. Daha önce rotasyon sırasında hiç zor günlerden bahsetmemişti. Bunun gibi değil.

Sodasının fişini patlatıyor. "Doktor perikardiyal keseyi kesti. Kalbin etrafındaki ince bir kese. Çok fazla kan aktı ve birinci sınıf öğrencisi kaçtı."

Kaşlarım düğümlendi. "Yeni mi gitti?"

"Kusmak için," diyor Farrow. "Uzman doktor kesiği dikerken geri kalanımız kesedeki kanı çıkarmaya çalıştık." Duraklıyor. "Öldü ve bu hastanede birinin ölümünü izlediğim ilk an değildi. Ama ilk kez bir uzman doktor bana dönüp *onu kapatın, ailesiyle konuşun* dedi ve *çekip gitti*." Farrow hatırlayınca yüzünü buruşturuyor. "Orospu çocuğu. Annesi..." dediğinde daha göğsündeki ekartörleri bile çıkarmamıştım.

Göğsü çöküyor, başını sallıyor.

Midem alt üst oldu. "Bu beni mahvederdi."

Kaşları yavaşça kalkıyor. "Beni ezdi." Adem elması sallanıyor. "Fotoğrafik bir hafızaya sahip olmanın laneti, onun yüzünden ya da feryadından kurtulamıyorum."

"Tanrım," diye nefes alıyorum. Ve ona doğru çekiliyorum.

Fizzle makinesine yaslanıyor, ama dudakları yaklaşan bana bakıyor. Gazozdan bir yudum alıyor. "Bu senden başka kimsenin anlamadığı bir hikâye."

Muhtemelen onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. "Neden ben?"

"İyi bir dinleyicisin," diyor Farrow kesin bir ifadeyle. "Ve sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Dudaklarımı yalıyorum ve lanet gülümsememi hissediyorum.

"Bil diye söylüyorum," diyor boğuk bir sesle, "*benim için düşündüğün* şey on kat daha büyük."

Ters ters bakmaya çalışıyorum ama çok zor. "Senin için küçük, parçalanmış bir şeyim var.

Sorduğunuz için teşekkürler."

"Rica ederim, kurt izci." Bir yudum daha içerken gülümsüyor.

Sanırım konuşabilirim. Kelimeleri bul. Yakala onları. Söyle onları. Nefes alıyorum. "Kardeşim için korkuyorum. Bunun daha kötü bir sonuçla tekrarlanmasından korkuyorum ve sadece onun iyi olmasını istiyorum." Yutkunuyorum. "Ayrıca beni üzen bir diğer şey de bugün yaşananların Kinney'in hayatının sonuna kadar onunla kalacak olması." Boynumu bir yandan diğer yana kırıyorum, kemiklerim sertleşiyor.

"Peki ya sen?" Farrow soruyor ve benim şaşkınlığım üzerine, "O da seninle kalacak," diyor.

"Ben halledebilirim." Bir düşünceye gülüyorum. Nerede olduğumuza dair. "Bir otelin satış alanında duruyorum."

Farrow kaşlarını çatar. "Anlamıyorum."

Sert bir nefes alıyorum. "On iki yaşındayken Disneyland'e gittim ve otele döndüğümde bir otomat alanına gittim." Makineleri işaret ediyorum. "İşte böyle. Aşağı kaydım ve ağladım. Babam beni buldu, sarıldı ve o zaman ona annemin seks bağımlısı olup olmadığını sordum. Söylentiler duymuştum... ve o da *evet* dedi." Farrow'a bakıyorum. "Anılar benimle birlikte ama içimi kemirmiyor. Aileme zarar verenler, onlar neredeyse beni yiyip bitiriyor."

"Neredeyse," diye tekrarlıyor, yüz hatlarımı inceleyerek.

Bir elimi yumruk yapıp kapatıyorum. Vücudum geriliyor. Boynumu tekrar döndürüyorum. "Yemin ederim sanki iki anahtarım var: *öfke* ya da *kapalı*. Bazen otomatik kapanmaya programlanıyorum."

"Bu bir hayatta kalma içgüdüğü" diyor.

Ona bir bakış attım. "Kendi ölümüne karşı duyarsızlaştığımı söylediğini sanıyordum."

Kaşlarıyla birlikte halteri de yukarı kaldırıyor. "İnan bana, öylesin ama diğer insanlar tehlikedeyken onlara yardım etmek için hayatta kalmalısın."

"Cesetler insanları kurtarmaz." diye ekliyor.

"Haklısın, insanları yiyorlar."

Gölmek için gözlerini deviriyor. "Bunu zombilere yaparsın." Bakışları neredeyse elmacık kemiklerimi fırçalıyor.

Yaklaşıyorum, dizim makineye çarpıyor, bacaklarımız birbirine geçiyor. Dokunulmaya hazırım ve o da bunu görüyor. Hızla çenemi tutuyor, ben de ensesini kavıyorum, ağızlarımız bir santimetre uzakta. Sert göğüslerimiz birbirine bastırıyor.

Sıcaklık vücuduma yayılıyor. Nefes alıyorum, nefes alıyorum ve nefes alıyorum. *Öp beni.*

"Hey-"

Quinn'in sesiyle Farrow'dan hemen ayrılıyorum.

Boş spor çantasını tutuyor. "İçkileri taşımak için bunu kullanabilirsin diye düşündüm." Farrow'un arkasındaki Fizzle makinesine başıyla işaret ediyor. "Yardım edebilirim."

"Bulduk," diyor Farrow, elini rahatça belime koyarak.

Quinn ensesini ovuşturuyor. "Tamam, aslında sana yalnız bir şey sormak istiyordum." Bana bakıyor.

"Pekala." Sodamı yudumluyorum.

"Luna hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı diye merak ediyordum."

Luna Philly'ye döndüğünde, koruması da dönmek zorunda. Quinn ilk kez görevdeyken *Farrow*'dan bir haftadan daha uzun süre ayrı kalacak.

Ve birkaç gün önce tüm korumalar Quinn'e altılı bira paketi aldılar, şerefine kadeh kaldırdılar ve vedalaştılar.

Quinn çantayı yere bırakır. "Ekip Luna'nın normal gününün fan-fikir okuyup yazmak olduğunu söyledi ama sen ona yakınsın. Daha fazlasını bileceğini düşündüm."

Bir saniyeliğine bakakaldım. Kız kardeşimi düşündüm. Kaburgalarındaki uçan daire dövmesini gördüm. Donnelly ayrıca Farrow'un ön koluna karaladığı sözleri de kalıcı olarak dövmüş. O dövmeye *spontane* diyordu.

Sert biri olduğumu anlıyorum ama iffetli ya da onun babası değilim.

Ben onun ağabeyiyim. Ve onu mutlu eden bir şey yapmasına *sevindim*. Eğer turnede daha fazla kalabilseydi, ona gözümü kırpmadan izin verirdim.

Dikkatimi yeniden Quinn'e vermeden önce neredeyse gülümsüyorum. "Ev okulunu bitirdiğinde, sanırım daha fazla dışarı çıkmak isteyecektir."

"Nerede?" Quinn soruyor.

"Konserler, kafeler, barlar, eğlence parkları, bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Sıradan bir insan gibi hayatı deneyimlemeye hazır." *Hangi*

imkansız. Bakışlarım başka bir düşünceyle sertleşiyor. "İnsanlara Jane'den, benden on kat daha fazla güveniyor. Sadece ona dikkat et."

Quinn parmak eklemlerini ovuşturur. "O on sekiz yaşında. Böyle insanlarla takılmak istiyorsa onu dinlemek zorundayım..."

"Üzerine sıçayım,"
diyorum. "Evet," diye
mırıldandı Quinn.

"Onun arkadaşı ol Oliveira," diye araya giriyor Farrow. "O zaman seni dinler." Ona bir bakış attım. "Benimle ilgili planın bu muydu?"

Yine gözlerini deviriyor. "Kurt izci, seninle bir plana ihtiyacım yoktu. Ben yeşil bir koruma değildim."

Quinn gülüyor. "Teşekkürler." Geri çekilir. "Ben sizi yalnız bırakayım..." Odaya dönerken spor çantasını da bırakır.

Zihnim çalkalanıyor. Şöhret, korumalar ve video sızıntısı hakkında. "Sence ailemden ya da güvenliğimden kim paylaşmıştır videoyu?" Tahminlerim tükendiği için ona soruyorum. Aklıma gelen her isim bana büyük bir ihanet gibi geliyor.

Farrow doğrulur, daha ciddidir.

Bakışlarını gayet iyi okuyabiliyordum. "Kim olduğunu biliyor musun?" "İyi bir tahminim var." Çenesi titriyor. "Babam."

Birkaç kez göz kırptım, işlem yapıyordum. Dr. Keene'in numarası mesaj dizisinin bir parçasıydı. Güven çemberinde yer alıyor. Ve Farrow'un güvenliği bırakması için umutsuzca davranıyordu.

"Yani o seni ünlü yapıyor," diyorum, "sen de kovuluyorsun." Kaskatı kesildim, eklemlerimin yağlanmaya ihtiyacı vardı. Kolumu göğsümün üzerine uzatıyorum. "Güvenliğe bunu araştırmasını söyleyeceğim."

"Çoktan söyledim. Babam inkar ediyor ve elimizde kanıt yok." Farrow bir eliyle saçlarını tarıyor. "Ve sızıntısı işe yaramadı. Şimdi ünlüyüm ve hâlâ korumayım. Elinde başka ne var merak ediyorum." Gözleri benimkilere takıldı ve ima çok açıktı.

"Baban beni takip etmiyor," diye neredeyse hırlayacaktım. Tanrım, bunu söylemek bile kulağa pembe dizi seviyesinde berbat geliyor.

"Olabilir. En mantıklısı bu." Konuşmalar, kahkahalar ve ayak sesleri koridorda yankılanırken sesi kayboluyor. Muhtemelen otel müşterilerindendir ama konuyu kapatıp herkese içki ısmarlamaya başlıyoruz. Sızdıran ve takip eden hakkındaki teorileri şimdilik rafa kaldırıyoruz.

FARROW KEENE

"FARROW, lahana hakkında ne düşünüyorsun?!" İğrenç, aşırı heyecanlı paparazziler yüzüme Canon'ları doğrultuyor, paralı bir çekim için savaşıyor ve işlemeye ihtiyaç duyan Chihuahualar gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyolarlar.

Sağ tarafımdaki bir kameraman "Farrow, egzersiz rutinin nasıl?" diye bağıyor.

"Geri çekilin!" Tehdit eder gibi bağıyorum. Maximoff tam önümde duruyor ve kimsenin fazla yaklaşmasına izin vermeyerek cesetleri geri itiyorum.

Jane'in arkasında yürüyor. Başını eğiyor, kedi gözü güneş gözlükleri flaşları engelliyor ve geriye uzanıp Maximoff'un elini tutuyor.

Bu büyük bir olay.

Jane, Camp-Away öncesinden beri kameramanların önünde onun elini gerçekten tutmadı. Paparazziler kameralarını ayarlamıyor ve arkadaşlıklarına odaklanıyorlar.

Güzel. Medya dedikoduyu bıraktı, paparazziler de kârlı olmadığı için aynı şeyi yaptı ve yavaş yavaş kamuoyu da bunu anlamaya başladı.

"Hayranların" ne düşündüğü ya da gazetelerin ne yazdığı umurunda değil. Benim için en önemli şey: Maximoff ve Jane'in dostluklarını kurtarması.

Kitleler içinde Thatcher, Jane'i lenslerden ve ellerden koruyor. Küçük ama etkili bir bariyer oluşturuyoruz.

Paparazziler park halindeki tur otobüsümüzden mekâna giden yolu tıkadı. Ünlüleri girişte bırakmayı düşündük ama hayranlar arabayı sallayacaktı. Ve paparazziler burada olmamalı bile.

Salt Lake City'deyiz, Los Angeles'ın felaket bölgesinden kilometrelerce uzaktayız - ama ayrılır ayrılmaz paparazziler kığımızıza bindi

otoyolda. Aslında egzozumuzu yiyor.

"Thatcher, hiç modellik yapmayı düşündün mü?!" "Boyun kaç Thatcher?!"

Çılgın kalabalığın üzerinde yükseliyor ama ben kafasının arkasına bakıyorum. Yine de onları görmezden geldiğini biliyorum. Bizim yapmamız gereken de bu. Sanki protokolü çiğneyecek.

"Farrow-" Bir el kolumu tutup çekmeye çalışıyor ama reflekslerim devreye giriyor. Bileğini yakalayıp büküyorum. Geri çekiliyor ve başka bir kameraman boşlukta ilerlemeye çalışıyor.

Onu itiyorum. O kadar güçlü ki, geriye doğru başka bir bedene çarpıyor. Dengesiz bir bowling lobutu kümesi gibi, otuz yaşlarında bir adamın yere düşüşünü izliyorum. Kanonu kışının altında eziliyor.

"Dava açacağım!"

Tabii. Dene bakalım.

Kargaşa sırasında Maximoff bana baktı. Jane onu yanına çekmeye çalışarak ileri doğru itiyor. Elleri kırılıyor ve aralarında istemeden bir boşluk oluşuyor.

"Yürü Maximoff," diyorum derin bir sesle, elim geniş omzunda. Burada durup bu saçmalığa aracılık etmeyeceğim. Otoparkta basın toplantısı da yapmayacağız.

Bir kamera lensi neredeyse çeneme çarpıyordu. Darbeyi savuşturdum ama Maximoff öldürücü görünüyordu.

"Onu rahat bırakın," diye homurdanıyor.

"Yürü," diyorum sertçe, daha çok Maximoff'un mekâna sağ salim ulaşması konusunda endişeliyim.

Onunla Jane arasındaki boşluk zaten çok geniş. İnsanlar içeri girmeye başladı ve eğer Jane'le hızlı bir şekilde yeniden bağlantı kurmazsa, o zaman onun önünde yürümem ve bir yol açmam gerekiyor. Thatcher Jane'in önündeki pozisyonunu koruyor, kitlelerin arasından hızla geçiyor.

Ben harekete geçmeden önce Maximoff sonunda teslim oluyor ve ileri atılıyor.

Eli tekrar Jane'in elini kavlıyor.

Rastgele parmaklar siyah V yakamın eteklerini çekiştiriyor. Siyah pantolonumun bel bandına takılmaya çalışıyor. En sevdiğim şey değil. Yakınından bile geçmiyor. Yine de Maximoff'un bunu her gün yaşadığını biliyorum.

Mekâna ulaşıyoruz ve binanın içine girdikten sonra boş koridorlardan geçip soyunma odalarına doğru hızla yürüyoruz. Son güvenliğimizde

toplantısında FanCon'un yerini otellerden konser alanlarına değiştirme çağrısı yaptık.

Alanın güvenliğini sağlamak daha kolay ve bir kulis ile ünlüleri sorunsuz bir şekilde sahneye çıkarıp indirebiliyoruz.

Kırmızı beton duvarlarda 70'lerin rock gruplarının fotoğrafları asılı. Botlarım yapışkan zemini hafifçe kavırıyor.

Maximoff yanımda yürümek için hızını yavaşlatıyor. "Sanırım paparazzilerle başa çıkmakta kimin daha iyi olduğunu öğreneceğiz," diyor. "Spoiler Uyarısı: o-"

"Ben," diye bitiriyorum.

Göz kırıyor. "Alternatif bir evrende."

"Bizim gerçekliğimizde," diye düzeltiyorum. "Paparazzi kalabalığının arasından yürümek benim olayım. Onlar yakalar. Ben iterim. Bağırılar. Görmezden gelirim."

Jane takip ettiğimizden emin olmak için arkasına bakıyor. Maximoff başını sallıyor ve çilli yanakları önce ona sonra da bana gülümsüyor.

Bir köşeyi döndük ve herkes durdu. Soyunma odası görünürde, ama koridorun diğer ucunda Beckett, Charlie ve korumaları yaklaşıyor. Ve ek konuk: Jack Highland.

Biz arkadan girerken onlar doğu tarafındaki girişten girdiler.

Biz dikkat dağıtıcıydık.

"Nasıl gitti?" Thatcher Akara'ya sorar.

Soyunma odasının kapısını açıyorum ve hepimiz içeri dökölüyoruz.

"Sadece birkaç hayran ve bir paparazzi," diyor Akara. "Sen mi?" Başını bana doğru çeviriyor ve ben de Akara'ya *sikilmişiz* gibi bir bakış atıyorum. Bilerek. Thatcher ve ben dikkat dağıtıcı olarak bu durumda sikilmeye gönüllü olduk.

Yine de, paparazzilerin Nevada civarında arayışlarından vazgeçeceklerini umuyordum, ancak çoğunluk Utah'a ve ardından yüzümüze ulaştı.

"Biraz taneden fazla," diye cevaplıyor Thatcher soyunma odasını incelerken: siyah deri kanepeler, gümüş koltuklar, plastik bir katlanır masa ve iki ahşap makyaj masası. Odayı çoktan değerlendirdik ve burada bizden başka kimse yok.

Tur ekibi Soyunma Odası B'de takılıyor, ancak asistanlar masamıza ayrı ayrı paketlenmiş sandviçler, içecekler, cipsler ve kurabiye sepetleri bıraktı. Çoğumuz aç olmalıyız çünkü yemek için gidiyoruz.

"Siz iyi misiniz?" Sullivan soruyor ve bir şişe Ziff'i açıyor. Yeşil gözleri Thatcher'dan bana kaydı. Kuzenlerine değil.

Bir sandviç açtım. "Ben iyiyim. Önemli bir şey değildi." Sandviç ekmeğinin altına bakıyorum: hindi, jambon, marul, domates, Monterey Jack. Eh, idare eder.

Maximoff bana bir hardal paketi fırlattı.

Dudaklarım kalkmaya başlıyor ama sonra kariyerimin baş belası konuşuyor.

Thatcher, "İdare edilebilirdi," diye kabul ediyor ama bu uzun sürmeyecek. Suyunu yudumluyor ve sonra bana dönüyor. Kanepenin kolçağına oturup sandviçimi ısıyorum.

Maximoff yanımda duruyor ama Jack'le konuşuyor.

Yaklaşan soru-cevap tartışılıyor. Yapımcı spiralli bir deftere notlar alıyor.

Thatcher elindeki su şişesiyle bana işaret ediyor. "Birinin bana *dava açmak*."

Başparmağımdaki hardalı yaladım. "Bunu gerçekten duydun mu?" Ciddi ciddi soruyorum. "Mankenlik yapıp yapmadığınla ilgili onca soru arasında bir şey duyabilmene şaşırdım."

"Ne oldu?" Thatcher sert bir ses tonuyla 'Ben senin amiranim' dedi.

"Biri yoluma çıktı." Sandviçimden büyük bir ısırık alıyorum ve Thatcher'ın daha fazlasını eklememi beklemesini izliyorum. Gözlerimi deviriyorum, çiğniyorum ve yutkunuyorum. "Bir adamı nazıkçe kenara ittim ve düştü. Olur böyle şeyler."

"Farrow-"

"Henüz dava bile edilmedim," diye savunuyorum. "Beni dava etse bile, hepimiz o yollardan geçtik." Öğle yemeklerini yiyen Akara, Donnelly ve Oscar'ı işaret ediyorum.

Quinn dava açılmak için çok yeni.

Thatcher gözlerini dikmiş bakıyor, sanki ciddiyetini sindirememişim gibi. Haklı da; önemini göremiyorum. Çünkü hiç yok. Dava edilmek her zaman güvenlik sorunları listesinin en alt sıralarında yer almıştır. Hata olarak bile görülmez.

Bunu herkes bilir.

Denizaltımdan bir domates koparıp yiyorum. Umursamazlığım onu kızdırıyor. "Durup bana bakar mısın?" diye çıkıştığı noktaya kadar.

"Sana bakıyorum," diyorum kolayca, bir yandan da yemeğimi yiyorum.

Konuşmamız Maximoff'un dikkatini çekiyor. Sessizleşiyor, çatık kaşlarla izliyor.

Thatcher su şişesinin kapağını sıkıyor. "Hiçbirimiz için dava açmak için iyi bir zamanlama değil."

Kazanamayacağım bir durumdayım. *Ben* olduğum için beni seçtiği çok açık.

Bir kuralı çiğnedikten sonra çektiğim sınavlar aramızdaki köprünün sadece bir basamağını oluşturdu. Önemsemiğimi kanıtlamak için kim olduğumu değiştirmemi istiyorsa, gidip kendini becerebilir.

Akara bir sandalyeye oturur ve bir portakal soyar. "Thatcher, işini yapmak zorunda. Dava edilmekten korkamayız."

"Katılıyorum," diyor Oscar, elinin yarısı Fritos poşetinin içinde. Thatcher'a kaşlarını kaldırıyorum. Yanıtını bekliyorum.

Bana dik dik bakıyor.

Gözümü kırpmadım. "Evet, anne?" Ona soruyorum.

Thatcher derin bir nefes alır. "Bu hepimiz için yeni bir bölge... bunu anlamaya çalışıyoruz." Sesi normalden daha yumuşak.

Sözlerini kafamda evirip çeviriyorum. Bazılarımız can yelekleri ve salları için savaşmak yerine sert akıntıyla yüzmeye alışkınız. Thatcher kendi kurallarını sever ve hepimiz, bize pahalıya mal olabilecek sınırları koymaktansa muhakememizi kullanmanın daha iyi olduğu akıntılara kapılmışızdır.

Sorun *ben değilim*. Ben onun tarafındayım. Tüm salları battığında ve hiçbir can yeleği bulunamadığında orada olacağım. Bana karşı olan kişisel nefreti sadece onun en iyi kararını etkiliyor.

Ona bir saniye daha bakıyorum. Thatcher'a "Bu bir özür gibi geldi," diyorum.

"Değildi."

Sandviçimin kalanını yiyor ve başparmağımı yalıyorum. "Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz."

Odada bir kafa belirir. Ekip yöneticisi. "Çekimlere 30 dakika."

Paparazzilerden kurtulmuş olabiliriz ama yine de tanışma toplantısında yüzlerce duygusal ve sevgi dolu hayranla uğraşmamız gerekiyor. Ve bu sefer kimin için çılgınlık atacaklarından emin değiliz.

BEN ARİYORUM.

Şimdiye kadarki otuzdan fazla FanCon arasında Salt Lake City'deki en alt sıralarda yer alıyor. Kötü bir etkinlik bile değil: elektrik kesintisi yok, başarılı

taciz eden eller, ufak tefek laf atmalar ve kapalı gişe bir konser alanı. Sonuç olarak, Maximoff Hale bu FanCon'u kesinlikle bir zafer olarak nitelendiriyor.

Ben buna çok garip diyorum.

Konser salonundaki katılımcıların yarısı ünlü kişilere odaklanmamıştır. Maximoff ve kuzenleri soru-cevap paneli için sahnede oturuyor ve seyircilerin dikkati dağılıyor.

Telefon kameraları beşimizi hedef alıyor. Yerdeyiz. Sahnenin iki yanında, merdivenlerin yanında nöbet tutuyoruz.

Bir sonraki kamera flaşında havacı gözlükleri taktım.

Hayranlar Maximoff ve kuzenlerine güvenlikten daha fazla takıntılı olmalı. Doğduklarından beri ünlüler. Biz bir haftadır haberiz.

Biri diğerine benzemez.

Etkinliğe başlamadan önce Akara'nın "önerilerini" hatırlıyorum.

Fotoğraf isterlerse ilgilenmeyin.

İmza isterlerse ilgilenmeyin. Sorularının

hiçbirine cevap vermeyin.

Kısacası, çeneni kapa ve işini yap.

Sakin ol.

Çizmelerimi ikinci merdivene dayadım. Oscar kulağıma eğildi. "O kız sana bakıp duruyor."

Ben bakmıyorum. Gözlerim, Jack Highland onu tanıtırken seyirciye el sallayan erkek arkadaşımda.

Seyirciler alkışlar ve ıslıklar.

"Adidas bluz mu giyiyor?" Oscar'a sordum. "Evet."

"Bütün gün beni takip etti," diyorum.

"Bir hayranın olduğunu söyleyebilirim," diyor Oscar bana, "ama aslında sadece Maximoff'un hayranının kafası karışmış ve seni takip ediyor."

Sakızımı ağzıma atıyorum ve onu tersliyorum. Birkaç kamera bana bakıyor. Kahretsin, buna henüz alışamadım. Paparazziler varken kameralar sadece Maximoff için varmış gibi davranabiliyorum. Mekanda, hayranlarla çevriliyken, daha çok

Dikkatlerinin nerede toplandığı belli.

Maximoff'u bana bakarken yakalıyorum ve ağzım yavaşça geriliyor.

Parmak eklemeni kırıyor, dudaklarını yalıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. Ona bütün gün bana bakabileceğini söylemek istiyorum. Her gün.

Jack sahnede bir podyum tutuyor ve mikrofonu ağzına doğru tutuyor.

"İlk soru."

Seyirciler arasında bir asistan mikrofonu koridordaki bir kıza uzatıyor. Sorular için bir sıra hazırlandı bile.

"Ummm... bu Jane için." Küçük kız gözlüklerini itiyor. "Eğer korumalardan herhangi biriyle çıkma şansın olsaydı, bu kim olurdu ve neden?" Bir *teşekkür* mırıldanır ve yerine geçer.

Jane'in gözleri tamamen açılır.

"Siktir," diye küfrediyor Oscar nefesinin altından.

Jack Highland hızlıdır. "Güzel soru." İçtenlikle gülümsüyor. "Ama bugün korumalarla ilgili hiçbir soruya cevap vermeyeceğiz. Sıradaki?"

Maximoff gözle görülür şekilde rahatlıyor. İyi ki Jack'i tura getirme gibi parlak bir fikri varmış.

Havacı gözlüklerimi V yakama asıyorum.

Asistan mikrofonu sıradaki hayrana uzatır.

Kısa boylu bir çocuk boğazını temizliyor. "Sorumu sormadan önce, Jane-Farrow gemisine tamamen katıldığımı söylemek isterim. Sonsuza kadar Jarrow!" Alkışlar arasında yumruğunu havaya kaldırıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve tepkimin fotoğrafını çekiyorum. Yarın gif olma ihtimalim = yüksek. Hatta biri "Aman Tanrım, Jarrow'u sevmiyor!" diye bağırıyor.

Jane mikrofonunu pembe dudaklarına götürür. "Farrow çok hoş bir insan." Maximoff mikrofonunu kaldırır. "Ama o kapıldı."

Nefesler odayı dolduruyor ve gülümsemem beni öldürüyor. Oscar kulağıma fısıldıyor, "Erkek arkadaşın bölgecidir." Bundan zevk alıyorum.

"Kim tarafından alındı?" diye sorar çocuk.

"Bunu Farrow'un bilmesi gerekir," diyor Jack Highland, karizması kelimeleri yumuşatarak. "Unutmayın, hepimiz Maximoff, Jane, Charlie, Beckett ve Sulli için buradayız." Mikrofonunu sallıyor ve kalabalık onlar için tezahürat yapıyor. Birçok kişi ünlülere "*sizi seviyorum*" diye bağırıyor.

Çocuk dudaklarını mikrofona çok yaklaştırıyor. "Jane, sen kendini kiminle gönderirdin?"

"Mutluluk," diye yanıtlıyor Jane.

"Bu bir korumanın adı mı?!" diye bağırıyor biri. "Bu bir isim," diyor Beckett suratını asarak.

Jack çocukla konuşur. "Korumaları olan gemi yok. Sıradaki koruma ile ilgili olmayan soru." Asistana mikrofonu sıradaki kişiye uzatmasını işaret eder.

"Ama ama." Çocuk mikrofonu sıkıca kavrar. "Peki ya Sullivan ve Quinn? Quinnivan gerçek bir Şey, değil mi? Ya da Maximoff ve Donnelly? Maxelly?"

Sakızım boğazımda kaldı.

Oscar sırtımı sıvazlıyor, ben de yumruğumu sıkarak boğuk boğuk öksürüyorum. Bu hiç komik değil. Onu kendimden başka kimseyle göndermeyeceğim.

Maximoff katıla katıla gülüyor ve mikrofonunu kaldırıyor. Çocuğa "Şirin," diyor. Çocuk aşık olmuş gibi görünüyor. "Teşekkürler... Seni seviyorum." Asistan Şaşkınlık içinde mikrofonu elinden alır ve bir hat koordinatörü onu

Koltuğunu.

Maximoff bana bir bakış atıyor, dudakları kalkık.

Daha çok gülümsüyorum.

Kimse Maximoff ve beni potansiyel bir eőleşme olarak görmüyor, ama görürlerse ne olacağını tartıőmadık. SFO zaten çalkantılı bir zeminde ve turda büyük bir hata yaparsak hepimiz işimizi kaybederiz. O gemiyi sallamaya gerek yok.

MAXIMOFF HALE

Kansas'ta ıssız bir yerdeyiz ve Farrow yatağa gelmeyi reddediyor. Avukatlar ona başka bir gizlilik sözleşmesi zip dosyası gönderdi ve o hâlâ arıyor. Hâlâ uyuyamıyor. Her şey *bitecek*, kendime hatırlatıyorum.

Onu takip etmeyeceğim. Bu yüzden çalışmasına izin verdim ve ranzama girip gizlilik perdesini kapattım.

Cumartesi gece yarısı konuşmak istediğim tek bir kişi var. Ve evet, Philly'de geç olduğunu biliyorum. Ama uyanık olacağından eminim. Sadece cevap vermesini umuyorum.

Üçüncü halkada yapar.

FaceTime bağlanıyor ve on beş yaşındaki erkek kardeşim ekranı dolduruyor. Düz kahverengi saçları daha uzun, kulaklarını gizliyor ve parçaları alnına düşüyor. Boynunda hantal kırmızı kulaklıklar, başını yastığa yaslıyor. Yatağında ama hâlâ uyanık.

"Bütün gün kestirmesen muhtemelen daha iyi uyursun," diyorum ona.

Xander başucundaki yastığı düzeltip daha rahat bir şekilde oturuyor. "Şimdi de erkek arkadaşından tıbbi şeyler mi öğreniyorsun?"

"Bu sadece ağabey tavsiyesi," diyorum kolayca.

Xander saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırır. "Aradığına sevindim." Kamerayı çevirir, kapısı gitmiştir. "Lütfen Kinney'nin kız ekibine odama ıvır zıvır koymayı bırakmalarını söyle." BMX bisikleti ve kaya tırmanışı malzemelerini yakınlaştırıyor. "Vada onunla arazi bisikletine bineceğimi sanıyor. Gitmeyeceğim. Winona lanet olası bir dağa tırmanacağımı sanıyor. Deli o."

Herkes onun için endişeleniyor. "Haber veririm," diyorum. "Nasılsın?" Ailemiz ona fazladan bir terapi günü ekletti.

onun programı.

Xander kamerayı çevirir, bir yastık yığınının yaslanarak rahatlar. "Pekâlâ." Omuz silkiyor. "O kadar değil... Bilmiyorum." Alt dudağını çiğniyor, sonra tekrar omuz silkiyor. "Endişeli, sanırım. Bir şey yapmak üzere değilim, biliyorsun." Kendi kendine gözlerini deviriyor, sonra iç geçiriyor. Daha önce de intihara meyilli olmuştu, daha çok gençken.

"Bu çok iyi Summers. Seninle gurur duyuyorum." Bakışlarını indiriyor. "Ne için?"

"Bu sabah uyandım," diyorum ciddiyle.

"Yaşasın ben." Alaycılığı açıktı. "Başarılarla doluyum."

"Hey, bu çok büyük." Göğsünün daha derin bir nefesle yükselişini izliyorum ve sonra kamera biraz kayıyor.

Komodine doğru eğilir ve bir Sprite alır.

Kaşlarını çatıldı. "Ne içiyorsun lan sen?"

Bir yudum alır. "Okuyamıyor musun?" Yeşil ve mavi kutuyu kameraya doğru çeviriyor. Etiket görünürde.

"Bir Sprite görüyorum. Bir Coca-Cola ürünü," diye hatırlatıyorum ona, "ailemizin rakibi."

Xander içiyor, sonra geçiriyor. "Yatağımın altında koca bir kutu var. Stokes Amca'ya sürekli açık renkli bir Fizz içeceği yapmasını söylüyorum. Ama o bunu kabul etmiyor... bu yüzden..." Xander kutusunu kameraya doğru kaldırır.

Dört Calloway kardeşin de Fizzle'da hissesi ve hissesi var. Gazoz imparatorluğu Cobalt'ları, Hales'leri, Meadows'ları ve Stokes'ları birbirine bağlıyor. Ama büyükbabam CEO'luktan ayrıldıktan sonra yönetimi Sam Stokes'a devretti.

Stokes ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. En büyük kız kardeş Poppy Calloway ve kocası Sam Stokes medyadan uzak durmayı başardılar. Tek kızları bir aktris, şu anda Kanada'da bir film çekiyor ve ben de mesaj yoluyla iletişim halindeyim. Ama hepimiz hayatımızın farklı aşamalarındayız.

Xander ikinci bir Sprite kutusunu açıyor. "Hain," diyorum gülümseyerek.

Dudakları neredeyse kalkıyor, ama dürüst olmak gerekirse, küçük kardeşimin yüzünde en son ne zaman tam bir gülümseme olduğundan emin değilim. Belki birkaç yıl önce LARP yapmaya gittiğimizde.

Elindeki kutunun kapağını kaldırıyor, ağzı aşağı doğru dönüyor ve kehribar rengi gözleri tekrar düşüyor. "Şu anda hain olarak adlandırılmayı benden daha çok hak ediyorsun."

Ne? FaceTime ekranında kendimi küçük bir kutunun içinde görüyorum. Kaşlarım birbirine çarpıyor, yüzüm keskinleşiyor. Ranzamda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Alan aniden sıkışık ve küçük geliyor.

"Nedenmiş o?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Annemle babamın yemin törenine katılmıyorsun," diyor omuz silkerek, sanki gerçekten önemli değilmiş gibi, ama üzgün görünüyor. "Tıpkı doğum günümü kaçırdığın gibi."

Kaşlarım sıkışıyor. Biraz daha oturmaya çalışıyorum.

Bunu yüzeye çıkaracağını bilmeliydim. Ailemiz Nisan ayında yeminlerini yenilemek için ikinci bir düğün yapacaklarını duyurdu. Medya, Amerikan kraliyet ailesi yılın en büyük törenini ilan etmiş gibi haberi yayınladı.

O kadar çok manşet oldu ki paparazziler Philly'ye geri döndü. Çamur tepelerine dönen karıncalar gibi. Ve yaklaşık beş saat önce, tur otobüsümüzü takip eden son minibüsü de kaybettik.

Annem ve babam, bunu Güvenlik Gücü Omega için yaptılar. Bir düğün duyurusunun medyanın dikkatini başka yöne çekeceğini biliyorlardı. Ve yollar açıldığında korumaların yüzündeki ifadeyi görmek... Onlara ailem demekten büyük *gurur* duydum.

Belki Xander'ın gözünde, annemle babamı gerçekten sevseydim, yemin törenlerinde olurdum. Ama bu o kadar kolay değil.

FanCon düğünle aynı gün bitiyor. Bu sayede paparazziler turun geri kalanında Philadelphia'da kalacak ve bizi bombardımana tutmayacaklar. Ailemiz benim katılamayacağımı bildiği için bu düğün tarihini seçti.

"Bu tur için bir taahhütte bulundum," diyorum kardeşime. "Eğer orada olabilseydim, olurdum. Seni çok özlediğimi biliyorsun."

Gazoz kutusunu sıkıyor, alüminyum biraz kırılıyor. "Evet, ben de, ve anlıyorum. Sanırım." Ağır ağır iç geçiriyor, saçları yüzüne dökülürken yere yığılıyor. "Hey, ben de sana sormak istiyordum..." Sağına bakıyor, eskiden kapısının olduğu yerde kulak misafiri olup olmadığını kontrol ediyor.

"Öyle mi?"

Gazozunu yudumluyor ve ağzını koluna siliyor. "Annemin mastürbasyon ya da her neyse ona bağımlı olduğunu biliyorum. Bu, bizim de bu tür şeylere bağımlı olabileceğimiz anlamına geliyor. Peki ne *çok* fazla?"

"Çok fazla mastürbasyon mu?" Ben soruyorum.

"Evet... Bir numara falan var mı?" Saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırıyor. Kendimi on beş yaşında görüyorum, her şeyi sorguluyorum.

"Seks yapıyor musunuz?" Bir süredir bu konu hakkında konuşmadığımızı fark ederek soruyorum.

"Elimle," diye yanıtlıyor.

"Bu sayılmaz."

"O zaman hayır." Ezilmiş teneke kutusunu bir yere fırlatır. Sanki parkeye düşmüş gibi ses çıkarıyor. "Bana bir numara vermezsen Luna'ya sorarım, o da boktan tavsiyeler verir, bunu istemediğini biliyorum. Bana acıyın." Geçiriyor.

Gülümsüyorum, ona bir numara olmadığını söylemek üzereydim ki otobüs sarsılarak aniden durdu. Mekanik bir gıcırtı havayı çınlatıyor.

Harika.

Xander yüzümü okuyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedim çabucak. "Otobüsle ilgili bir şey. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Kardeşim, önce bana bir numara ver. Bu beni öldürüyor." "Bir milyon," dedim.

Beni tersliyor, ben de onu tekrar arayacağımı teyit edip kapatıyorum. Bacaklarımı ranzadan sarkıtıp aşağı atlıyorum. Kalabalık salona giriyorum.

Thatcher sürücü koltuğundan boynunu omzunun üzerinden uzatır.

"Herkes iyi mi?"

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Sonraki sözler hiç duymak istemediğim şeylerdi.

"Otobüs bozuldu."

PROGNOZ: Kimse ne olduğunu bilmiyor.

Otobüs birdenbire bozuldu ve şu anda hiçbir yerin ortasında bir tamircinin gelmesini bekliyoruz.

Tüm kuzenlerim, Donnelly, Oscar ve Jack bir buğday tarlasının karşısındaki kaldırımda oturuyorlar. Otobüsün arkasından gri bir duman püskürüyor. Amcamın eski bir cipini tamir etmesine birkaç kez yardım etmiştim. Yani arabalardan anlarım ama bu bir *otobüs*. Kaputu bile yok.

Farrow botunu bağlıyor, ben de telefonumun çekip çekmediğini kontrol ediyorum. Sinyal yok.

Quinn ve Luna'nın Los Angeles'taki kalabalığı temizledikten sonra Philly'ye nasıl geri döndüklerini hatırlıyorum ve şu anda bunu kaçırdığı için çok mutluyum.

Özel olarak konuştuktan sonra, yardımcı Omega liderleri yerimize dönüyor ve Thatcher bize "Hepiniz otobüse geri dönmelisiniz" diyor.

Ona bir bakış attım. "Ailemin ve SFO'nun dumanı tüten ve alev alabilecek bir şeye binmesini mi istiyorsun? Bu kesin bir hayır."

Akara beyzbol şapkasını takıyor. "Geç oldu. Sabaha kadar kimse gelmeyecek."

Sis uzaktan geliyor. Sokak lambası yok. Sadece otobüs farları ürkütücü ortamımızı aydınlatıyor. Zifiri karanlık. Uçsuz bucaksız boş buğday tarlaları. Şimdiden kötü bir korku filminin başlangıcı gibi.

Ama herkesi burada tutmak, patlayan bir otobüste tutmaktan daha güvenli.

Thatcher yüzümdeki kararlı ifadeyi okuduktan sonra başını sallıyor. "Tamam. Biz dışarıda kalacağız."

Sinir bozucu sessizlikte kurbağalar vıraklıyor ve cırcır böcekleri cıvıldıyor.

Yerdeyken Beckett bacaklarını uzatıyor ve bana başını sallıyor. "Önce bakireler ölür, değil mi?" Korku filmi izlemiyor ama Kinney'le izlediğimi biliyor.

Tam cevap verecektim ki Donnelly, "Ne pahasına olursa olsun bakireleri koruyun," dedi.

Oscar, "Bakireler ellerini kaldırır," diyor.

Sadece Sulli elini kaldırır ve burnunu kıvrır. "Ne? Gerçekten mi? Bir tek ben miyim?"

Jane ona yandan sarılır. "En çok seni seviyoruz. Ama bakire olduğun için değil. Bu sadece bir tesadüf."

Gülüyoruz.

Beckett gülümser. "Hepimiz seni koruyacağız Sulli, sadece bizden kaçmamaya çalış." "Bakireler korku filmlerinde ölmez," diyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

rüzgâr esiyor. "Her şeyi tersinden anlıyorsun."

"Önce sürtükler ölür," diyor Charlie yerde. Beyaz gömleğinin bir düğmesini daha açıyor. Soğuğa rağmen.

"O zaman çoğumuz öleceğiz," diyor Oscar alnına bir bandana bağlayarak.

Charlie'nin bakışlarını yakaladım. "Evet, haklısın." Başımı sallıyorum ve Charlie'yle bir konuda hemfikir olduğumuzda herkes sessizleşiyor. Bu lanet yolculukta nadir görülen bir şey. "*Seksle ölüm*," diye açıklıyorum. "Bu bir kinaye, özellikle de eski korku filmlerinde."

Farrow diğerk botunu bağlar. "Ahlaki çıkarım: *seks kötüdür, çocuklar. Bekaretinizi koruyun.*"

Charlie dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor. "Ama eğer bakire ölürse, bu genellikle bir kız olur ve her zaman son öldürülen o olur." Sulli'ye gülümsüyor. "Tebrikler, hepimizden uzun yaşayacaksın."

"Siktir et." Ayağa kalkıyor ve bacaklarındaki çakılları siliyor. "Hepimiz hayatta kalıyoruz."

"Goller." Donnelly havaya duman üfler. Sigara paketini Beckett'a fırlatır.

Farrow ayağa kalkıyor ve ellerini yeşil Philadelphia Eagles kapüşonunun içine sokuyor.

Kapüşonum.

Ağzımı ovuşturuyorum, kendime *başka tarafa bakmamı* söylemeye çalışıyorum. Ona takıntılıymışım gibi bakmayı kes.

Ama çocukluk aşkım *benim* kıyafetlerimi giyiyor. İlk defa bana ait bir şey giyiyor. Belki de paparazzilerin olmadığı ıssız bir yerde olmak buna sebeptir.

Onu gözden geçiriyorum. Tepeden tırnağa. Kaşındaki piercingi çıkarmış ama hâlâ bir küpesi, burnunda ve dudağında çember var ve benim kapüşonlumu giymiş. Tanrım.

İsa.

Beni ve kısa devre yapan beynimi sikeyim. *Bu sadece lanet bir kapüşonlu.* Hayatın anlamını giymiyor.

Farrow aniden beni bakarken yakaladı. Dudakları titriyor. Boynum ısınıyor ve başka tarafa bakıyorum.

Otobüsten daha fazla duman fişkırıyor. Hepimiz izliyoruz.

"Belki de otobüsle aramıza biraz mesafe koymalıyız," diye öneriyor Jane. Ayağa fırlar ve ıssız, karanlık yolda ilerlemeye başlar.

Hemen peşinden gidiyorum. Yetişmek için koşuyorum. "Sana söylemeliyim ki, bu korku filminin ikimizin de öldüğü kısmı. Gruptan ilk ayrılan biziz."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Tam tersine, eski dostum. Gruba *liderlik* ediyoruz." Omzumun üzerinden bakıyorum. Kuzenlerim ve onların korumaları, ve Jack izimizi takip ediyorlar.

Korumalar el fenerlerini yakıyor ve Farrow'un Oscar'a ayak uydurduğunu fark ediyorum. Bana başıyla selam veriyor ama önden koşmuyor. Belki de Janie'yle biraz yalnız kalmam içindir.

Otobüsten uzaklaştıkça daha da karanlık oluyor. En iyi arkadaşım telefonunun ışığını açıyor ve ben de acil durum feneri takılı olan kot pantolonumdaki karabinamı çıkarıyorum.

Janie'ye bakıyorum. "Onları ölüme götürme şansımız nedir?"

Jane bunu düşünür. "Senin hayatta kalma becerilerin ve benim zekâmla, önümüzdeki herhangi bir düşmana karşı iyi bir mücadele verebiliriz, ama sen ve ben umutsuzca şanssızız."

Kolumu omuzlarına doladım, o da bedenime yaslandı. Neredeyse eski günlerdeki gibi.

El fenerimi sokağa tutarak, "Bugün annenle konuştun mu?" diye soruyorum. Rose Teyze tur başladığından beri her gün Janie'yi arıyor ve Janie her gün aramayı duymazdan gelip bir mesajla cevap veriyor: *henüz değil*.

"Hayır," diyor. "Bunu düşündüm. Düşündüm." Dalgalı saçlarını düşük bir midilliyle bağlıyor. "Ama o kadar çok zaman geçti ki, şimdi ne diyeceğimi bile bilmiyorum. O yazıları benim için yazdılar ve ikisi de özür diledi. Şimdi kendimi onları buzlayan bir velet gibi hissediyorum."

"Boku yediler," diye hatırlatıyorum ona. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa alabilirsin.

Bu şımarıklık değil."

Uzun kirpikleri bana doğru kalkıyor. "Aileni birkaç gün içinde affettin, Moffy."

"Bu farklı." "Öyle mi?"

"Ailem..." Kuru dudaklarımı yalayarak doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. İnsanların Haleleri nasıl gördüğünü düşünüyorum. Kırılğan, kırılabilir, insanlar - tek bir darbeye devrilen bir dizi domino taş. Ama o domino sırası her zaman yeniden dikleşir.

Ve tekrar.

Tekrar.

Güçlü.

Annemle babamın güçlü olduğunu hatırlıyorum ama bu güç, kırılğanlıktan sonra ortaya çıkan bir tür güç. Bir yaradan sonra oluşan yara izi gibi.

İyileşmeden önce onları incitmek istemiyorum. "Streslerine stres katmama ihtiyaçları yok," diyorum sonunda. "Ailen sadakatle besleniyor ve nefes alıyor. İhanete uğramış hissetmen normal."

"Ama artık anlamıyorum," diyor ve babetiyle gevşek bir çakıl taşına tekme atıyor. "Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını anlıyorum. Beni seviyorlar. Birbirlerine uyguladıkları kraliyet sorgusu muamelesini biz de gördük. Aslında bu garip bir şekilde oldukça gurur verici."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden annenle konuşmuyorsun?"

Rüzgâr ılık çalıyor ve buğdaylar yanımızda sallanıyor. Soğuk bir ürperti boynuma dolanıyor ve gri ceketimin fermuarını çekiyorum. Herkesten önde olduğumuz için manzara çok daha ürkütücü.

Jane yaklaşıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Dediğim gibi, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"*Merhaba* ile başlayabilirsin," diye önerdim. "Gerisini muhtemelen annen dolduracaktır."

Jane kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Bir dahaki sefere aradığında açacağım," dedi. "Açacağım." Bana gülümsüyor. "Korkunç bir dedikoduyu yara almadan atlattığımıza inanabiliyor musun?"

"Öyle miyiz?" diye sordum.

"Hafifçe çizilmiş," diye

düzeltiliyor. "Nazikçe

kullanılmış."

"Artık kelepir kutusundayız," diye kabul ediyor. Ve ikimiz de

gülümsüyoruz. "Bu turun yardımı oldu, değil mi?"

"Kesinlikle," diyor. "Philly'de kalabileceğimi sanmıyorum ve topladığın para, Moffy... inanılmaz."

"Büyüttük," diye düzeltiyorum Jane'i.

İri mavi gözleri yanıldığını ve övgüyü hak edenin ben olduğumu söylüyor ama bunu kabul edemeyecek kadar çok insandan yardım aldım.

Timberland botlarımın altındaki gevşek kaldırım çatırdıyor. "En kötü kısmı neydi?" diye sordum.

Jane tereddüt bile etmiyor. "Cinsel hayal kırıklığı. Çok güçlü ve seninle dertleşemiyorum bile."

Aslında bu konuda kendimi kötü hissediyorum. "Neden AWB'ni aramıyorsun? Turun son kısmında bizimle gelebilir."

Shock kaşlarını kaldırarak "Nate'in otobüse binmesini mi istiyorsun?" dedi.

Yüzümü buruşturuyorum. "Pek sayılmaz ama cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramanı da istemiyorum."

"Ve dokuz adamın onu sorguya çekmesini istemiyorum," diyor iç çekerek. "Seçeneklerim arasında ben, kendim ve vibratörüm var." Telefonunu aydınlatıyor

Işık. "Nate ve ben biraz cinsel içerikli mesajlaştık, yani bunu yaşadım."

Çakıl taşlarını tekmeliyorum. "Her zaman yeni korumandan sana yardım etmesini isteyebilirsin." Gülümsemeye başladım. "Eminim sorun etmez."

Jane homurdanıyor. "Evet, senin hayatında koruma görevleri arasında kafa vermek de var." Gözlerini karanlık yola dikeyyor. "Tanrım, hayal edebiliyor musun? Ne derdim? *Merhaba Bay Moretti, biraz oral yardıma ihtiyacım var. Dizlerimi ayırma nezaketinde bulunur musunuz?*"

Arkamızda biri boğazını temizliyor. "Maximoff." Bu Farrow değil.

Fuuuck.

Jane ve ben aniden donakalıyoruz, gözleri yuvalarından fırlamak üzere. Yüzü kızarıyor, telefonunu karıştırıyor ve ışık yanıp sönüyor. İkimiz de dönüp Thatcher Moretti'ye bakmadan önce Fransızca küfrediyor.

"Öyle mi?" Ona cevap veriyorum ve omzunun üzerinden bakıyorum. Diğerleri daha gerideler. Bizim hızımıza yetişemiyorlar.

Thatcher Jane'i kabul etmiyor. Sadece benimle konuşuyor. "Bir mil ötede küçük bir kasaba var. Hepimiz o tarafa gidiyoruz."

"Tamam, kulağa hoş geliyor."

Jane utanç verici bir sıcaklık yayıyor. Ama diğer insanlar bundan çekinirken, o ışığa doğru daha fazla adım atıyor. Sanki bu daha iyi olacakmış gibi.

"Thatcher," diye selamlıyor Jane. "Sadece dışarı çıkıp soracağım. Ne hakkında konuştuğumuzu duydun mu?"

Düşünceli, sert yüzü tamamen aynıdır. Ama sonunda Jane'e bakar. "Ben yaptım."

Jane onunla göz temasını kesmeden kollarını kavuşturur.

Bazı posterler yapmak isterdim, onları yükseğe kaldırırdım ve Janie'ye bir ok atarlardı ve şöyle derlerdi: *Bu benim en iyi arkadaşım.*

"Ve?" diye sorar ona.

Bir rüzgar esiyor.

Thatcher kırmızı flanel gömleğinin kollarını açıyor. "Ve eğer herhangi bir oral yardıma ihtiyacın olursa," diyor, onun kelimelerini kullanarak, bu da onu daha çok cezbediyor. "O zaman senin için birini çağırabilirim. Nate ya da-"

"Kendi telefon görüşmelerimi yapabilirim, teşekkür ederim," diyor rahat bir şekilde. "Hepsi bu kadar." Ayak parmaklarının ucunda dönerek öne doğru bakıyor ve *az önce ne olduğunu* haykıran kocaman gözlerini sadece ben görebiliyorum.

Thatcher bana baktı. "İyi misin?"

"Evet." Başımı salladım.

Ayrılmadan önce garip bir şekilde bir süre daha kalıyor.

Jane'e döndüğümde, "Benimle yatması için bir erkek bulmayı teklif etti" dedi. Duraksıyor. "Aslında çok tatlı. Neden bunun tatlı olduğunu düşünüyorum ki?" Ateşi varmış gibi alnına dokunuyor. "Merde."

Çok düşünüyorum. Farrow'un Thatcher'a nasıl katlanamadığını. Thatcher'ın Farrow'a nasıl katlanamadığını. Bu rekabette *her zaman Farrow'un* tarafını tutacağımı.

Ama Jane Thatcher'dan hoşlanıyorsa, bu her şeyi karmaşıktırır. O yüzden bilmem gerek... "Jane, bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır," diye hemen reddediyor. "Hayır." Başını sallıyor. "Düzgün bir yörüngedeyiz, Moffy." Elimi sıkıyor. "Hissetmiyor musun?"

Dışarıda bir sızdırıcı ve bir takipçi var ve ben hala Charlie ile aynı otobüsteyim. "*Düzgün* derken *bir asteroidin bize doğru geldiğini kastediyorsan*, evet. Olabilecek en düzgün yörüngedeyiz."

Jane gülüyor ama ses hızla azalıyor ve buğday tarlasını işaret ediyor. Uzaktaki turuncu benekli ışık. "İlerideki kasaba bu olmalı."

FARROW KEENE

Buğday tarlasındaki toprak bir patikadan geçerek küçük bir Kansas kasabasına doğru ilerliyoruz.

Bildirimler birden fazla telefonda ping ve buzz yapıyor. Cep telefonu sinyali geri gelmiş olmalı. Yürürken mesajlarımı kontrol ediyorum, çünkü bu sabah babama bir mesaj göndermişim. Yıllardır ona ilk kez mesaj atmıştım.

Dedim ki: *Eğer Maximoff'u tıbbi döneceğimi düşünerek taciz ediyorsan, bana şimdi söyle. Bunu konuşabiliriz.* O metni oluşturmak bir saatimi aldı. Çünkü ilk taslağım "*siktir git*" diyordu.

Henüz cevap vermedi.

Telefonumu cebime koyuyorum ve Maximoff yanımda yavaşlıyor.

Buğday iki yanımızdaki kollarımızı okşuyor. Uzun bir süre bakışlarını tutuyorum. O da benim gibi sisten ya da karanlıktan korkmuyor. Korksa da umurumda olmazdı. Ama bu ortak korkusuzlukta son derece seksi bir şey var.

Gülümsemeye başlıyorum ve hızımı artırıyorum. Bakalım o da bana ayak uydurabilecek mi? Onun uzun adımları anında benimkilerle eşleşiyor ve çok geçmeden diğerleriyle aramıza epey mesafe koyuyoruz.

Orman yeşilleri, giydiğim Philadelphia Eagles kapüşonuna doğru uçuşuyor. Kahretsin, onun ilki olmayı seviyorum. Basit, küçük şeyler için bile. Son bir saattir benimle göz banyosu yapıyor, ama sert ve hızlı bir sevişmeden çok daha şehvetli.

Eğer gözler sevişebilseydi, onun gözleri benimle sevişiyor olurdu.

Maximoff giderek büyüyen gülümsememi fark ediyor ve bir elini kalın saçlarının arasında gezdiriyor. "Neden gülümsediğini anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Başımı ona doğru eğiyorum, bakışlarım onun vücuduna iniyor. "Senin gibi kokuyor."

Maximoff önce ağzını, sonra da çenesini ovuşturarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Fantastik, sanıyorum."

"Sakin ol, kurt izci. Güzel kokmanın liyakat rozeti yoktur."

Neredeyse gülecek. "Güzel koktuğumu kabul ediyor musun?" Kalbine dokunuyor. "Sanki *bana kafayı* takmış gibisin."

Birkaç kez başımı salladım. "Dostum, durumu tersine çevirmeyi bu kadar çok istemen çok tatlı."

"Var," diye karşı çıkıyor.

Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum, yarım saniye düşünüyorum, cevap vermek üzereyken telefonum çalıyor. Yeni bir mesaj.

Kontrol ediyorum.

Yarın beni ara. - Baba.

Curt, sadede gel. Ve ayrıca bok gibi belirsiz. Mesajı Maximoff'a gönderiyorum.

Yüzü soğukkanlı. "Onu aramak yardımcı olmayabilir. Konu sapık değil de sen ve o olmadığı sürece ulaşmaman gerektiğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Ben ve o diye bir şey yok. Üç yılı aşkın süredir de yok." Maximoff'u korumak için babamı arayabilirdim ama ona avantaj sağlamak da istemiyorum.

Ona mesaj attım: *Benimle mesaj yoluyla konuşabilirsin.*

Tam gönderdiğim gibi, buğday tarlası bitiyor ve ilerlerken toprağı tekmeliyoruz. Fikrimi değiştiriyorum: Burası bir kasaba değil. İki kisi kapalı görünen üç kiremitli bina. Birinin pencerelerinde ışık titriyor.

Herkes geceyi burada geçirdi.

Islık çalıyorum ve rüzgar sesi taşıyor.

Maximoff onu takip etmem için bana bir bakış attı. O bir görevde ve ben onun yanından ayrılmayacağım. Nereye gittiğini hemen anlıyorum.

Her binanın üzerinde tabelalar sallanıyor: Lucille's Drugstore, Antiques & Brass ve Savory Eatery, ayrıca *içeride falcı* yazan bir tabela daha!

Tahmin et hangisi açık.

Maximoff restorana giden ahşap çıtalı merdivenleri tırmanıyor. Eski kapının mavi boyası soyuluyor. Bakır tokmağa uzanırken pazusunu yakalıyorum.

"İlk sen girmeyeceksin." Onu geçmeye çalışmıyorum. O sürüye
l i d e r l i k edebilir ama ben hâlâ görevdeyim. Ve burası hâlâ
güvenli olmayan bir yer.

"Hiçbir yerin ortasındayız," diye karşılık veriyor. "Bu restoranın içinde
her kim varsa, bırakın oğlunu, Loren Hale'in adını bile duymamıştır."

"Tabii, ama sana da saldırabilirler, sonra ne olacak?" G e r i a d ı m
a t m a y a c a ğ ı m .

"Üzerine de atlayabilirler." O da geri adım atmıyor. "Ben
eğitimli bir dövüşçüyüm."

"Ve ben çok dövüşürüm," diye
karşı çıkıyor. Kaşlarım diken
diken oluyor. "Benim silahım
var." "Sustalı bıçağım var."

Gözlerimi deviriyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Çok inatçısın."

Dudaklarıma ve piercinglerime odaklanıyor. "Sana da aynısı, dostum." Onun ani
Gözlerim beni öldürüyor. Kaslarım yanıyor ve damarlarım aletimde nabız gibi atıyor.

Gözleriyle beni becerişini izliyorum, orman yeşili gözleri alçalıyor,
alçalıyor... Gülümsüyorum. "Sikimi sonra göreceksin, merak etme."

"Değildim, teşekkürler," diyor kuru bir sesle, ama nefesi sığlaşıyor.
Vücudu geriliyor. *Sik beni sik beni*, baskın yalvarış, istek ve duyudur.

Ve lanet olsun, bunu yerine getirmek istiyorum. Ama ikimiz de yeri ve
zamanı kabul ediyoruz: Kansas'ta dokuz kişiyle birlikte gece yarısını
geçiyordu.

O insanlardan bahsetmişken, bize doğru yürüyorlar ve başımız dönüyor. "Falcı,"
Donnelly tabelayı okuyor. "Uyuşturucu."

Maximoff kapıyı açık tutuyor ve herkesin teker teker içeri girmesini
izliyoruz. Ben onunla geride duruyorum. Omega önce restoranı, sonra da
müşterilerini dolaşıyor.

Erkek arkadaşımınla birlikte içeri girdiğimizde eklektik dekorasyona göz
gezdiriyorum. Çizik barın üzerinde lav lambaları duruyor, balık ağlarının
içindeki küreler ahşap kirişlerden sarkıyor ve eski bir müzik kutusu Johnny
Cash çalıyor. Sadece altı ahşap masa var, mekân küçük.

Ve boş.

Akara barda bir zile dokunur.

"Burada kimse var mı?!" Sulli mutfak kapısını fark ederek sesleniyor ve kapı hızla
açılıyor.

Solmuş, kır saçlı bir garson, önlüğünü beline bağlayarak dışarı
süzülüyor. "Merhaba. Genelde bu saatlerde sadece kamyoncular gelir.
İstedığınız yere oturun." Masaları işaret ediyor. "Benim adım Patricia. Size
ben hizmet edeceğim."

Maximoff haklıydı. Ünlü olanları tanımıyor ve onları A-list ünlüler olarak tanıtsak bile umursayacağından şüpheliyim.

Hep birlikte birkaç masayı itiyoruz. Devrilen bir ketçap şişesini dik tutuyorum.

İnsanlar oturmaya başladıkça sandalyeler gıcırıyor. Ben en sonda bir yer seçiyorum, Maximoff da yanıma oturuyor. Oscar ve Jane önümüzde. Oturma düzeni o kadar da rastgele değil. Thatcher ve Charlie'den en uzakta olan biziz.

Patricia ellerini masanın üzerine koyar. Jack'e doğru eğildi. "Menüde sadece üç şey var çocuklar." Jane ve Sulli'yi fark eder. "Ve hanımlar. Barbekü tavuk, gece güvecimiz ve ekşi krema ile kuru üzümlü turta. Fıçıda sadece bir bira ve biraz da soğuk Fizz içkimiz var."

"Turtayı deneyeceğim," diyor Sulli önce.

Diğer herkes barbekü tavuk, soda ve su sipariş ediyor. "Folsom Prison Blues" gürlmeye başladığında müzik hakkında konuşmaya başlıyoruz. Sonra boncuklar bir girişe çarpıyor, bir figür Madonna'yı oynamak için seçmelere katılıyormuş gibi dramatik bir şekilde içeri süzülüyor.

İki sandalye bacağımın üzerinde dengede duruyorum, iyice eğleniyorum. "Bu da ne..." Beckett kaşlarını çatarak konuşmasını sürdürür.

Dumanlı mor makyajı gözlerini gölgeliyor ve masamıza doğru yöneliyor.

Patricia kadını işaret ediyor. "Bu Fontina the Fortunate, baldızım. Yemeklerinizle birlikte tüm okumalar ücretsiz. İyi şanslar, içkiniz ve yemeğinizle birlikte döneceğim."

Oscar bana mırıldandı, "Evet, burayı hissetmiyorum."

"İyi şanslar mı?" Jane tekrarlar ve Maximoff'la ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulunur. Masanın diğer ucu sessiz ve meraklı. Benimki de kendi kendine

Fırlat. Eksi ben. Bu bok zararsız.

Ama Jane ve Maximoff'un kuzenlerine ve kardeşlerine karşı ne kadar koruyucu olduklarını anlıyorum. Eminim bir yabancıнын onlara ölmek üzere olduklarını söylemesini istemezler. Ya da geleceklerinin kasvetli ve sefil olduğunu.

Fontina etrafımızda dolanıyor, manikürlü tırnakları sandalyelerimizin sırtında kayıyor. "Odada güçlü bir enerji hissediyorum."

Sandalyesinde geriye doğru oturan Donnelly bir sigara daha içer. "Benim, değil mi? Güçlü bir enerjim olduğunu biliyorum."

Oscar, "Bu sadece senin nefesin," diye takılır. Donnelly ona orta parmakla bir öpücük gönderir.

"Hayır, hayır, sen değilsin." Fontina masanın etrafında dönüyor. Göz kapakları kapalı, burun deliklerinden bir nefes çekiyor. "Burada." Benim tarafıma doğru bir el sallıyor. "Hayır, bekle..." Tereddüt ediyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Patricia içkilerimizi getirip bırakıyor ve o gider gitmez Fontina yeniden canlanıp Sulli'nin başına bir el koyuyor.

Maximoff kaskatı

kesilir. Sulli gülmemeye

çalışır.

"Sen, canım," diye

düşünüyor Fontina. "Öyle

mi?" Sulli diyor ki.

"Etrafınızda güçlü duygular hissediyorum. Kontrol edemediğin bir kader."

Belirsiz.

Beckett, "*Bu tamamen saçmalık*" der gibi bir yüz ifadesi takınır.

Sulli bunu sert bir şekilde düşünür. "Ne şekilde? Yüzmek gibi mi yoksa...?"

"Aşk," diyor Fontina.

Sulli, "Ama ben hiç aşık olmadım," diye söze

girdi. "Biliyorum canım."

"Çünkü az önce sana söyledi," diyor Beckett işaret ederek ve Charlie gülümsüyor, sandalyesinde yarı kambur duruyor.

Fontina onu görmezden gelir ve Sulli'nin başına bir el daha koyar. "Sen kararlı bir ruhsun, mücadelecisin ve pek çok kişi buna hayran... ama seni en güçlü şekilde koruyan bir adam var..." Elleri Sulli'nin yanaklarına doğru kayıyor ve Sulli %70 oranında rahatsız olarak sertleşiyor. "Ve sen düşeceksin-"

"Kimse düşmüyor lan," diye araya giriyor Maximoff, kuzenini daha iyi görebilmek için kollarını masaya dayamış.

Fontina onu bırakıp masanın etrafında dönüyor ve Sulli Maximoff'a *teşekkür ediyor*. Spot ışıklarını yeniden yönlendirdiği için minnettar.

Hâlâ sandalyemin ayakları üzerinde sallanıyorum ve bir saman kâğıdını katlıyorum.

"Siz ikiniz..." Fontina elini benim ve Maximoff'un başının üzerinde gezdirerek düşünüyor. "Güçlü kuvvetler... bu hayatta ikinizi birbirine bağlıyor... ve geçmiş yaşamlarınızda..."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor ve "Geçmiş yaşamlarımızda beni ne kadar seviyordu?" diye soruyorum.

Nefesini içine çekiyor, kanalize oluyor.

Maximoff sanki onu cehenneme gönderecek bir soru sormuşum gibi bana göz kırptıyor. Ayrıca dudaklarına bakmamak için kendini zor tutuyor.

"...büyük, büyük aşk," diye düşünüyor. "O... her zaman sendin."

Maximoff neredeyse kızarmış, vücudu kıpırdamıyor. Katı. Ailesinden ve güvenlik görevlilerinden gelen sesleri duymazdan geliyor ve gözlerini masaya diyor.

Kurt izci.

Normalde bir cevabı vardır ama cevap verecek bir şey bulamadığını söyleyebilirim. Sandalyemin ayaklarını indiriyorum ve elimi gizlice dizine koyuyorum.

O hala mermer bir heykel.

"Bu çok güzel," diyor Jane, "tarot kartları olmadan da okuyabiliyor musun?"

"Mmmhhmm," diye cevaplıyor Fontina. "Sezgisel bir ruhum var."

Maximoff alır a Yudumla . su ve diyor ki

Gerçekten, "Bu çok ilginç."

Fontina gülümsüyor, ama sonra derin bir şekilde kaşlarını çatıyor ve bakışlarını yakalıyor. "Birini arıyorsun, değil mi?"

Hava donuyor. Bu saçmalığa inandığımdan bile emin değilim.

"Tuhaf," diyor Donnelly.

Hâlâ aktif olarak birden fazla kişiyi arıyorum. Takipçi, bilgi sızdıran- ve telefonum aniden cebimde titriyor. Telefonuma uzandım.

"Onları yakında bulacaksın, çok yakında..." Garson kız elinde büyük bir yemek tepsisiyle masamıza gelirken Fontina sözünü kesiyor. Falcı ipek gibi "Afiyet olsun." diyor. Sonra da boncuklu girişten çıkıp gidiyor.

Jane garsona soruyor: "Yengenizin ölçümleri ne kadar doğru?"

"Yarısının tamamen saçmalık olduğunu söyleyebilirim." Patricia ellerini önlüğüne siliyor. "Ama arada bir gerçekleri de araya sıkıştırıyor. Başka bir şey ister misin?"

Herkesi duymazdan geliyorum ve telefonumun kilidini yeni bir mesajla açıyorum.

Taciz ağır bir kelime. - Baba.

Çene kaslarım seğiriyor. Mesaj atıyorum: *O zaman hangi kelimeyi kullanırdın?* Mesajı gönderiyorum.

Maximoff henüz yemeğine dokunmadı. "Kötü haber mi?"

"Haber yok," diyorum nefesimin altında. "Belirsiz bir pislik gibi davranıyor." Oscar metal bir kutuyu patlatırken dikkatim dağılıyor. "Cidden Audrey'nin kurabiyelerini buraya mı getirdin?" Onları taşıdığını fark etmemiştim bile.

"Evet," diyor Oscar. "Herhangi bir yerin açık olup olmayacağını bilmiyorduk Redford. İleriyi düşünüyordum."

Telefonum masanın üzerinde tıkırdıyor.

Ben buna proaktif, üretken ve profesyonel olmak derdim. Erkek arkadaşının birinci basamak doktoru ben olmamalıyım. Bu senin için daha iyi bir rol. Yeteneğin boşa harcanmamalı. Yapman gerekeni yap. - Baba

Burnum alevleniyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, sinirim omurgamdan aşağı iniyor. Instagram hesabının mı yoksa sızıntının mı arkasında olduğunu anlayamıyorum. Sadece artık Maximoff'un doktoru olmadığından bahsediyor. Tek başına bu olay bile beni nadiren yaklaştığım bir sinirlilik sınırına getiriyor.

Yakın zamanda cevap vermeyeceğim. Telefonumu Maximoff'a veriyorum. Onu da haberdar etmek istiyorum. Ve kalp şeklinde bir kurabiye bütünü olarak yiyen Oscar'a bakıyorum.

"Kurabiye nasıl, Oliveira?"

"Mükemmel." Bir tane daha seçiyor ve gözleri kremaya kayıyor. Çok hareketsiz, ciddi. Daha metodik.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Kutuya uzanıyorum ve kurabiyeleri gözden geçiriyorum. Pembe krema yarısını iki kelimeyle süslüyor: *Özür dilerim*.

"Anlamıyorum," diyor Oscar bana. Ben de anlamıyorum.

"Gözlük aldı mı?" Ona sordum. "Belki de sonunda senin özel teslimatlar için yeterince seksi olmadığını fark etmiştir."

Maximoff'a saldırganca bir kurabiye fırlatıyor, o da kolayca yakalıyor. Oscar'a kaşlarım çatılıyor. "Siktir git," diyorum ve bir orta parmak ekliyorum.

Oscar kısa süreli bir gülümseme yayar. Maximoff'un *özür dilerim* kurabiyesini incelemesini izler, sonra Jane onları görür.

"Kız kardeşimi arayacağım." Jane bir numara çevirmeye başlar ve Maximoff düşünceli düşünceli bakar. Masanın diğer ucu şimdiye kadar yedikleri en iyi barbeküyü tartışıyor. Akara'ya bir peçete fırlatıyorum.

Kaçıyor. "Hey-"

"Yakala." Ona bir kurabiye fırlatıyorum.

"Kahretsin, küflenmişler mi?" Sulli bizi fark ederek merak ediyor. "Bu en kötüsü." Jane telefonu kulağına götürerek, "Hayır, küflü değiller," diye cevap veriyor.

Akara kurabiyeyi herkese gösterir.

Thatcher bifttek bıçağını bırakır ve Oscar'a odaklanır. "Özür dilemesini gerektirecek bir şey yaptın mı?"

"Hayır," diyor Oscar ciddi bir şekilde. "Onunla gerçekten konuşmuyorum. Bana kurabiye gönderiyor, ben de yiyorum. Hepsi bu kadar."

Charlie sandalyesini geri çekerek herkesin dikkatini çeker. "Küçük kız kardeşim erkeklerden çok etkilenir. Ama asla sahip olamayacağını ve olamayacağını bildiklerine aşık oluyor. Çünkü aslında bunu görmek istemiyor." Ayağa kalkıyor ve Jane'in yanına gidiyor. "Audrey aşk fikrini gerçeğinden daha çok seviyor."

"Evet," diye katılıyor Jane. "Bir yıl önce tüm Outlander romanlarımı ödünç aldı ve o zamandan beri onları görmedim. İyi bir romantizmi sever."

"*Kurgusal* romantizm," diye vurguluyor Beckett, ağabeyi ve kız kardeşine katılmak için ayağa kalkıyor ve Jane de ayağa kalkıyor. Üçünün, yani Kobaltların birlikte ayağa kalktığını fark ediyorum.

Kuşkusuz, Kobalta'lara o kadar da düşkün olmayabilirim ama ailelerinde bir şeyler olduğunu hissettiklerinde bunu anlayabiliyorum. Dik durduklarında, birliktelikleri havayı sıkı sıkıya tutan derin bir güç taşıyor. Zırhlarını kuşanmış ve silahlarını kınına sokmuş olabilirler.

Eğer ben bunu hissediyorsam, Maximoff da hissediyordur. Önce kuzenlerine, sonra da telefona bakıyor. Ağırılık restoranı zorluyor.

Hat bağlandığında Jane, "Herkes sessiz olsun," der. *Hoparlöre* basıyor. "Audrey, geç olduğunu biliyorum ama Oscar az önce kurabiye kutunu açtı. Yanımda ve sen de hoparlördesin. Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek istedik."

Burnumu çektiğimi duyuyorum. Gözyaşlarının eşiğinde.

Maximoff masaya yaklaşıyor. "Evde misin?"

"Evet, merhaba Moffy," diyor Audrey usulca. "Yatak odamdayım. Kendimi sonsuza dek cezalandırdım." *Tuhaf* sesi sanki *Küçük Kadınlar* ya da *Tuck Everlasting*'de oynuyormuş gibi geliyor. "En çok hak ettiğim şey bu. Yanında başka kim var?"

"Herkes," diyor Jane. "İsterseniz telefonu Oscar'a verebilirim."

"Hayır, bu daha iyi." Suratı asık bir şekilde iç geçiriyor, sonra sesi titreyerek tekrar iç geçiriyor.

Donnelly yüzünü buruşturuyor, küçük çocukların ağlamasından nefret ediyor. Benim de en sevdiğim şey değil. Bir tuzluk çevirip Cobalt'ları dinliyorum.

"Audrey," diyor Charlie. "Ne için özür diliyorsun?"

Sesi çatlar. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm." Daha fazla gözyaşı, bu sefer bir hıçkırık. Beckett Jane'e fısıldar, "Hoparlörü kapat."

Jane hareket etmeden önce Audrey, "Ben yaptım." diye hüngür hüngür ağlar.

Nefesim kesiliyor ve sapığa fazla takılmış olmalıyım çünkü aklım hemen *oraya* gidiyor. Bu çok mantıksız. Maximoff'un on üç yaşındaki kuzeni onun ölüm ve cinayet görüntülerini yaratmıyor.

"Ne yaptı?" Jane gözlerini kocaman açarak sorar.

"Videoyu paylaşan bendim" diyor ağlamaklı bir itirafla. Ateşli Noel Baba videosu.

Beckett kollarını iki yana açarak başını tekrar tekrar sallıyor. Sanki bu doğru değilmiş gibi. Küçük kız kardeşi olamaz, ama az önce itiraf etti. Charlie bakışlarını Beckett'ın üzerinde yumuşatır.

Sonra Jane herkesin sessiz olmasını ister ama Thatcher ve Akara ayağa kalkıp telefonlarını çıkarırlar. Güvenlik ekibine mesaj atıyorlar.

Donnelly yüzünü ellerinin arasına alarak ilerliyor. Evet, kıymetli Cobalt'ları çuvalladı. Tahmin et ne oldu, hepsi insan.

"Anlamıyorum Audrey," diyor Jane. "Bunu neden yaptın? Özel olduğunu biliyordun."

"Basının eline geçmesini istememiştim," diye ağlıyor usulca. "Tek istediğim Emma Rodwin'in Oscar'ın var olduğuna inanmasıydı. Yalan söylediğimi söyledi ve ben yalancı değilim." Daha sert ağlıyor ama yine de net konuşuyor. "Beckett grup mesajında videoyu gönderdiğinde sadece Emma'nın gerçeği öğrenmesinin nasıl bir his olacağını düşündüm. Ve videoyu onunla paylaşmak için bir flash belleğe kopyaladım."

Charlie, "Ve Emma videoyu basına gönderdi." diyor.

Beckett rahatlar. "Videoyu aslında sen sızdırmadın Audrey. Arkadaşın sızdırdı."

Burnunu çekiyor. "Ben de bu ihanetin bir parçasıyım, farkına varmalısın." İşte tam da bu yüzden Cobalt ailesinin kaçamağında bulunmadığım için şanslıyım. Ocak ayında on üç yaşına girdi ve elli yaşındaymış gibi konuşuyor. Ve bu sadece *bir* Cobalt. Yedisi bir araya geldiğinde, bir anda

Migren. Beni her gün tuhaf Hales'in yanına koy. Kahretsin, şu anda Luna'yı özledim.

"Sen yapmadın," diyor Beckett. "Aile ve güvenlik dışında kimseye güvenemeyiz. Dersini aldın ve şimdi yoluna devam et."

"Yapamam," diye ağlıyor. "Ya bir insanın yapabileceği en kötü şeyi yapmış gibi hissedersen?"

Oscar tavuğunu keserken, "Kimseyi öldürmedin," diye belirtiyor. Audrey Oscar'dan özür dilemeye devam ediyor ve çoğumuz rahatlamaya başlıyoruz.

Güvenlikten birinin değil de Audrey'nin olması daha iyi. Epsilon'dan ne kadar nefret etsem de ailelere zarar vermelerini istemem. Ama keşke sızdıran ve takip eden aynı kişi olsaydı.

O zaman diğerine de defteri kapatabilirdim.

"Çok ama çok üzgünüm," diyor Audrey hıçkırarak. "Herkes karşı, ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Sürgün edilmeliyim."

Beckett ve Charlie gülümser.

"Seni güneş doğana kadar sürgün etmeyeceğiz," diye takılıyor Charlie.

"O zamana kadar tüm hatalarımı telafi edeceğim." Burnunu çekiyor, sesi daha iyi geliyor. "Annemle babama söyledin mi?" Beckett soruyor.

Audrey iç geçirir. "Hayır... Annem ve babam hayal kırıklığına uğrayacaklar. Kimseyi arayamadım. Kurabiyelerin işe yarayacağını düşündüm... ama aramalıyım. Zayıfım, çok zayıfım." Dramatik bir yığın halinde kendini yatağına attığını hayal ediyorum.

Yarımız gülmemeye çalışıyor.

Maximoff telefona bakarak, "Sen zayıf değilsin," diyor. "Sen bir Kobalt'sın."

"Toujours," diyor Charlie ve ben bu Fransızca kelimeyi tercüme edebiliyorum: *her zaman*.

Audrey son bir kez kokluyor.

"Annemle babama söylemelisin," diye ısrar ediyor Jane. "Bu gece.

Onları uyandır." "Cenazeme çiçek atacak mısın?" Audrey sorar.

Jane gülümsemeye başlar. "Sadece güller. Ve sen, benim."

"Elbette, kardeşim." Kobalt kızları arasındaki konuşma çok tuhaf ve biraz da büyüleyici olduğu için nefes veriyor.

"Hoşça kal, Audrey."

"Hoşça kal,

Jane." Telefonu

kapatırlar.

Donnelly yüzünü açtı. "Cobalts'ı seviyorum." Sırıttırıyor.

"Buna kör, aptal sadakat denir," diyorum. "İçlerinden biri işimizi berbat etmiş olabilir."

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

NEREDEYSE YÜZ F A N K S İ Y O N U geride bıraktık ve Mart ayını sorunsuz bir şekilde a t l a t t ı k .

Turu duyurmak için *Forbes* ve *Vanity Fair*'de röportajlar yaptım ve çoğu medya kuruluşu bu alıntıyı bir iş dergisinden aldı:

H.M.C. Philanthropies'in FanCon Turu son ayağına her zamankinden daha güçlü bir şekilde devam ediyor. Maximoff Hale, sadece üç ay içinde kazandığı 150 milyon dolarla şöhretini kâr amacı gütmekten değerlendirdi. Yeni bir genç dalga getirerek hayırseverlikte devrim yaratıyor. Artık sadece Wall Street'in mavi kanlı yatırımcıları söz konusu değil. Taylor Swift'in yeni konserine bilet almak yerine kendisine para harcamak isteyen yirmili yaşlarda bir grup buldu. Ve bunun faydası: tüm gelirler hayır kurumlarına gidiyor. Bu yirmi iki yaşındaki genç, hayırseverlik dünyasında buldozer gibi ilerliyor. Soyadı en çok tanınan isimlerden biri ama hiç kuşkunuz olmasın, o kendi tarihini yazıyor.

Keşke kuzenlerimden, ekibin ve güvenliğin çalışmalarından da bahsetselerdi. Onlar olmadan bunu yapamazdım ama Seattle FanCon boyunca moralim hâlâ yüksekti. Övgülere ihtiyacım yoktu. Sadece sayıdan memnunum.

150 milyon dolar bir sürü lanet insana yardım edecek.

Sıra koordinatörü ben ona sarıldıktan sonra sırik gibi bir çocuğu dışarı çıkarıyor. Farrow birkaç metre uzakta duruyor ve birkaç hayranı ona çizdikleri portreleri hediye ediyor. Bodyguard Şöhreti yaşıyor ve gelişiyor.

Ama garip bir şekilde, kötü değil. Şimdiye kadar hepsi ilgiyi görmezden gelmeyi başardı. Çoğunlukla annem ve babam sayesinde. Devasa, her şeyi tüketen bir paparazzi varlığı olmadan Omega için daha kolay.

FanCon pankartlarımız Seattle konser sahnesine dikildi ve kadife ipler beş sırayı da ayırdı. Hayranları selamlama arasında etrafımdaki heyecanlı kalabalığa, şaşkın gülümsemelere bakıyorum ve ilk tanışma toplantılarını düşünüyorum. Pek çok pürüzün üstesinden nasıl geldiğimizi.

Nasıl kimse kaçmadı.

Bu turla gurur duyuyorum. Kuzenlerimle. Güvenlik ve ekiple. Şimdiden herkes için bir tur sonu partisi planlıyorum.

Sıra koordinatörü bir sonraki hayranı öne geçiriyor. Bir dizi merdivenden yukarı. Sahneye. Bana doğru. Kızın kesilmiş, boyalı pembe saçları var ve siyah Superheroes & Scones tişörtü ince bedenini yutuyor. On beş yaşından büyük olamaz.

Gözlerim daha kızı görmeden ağlamaya başladı.

Ağlamak derken, hüüngür hüüngür ağlamaktan bahsediyorum. Bu turnede hayranlarımın milyarlarca gözyaşıyla karşılaştım, mutlu, üzgün ve acılı, ama bu kızla ilgili bir şey bana çarpıyor ve beni geri sallamaya çalışıyor.

Belki de kız kardeşlerimle aynı telli yapıya sahip olduğu içindir. Belki de Xander'ın yaşlarında görüldüğü içindir. Belki de ayağı takılıp tökezlediği ve onu yakaladığımda kollarımda iki büküm olduğu içindir.

"Hey, hey, ben buradayım," diyorum güçlü bir şekilde ve içimde tuğla ve çelik harç var. Geri sallanmıyorum ya da sallanmıyorum.

Hıçkırıyor ve yanaklarını ovuşturuyor. Tüm ağırlığını destekliyorum, onu iki ayağı üzerinde tutuyorum. Bırakırsam yere düşecek.

Yeşil gömleğimin eteğiyle gözyaşlarını siliyorum. "Senin adın ne?"

Ağlamasını durdurmaya çalışıyor, nefes nefese. "B-B-Britni."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu güzel bir isim." Daha sert ağlıyor.

Lanet olsun.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Farrow'a. Bu etkileşime odaklanmıştı, ben de *ebeveynler diyorum*. *Ailesini* ya da onunla *FanCon'a* katılan her kimse onu bulmalıyız. Bir aile üyesi, bir arkadaş, lanet olası bir yetişkin.

Farrow asistanıma el sallıyor ve hızlıca konuşuyor.

Britni'ye konsantre oluyorum. "Bir saniye benimle oturmak ister misin?" diye soruyorum. Tekrar tekrar başını sallıyor.

Yavaşça tek dizimin üzerine çöküyorum ve onu da kendimle birlikte aşağı indiriyorum. Belini bırakıyorum ve o da sahneye oturuyor, bacaklarını yana açıyor. Sırtını ovuyorum ve elimden geldiğince nazıkçe soruyorum, "Seni neyin rahatsız ettiğini söylemek ister misin?"

Süper Kahramanlar ve Çörekler tişörtünün içine hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Gırtlaktan gelen hıçkırıklar gibi. Her biri göğüs kafesimi ve ciğerlerimi hançerlemeye çalışıyor. Kemiklerim durma noktasına geliyor, kilitleniyorum, kaslarım geriliyor. Çenem keskinleşiyor, kaşlarım çatılıyor.

Bazı hayranların düşündüğü kadar yumuşak değilim. Bu insanları, hiç tanımadığım bu hayranları tüm kalbimle önemsiyorum ama *sert sevgi* bana daha kolay geliyor. Ve onun ihtiyacı olan şey bu değil.

Dudaklarımı yalıyorum ve bir çukur yutuyorum. Tekrar sırtını ovuyorum. "Britni, her şey-"

"Özür dilerim," diye inliyor.

"Söz veriyorum, sorun yok." Ona başımı sallıyorum ama bakışlarıma karşılık veremiyor. "Harika gidiyorsun."

"Ben sadece... Okulda ve evde zor zamanlar geçiriyorum ve hayatım bitti. Bunu düzeltmek için ihtiyacım olan tek şey sensin."

Uyuşuyorum. Baskı artmaya çalışıyor ama ben ağır, daha ağır ve daha ağır olanla savaşıyorum. Bu kızla çok kısa bir zamanım olduğunun farkındayım. Söyleyeceğim her şey onu etkileyebilir ya da kırabilir ve bu sorumluluğu asla hafife almıyorum.

"Hayat bazen zor olabiliyor," diyorum. "Annem ve babam bana, devam edip edemeyeceğinden emin olmadığında, her seferinde bir gün, her seferinde bir adım atman gerektiğini öğretti. Bunu benimle yapabilir misin?"

Ağır ağır nefes alıyor ve gözyaşları sessizce süzülüyor.

"Bugün buradasın," diyorum, ruhumda ona verecek bir şeyler arıyorum ama göğsüm çöküyor. "Bu lanet dünyada iyi şeyler de var. Dün öyle görünmeyebilir, belki yarın bile öyle görünmeyebilir ama her şey bitecek," diye ağlıyor ve sonra ekibimin yakasına yapışıyor.

Boyun, çılgınca kavrama. Çekiştiriyor.

Farrow yaklaşıyor ve ben yan gözle ona sessizce *henüz değil* diyorum. Hatta bir saniye geride durması için elimi bile uzatıyorum. *Sadece bekle.*

Dur bakalım.

Dokuz yaşındayken uyuyana kadar ağladığımı bilmiyorsun. Ailem hakkında kötü şeyler duyardım. Kendim hakkında. Neyin gerçek olduğunu merak ederdim. Mutlu bir çocuktum ama her zalim, kalpsiz piçin sevdiğim insanları kıracağını düşündüğüm saatler, günler, haftalar vardı.

Kardeşimin ne tür sıkıntılar çektiğini anlayamıyorum. Bu kız neler yaşıyor olabilir. Bırakmak istedikleri yerde. Ama uyanıp çılgılık atmak istemenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum.

Ailem de bana "Her seferinde bir gün, her seferinde bir adım" derdi. Ayağa kalk.

Devam edin.

İlerleyin.

"Britni," diye başlıyorum ama gömleğimin yakasını бүküyor.

İki dizimin üzerine çökmüş, dirseklerini tutuyor ve bana bakmasını sağlamaya *çalışıyorum*. Gözleri yüzüm dışında her yerde.

"Bana bir şans vermelisin," diye hıçkırıyor. "Bir randevu. Ne olursa. Göreceksin." Sesi çatlıyor. "Çok iyi bir kız arkadaş olabileceğimi göreceksin, birbirimize aşık olacağız ve her şey bir kez olsun mükemmel ve mutlu olacak."

Tanrım... Oraya varacağını düşünmemiştim. Doğru cevabı bulmak için çırpınıp duruyorum. Eklemlerim paslandı, boynum tutuldu. "Mutlu olmanı istiyorum-"

Gözyaşlarına boğuluyor. "Annemle babam boşandı. Okuldaki herkes benden nefret ediyor..." Yakamı çekiştiriyor. Kollarımı omuzlarına doladım. Kırılgan bir insana sarılıyorum.

Doğru teselliye sağlayabileceğimden emin değilim. Doğru kelimeleri ya da mükemmel gücü. Tek istediğim onun kesin ve geri dönülmez bir şekilde mutlu olması ama bunu kendi kardeşime bile veremiyorum.

Bunu nasıl düzeltebilirim? Bunu nasıl düzeltebilirim?

"Sorun yok," diyorum, sesim daha yapmacık çıkıyor. "Sadece nefes al."

Boynuma sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Islak gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. "Lütfen, lütfen, *lütfe*n. Ölmek istemiyorum."

Nabzım içi boş bir davul gibi gümbürdüyor. O ve ben varız ve yeterli olmadığımı biliyorum. Onu sağlık uzmanlarıyla görüştürmeliyim, bunu daha önce de yaptım. İyi olduğundan emin olabilirim. En azından bunu yapabilirim.

Başımı çeviriyorum. "Lydia," diye sesleniyorum tur asistanıma. "Ailesi burada değilse, onları telefona çağır." Acele ediyor.

Farrow yanıma çömeldi.

"Britni," diyorum, "kendini yalnız hissediyorsan sana yardım edebilecek insanlar var ya da-"

"Bir *tek sen varsın*," diyor gözyaşları içinde. Sanki can simidiymişim gibi tekrar yakama yapışıyor.

Farrow parmaklarını nazikçe gömleğimden ve boynumdan sıyrılıyor.

"Ben tek değilim," diye onu temin ediyorum. "Dışarıda sana yardım edecek, seni önemseyen o kadar çok insan var ki-"

"Nonono," diye mırıldanarak başını sallıyor.

Hayran kuyruğuma girip onun yaşlarında birkaç kıza sahneye gelmek isteyip istemediklerini sorabilirim. Beş dakika kadar bizimle otururlar. Britni'ye eşlik et. Onu neşelendirin. Sadece konuşun ve insanların ona değer verdiğini gösterin. Belki yeni bir arkadaş edinir.

Bunu San Diego FanCon'da üzgün bir çocuk için yapmıştım ama burada, Britni'yle, bilemiyorum. Bana Xander'ı hatırlatıyor ve onun balonuna yabancıları sokarsam çıldırır.

Britni omuzlarıma yapışıyor ve Farrow onu zorlamadan koparmakta zorlanıyor.

"Jane seni önemsiyor," diyorum sertçe. "Kuzenlerim önemsiyor-" "Sadece seni istiyorum," diye ağlayarak boynuma sarılıyor.

Kaslarım geriliyor ve Lydia elime bir telefon tutuşturuyor. Britni'nin ailesi. O göğsüme yaslanmış ağlarken onlarla konuşuyorum, kızlarıyla birlikte FanCon'a kimlerin katıldığını soruyorum.

Hiçbir fikirleri yok. Burada olacağını bile bilmiyorlardı ve ben o kadar da şaşırmadım. Onu sağlık uzmanlarıyla telefonda görüştürmek için izin istiyorum. *Tabii ki evet* diyorlar. Harika, her şeyi yapıyorum ama ellerimde bir insan taşıyorum.

Ve ben sadece 22 yaşındayım.

Ben bir süper kahraman değilim. Cevaplarım ya da hayatın anlamı yok ama deniyorum. Tek yapabildiğim denemek.

Bırakmak istediklerinde, onları bırakmayacağım.

Britni'nin sakinleşmesi, ailesiyle konuşması ve onu personelimizin ellerine bırakmam için yirmi ya da otuz dakika geçmesi gerekiyor.

Ayağa kalkıyorum ve hat koordinatörü, fotoğrafçı, asistan ve korumam bana bakıp yön gösteriyorlar. Boynumu kırıyorum, kaslarım neredeyse spazm geçirecek kadar gergin.

Farrow'la göz göze geldim. Bir parça sakız çiğniyor ve başıyla kulis çıkışını işaret ediyor. Mola vermek için.

Sadece bir dakikalığına.

Başımı salladım ve Lydia'ya "Uzun sürmez." dedim. Farrow'un yanından geçerken yan yana yürüyoruz ve mikrofonuna konuşarak güvenliğe kısa bir ara verdiğimi söylüyor.

Sessiz sahne arkasından geçip bir soyunma odasına giriyorum.

Hediye kutuları, hatıra defterleri ve tatlılar bir masanın ve kanepenin üzerine yığılmış. Makyaj ve saç ürünleri makyaj masasının üzerine yayılmış.

Yumruğumu açıp kapatıyorum. Sertçe kıyafet rafına doğru sürükleniyorum, makyaj masasına geri dönüyorum. Farrow kapıyı kilitliyor ama bakışlarını tutmuyorum.

Ellerimi başımın üzerine koydum, huzursuz ama katıydım. Eğer yapabilseydim, suyun içinde bir yerlerde olurum. Bir yerde. Sonra dışarı çıkar, koşar, koşar ve lanet olasıca koşardım.

Makyaj masasının kenarına tutunuyorum. Öne doğru eğildim ve aynada kızarmış, yanan gözlerimi ve onun gözyaşlarından ıslanmış yeşil gömleğimi gördüm. Hay sikeyim. Gömleğimi kafamdan çıkardım. Çenem ağrıyor. Bir elimi yumruk yaptım.

Bir şeylere vurmam
lazım. Ya da yüzmem.

Koş.

Hissedebildiğim tek duygu olan öfke içimi kemiriyor. Gözlerimi tavana dikiyorum, nefesim bıçak gibi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, kurt izci?"

Evet.

Bir saniyemi aldı. Ama başımı çevirdim.

Farrow kısmen kanepenin kolçağına oturuyor. Bakışları beni tarıyor, değerlendiriyor ve bakışları benimkilere ulaştığında neredeyse beni tutuyor, koruyor, seviyor.

Ben de "Sen" dedim. Sesim
çatlıyor. Farrow hareket ediyor.

Yanan gözlerimi kısıtıyorum ve doldurmaya çalışıyorum. Farrow bana ulaştığında çömeliyorum. Avuç içi enseme ısıtıyor.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve çığlık atıyorum. Bastırılmış öfke, içimde biriken duygular dışarı çıkıyor.

Uzun sürmez. Tekrar doğruluyorum. *Yine* gözlerimi kısıtım. Ve neredeyse tekrar makyaj masasını kavramak için dönüyorum, ama Farrow bileğimi yakalıyor.

Ve beni göğsüne çekti.

Erkek arkadaşım bana öyle sıkı sarıldı ki. Vücutlarımız kaynaşmış, kalp atışları benimkine çarpıyor.

Bir elimle gömleğinin arkasını yumrukluyorum, göğsüm göğsüne çarpıyor. Sıcak gözyaşları kirpiklerimi ıslatıyor. O kız beni etkiledi.

Bunu kabul edebilirim.

Farrow tutuşunu güçlendiriyor ve bana "Onun için yapabileceğin başka bir şey yoktu" diyor.

Başının arkasını tutuyorum, parmaklarım beyaz saçlarında kayboluyor. Hayal kırıklığına uğramış, acı dolu bir sesle homurdanıyorum.

Bir vuruş daha geçti ve arkama yaslandım.

Farrow ıslak yüzümü tutuyor. Çenemden akan yaşları silmeyi bile umursamıyorum. Kızarmış gözleri beni eritiyor, gergin kaslarımı ve sıcak kanlı nabzımı rahatlatıyor.

Ağır ağır nefes alıyorum, bakışlarım kan çanağına dönmüş, boğazım düğümlenmiş ve başımı sallıyorum. "Bilmiyorum." Dudaklarımı yalıyorum. "Onun hayatını daha kötü mü yoksa daha iyi mi yaptığımı asla bilemeyeceğim." Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Yere bakıyorum. Tanrım, ne yapıyorum ben? "Sana bu kadar yük yüklemeye çalışmıyorum-"

"Whoa, whoa." Farrow bana resmen gezegenden atlamışım gibi bir bakış attı. "Ben senin erkek arkadaşınım."

İğneleme bile yapamıyorum. Sadece bir taş yutuyorum.

Farrow kaşlarını kaldırır. "Bana yüklenmen gerekiyordu. Ben de aylardır babam ve sapıkla birlikte sana yükleniyordum. Bu iki yönlü bir yol."

Göğsüm daha büyük bir nefesle yükseliyor.

Gözlerimi kıştırıp su akışını engelliyorum. FanCon'a dönüp fotoğraf çekmem gerekecek. Yakında. Umarım kan çanağına dönmüş gözlerle değil. "Erkek Arkadaş El Kitabı'ndaki *boku boşaltmayı* kaçırmış olmalıyım."

Neredeyse gülüyor ve başparmağı yanağımyı siliyor. "Eğer bir Erkek Arkadaş El Kitabı olsaydı -ki yok- *bunun* hemen yanında 'koşulsuz duygusal destek' vermek olurdu. Ve sen bunu kelimenin tam anlamıyla herkese sunarken, ben çok seçiciyim."

Bir nefes daha alarak elimi gözlerimden çekiyorum. "Başka kime veriyorsun?"

Dudakları yükselir. "Sadece sen."

Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor, vücudum hafifliyor ve bana hissettirdiklerine şaşıarak başımı sallıyorum. Artık bu kadar şaşırmamalıyım ama şaşırmak hoşuma gidiyor. Onunla her şey sanki ilk kez oluyormuş gibi geliyor.

Elleri omuzlarıma düşüyor. Gömleksizim, göğsüm çıplak ve dokunuşu beni ısıtıyor. Kıpırdamadan duruyorum ve bir saniyeliğine boynunu tutuyorum.

Aklım karışıyor. Boğazımdan sert bir ses çıkıyor. "Onu düşünmeden duramıyorum."

Farrow birkaç kez başını sallayarak, "Çok şeyle başa çıkabilirsin, başlangıç olarak bunu söyleyebilirim," diyor. "Ama hiç kimse, ben bile, herkes için her şeyi üstlenemez. Kaç yaşından beri? On altı mı, on beş mi? Binlerce insanın sana duygusal acılarını vermesine izin verdin ve onlar senden onları rahatlatmanı istiyor ve yalvarıyorlar." Duraksıyor. "Hangi noktada sadece tek bir adam olduğunu anlayacaksın? *Tek bir adam.* Milyonlara karşı bir kişi. Bunu yapamazsın. *Yapamazsın.*"

"Deneyebilirim."

Farrow doğrudan özümeye bakıyor. Cevabımı düşünmek için duraklıyor ve sonra şöyle diyor: "Ama artık kaldıramayacağını söylese vücudunu dinleyeceğine söz ver. Bilirsin, geri çekil." Bir süre önce söylediğim bazı kelimeleri kullanırken dudakları neredeyse yükseliyor.

Aslında gerçekten gülümsüyorum. FanCon sona erdiğinde, aynı anda bu kadar çok hayranla daha az yakın temasım olacak. Şimdi olduğundan daha kolay olacak.

Ama o endişeli.

Benim için.

"Geri çekil," diyorum şaşkınlık numarası yaparak. "Bunu ikimiz için de hayal edemiyorum."

Başını sallıyor. "İkimiz de inatçı pislikleriz." "Bana yeni olmayan bir şey söyle," diyorum.

"Seni seviyorum," diyor derinden. "Ve sen incindiğinde, ben de inciniyorum."

İçime çekiyorum. Yaklaşıyoruz, alınlarımız birbirine değiyor ve onu öpüyorum -ama o beni öptüğünü söyleyecektir. Ağızlarımız buluşuyor ve ben dudaklarını zorluyorum. Tatlı, özlem dolu bir kucaklaşmayla ciğerlerim yanıyor.

Ve sonra kapı çalınıyor. Ağzımız kırıldı, ama bakışları diyor ki *ayrılma; bırak görsünler, kurt izci.*

Yapamam. Erkek arkadaşım olarak halka açılmak -belki artık işini etkilemez çünkü SFO zaten kötü şöhretle uğraşıyor- ama Farrow'u zor durumda bırakır.

Tüm kamuoyu incelemesi, medya tacizi ve aşırı mahremiyet kaybı.

Şu anda yaşadığı şöhret, "Maximoff Hale'in erkek arkadaşı" olarak hissedecekleriyle kıyaslanamaz bile - ve ben bunu ona yapamam.

Ben de geri ç e k i l i y o r u m , kollarımız birbirinden ayrılıyor ve o da anlayışla başını sallıyor. Düşünüyorum.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

"BEKLE, BEKLE," diye sertçe nefes alıyor Maximoff çeneme karşı. Ne zaman onunla aynı dar ranzaya düşsem, kendimi tutma konusunda ustalaşıyorum.

Açılır kapanır bir film ekranında *Everybody Wants Some!!* oynatılıyor ve biz bunu birkaç kez terk edip birbirimize dönüşüyoruz. Bacaklar birbirine kenetlenmiş, göğüs göğüse. Eller kavıyor, sıkıyor ve çekiyor.

Kahretsin, daha derin istiyorum.

Ama gezinen ellerimiz onun *bekleyişinde* duraksıyor. Bu cinsel ihtiyacı bastırmaya çalışırken nefesini tutuşunu izliyorum.

Acıyan dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Kuzenlerinden ve arkadaşlarımdan birkaç santim ötede sevişecek değiliz.

Kısıtlama. Yale'de aldığım tüm derslerden daha zor ama belli ki daha iyi notlar alan benim.

"Filmi izle, kurt izci." Kızarmış dudaklarına bakıyorum.

"Sen izle," diye boğuk bir iniltiyle karşı çıkıyor. "*Lanet olsun*, bir saniyeliğine çeneni kapat."

Sesim onu tahrik ediyor.

Sıcak uyarılma sikimi yumruklamaya çalışıyor, ikimiz de sadece ipli pantolonlar içindeyiz.

İnce kumaş bizi ayırıyor ve aletin dış hatları benimkine sürtünüyor.

Amacım ne onu ne de kendimi cinsel olarak sinirlendirmek. Bir sonraki tur durağı için Boulder'a gidiyoruz ama Colorado'ya daha saatler var. Ona yine banyoda sakso çekebilirim ama bunu yaptığımız tek seferde Charlie ile kavga etmiştik.

Kaslarının sıkı bedenime karşı esnediğini hissediyorum. "Eğer zorlanıyorsan gidebilirim-"

"Değilim, sorduğun için teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum ama beni sertçe beceren bakışlarına takılıyor. *Lanet olsun, Maximoff.* Sığ bir nefes alıyorum.

Mesele şu ki, eğer bu ranzadan ayrılırsam, sadece geri dönmek isterim.

Takipçi konusunda yapabileceğim fazla bir şey yok. Bir duvara çarptım. Artık tüm Gizlilik Sözleşmelerini araştırdığıma göre, teknik ekip işaretlediğim herkesi takip ediyor. Jason Motlic, Vincent Webber ya da listedeki diğer şüpheliler Maximoff'la aynı şehirdeyse bana haber verecekler.

Yapabileceğim şey: Takipçinin hata yapmasını beklemek.

Elim önce deltoidlerine, sonra boynuna uzanıyor ve konuşurken ağzımı onununki sınıyor. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Maximoff yaklaşıyor. "Ne oldu?"

"Sen," diye fısıldıyorum, "beni karşı konulmaz buluyorsun." Kızgınlığını haykırırken geniş bir gülümseme yayıyorum.

O da belime vuruyor, sürtünmek için pelvisime sürtünüyor - *lanet olsun.* Kıçını kavriyorum ve ağızlarımız çarpışıyor. Üstüme çıkmaya çalışıyor, *amına koyayım.* Gücümü kullanıyorum ve onu göğsüme sabitliyorum. Bizi yanlarımızda tutuyor.

Burada olmaz, kurt izci.

Dudağını ısıriyorum ve kasları kasılıyor. "Siktir," diye nefes alıyor boynuma karşı.

Damarlarım nabız gibi atıyor ve ben de bir o kadar ağır nefes alıyorum. Kahretsin, bu düşündüğümde daha zor.

"Film," dedi bana.

Başımı sallıyorum ama son altı denememizde olduğu gibi sadece gözlerimiz hareket ediyor. Açılır kapanır televizyonda, 1980'de beyzbol oynayan üniversite çağındaki çocukları izliyoruz. Çok fazla aksiyon yok, süper güçler ya da araba kovalamacaları yok.

"Bu filmi sevmene şaşırdım," dedim ona. Görünüşe göre filmi "milyarlarca" kez izlemiş ama benimle tekrar izlemek istedi.

Maximoff dudaklarını birkaç kez yalıyor, sanki hâlâ beni hissediyormuş gibi. "Başrol oyuncularından biri *Teen Wolf* taydı." İşte başlıyoruz. "Ve çok seksi." "Hangisi?" Maximoff'un onu işaret etmesini bekliyorum ama o sadece inliyor,

Elleri belimi ve boynumu daha sıkı kavriyordu.

"Dur, lanet olası dur," diye neredeyse hırlıyor. "O şeyi parmaklarınla yapamazsın."

Gülümsemem geriliyor. Elimi kalın saçlarının arasına sokup

ıkariyorum. Kısacası ona kafa masajı yapıyorum. "Peki ya şimdi?"
Çenesini kavriyorum,

Nefesi sığlaşıyor. *Hayır*. Sonra boynu, ve deniyor ve *neredeyse* üstüne kayıyor.

Çenesini tekrar tutuyorum, kanım alev alev yanıyor. Kaslarım yanıyor, sikim sertleşmek için can atıyor. "Maximoff," diye nefes alıyorum. Saldırganlığı beni öldürüyor. Aklımı başımdan alan o sürtünme için ona doğru eğilmemek için tüm enerjimi harcıyorum.

Gözleri beni tamamen yutuyor. "Neden senden bu kadar etkileniyorum?" Ayak bileği baldırımı okşuyor.

Birbirimizi daha yakına çekiyoruz.

Elmacık kemiklerini gözden geçiriyorum. "Nedenlerini sıralamamı istiyorsan kurt izci, saatlerce burada kalacağız-"

Bir *zil* sesi beni kesiyor ve havamı bozuyor. Bana *cevap verme* demiyor. Hatta Maximoff yastığın altında telefonumu bulup bana verdi.

Takipçi şu anda bizim için iyi bir dikkat dağıtıcı. Ama bu kanlı fotoğrafları incelemek için sabırsızlanıyorum.

Hesaba tıklıyorum.

Kahretsin.

Fotoğrafa dikkatle bakıyorum. Kan yok. Ceset yok. Yeni kazılmış bir mezarın üzerindeki bir mezar taşı. Gözlerimi kırpmadan kazınmış kelimelere sabitlerken çenem titriyor ve gözlerim yanıyor.

Maximoff Hale'in Anısına, kötü bir insan, korkunç bir arkadaş.

Doğum 13 Temmuzth Doğum yılını gözden geçiriyorum çünkü bir sonraki kısım bana çarpıyor. Ölüm 4 Nisanth.

Yarın 4 Nisanth.

Yarın yirmi sekizinci doğum günüm.

Maximoff omzumun üzerinden okuyor. Tarihleri fark etti. "Bu bir tesadüf olabilir."

Biraz doğruldum. "Ya da sapık birlikte olduğumuzu biliyor."

"Baban beni takip *etmiyor*," diyor sert bir şekilde. "Korkunç bir arkadaş olduğumla ilgili o kısmı yazmazdı."

Jason olabilir ama Maximoff'un bir ilişkisi olduğunu bilme ihtimali %1'den az. Bırakın benimle olmasını. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Öldürme randevusu olabilir. Bir uyarı, bir tehdit. Maximoff Hale yarın ölecek.

"Gerçek değil," diye beni ikna etmeye çalışıyor. Ama gerçek olma ihtimaline karşı geçmiş gibi davranmak zorundayım.

"Teknisyeni arayacağım-" Ranzamızın perdesi kırbaçla açıldı.

Jane aniden elindeki telefonu bize doğru itiyor, mavi gözlerini bana diyor. "Özür dilerim." Sonra Maximoff'a baktı. "Kalkman gerek. İşi aramalısın, hemen şimdi."

Maximoff üzerime sürünmeye çalışmadan önce ranzadan çıktım. Ayaklarım yere değdi, sonra onunkiler.

"Neler oluyor?" Maximoff sorar.

Başını telaşla sallıyor ve telefonu onun eline tutuşturuyor. "Sen onları geri ara diye beni aradılar."

Kaşları çatılır.

"Kim *onlar*?" diye sordum.

Maximoff arama geçmişine bakar. "Kurul."

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

"BU İMKÂNSIZ" diyorum, hoparlöre ayarlı telefonumu elime alarak. Jane ikinci salonda yanındaki kanepeye vuruyor ama oturamıyorum. Hareket edemiyorum.

Farrow kapıyı kapatır ve kanepenin üstüne oturur. Ayakları minderde, dirsekleri kalçalarında, görüldüğünden daha az soğukkanlı. Bir eliyle saçlarını taramaya devam ediyor ve bakışları sürekli daralıyor. Katilce.

Aklında Stalker var.

En son gönderiyi düşünemiyorum bile. Şimdi olmaz.

"Anlamalısın Maximoff," diyor Victoria Cordobi, sanki şampuan şişesindeki malzemeleri ezberden okuyormuş gibi yapmacık bir sesle. "Üç buçuk aydır yoktun."

"Şirkete yardım eden bir etkinlik için," diyorum, neredeyse çok güçlü bir şekilde. Ses tonum düşmanca bir hal alıyor, öfke içime benzin ve ateş gibi pompalanıyor.

Victoria, H.M.C. Philanthropies kurulduğundan beri yönetim kurulunda yer alıyor. Haberi bana iletmekle görevlendirilen kişi oydu.

Kovuldum.

Kovuldum.

Sıfırdan inşa ettiğim bir şirketin CEO'su olarak nasıl yatağa girdiğimi anlamıyorum ve lanet olası bir telefon görüşmesinde işten çıkarıldığımı öğreniyorum. İçimi kemiren şey, biri bebeğimi çaldığı için incinen egomdan ibaret değil.

Bundan daha ciddi bir durum.

Ailem - Hales, Meadows ve Cobalts - hepsi de biriktirdikleri servetlerinin büyük bir kısmını hayır kurumlarına bağışlıyor. CEO kim olursa olsun en büyük kontrol ondadır.

Dümende ben olmayınca, *milyarları* kim idare ediyor bilmiyorum. dolar.

"Sebebi ne olursa olsun," diyor Victoria, "yine de yoktun. Ve senin yerine Ernest hayırseverliğe zekice noktalar getirdi."

Kanım kaynıyor. "Ernest Mangold?" Telefonuma ters ters bakıyorum. Sanki bu işbirlikçi pislığe ulaşabilirmişim gibi. Dürüst olmak gerekirse... Kafam allak bullak oldu. Bu gerçekliğe anlam veremiyorum.

Ernest oldukça yeni. Şirkete sadece geçen yıl geldi ve nispeten *sessiz kaldı*.

Peki ne değişti?

"Evet," diyor Victoria, tahta gibi bir sesle. "Yönetim kurulu Ernest Mangold'un H.M.C. Philanthropies'i yönetmek için daha uygun olduğunu düşünüyor."

Bu gerçek olamaz. "Victoria, eğer bir sorun varsa, yönetim kurulunun başı dertteyse ve insanlar zorlanmış ya da şantaja uğramışsa, yardım edebilirim-"

"Hayır," diye araya girdi. "Bunu aylardır tartışıyoruz."

Gözlerimi kırptırıyorum, şok sert bir tokat gibi. "Bunu aylardır mı düşünüyordun? Ve kimse bana söylemenin iyi bir fikir olacağını düşünmedi mi?" Aklıma bir düşünce geliyor.

Jane'e odaklandım. Kardeşi Charlie de bu arkadan bıçaklama kurulunda ve bu da beni kovmayı planladıklarını aylardır bildiği anlamına geliyor. Turdayken.

Ve hiçbir şey söylemedi.

Jane başını şiddetle sallar. "Moffy," diye fısıldıyor, "Charlie bunu bilemezdi." Ama bu kadar emin olmak için bana çok sık karşı çıktı.

Fısıldayacak zamanım yok.

Victoria şöyle yanıtlıyor: "Saat farkları ve senin spontane tur programın yüzünden iletişimde kalmak zordu. Sen yoktun."

Bunu bir daha söylerse, 400 Fahrenheit'lık bir havai fişek gibi patlayacağım. "Bu hayır kurumunu ben kurdum," diyorum kesin bir dille. "Yönetim kuruluyla iyi bir ilişkim var. Neden beni kovmayı düşündün ki?"

Hiç mantıklı değil.

Victoria boğazını temizliyor. Sanki bu soru için önceden yazılmış bir açıklaması yokmuş gibi. "Seninle bu konuyu tek başıma konuşurken kendimi rahat hissetmiyorum.

Yarın bir toplantı ayarlayacağız ve yönetim kurulunun konferans görüşmesi yoluyla konuşmasını sağlayacağız."

"Hayır," diyorum, tereddüt etmeden. "Uçakla geliyorum."

Farrow şaşkınlıkla doğruldu. Ama bakışlarımız kilitlendiğinde, kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. Benimle birlikte, beni destekliyor. Eğer kurul gittiğimi söyleyip duruyorsa, o zaman orada olmalıyım. Şahsen.

Bunu düzeltmek için.

"Bu gereksiz," diye belirtiyor.

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Gereksiz olan, yönetim kurulunun beni arkamdan oylaması. Hepiniz geleceksiniz, masanın etrafına oturacaksınız ve bu şirketi benden aldığınızı söylerken gözlerimin içine bakacaksınız." Bir nefeste bitiriyorum, "Yarın orada olacağım. Geldiğimde anlarsınız."

Kapatıyorum.

Ve fırtına gibi çıktım. Sadece bir kişiyi arıyorum. Ranzasının perdesini açtım. "Charlie."

Gözlerini kısarak ışığa bakıyor ve sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne?"

Ağzımı açıyorum, "*Kurulun beni oylayacağını ne zamandır biliyordun?*" demek üzereyim. Ama donup kaldım, ses tellerim buz tuttu ve hareketsiz kaldı. Beynim bana *hayır* diyor, o konuya *girme*. Yanılıyorsun *Maximoff*.

O benim kuzenim. Aileden biri. Bana zarar vermez. Sonra ailemi ve dedikoduyu hatırlıyorum, ne kadar kötü incitmişti. Ama babamın ne dediğini de hatırlıyorum. Birbirimizi korumak için bazen korku ve sevgiyle tepki veririz.

Charlie'nin bana söylememesi sadece zalimlik olurdu.

Yani kuruldan ya da oylamadan haberi olamazdı. Buna inanıyorum.

Bunu biliyorum.

Çünkü aramızdaki tüm husumete rağmen Charlie'ye H.M.C. Philanthropies ve servet konusunda güveniyorum. Bu yüzden yönetim kurulunda. Eğer bir kıyamet olursa, Charlie Keating Cobalt son güvenlik ağıdır.

Herhangi bir muhalefeti kapatacak tek kişi.

Ve dört aydır benimle birlikte ofiste değildi. Hırslı bir pislik bundan faydalanabilirdi.

"*Moffy*." Charlie dirseğinin üzerinde doğruluyor. "Neler oluyor?"

Kaslarım eriyor. "Yönetim kurulu beni az önce görevden aldı."

Sarı-yeşil gözleri duvarı delmeden önce yüzü düşüyor. Önce şok, sonra öfke; tepkisi benimkinden çok da farklı değil. "Yeni CEO kim?"

"Ernest Mangold." Victoria'nın bana söylediği her şeyi birkaç dakikadan kısa bir sürede açıkladım. "Tek bildiğim bu."

"Orospu çocuğu." Charlie boxer-şortuyla yataktan çıktı, altın sarısı saçları dağınıktı. Beni birinci salona kadar takip etti. Jane ve Farrow geride durup bu karmaşayla bizim ilgilenmemize izin verdiler.

Bir dizüstü bilgisayar buldum ve cezvenin yanında açtım. Hala ayaktayım.

Charlie yaklaşıyor. "Ernest kurulu manipüle etmiş olmalı ve o salaklar da buna kandı." Ellerinin içine doğru inliyor, sonra saçlarını geriye itiyor. "İnsanlar çok aptal."

"Onlara şantaj yapmış olabilir." Hala bu teoriye çok bağlıyım. Denver havaalanından bir uçuş ayarladım. Tur otobüsünün kısa bir yoldan gitmesi gerekecek ama kuzenlerim yine de Boulder FanCon'a zamanında yetişecek.

Charlie uçuşları araştırmamı izliyor. "Turdan haftalar önce ayrılmalıydım-"

"Hayır." Ona kısa bir bakış atıyorum. "Kalmana sevindim. Beni şaşırttın." Cidden tüm tur boyunca dayanamayacağını düşünmüştüm. Herkesi bırakıp gideceğini düşünmüştüm. Beni haksız çıkardı. "Senin hakkında hep en kötüsünü düşünmemeliydim, Charlie. Özür dilerim."

Ani özür karşısında irkilir.

Acı dolu bir kahkaha attım. "Ve şimdi ilk kaçan ben oldum." Alaycı bir şekilde, "Hufflepuff'a elli puan." diye ekliyorum.

Charlie bilgisayarı kendine doğru kaydırıyor. Ellerim klavyeden kayıyor ve o da track-pad'i kullanarak yeni bir pencere açıyor.

Özel jetler için rezervasyon yaptığımız bir siteye giriyor. "Ticari uçmayın. Bu daha hızlı olur." Charlie dizüstü bilgisayarı bana doğru çeviriyor. Paparazziler havaalanında çekirge sürüsü gibi olsa da ticari uçmayı tercih ettiğimi biliyor. Ama özel jetler çok pahalı, yakıt ve çevre açısından da zararlı.

Charlie bir tartışma bekliyor.

Ama o haklı. Daha hızlı ve Philly'ye daha göze çarpmadan ulaşmama yardımcı olacak. Medya spekülasyonu ya da dikkati yok. Uçuş kutusunu doldurdum ve sırda tereddüt ettim: *kaç yolcu var?*

Gözlerim ona kayıyor. "Benimle geliyor musun?" Düşünceli bir şekilde uzaklara bakıyor.

Charlie olmadan kurulun karşısına çıkma fikri bile boğucu geliyor. Orada güvendiğim tek kişi o olacak. O bir güvenlik ağı.

Harvard'ı hatırlıyorum. O zamanlar ben de aynı şeyleri hissetmiştim. Kampüsteki tanıdık yüz, tek can simidim olması gerekiyordu. Belki de bunu ona söylemeliydim. Belki de ne hissettiğim hakkında hiçbir fikri yoktur.

Belki de ne olursa olsun beni terk edecekti.

Ama bu sefer gitmesine izin veremem.

"Charlie." Bakışlarını yakaladım. "Yanımda olmana ihtiyacım var. Yapamam..." Kelimeler boğazımda düğümlenirken başımı sallıyorum, yanlış bir şey söylemekten korkuyorum. Dudaklarımı yalıyorum. "Bunu tek başıma yapamam."

Göz temasını kesmiyor. "Tamam."

"Tamam mı?"

Charlie kendinden emin bir şekilde başını sallar. "Ben de varım."

ÖZEL JET pistten uçuyor ve Farrow ile Oscar uçağın ön tarafında kendilerini gizliyorlar. Charlie ve beni rahat bırakıyorlar. Ya da belki bizi konuşmaya zorluyorlardı. Nadiren yaptığımız bir şey.

On iki kişilik yataklı otobüsün aksine, saklanacak hiçbir yer yok. Bir ranzaya çekilip birbirimizi görmezden gelemeyiz. Benim bej deri koltuğum bile onunkine bakıyor.

Aynı mecazi taraftayız, aynı amaç için savaşıyoruz. Ama geçmişimiz hala nasıl dolduracağımızı bilemediğimiz bir krater gibi aramıza giriyor.

Charlie kolçağını yumrukluyor ve uçağın penceresinden dışarı bakıyor. Aristoteles'in *Nikomakhos'a Etik* kitabının ciltsiz kapağını katlıyorum, gergin sessizlikte zar zor okuyabiliyorum.

Gözleri bana kayar kaymaz şansımı denedim ve konuşmaya başladım.

"Birinci sınıfı hatırlıyor musun? O videoyu birlikte yapmak zorunda kalmıştık.

İlyada'da?" Rahat olmaya çalışarak soruyorum.

Charlie bir kez başını sallar.

"Apollo'yu oynadın," dedim. "Ben Aşil'dim ve aslında oldukça iyiydi." Hatırladıkça gülümsüyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum. "Ta ki babalarımız avukatları devreye sokana kadar."

Öğrencilerin veya öğretmenlerin videoyu herkese açık bir şekilde paylaşmasından ve ardından medyanın bayram etmesinden korkuyorlardı. Sınıf arkadaşlarımı Aşil gibi öldürüyormuş gibi yaptığım için bu anlaşılabilir bir durumdu. Bu tür bir olumsuz basının bana zarar vereceğini düşündüler.

Charlie hiçbir şey söylemiyor.

Ben de devam ettim, "Faye Jones'un sana nasıl aşık olduğunu hatırlıyor musun? Paris'i oynaman için ısrar edip duruyordu-"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Charlie ve zaten dağınık olan saçlarını karıştırıyor.

Avuçlarım kağıt kapaklarımın üzerinde terliyor. "Ne yapacaksın?"

"Liseden bahset. Eski güzel zamanları." Charlie bakışlarımı tutuyor. "Bir zamanlar arkadaş olduğumuzun farkındayım."

"Öyle mi?" Ciltsiz kitabımı koltuğa sıkıştırıyorum. "Yattaki o yaz partisine kadar yakın olduğumuzu hatırlıyorum. Harvard'ı biliyor musun?" Soruya doğru ilerliyorum. Hiç yaklaşmadığım bir soruya. Dilim ağzımın içinde kalınlaşıyor. "Bana neden gitmek istemediğini hiç söylemedin." Bir an için kendimi durduruyorum.

Korkuyorum.

Ve beni endişelendiren ne bilmiyorum. Gerçek cevap mı, yoksa bunu öğrenmenin sonuçları mı? Kalbim neredeyse göğüs kafesime çarpıyor.

Birkaç lanet kelime buldum. "Ne değişti?"

"Ben," diyor duraksamadan ya da fazladan düşünmeden.

Kaşlarım birbirine çarptı ve şok beni sardı. Hep beni suçlayacağını düşünmüştüm. "Ne demek istiyorsun?"

Charlie yüzünü buruşturur ve biraz daha dik oturur. Her zamanki gibi kambur durmuyor. "Gerçekten bunun hakkında konuşmak istiyor musun? Narsist ya da sosyopat olabilecek manipülatif bir orospu çocuğuyla uğraşmaya gidiyoruz ve eğer seninle benim aramda işler iyi gitmezse, yaralar ve kanlı burunlarla içeri gireceğiz."

Kırdığımız şeyleri onarmayı hiç denememektense daha fazla zarar verme riskini almayı tercih ederim. En zor kısmı bu kapıyı açmaktır.

Şimdi kapatmayacağım.

"Sana yumruk atmayı planlamıyorum," diyorum ona, "yani böyle bir şey olmayacak."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Ben de sana vurmayı hiç düşünmüyorum ama yine de oluyor. Yumruklanabilir bir yüzün var."

"Teşekkür ederim," diyorum kuru bir sesle.

Gülümsemesi biraz daha artıyor ama sonra acı bir yaltaklanmaya dönüşüyor. "O gün rıhtımda yalan söylemiyordum. Senin etrafında olmaya dayanamadığımı söylediğimde ciddi dim."

Bir bıçak yavaşça karnıma batıyor, ama dinliyorum. Bekliyorum. Saldırmıyorum. "Öyle mi?" Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak dudaklarımı yalıyorum. "Yani benim etrafımda olmak istemediğin için Harvard'ı bıraktın. Hepsi bu mu?"

Öfkeli bir nefes veriyor. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun. Ama benim için öyle değil."

"O zaman bana açıkla," diye yalvarıyorum.

Sandalyesinde öne doğru eğiliyor ve sonra geri çekiliyor ve beni başından savmak üzere olduğunu düşünüyorum. Ama sonra konuşmaya başladı. Gözleri üzerimde. Kırılmadan. "Bazen senin yanındayken hissettiklerimden *nefret ediyorum*. Dönüştüğüm kişiden nefret ediyorum." Charlie ağzını ovuşturuyor, sonra tekrar öne doğru oturuyor. "İkimiz de babalarımızın gölgesinde yaşıyoruz, ama bir an için seninkinin gölgesinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal et."

Soğudum. Onun için kolay olmamalı. Bunu anlıyorum ve daha iyi olmasına yardım etmek istiyorum.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Keskin bir nefes alıyorum. "Nasıl bir şey?" Charlie koltuğunda kayıyor.

Konu rahatsız edici. Hava gergin ve bir bombayı ileri geri gönderiyoruz. Ama ilk defa, bunu etkisiz hale getirecek araçlara sahip olduğumuzu hissediyorum.

Gözlerimin içine baktı. "Beş yıl önce 4 Temmuz'da küçük kız kardeşim maytapla kolunu yaktı. Aileme gitmedi. Jane'i bile aramadı. İlk başvurduğu kişi sensin."

Araya girip, muhtemelen ona çok yakın olduğumu söylemek istiyorum ama o hızla bir sonrakine geçiyor.

"İki yıl önceki Cadılar Bayramı'nda Eliot köşedeki eski yerel kitapçıdaki kıza aşık oldu. Ama ben bunu ondan öğrenmedim. Küçük kardeşim kıza yaklaşma konusunda senden tavsiye istemeyi tercih etti, her ne kadar ikimiz de kızlar konusunda aynı deneyime sahip olsak da."

"Charlie-"

"Yedi yıl önce," diyor, hâlâ devam ediyor. "Winona göl evinin arkasındaki dereye düştü ve o bataklık çamurunda batmaya başladı. Yolun yarısındaydım. Ayak bileğime kadar suya batmıştım bile, ama sen kim bilir nereden, parlayan beyaz zırhın ve on metrelik halatınla çıkageldin."

Gözleri kan çanağına dönmüş bir halde, "Seni sen yapan tüm bu küçük anlar. Kardeşlerim için *her şey* demek. Meadows kızları için, kız kardeşlerin ve erkek kardeşin için ve bu seni kaçamayacağım bir gölge yapıyor. Çünkü sen her şeyken ben onlar için *hiçbir şey* olamam. Peki ben kimim?" Charlie göğsünü işaret ediyor. "Ben kimim? Ve seninle Harvard'a gidersem ne olurum? Kayıp ve kafası karışık mı? Ben zaten kendimdim."

Ama ben sadece daha kırgın, *daha* acılı olurdum; uyandığında Maximoff Hale gibi olamadığı için kendinden nefret eden bir adam olurdum."

Ne...

"Kendinden nefret etmiyorsun,"
diyorum. En azından benim
gördüğüm bu.

Başını öne eğiyor. "Sana her zaman senden nefret ettiğim için saldırmıyorum. Senin yanındayken hissettiklerimden nefret ettiğim için saldırmıyorum. *Sana* dönüşmek istememden nefret ediyorum."

Bunu hiç bilmiyordum.

Bunu hiç görmedim ya da anlamadım. Her şeyi her zaman düşünürüm, ama Charlie gibi birinin, bir Kobalt'ın, kendinden daha az emin, kendinden daha az emin olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Charlie başını sallar. "Ben doğuştan lider değilim. Lider olmak da istemiyorum ama bazen sevdiğim insanlar için bir *şey* ya da *birileri* olmanın tek yolunun bu olduğunu hissediyorum. Belki o zaman sana ihtiyaç duydukları gibi bana da ihtiyaç duyarlar."

Gözlerim yanıyor ve midem düğümleniyor. "Charlie-"

"Hayır," diye tekrar sözümü kesti. "Başka birine dönüşmek istemiyorum. *Kendim* olmak istiyorum, o kişi her kimse, ne sana ne de başkasına benziyor ve onu bulmak için savaşıyorum. Bazen bunu imkânsız hale getiriyorsun."

Boğazımda bir taş düğümleniyor, dilimin ucuna bir özür oturuyor.

Charlie telefonunu elinde çeviriyor. "Ve seni suçlamıyorum bile. Bu duygularla başa çıkmam gerekiyordu ama senin yardımcın olamazdım ya da senin gölgede yaşayamazdım."

Farkına yavaş yavaş varır. "Harvard..."

Sıkı bir nefes alır. "Yattaki o gece, ruhumu emen gölgenden kaçmak için senden kaçmam gerektiğine karar verdim. Harvard yok. Aramalarına ya da mesajlarına cevap vermek yok. Sen sen ol, ben de... kim olduğumu yeniden keşfetmeye çalışayım." Sesi çatlıyor.

Neredeyse her zaman duygularını görmeme izin verir. Siz onun tuğla duvarlı olduğunu düşünüyorsunuz ama o babası gibi değil. Hiçbir şeyi içine atmıyor.

Harvard'ı terk etmenin önceden planlanmış olduğunu sanıyordum ama o hemen o anda terk etmeye karar verdiğini söyledi. O anda.

Yutkunuyorum, kalbim hızla çarpıyor. Elimi uzatmak istiyorum ama birinin acısının sebebi sizken nasıl el uzatırsınız? "Senin için yoldan çekilebilirim," diyorum. "Denerim-"

"*Hayır.* İşte bu yüzden sana o zaman söylemedim. Bunu düzeltemezsin, Moffy. Çünkü kardeşlerimin seni kaybetmesini istemiyorum ve ben de sen olmak istemiyorum. Yapabileceğin hiçbir şey yok ve şu yüzüne bir bak. Acıdığımı biliyorum..."

Göğsüm sanki tuzlu suyun altında kalmışım da yüzeyi bulamıyormuşum gibi daralıyor. Gözlerim dolmaya çalışıyor ve başımı sandalyeye yaslıyorum. Duygularımı bastırıyorum, yüzüm stoik. "Sen seviyor musun?" Diğer insanlara karşı her zaman belli bir empati duygusundan yoksun olduğu için soruyorum.

"Bunun seni incittiğini görebiliyorum," diyor bana. "Biliyor musun, eskiden birbirimize zıt olmamız gerektiğine inanırdım. Senin sahip olduğun tüm merhamete karşılık, ben eksiktim. *Maximoff Hale'in* aldığı onca sorumluluğa karşılık bende hiçbir şey yoktu. Ve herkesin gözünde sen kahramandın, ben ise kötü adam." Bir damla gözyaşı yavaşça yanağından aşağı yuvarlanıp çenesinden süzülüyor.

Neredeyse göğsüm eziliyor. "Sen kimsenin kötü adamı değilsin," diyorum ona sertçe. "Eğer bir şey varsa, sen anti-kahramansın. Ve insanlar genellikle onları daha çok sever."

Charlie düşen bir damla gözyaşını daha ovuşturur. "Kimsenin beni sevmesine ihtiyacım yok. Nefretle başa çıkabilirim."

Başımı sallıyorum, sadece dinliyorum.

Charlie, "Ama herkes size yaltaklandığında ve yok edilemezmişsiniz gibi davrandığında, bu rahatsız edici oluyor," diyor. "Dilimi ısıramıyorum ve içimden gelen tepki şahdamarına saldırmak oluyor."

"Daha iyi değilim," diye itiraf ediyorum.

Charlie omuz silkiyor ve sessizlik çöküyor ama olabileceği kadar ağır değil.

Ayağa kalkmak istiyorum. Onun için daha fazla şey yapmak istiyorum ama o bana "*buraya kadarmış*" gibi bakmaya devam ediyor. Buluşmak istediğim çözümsüz son bu.

Başımı eğip düşünüyorum. Ve düşünüyorum. "Yani seni her zaman bok gibi hissettireceğimi mi söylüyorsun?" Onu bunca yıl incittiğimi bilmek beni öldürüyor.

Ve onun hayatında olumsuz bir etki olmaya devam edeceğim.

"Geleceği göremiyorum," diyor Charlie. "Artık kızgınlık dolu 1.80 boyunda değilim. On altı yaşında değilim. Ama yine de senin etrafında olmak zor. Herkesin seni övdüğü yerde. Gölge bir yerde sıkışıp kaldığım ve ne kaybolduğum ne de bulunduğum yerde. Kendi işimi yapmak bana kendimi..."

"Özgür," diye bitiriyorum.

Başını sallıyor. "Sanki kimliğim benimmiş gibi. Senin ya da babamın

bir uzantısı değil."

Ebeveynlerimizin geçmişinden gelen prangaları anlıyorum ama Charlie'yi prangaladığının farkında değilim. "Çok özür dilerim."

"Umursayacağını biliyordum ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini de biliyordum." "Doğru," diye mırıldandım. Sadece... anlaşılmam gerekiyor. Acı çekeceğinden emin değilim.

Ama gerçek, bilinmeyenden daha iyidir. Sonunda nasıl bir arazide durduğumu görebiliyorum. Merak ediyorsanız söyleyeyim, zemin kayalarla dolu.

Keşke tıraş edebileceğimiz ya da birlikte hareket edebileceğimiz türden olsalardı. "Bir şey hakkında çok düşünüyorum," diyorum ona.

"Babalarımızın nasıl en iyi

Arkadaşlar. Annelerimiz kardeş. Kozmik bir şekilde, sanırım senin ve benim kaderimizde rakip ya da arkadaş olmak varmış." Kuru dudaklarımı yaladım. "Sanırım bizim için *arkadaş olmak söz konusu* değil, ha?" Ve bunu kabul etmek zorundayım.

Charlie mükemmel bir Fransız aksanıyla, "Non, il te suffit de m'attendre," diyor. *Hayır, sadece beni beklemen gerekiyor.*

"De quelle manière?" Nefes alıyorum. *Ne şekilde?*

"Sana yakın olacak kadar güçlü olmak ve seninle benim aramdaki her şeyden nefret etmemek için."

Bekleme konusunda berbatım. Hiçbir şey yapmadan. O bunu biliyor. Sen de biliyorsun. Ama Charlie için denerdim. Sabırlı olmamı istiyorsa, bunu milyonlarca kez yaparım.

Güçlü bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamam."

Aynı anda nefes alıyor gibiyiz ve ben rahatlamaya ve klimayı ayarlamaya çalışıyorum.

Charlie öne uzanıp felsefe kitabımı alıyor. Bacaklarını koltuğun üzerinde yana doğru açıyor ve sayfaları çeviriyor. Bakışlarımız kısa süreliğine buluştuğunda, "Merci pour le matériel de le le lecture" diyor. *Okuma materyali için teşekkürler.*

FARROW KEENE

MAXIMOFF iki saat süren yönetim kurulu toplantısını terk ettikten sonra bana "Lucky's Diner'da açıklayacağım" dedi.

Tahmin ettiğim şey: Kötü haber olamaz. Yoksa arabada bir damarı patlardı. Bir parça umuda tutunmaya çalışıyordu.

Ve ben tamamen başka bir şeye tutunuyorum.

Sabahın büyük bir bölümünü ellerim ve ceplerimle geçirdim.

Yolumuzun kesiştiği ya da karşılaştığımız her insanın zihinsel hesabını yapmak.

Kahretsin, mezar taşı fotoğrafını her geçen saniye daha net görüyorum.

Ölüm: 4 Nisanth.

Bugün.

"Farrow Keene'in hiper-vijilansının zirvesi bu mu?" Maximoff karşımda soruyor, ikimiz de arkaya doğru vinil bir kabinde oturuyoruz. Bana plastik bir menü uzatıyor ve sesini alçaltıyor. "Bugün beni kontrol bile etmedin."

Dudaklarım kalkmak istiyor ve kulaklığımı sabitliyorum, telsizin sesi yüksek. "Kurt izci, seni kontrol ettiğimi kim söyledi?"

"Dün kıcıma baktığını hayal etmediğime eminim."

Islık çaldım. "Daha görmeden kıcımın hayalini kurduğuna eminim."

Maximoff yavaşça göz kırpmıyor. "Ve şimdi beynim kısa devre yaptı, teşekkürler." Alaycılığı kalın, neredeyse ağzımı yukarı doğru çekiyor. "Ve konuyu *saptırdığın* için teşekkürler."

"Bir şey değil." Menüü elime aldım, ama kelimelere göz atmadım bile. He
nüz Philly'nin kalabalık lokantasını tuvalete çevirdim: elli paparazzi ve yirmi

Gençlerin camdan baktığı bir şey, kabinlerde ve bar taburelerinde oturan müşterilerin beşte üçü ünlü kişiyi ve korumasını izlemek için boyunlarını uzatıyor, bunların yaklaşık üçte biri fotoğraf çekiyor ve video kaydediyor.

Zararsız.

"Sipariş verin!" diye sesleniyor bir aşçı ve garsonlar masaların etrafından dolanıp tepsileri havaya kaldırıyor. Pastırma ve akçaağaç şurubu kokuları etrafa yayılıyor. Genelde sevdiğim bir atmosfer.

Ama bugün sıradan bir gün değil. Takipçi Philly'de yaşıyor. Yakın olma ihtimalleri çok yüksek.

Tekrar Maximoff'a odaklanıyorum.

Bir peçeteye not alır ama eliyle kelimeleri saklar.

Ona biraz daha bakıyorum. Koyu kahverengi saçları rüzgârda savrulmuş, elmacık kemikleri keskin, omuzları kare şeklinde ve gri Winter Solider tişörtü kaslarının çıkıntılarını sarıyor.

"Toplantıda seninle olmamı mı istedin?" Alay ediyorum ve gömlek seçimini işaret ediyorum.

Maximoff kaşlarını çatar, sonra gömleğe bakar. "Aman Tanrım." Tavana bakıyor, sonra orman yeşili gözleri benimkine kayıyor. "İstemedim oldu."

"Sanırım *bilinçaltını* kastediyorsun." Şeker paketlerini boşaltıyorum ve kabın içinde yeniden sıralıyorum.

Çok sessizce, "Bilinçaltımda sana aşık mıyım?" diye düşünür. Duraklar. "Kulağa doğru geliyor."

"Ve bilinçli olarak," diye ekliyorum.

"Hayır. Sadece bilinçaltı." Sesi sertti.

Gözlerimi deviriyorum ve küçük gülümsemem düz düşüyor. Çünkü garsonumuz yaklaşıyor. Maximoff daha siparişini bile vermemişti ama ufak tefek esmer kadın elinde bir fincan sıcak çay taşıyordu.

"Sizi tekrar şehirde gördüğüme sevindim," diyor Ava, genellikle Lucky's'e gittiğimizde bize servis yapan kişi. Sıcak çayı kâğıt bir bardak altlığına yerleştiriyor.

"Teşekkürler," diyor Maximoff içtenlikle. "Geri döndüğüm için mutluyum."

Bir kahve sipariş ediyorum ve o gittiğinde hâlâ yemek konusunda karar vermeye çalışıyoruz. Maximoff şeker paketleriyle oynayan dövmeli parmaklarına odaklanıyor.

Şu anda gülümsememeliyim. Ama onun yanındayken tek yapmak istediğim kulaktan kulağa sırtmak.

Lanet olsun.

Bu beni tekrar tekrar vuruyor. Maximoff Hale ile saatlerce hiçbir şey yapmadan nasıl vakit geçirebildiğimi. Sadece bunu.

Charlie ve Oscar toplantıdan sonra New York'a geri döndüler ve uzun zamandır ilk kez dolu bir tur otobüsü yoktu, fazladan SFO çalışanları yoktu, kuzenlerinden hiçbiri burada değildi.

Sadece biz varız. Ve paparazziler, hayranlar. Ama her zaman onun dünyasını süslediler. Şimdi de benim dünyam.

"Öyle misin?" Ona sordum. "Döndüğüm için mutlu musun?"

Maximoff eski lokantayı tarıyor. Nisan yağmuru dışarıda damlamaya başlar, paparazziler ve hayranlar şemsiyelerini çekerler. Her yerden sesler geliyor. Konuşmalar, tabak takırtıları, kapı tıkırtıları. Güçlü bir Philly tınısı olan yaşlı bir adam fırtınadan şikayet ediyor. Bar taburelerindeki iki kız heyecanla el sallarken Maximoff gülümsüyor.

El sallıyor ve sonra bana odaklanıyor, ama muhteşem yüz hatlarını kaplayan saygı ve sevgiyi şimdiden görebiliyorum. "Evet," diyor. "Öyleyim. Burası evim."

Dikkatimiz dağılıyor, Ava kahvemi önüme koyuyor. "Sipariş vermeye hazır mısın?"

Maximoff ve ben birbirimize onaylar gibi bakıyoruz.

Sonra menülerimizi üst üste koyuyor ve kâğıt peçete notuyla birlikte Ava'ya uzatıyor. *Bunu gördüm, kurt izci.* "Ben kahvaltılık burrito alacağım, jalapeño olmasın."

"Yumurtalı, pastırmalı, çedarlı bagel sandviç," diyorum, "ve yanında patatesli latke."

Ava tekrar ayrılıyor ve ben bir krema açıyorum. Tam peçete notunu soracaktım ki birden ağzındaki baklayı çıkardı.

"Turu iptal etmek zorundayım." Duraklıyor. "Yönetim kurulu erken kapatıyor."

Bunu hızlıca değerlendiriyorum. "O zaman seni yeniden CEO yapmayacaklar," diyorum başımı eğerek. Her zamankinden daha sakin. Nedenini anlamıyorum.

Maximoff sıcak çayından bir yudum alır. "Yönetim kurulunu ikna etmek mümkün değildi. Charlie ve ben sıcak geldik ama kararlarını vermişlerdi. Kimse umursuyormuş gibi bile yapmıyordu."

Kahve bardağını ağızıma götürerek, "O kadar da üzgün görünmüyorsun," diyorum.

Maximoff arkasına yaslanır. "Oh, çok kızgınım. Ama enerjimi onlarla harcamayacağım. İlerlemem gerek ve ayrıca... her şey bitmemiş olabilir."

Kahvemi yudumluyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir eklemimi kırıyor ve adını söyleyen bir çocuğa kısa bir süre gülümsüyor. Orman yeşili gözleriyle bana dönerek, "Belirsiz konuştular ama CEO olarak yeniden görevlendirilmem için bir yol olabileceğini söylediler. Henüz ne olduğunu söylemediler."

Parmaklarımı bardağıma vuruyorum, yüzüklerim *şingirdiyor, şingirdiyor*. Ne yapması gerektiğini rahatlıkla söylememeleri hoşuma gitmiyor. Her şey olabilir ve ona her şeyi *yapmasını* söyleyebilirler.

"Onlar güçlü bir konumda," diye hatırlatıyorum ona. Elinde neredeyse hiç koz yok.

Maximoff başını sallar. "Biliyorum ama tek umudum bu. İkinci çeyrekte bana daha fazla bilgi vereceklerini söylediler."

En azından henüz tamamen dışlanmış değil. "Bu iyi," diyorum ona.

Çay poşetini birkaç kez daldırıyor. "Yarın nasıl uyanacağımı ve yapacak hiçbir telefon görüşmem olmadığını düşünüp duruyorum. Gönderecek e-postam yok. Çalışan yok, şirket yok ve başka neler yapabileceğimi düşünüyorum. Rehabilitasyon merkezinde gönüllü olabilirim. Diğer hayır kurumlarına yardım edebilirim ama bu şey..." Eliyle etrafı işaret ediyor ama H.M.C. Philanthropies'i kastettiğini anlıyorum. "...Bu şeyi inşa ettim ve benim için bir anlamı vardı. Ve şimdi ne kadar zamandır yok bilmiyorum. Bir gün mü? İki ay mı? Beş yıl mı?" Bir süre geçti. "Sonsuza kadar mı?"

Kolumu masanın üzerinden uzatıp elini tutmamak için kendimi zor tutuyorum. *Herkesin içindeyiz*. Kupayı sıkıca kavıyorum. "Bir şey kaybettiğinde kaybolmuş hissetmek normaldir."

Maximoff bir elini saçlarında gezdirir. "Hiç böyle hissettin mi?"

Geçmişimi hatırlıyorum. "Hayatım kontrolüm dışında değiştiğinde genellikle nostalji hissedirim ama değişimi de severim, yani..." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

Gülümsemesini engellemekte zorlanıyor. "Kulağa süper güç gibi geliyor." Kahvemi getiriyorum. "Sende olmayan bir şey."

Maximoff homurdanıyor ama gözlerini tekrar tekrar kırıştıtarak bakıyor. Ve dürüst olacağım. Ters ters bakmıyor. Kaşlarını bile çatmıyor. Gülümsüyor ve ben kapana kısılmış durumdayım, ayrılamıyorum. *Lanet olası işini yap Farrow*.

Aniden göz temasını kesiyorum ve lokantayı tekrar inceliyorum. Pencereye bakar bakmaz birkaç kız "Aman Tanrım, bu Farrow!" diye bağıyor.

"Quinn onunla mı?!" diye bağıyor bir başkası. "Quinn oradaysa *öleceğim!*"
"Belki Quinn'in numarası ondadır?!"

Tabii ki biliyorum.

Lokantayı, insanları incelemeye devam ediyorum ama Maximoff'la konuşuyorum. "Quinn'in en ünlü koruma olacağına on dolar bile yatırmazdım." Ama oldu.

Kızlar ona takmış durumda.

"Sence kaçınıcı sıradasın?" Maximoff sorar.

Onun ciddi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "En az ünlü olan benim," diyorum dürüstçe. "Çünkü ben kapıldım, unuttun mu?" İlişki durumumu bir FanCon panelinde açıkladı, bu da internete ve dünyaya ulaştı. Sonuç olarak Tumblr ve Twitter bana olan ilgisini kaybetti. Umursadığımdan değil.

Ben hala tüm takımdaki en iyi korumayım.

Maximoff gerilen omzunu ovuşturur. "*En az ünlü* koruma olmak birinci olmak gibi bir şey. Yani sen kazandın."

Ona daha sert bakıyorum. "Tamam... ama Omega'nın en ünlüsü olmak benim için sorun olmazdı."

Maximoff sessizleşiyor, düşünüyor ve boşluğa bakıyor. Nabzım hızlanmaya başladı. Onu okuyamıyorum.

İlişkimizi halka açıklamak hakkında konuşmadık. Şöhretimi arttıracak bir şey. Ama artık bu gerçek, uygulanabilir bir seçenek. Özellikle de Omega turneyi büyük bir hata yapmadan tamamladığından beri. Şöhretin kariyerlerimizi mahvetmesine izin vermeyecek kadar deneyimli olduğumuzu kanıtladık.

Ve Maximoff'un kafasının nerede olduğunu bilmem gerek. "Maximoff-"

"Bundan daha kötü olacak. On milyar kere ve bu seni rahatsız edecek," diye karşı çıkıyor, doğrulurken. "Kulağına gelen tüm o çığlıklar, hiç beklemediğin boktan makaleler ve bitmek bilmeyen kişisel sorular."

Kendisini, akli başında hiç kimsenin bu istilayı kabul etmeyeceğine ikna etmiş durumda, ancak ben onun ve ailesinin etrafında, neyi feda edeceğimi ve neye imza atacağımı anlayacak kadar bulundum.

Kolumu masanın üzerine koyuyorum, parmaklarım dirseğine yakın. Herkesin içinde ona dokunamam. Onu rahatlatamıyorum. Onu yüksek sesle ya da gururla sevemem.

"Bu bok beni rahatsız etmeyecek," diyorum, "ve eğer ederse, bu değiş tokuşa

değer.
o."

Maximoff değiş tokuşun *kendisi* olduğunu biliyor. "Ben buna değmem."

"Evet, ylesin." Gözlerim yanıyor. Her sabah uyandığımda ona bir önceki günden daha çok aşık oluyorum.

Ve düşünüyorum, *bunu bir yıl, iki yıl, üç yıl daha yapabilir miyim?* Cevap sadece *evet* değil. Bizi daha uzun süre birlikte, daha güçlü hayal edebiliyorum ve hiç bu kadar ileriye görmemiştim. Yine de şu anda daha önce hiç bulunmadığım bir konumdayım.

Ben diğer tarafta oturuyorum. Aynı soruya onun ne cevap vereceğini merak ediyorum. Bizi bir yıl, iki yıl, üç yıl daha görebilecek mi? Daha uzun, daha güçlü? Neredeyse hiç korkusu olmayan bir adamım ama yüzleşmekten korktuğum bir değişiklik var.

Onu kaybetmekten korkuyorum.

Burada oturup bekliyorum, nabzım kulaklarımda çınlıyor. Bunun onun ilk ilişkisi olduğunu hatırlıyorum ve aslında onu korkutmaktan korkuyorum. Halka açılmak istiyorum ama ona baskı yapamam. Sadece nerede durduğumu bilmesi gerekiyor.

Bunu şimdi

yapıyorum. Gerisi

ona kalmış.

Maximoff sıcak çayını yudumlarken düşünüyordu. "Bunu sana

yapamam Farrow." "Senden yapmanı istiyorum," diyorum.

İçgüdüsel olarak başını sallar. "Yapamam... O çizgiyi bir kez geçersek, geri dönüşü olmaz. Hayatın sonsuza dek mahvolur-"

"Ya da daha iyi." Parmaklarım neredeyse dirseğine

değiyor. Bir elini ensesine koyuyor. "Ya da değil."

Kalp atışlarıım tüm zamanların en yüksek

seviyesinde.

Maximoff kararlı görünüyor. "Bunu sana bilerek yapamam." Bu noktaya geri dönmeye devam edecek. Ne olursa olsun ve ben bunu anlıyorum. En başından beri bana karşı açıktı -hiçbir zaman kamusal bir ilişki istemediği, sevgilisini medyaya maruz bırakmak istemediği konusunda- ve fıkırını değiştirmeyecek kadar inatçı.

Ona bu kadar aşık olmak benim hatam.

"Tamam." Midem bulanıyor. "Sorun

yok."

Maximoff bir peçeteyi buruşturuyor ve benim ona baktığımdan daha yoğun bir şekilde bana bakıyor. "İfadene bakılırsa, bir yerde uvalladım gibi hissediyorum."

Kaşlarıım havaya kalktı. "Yüz ifadem ne?"

"zgnsn."

"Üzgün değilim," diyorum kayıtsızca. Dilimi dudak piercingimin iç kısmında gezdiriyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. Tamam, *gergin* olabilirim. Ama üzgün değilim.

Ne diyebilirim ki? *Maximoff, bunun ilk ilişkin olması konusunda gergin olan sendin ya? Evet, şimdi gergin olan benim. Şerefe.*

Ben öyle demiyorum.

Hayal kırıklığına uğradığımı bile söylemiyorum. Kendini suçlu hissedecektir ve ben de onu suçlayarak halka açılmasını istemiyorum. Bu onun seçimi olmalı.

Bunun yerine, "Söz veriyorum, şu anki halimden memnun olacağım. Tek istediğim sensin kurt izci ve bu senaryoda sen varsın."

Gerçek bu.

O cevap veremeden garsonlar yüksek sesle şarkı söylemeye başlar: "*Mutlu yıllar sana! Mutlu yıllar sana!*" Ve tüm lokanta katılır.

Boynumu omzumun üzerinden uzatıyorum. Ava, yanında beş garsonla birlikte, ekmeğin arasına mumlar sıkıştırılmış simit sandviçimi taşıyor.

Göğsüm kabarıyor çünkü biliyorum... Maximoff yaptı bunu. Peçete notuyla.

Kahvaltıyı pastadan daha çok seviyorum. Ve bu jest vücuduma çarpıyor. Sertçe. Kahretsin, gerçekten, *gerçekten* aşık oldum.

Ona geri dönüyorum.

Maximoff lokantadaki şarkıyı bitiriyor ve gözleri benimkilere kayıyor. Nasıl oluyor da başka kimse bu sevgiyi göremiyor, bilmiyorum. Bana aşırı derecede açık görünüyor.

Bir an için tılandım. Turnede yaşadığımız onca şeyden sonra Philly'ye dönmek ve erkek arkadaşımın bunu yapması paha biçilemez.

Ava doğum günü mumlu simidini önüme koydu.

Maximoff öne doğru eğiliyor. Neredeyse öpecekmiş gibi. Durmasına rağmen gülümsüyorum. Ve bana "Bir dilek tut." dediğinde gülümsemem genişliyor.

Şu anda sadece iki şey diliyorum: kamuya açık bir ilişki ve takipçinin bulunması.

İkisi arasında hangisini seçeceğiniz kolay bir seçim. Gerçek bir yarışma yok. Tereddüt yok. Mumları üflerim.

Bu orospu çocuğunu yakalamayı umuyorum. İlk ve son kez.

"10, 9, 8..." Maximoff saatinden gece yarısına kadar geri sayıyor. Çatı katındaki yatak odasında, yatağın üzerindeki bedeninin üzerinde duruyorum. Tenimizde ter birikmiş, saçlarımız nemli. Pantolon ve boxer-şortla kalmıştık. Ellerim geniş omuzlarının iki yanına dikilmiş.

Lanet olsun, doğum günümün bitmesine hiç bu kadar hazır olmamıştım ve sonra gerildim. Keskin bir ses pencereyi tırmaladı. Maximoff'un üzerinden kalktım.

"Farrow." Dirseklerinin üzerinde durur.

İçimden bir ses bunun bir ağaç dalı olduğunu söylüyor, Farrow. Sakin ol lan. Tek pencere camını kontrol etmek için onun ve yatağın üzerinden inerken sakindim. Emin olmalıyım.

Maximoff saatine bakar. "Şimdi 5 Nisanth . Her şey bitti dostum."

"Takipçi yakalanana kadar bitmedi," diyorum ve perdeyi fırlatıyorum.

Bir başka rüzgârla bir dal camı sıyrıyor. Omuzlarım gevşiyor. Paparazziler eski konağın görüş alanındalar, aşağıdaki sokak kaldırımında oyalanıyorlar. Onlar beni görmeden perdeyi kapatıyorum.

Yorgunluk beni yatağa geri çekmeye çalışıyor. Ama ben pencere kenarına yaslanıyorum. Kollarımı rahatça kavuşturuyorum, ama lanet olsun, keşke o sapık olsaydı. O zaman o pisliği kovalayıp yakalayabilirdim.

Daha Maximoff'a bakmadan cebimdeki telefonum çalıyor.

Arayanın kimliği: Acelighter (Teknik)

Teknik Ekip.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Farrow," diye cevap veriyorum ve takipçi hakkında beni bilgilendirmelerini dinliyorum. Kaşlarımı çatıyorum. "Emin misiniz?"

Maximoff ayağa kalkıyor, yaklaşıyor. Ona *teknik ekip diye* sesleniyorum. Başını sallıyor ve ben de ekibe teşekkür edip telefonu kapatıyorum.

"Eski yüzücü arkadaşın Jason Motlic," diye açıkladım. "Görünüşe göre Philly'den ayrılmış. Şu anda San Diego'da." Eğer takipçi Philly'de yaşıyorsa, Maximoff döndükten sonra neden gittiği pek mantıklı değil.

Maximoff bu haberi sindirir. "Muhtemelen sapık o değildir."

"Muhtemelen hayır," diye kabul ediyorum. Jason'ın üstünü çizdiğime göre geriye sadece iki şüpheli kalıyor. Vincent Webber, sosyal medyada Maximoff hakkında ileri geri konuşan tek gecelik pislik.

Ve babam.

FARROW KEENE

"PHILLY'DEN SIKTIR GIT!"

Dumanlı bilardo ve dart barının, yüzleri seçemeyecek kadar kalabalık olan güney ucundan geliyor bu laf atma. Ama bize doğru savrulan aval aval bakışlardan ve orta parmaklardan kimin laf attığını açıkça görebiliyorum.

Ve bu Maximoff, Jane ya da ünlülerden biri değil.

Oscar bilardo toplarını diziyor ve kalabalık barı ve sinirli yüzleri inceliyor. "Donnelly buraya geldiğinde çıldıracak."

Kesinlikle birilerinin kendi şehrini terk etmesini talep etmesinden hoşlanacak bir tip değil. Hepimiz Philly'yi evimiz olarak görüyoruz ve Oscar'la The Independent'a adım attığımız anda alaylar başladı. Studio 9 spor salonunda değil de mesai dışında olduğumuzda gittiğimiz yer.

"Biraz" ünlü olmak herkesin sizi seveceği anlamına gelmez. Lily Calloway ve Maximoff ile pek çok saat geçirdim ve şöhretten kaynaklanan yersiz nefretin nasıl körüklendiğini gördüm.

Bir ıstaka aldım ve sakallı, dövmele bir serseriyle göz göze geldim. İki eliyle beni tersledi ve taburesinin üzerinde öne doğru kaymaya başladı. Beni bir çatışmanın içine çekmeye çalışıyordu.

Neredeyse gülecek ve ıstakayı çevirecektim. O kadar kolay tuzağa düşmem. Bilardo masasına yanaşıp başımı eğerek Oscar'a, "Sanki hepimizin eğitilmiş dövüşçüler olduğumuzun farkında değiller," diyorum.

Oscar sırtıyor. "Aptallar." Bilardo toplarını mükemmel bir şekilde hizalamaya çalışıyor ve kıvrık saçları alnına bağladığı rulo bandana üzerine düşüyor.

Pantolonumun cebinde telefonum çalışıyor. Bir parça sakızla birlikte çıkarıyorum. Yeni metin.

"Küçük kardeşim buraya geldiğinde Redford, ona sadece bir ya da iki kez bilardo oynadığını söyle." Oscar duvardan bir sopa alır.

Telefonumdan başımı kaldırmadan sakızımı çiğniyorum. "Kardeşini dolandırmamı istiyorsun," diyorum, kısmen ilgilenerek. Yeni gelen bir mesajı okuyorum ve ağırlığımın bir kısmını ıstakama veriyorum. Çizmelerim kısa bir taburenin basamağına dayanıyor.

Burası cennet diyeceğim ama biri eksik... - Maximoff

Calvin Klein kampanyasının bir parçası olabilecek bir selfie eklemiş. Muhteşem. Ailesinin havuzuna yarı yarıya dalmış, ıslak saçları geriye doğru kaymış ve şakaklarından aşağıya su tanecikleri yuvarlanıyor.

Ağzım kalkıyor.

Luna, dilini burnuna değdirerek onu fotoğraf bombardımanına tuttu.

Müşterilerimiz geceyi güvenli mahallede geçiriyor, ebeveynlerini ve kardeşlerini ziyaret ediyor. Maximoff beni de kendisine katılmaya davet etti ama tur dün resmi olarak erken bittiği için Omega dışarı çıkmak istedi.

Ve güvenliğe ihtiyacım var.

Ben de ona mesaj atmaya başladım: *Bir virgülün eksik olduğunu söyleyebilirim.* Gönder tuşuna basmadan önce, Akara telefonumu elimden çekip alıyor. Yüzünden dumanlar çıkıyor, bar bulutlanıyor.

"Buraya ne zaman geldin?" Elindeki bira şişesini fark ederek soruyorum. Bardaki laf atanların arasından yumruk yumruğa kavga çıkarmadan geçmeyi nasıl başardığından emin değilim.

Donnelly elinde birayla Oscar'a doğru yürüyor. Sigara dumanının arasından, yeni bir şey olan septum piercingini ve Studio 9 gömleğine açtığı delikleri seçebiliyorum.

"Beş dakika önce," diye cevaplıyor Akara, terli kas gömleği göğsüne yapışmış halde.

Sakızımı patlatıyorum. "Beş saatlik bir antrenman gibi kokuyorsun."

Akara telefonumu ter lekelerine sürterek bir noktaya işaret ediyor. "Hepimiz bu gece sapığı takip etmemeye karar verdik. Maximoff'un ailesiyle birlikte güvende olduğunu biliyorsun."

"Bunun farkındayım." Güvenceye ihtiyacım yok. Hastalıklı fotoğrafların arkasındaki her kimse Maximoff'a ailesinin evinde ulaşamayacağından eminim. Güvenlik alarmları ve kameralarla donatılmış.

Telefon için elimi uzatıyorum.

Akara onu tekrar göğsüne sürüyor. "Bu şeyi gerçekten geri istiyor musun?" "Adamım ter beni gerçekten rahatsız etmiyor." Ona işaret ediyorum. "Bana ver." Telefonumu arka cebine koydu.

Gözlerimi deviriyorum. "Akara-"

"Bu gece daha sonra geri alabilirsin." Omzumu sıktı. "Müşteri yok, erkek arkadaş yok. Sadece rahatla."

Sakızımı yavaşça çiğniyorum. "Ben rahatlığın tanımıyım."

Akara birasını yudumlar. "Aşırı tetikte olmanın tanımını yaptın. Farrow Keene'e döndüğünde sana haber veririm."

Bunun üzerinde durmayacağım. Çünkü iri yarı bir herif bağılıyor, "Gidin bok yiyin, züppeler!!"

Donnelly bilardo masasına yaslanır. "Nefret edenler nefret edecek." "Philly'den defolun!" diye toplu bir alay geliyor.

Donnelly aniden doğrulur ve kollarını açar. "Ben Philly'denim! Defol git buradan, dostum!"

Oscar bara saldırmadan önce Donnelly'yi gömleğinden çeker ve sonra Donnelly'nin birasını çalar.

"Hey," diyor Akara, "bırak gitsin. Başka bir manşete ihtiyacımız yok. *Güvenlik Gücü Omega Bar Kavgasına Karıştı*, işverenlerimizi kötü yansıtıyor."

Donnelly beni dikizleyen sakallı, dövme adama ters ters bakıyor. "Peki ya *Güvenlik Gücü Omega Bar Kavgasını Kazandı*, patron?"

"Hayır," diyor Akara.

Muhafızlar daha fazla saçmalık bağılıyor ve biz de görmezden gelmek için iyi bir iş çıkarıyoruz. Ama bir kadın barmen tezgahtan ayrılıp bize yaklaşıyor.

Saçlarını topuz yapıyor. "Merhaba çocuklar. Bakın, içki siparişlerinizi alabilir ve size hizmet edebilirim ama bara yaklaşmamalısınız. Güvenli değil ve müdür bunun herkes için daha iyi bir anlaşma olduğunu düşünüyor, değil mi?"

Sakallı salak kendinden çok memnun görünüyor. Özel muamele değil, kovulmak üzere olduğumuzu düşünüyor.

Eğlence dudaklarımı yukarı doğru çekiyor. Bundan zevk alıyorum. "Kulağa hoş geliyor," diyor Akara. "Bir şey ister misiniz?"

Donnelly hepimize eliyle işaret ederek, "Herkes birer kadeh viski ısmarlıyorum," diyor.

"Anladım," diyor barmen ve ayrılıyor.

Istakamı tebeşirliyorum. "Kime dövme yaptın?" Ona soruyorum çünkü bu şekilde ekstra para kazanıyor ve herkese içki ısmarladığı tek zaman bu.

"Luna." Donnelly paketten bir sigara seçiyor. "Diğerleri hakkında bana çok kızdığı için önce babasına danışmayı düşündüm ama sonra hayır dedim. Bunu hiç görmeyecek."

Kaşlarım diken diken oldu. "Dostum, eğer onun kışına dövme yaptıysan ve babası öğrenirse, o-"

"Korkma. Kalça kemiğinin altında kayan bir yıldız vardı." Elini alevine üzerine koyup sigarasını yakıyor. "Ve kız on sekiz yaşında. Eğer ben yapmazsam başka bir dövmeci yapar, biliyorsun değil mi?"

Biliyorum.

Ama o hâlâ Loren Hale'in kızı ve Maximoff'un küçük kız kardeşi. Bu hala Hale ailesi ve lanet olsun, kendimi başkalarının işlerine karıştırmak konusunda pek ısrarcı değilimdir ama bu aileyi ondan daha iyi anlıyorum. Ve Luna'yı önemsiyorum.

Akara bira şişesini Donnelly'ye doğru uzatıyor. "Eğer senden onu bir uçurumdan aşağı itmeni isteseydi, ne yapardın?"

"Önce biraz paraşüt kapalıyım derim, bebeğim." Sırıttıyor. "Sonra elini tutardım ve aşağı inerdik..." Öne atılır ve kolunu Oscar'a dolar.

"Oynuyor musun?" Oscar ona bilardo hakkında sorular sorar. "Daha sonra."

Akara başını sallıyor, dudakları kalkıyor. Dostça onaylamamayı iyi beceriyor.

Donnelly'ye gülümsemem genişliyor. "Bakın kim asla Luna Hale'in ekibine alınmıyor."

Bana sigara halkaları üflüyor.

"Hey, çocuklar." Quinn yaklaşıyor, sade gömleğinin etekleri yırtılmış, boynunda tırnak izleri var.

Çoğu kişi kaskatı kesiliyor ama ben hâlâ istakaya yaslanıyorum. "Ne oldu lan?" Oscar hemen yaklaşıyor.

Quinn kardeşini iter. "Kalabalığın nasıl olduğunu bilirsin." Sokaktakiler, The Independent'ın dışındakiler.

Donnelly, "Hayır, o kadar da kötü değiller," diyor.

Akara kaşlarını çatıyor ve herkesi iyiyim, *iyiyim diye* ikna etmeye çalışan Quinn'i uzaktan değerlendiriyor, ancak şöhretin onun için bizden daha zor olduğu açık.

"Sadece bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanıyor Quinn.

Barmen bir tepsi viski shot ile geri dönüyor ve bar bizden çok onu *yuhalıyor*.

"Özür dilerim," diye ondan özür diliyorum ve o da utangaç bir şekilde omuz silkiyor. Donnelly bahşiş olarak tepsisine bir tomar para koydu.

"Teşekkürler. Bunu buraya bırakıyorum." Tepsiyi bir bar masasına koyar ve parayı arka cebine sokar.

Bir içki alıyorum. "Bir shot al, Oliveira." Quinn'e bardağı uzatıyorum.

Viski shot'ını içiyor ve sonra Omega'nın son üyesi ve yeni oda arkadaşım Thatcher bize katılıyor. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem. Turne bittiğinden beri bir kez konuştuk. Evimizde bir saattir kayıp olan Jane'in beyaz kedisi Ophelia'yı görüp görmediğimi sordu.

Hayır dedim.

Cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Ve bu bokun sonuydu.

"Kim oynuyor?" Thatcher flanel gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrarak soruyor.

Oscar sopasını bana doğrulttu. "Redford'un kırılması gerekiyor."

Sakızımı patlatıyorum. "Hayır, ben yokum." Istakamı Thatcher'a uzatıyorum. "Sen devam et." Ona zeytin dalı uzatmıyorum. Sadece bilardo oynamak istemediğimi söylüyorum.

Thatcher bunu hisseder ve *teşekkür* etmez.

Bir tek attım, viski boğazımı yakıyordu. Ve Oscar'ın yanına sokuldum. Bilardo oyununa bahis oynamak üzereydim.

Ama derisi kösele gibi olan ve pazusunda kartal dövmesi bulunan sakallı bir sersem taburesinden kalkıyor. Otuzlu yaşlarının başında olmalı, bizden çok da büyük değil ve yanında dört adam daha var. Hepsi üç yüz kilo civarında görünüyor.

Donnelly sık sık "yetmiş beş yaşında" olduğunu söyler ve geri kalanımız UFC dövüşçüleri ve boksörler gibi zayıf ve kaslıyız. Ağır siklet eğlence güreşçileri değil. Kahretsin, yaklaşan tek kişi Thatcher. Ama dövüşe zayıf girsek bile hepsini kolayca nakavt edebiliriz.

Gözümüzü korkutmuyorlar. Dürüst olmak gerekirse, kabadayılıkları aslında tam tersi bir etki yaratıyor.

"Los Angeles'a geri dönün, sizi aptallar ve şehrimizden defolun!" Yine de -Bu sinir bozucu olmaya başladı.

Altımız onlarla yüzleşıyoruz ve "şehrimizden defolun" bağırışları Donnelly'den daha fazlasını rahatsız ediyor. Birini yumruklamak isterdim. Hep birlikte, Philly'de o lanet bardaki çoğu insandan daha fazla zaman geçirdik.

Bizim için burası ev.

Donnelly, Thatcher ve Quinn için bildikleri tek şey bu. Üniversite yoktu. Başka bir yer yoktu.

Hep Philly'ydi.

Her zaman

Philly.

Bazı insanlar belirli bir şehre sanki bir insanmış gibi bağlanırlar, o şehir onların koparamadıkları somut bir parçasıdır ve ben bunu Donnelly'nin gözlerinde gördüm.

"Bir kez daha L.A.'den olduğumu söyle!" Donnelly tehdit ediyor. Şöhretimiz Los Angeles'tan geldiğine göre, bazı cahil ahmaklar buna inanıyor.

Thatcher uçtaki iri yarı herife bağırmaya başlar. O kadar sinirlenmiştir ve görevde olmaması kural kitabını pencereden dışarı atmasına neden olur.

Oscar bana fısıldıyor, "Güney Philly'dekiler bizi dışarı attıracak."

"Yok artık," diye fısıldadım. "Buna küçük kardeşini de eklesen iyi olur."

Quinn yüksek sesle küfrederek bir pisliğin yüzüne doğru yaklaşır, ancak Akara gömleğini yumruklar ve onu geriye doğru çeker.

Hepimiz durumları yatıştırmak için eğitildik, ancak hakaretler bize yöneltilmediğinde işimizi yapmak daha kolay.

Oscar başını sallar ve sopasıyla masanın üzerine eğilerek bu çatışma sürerken sıraya girer. "SFO'dan nefret edenler en azını bilir. Biz ünlü korumalarız. Seksiyiz. Hepsi bu kadar. Geri kalan her şeyi nefretlerini körüklemek için uyduruyorlar."

"Doğru." Bilardo masasına yaslanıp yarı oturuyorum.

Kırılıyor ve toplar yeşil keçeğe dağılıyor. Birden doğruldu, en gür sesli, sakallı piç bana yaklaşırken daha tetikteydi.

Vites değiştirmiyorum.

Boyum kadar bir adam bana başını salladı. "Kendini bir bok mu sanıyorsun?"

Sakızımı çiğniyorum. "Seksi bir bok olduğumu biliyorum." Oscar'ın sert bakışlarının arkamdan adamı delip geçtiğini hissedebiliyorum, Omega'nın geri kalanı da gerçek bir kavgadan birkaç dakika uzakta.

Sakallı salak bana doğru bir adım attı. Çenem sertleşti. "Yüzüme bakma," diye uyarıyorum.

"Farrow, Oscar!" Akara sesleniyor. İki Güney Philly'li adamımızı ve Quinn'i bir kabine yerleştirdi ve diğer hecklers barın arkasında dolaşüyor. Etkileyici. Ve neden Omega lideri olmadığının bir nedeni.

Aptal herif beni kavgaya tutuşturmadan önce geri çekilip Oscar'la birlikte uzun yoldan kabine gidiyorum. Çatlamış deri koltuğa kayıyoruz ve Akara en sonda ayakta kalıyor.

Donnelly, Quinn'e "Turla ilgili bunu kaçırmayacağım," diyor. Onları konuşmalarının ortasında yakalıyorum ve o da yarısı yenmiş bir kase fındığı karıştırıyor.

"Ne?" Konuyu soruyorum.

Kaseyi bir kenara itiyor. "Çamaşır."

Gülümsemek için sakızımı çiğniyorum. "Hiç yapmadığın bir şeyi özleyemezsin." Donnelly gülüyor.

"Bu en kötüsüydü," diyor Oscar bana. "Eğer bir daha çamaşırhane ya da otel çamaşır faturası görmek zorunda kalmazsam, mutlu bir adam olarak öleceğim."

Barmen araya giriyor ve bize altı şişe bira bırakıyor. "Şuradaki adamlarla bir şey başlatmadığınız için müesseseden" dedi. "Müdür size teşekkür ediyor."

O giderken ben de bir şişe alıyorum ve çevremde, bilardo masasında bakışlarımı yakalamaya çalışan sakallı adamı fark ediyorum. Ne kadar çok bira içerse, bu işin peşini bırakma ihtimali o kadar azalıyor.

"Tamam, dinleyin." Akara hâlâ ayakta durarak herkesin dikkatini çekiyor. "Yapmam gereken üç duyuru var."

Eminim üçünden birini tanıyorumdur.

"Öncelikle," diyor, "eğer henüz duymadıysanız, Luna Maximoff ve Jane'in şehir evine taşınıyor. Bu da Quinn'in artık siz ikinizle birlikte güvenliğin evine döndüğü anlamına geliyor." Thatcher ve bana eliyle işaret etti.

Bunu biliyordum.

Biramı Quinn'e kaldırıyorum. "Tekrar hoş geldin."

O benim şişemi tokuşturuyor, diğer çocuklar da alkışlamaya başlıyor. Hepimiz yudumladık.

Akara şişesini yere bırakıyor. "Luna kardeşiyle birlikte kalacağı için korumasının Omega'da kalmasının daha mantıklı olduğuna karar verdik."

Quinn'in Epsilon'a kaydırılmayacağını düşünmüştüm. Onu eğitecek donanıma sahip değiller ve Akara Quinn'i SFO'da tutmaya çalışıyordu. Luna turdan ayrıldığında bile.

"İkincisi..." Akara, kulübede sessiz bir şekilde birasını yudumlayan Thatcher'a doğru döner. "Thatcher bu sabah Jane Cobalt'ın koruması olmak için kalıcı bir sözleşme imzaladı."

Kahretsin.

Hepimiz onun sonunda Epsilon'a ve Xander Hale'in güvenlik ekibine döneceğini düşündük. Bu yüzden tur sırasında Tri-Force'un bir parçası ve lideri olarak kaldı.

"Bu nedenle," diyor Akara, "artık liderlik yapamaz. Liderin Epsilon'dan gelmesi gerekiyor ve Banks onun yerini alıyor." Thatcher'ın kardeşi artık Tri-Force'un üçüncü sesi.

Thatcher, Omega'da ve Jane'in detaylarında kalmak için gücünden ve yüksek maaşından vazgeçti.

Ama beni biramı yudumlarken gülümseten şey bu gerçek değil. Artık aynı miktarda para kazanıyoruz, koruma hiyerarşisinde aynı seviyedeyiz. Artık eşitiz.

Siktir, bu iyi hissettiriyor.

Thatcher bana ağır bir nefes veriyor. Bunu sevmemden nefret ediyor. "Üçüncü ve son şey," diye başlıyor Akara.

"Hey, güzel çocuk!" diye bağırıyor Donnelly'ye sarhoş bir heckler. "Neden burnundaki o şeyi çıkarıp kışına sokmuyorsun?!"

Bu hakaret hiçbirimizi tahrik etmiyor.

Akara birasını kapar. "Tri-Force hepimizin işimizi koruyabileceğimiz ve ünlü olabileceğimiz konusunda anlaştı, ancak bunun bir bedeli var."

Neredeyse hepimiz "Ne?" deriz.

Akara iç geçirir. "Büyük güvenlik olaylarıyla başa çıkamıyoruz. Bazen küçük olanlarla bile. Alfa ve Epsilon ya da geçici korumalar olmadan olmaz. Konserlerde, galalarda ve her türlü hayır işinde bize katılmaları gerekiyor. Belki daha küçük yerlerde bile. Fazladan adamlara ihtiyacımız var. Bu işleri artık tek başımıza yapamayız. İşler böyle yürüyor."

Sessiz olalım.

Dişlerimi sıkıp çenemi ovuşturuyorum. Yapmak için işe alındığımız bir iş için takviye çağırmak istemiyorum ama gururumu Maximoff'un güvenliğinden üstün tutacak da değilim.

Bir dakika sonra hepimiz başımızı salladık. Anlaştık.

Aynı huzursuz okyanustayız, altı kişilik bir tekneyiz ve neyse ki en sert havayla başa çıkabilecek donanıma sahibiz.

Bana isteka sopasıyla gelen sakallı salak bile. Şu anda. "Eğer barımızı terk etmeyecekseniz, sizi zorlayacağız."

Akara ters ters bakar. "Gerçekten mi, dostum?"

Sarhoş bir öfkeyle ileri atılıyor. Bunun bir mantığı yok.

Ben ayağa kalkıyorum, Omega ayağa kalkıyor ve arkadaşlarıyla aynı anda kabinden çıkıyoruz.

"Defol git-"

Thatcher iri yarı bir adama yumruk atar ve barda arbede çıkar. Yumruklar havada uçuşuyor, sandalyeler çarpışıyor. Quinn yumruklarını bir adamın burnuna saplar ve Donnelly üç yüz kiloluk bir adama sol kanca atarak bir şişe kırar.

Sakallı salak sopayı kafama doğru savurdu, ben de eğildim. Sonra botumu diz kapağına vuruyorum, tam isabet. Acı içinde küfrediyor ve sendeleyerek düşüyor.

Yanımda, Akara başka bir iri yarı saldırganın göğsüne tekme atıyor. Bir bar masasına çarptı.

Oscar sarışın barmenle sohbet ediyor.

Müdür bize "Dışarı!" diye bağırıyor. "DIŞARI!" Altı ya da yedi çalışan sürünerek dışarı çıktı ve bizi arka çıkışa doğru götürmeye başladı.

Quinn elini kaldırır. "Ben iyiyim, kardeşim."

"Gidiyoruz, gidiyoruz," diyor Akara onlara ve bir kat merdivenden inerek birlikte yola ulaşıyoruz.

Tacizcileri arkamızda bırakarak şakalaşüyor ve hiçbir şey olağan değilmiş gibi Philadelphia caddesinde dolanıyoruz. Bedava bira hakkında gülüşüyoruz.

Ama Independent'taki kısa süreli zamanımız sıradan bir gece değil. Bu ani son genellikle koruduğumuz insanlar içindir.

Bizim için değil.

Yavaş yavaş sessizleşiyoruz, ellerimiz ceplerimizde ve yolumuza devam ediyoruz. Ünümüz toplu olarak içimize işliyor, giymemiz için bize yeni bir üniforma verilmiş gibi alışıyoruz.

MAXIMOFF HALE

KEDİLER pembe Viktorya dönemi koltuğunun, sallanan sandalyenin altından ve eski şehir evimin dar merdivenlerinden yukarıya DART ATIYOR. Eve döndüm.

Küçük şeyleri özledim: tarihi tuğla duvarları, şöminenin üzerindeki tüm aile fotoğraflarımı ve her zaman kahve ve sıcak çay gibi kokmasını. Yolda daha uzun süre kalabilirdim. Ama geri dönmenin bir yolunu bulmak için yarışmıyorum.

Bir yıl önce, turun erken iptali beni mahvederdi. İnsanları incittiğimi biliyorum. Twitter'ı gördüm. Hayranlarım bana pislik, kalpsiz bir insan, alçakgönüllü gibi davranan kibirli bir ünlü diyorlardı. Sadece övgü istediğimi. Ve seni gerçekten umursamıyorum.

Benden bu kadar.

Kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmaktan bıktım. Sana bile. Ben neysem oyum ve gerçek şu ki keşke daha fazlasını yapabilseydim. Ama sonunda elimden geleni yaptığım gerçeğiyle tatmin oldum. Bunu göremesen ya da inanmayı reddetsen bile.

Şimdi eve gitmem gerek.

Beni koşulsuz seven tüm insanlarla.

Ailem ve güvenliğim karton kutular, plastik küvetler ve askılı giysiler taşıyarak konağa girip çıkıyorlardı. Alfa paparazzileri sokağa sokmadı. Yani oldukça kolay bir taşınma günü oldu.

Sevgili Dünya, bana uğursuzluk getirme. Saygılarımla, şanssız bir insan.

Tanrı

m.

İsa.

Merdivenlerden aşağı koşuyorum. "Luna, dikkat et!"

Sevgili Dünya, berbatsın.

En kötü saygılar.

Kaykayım koltuğun altından yuvarlanıyor. Luna *dört* lav lambasını kucaklıyor ve tahtanın üzerine çıkıyor. İleri doğru takılıyor.

Koşuyorum ve kaykay sehpaye çarpıyor.

Luna takla atmaya başladı, yüzüstü düşmek üzereydi ve düşmeden önce kolunu yakaladım. Ve onu dik tutuyorum. Bir lambayı yaktı ve kablosundan yakaladı.

Bu çok yakındı. Lambalarını alıyorum.

"Kötü bir başlangıç, her zamanki gibi," diye nefes alıyor Luna ve Lady Macbeth'i sevmek için çömeliyor. "Boktan bir oda arkadaşı olacağım konusunda seni uyarmıştım, değil mi?"

Lambaları çözüyorum. "Ve sana on üç yıl boyunca oda arkadaşı olduğumuzu hatırlatmıştım."

Farrow teknik konuları konuşmak için burada değil ama *teknik olarak* daha önce hiç aynı odayı paylaşmadık. Şimdi de aynı odayı paylaşacak değiliz. Misafir odasına taşınıyor, kendi küçük alanına.

Kara kedi uzaklaşırken Luna ayağa kalkar. "Bu farklı. O zamanlar çocuktuk."

Gülümsüyorum. "Evet, artık diploması ve her şeyi olan bir lise mezunusun..." Zapt edemediği gülümsemesine takılıp kalıyorum. Luna dün son ev okulu sınavını bitirdi.

Luna omuzlarını silkiyor. "Oldukça havalı, değil mi?"

"Gerçekten harika." Birkaç kuzen ellerinde kutularla yanımızdan geçiyor, biz de şömineye yaklaşıyoruz. Yoldan uzak duruyoruz.

Küçük kız kardeşime bakıyorum ve çocukluğumuza dair anılar canlanıyor gözümde. Beş ya da altı yaşında olmalıydım ve anneme sürekli Luna'nın bebek arabasını itip itemeyeceğimi sorardım. Yardım etmek isterdim. Onu araba koltuğuna bağladım ve karşıdan karşıya geçerken elini tutardım. Süper Kahramanlar ve Çörekler'de plastik ışın kılıçlarıyla savaşır ve çizgi romanları değiş tokuş ederdik.

Şimdi 18 yaşında.

Artık caddenin karşısında onun elini tutmuyorum. Ama mezun olduktan sonra her yere gidebilirdi. Ve tüm dünya içinde burada benimle olmayı seçtiğinin son derece farkındayım.

Evet demekte tereddüt bile etmedim. "Bunların hiçbirisi için endişelenme." Fırfırlı yastıkları, kaykayı, Jane'in parlak renkli yağmur ceketlerinin bulunduğu *portmantoyu gösterdim*. "Bu ev artık senin de evin. Senin evin gibi hissetmeni istiyorum."

Şöminenin üzerindeki aile fotoğraflarına bakıyor. "Zaten öyle sayılır."

Gülümsüyorum ve güvenlik içeri sızarken, misafir odasına gidip lav lambalarını bırakıyorum. Kinney ve Xander onun bilimkurgu kitaplarını paketinden çıkarıp bir rafa diziyorlar.

Beş numaralı yolculuk, merdivenden tekrar iniyorum. Bu kez Farrow, güvenlik görevlisinin evinin bitişiğindeki kapıdan içeri giriyor.

Kolunun altında açık bir fıstık ezmesi kavanozu olduğu halde, rahatça kapıya vuruyor ve bir muzun kabuğunu soyuyor.

Kesin ve emin bir şekilde hareket eden parmaklarına odaklanıyorum. Bu kadar sıcak olmamalı.

Kanım ısınıyor ve dudakları titriyor - bana *bakmıyor* bile, hatta benim yönüme bile *bakmıyor*. Beni nasıl görebiliyor, insanüstü bir şey. Ve garip.

Ama sıcak.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda neredeyse kendi kendime homurdanıyorum. Yolumu değiştirip SUV'den bir kutu daha alabilirdim ama ayaklarım çoktan hareket etmeye başladı. Ona doğru.

Büyük şok.

Arka cebimden katlanmış bir kağıt çıkardım.

"Nedir o?" Farrow kâğıdı işaret ederek soruyor. Soğukkanlılıkla ayak bileklerime doğru çömeliyor.

Onu izliyorum, merakım artıyor. "Bir liste." Bir listeden daha fazlası, ama beynimin bilinçaltında... ve bilinçli olarak sevdiği yürüyen, konuşan bir dikkat dağıtıcı.

"Bir liste," diye tekrarlıyor Farrow ve kotumun paçasını kaldırarak çıplak baldırımı ve kınılı bıçağımı ortaya çıkarıyor.

O bıçağımı kınından çıkarırken ben kollarımı kavuşturuyorum, gözlerimiz birbirine yapışıyor.

Hay sikeyim.

Farrow gülümsüyor ve bir santim daha uzayarak ayağa kalkıyor. "Hâlâ beni bir takipçiye dönüştürmeye çalışıyor." Ben cevap veremedim, "Listende ne yazmadığını tahmin edeyim. *Bir numara: Farrow Keene'e aşığım. İkincisi: O her zaman haklıdır.*"

"Nereden biliyorsun?" Alaycı bir şekilde sordum.

Farrow bıçağımı fıstık ezmesine batırıyor ve sonra muzunu dilimliyor. Parçayı doğrudan bıçaktan yiyor ve ucundaki fıstık ezmesini yalıyor.

Sikey

im.

Ben.

Esniyorum, kaslarım parlıyor.

Gülümsemesi genişliyor. "Maximoff Hale Çalışmaları alanında doktoram var."

Kendimi toparlayıp ona bir bakış attım. "O diplomayı nasıl aldın? Beni takip ederek mi?"

"Seni her şeyde yenerek."

Kaşlarım tedirginlikle çatıldı.

Fark ediyor ve dudaklarının kenarları daha da kalkıyor.

Kâğıdı ona vermem gerekiyor ama bunun henüz bitmesini istemiyorum.

"Böyle bir şey yok. Yani aslında Yalancılar 101'de bir derece kazandın."

Islık çalıyor. "Beni *temel* 101'den daha yüksek bir seviyeye bile koyamıyor." Kağıda bakıyor ve fıstık ezmesi kavanozunu bir kenara koyuyor. "Bana ver."

Kağıdı ona uzattım.

Zar zor göz gezdiriyor ve kaşları kalkıyor. "Buna düğün deniyor *güzergahı*."

"Ben de öyle dedim," diye mücadele ediyorum ve ağzımı ovuşturuyorum. Tanrım, gülümsediğimi hissediyorum. "Tüm detaylar orada." Turun erken bitmesinin iyi tarafı, ailemin yemin törenine katılabileceğim.

Güzergahın bir kısmına takılmış durumda.

"Ne?" Kağıda baş aşağı bakıyorum ve *Maximoff Hale* kelimeleri, *tarih yok, artı bir yok* göze çarpıyor. "Bunu asistanım yazdı."

Farrow kâğıdı arka cebine koyar, hâlâ rahattır. "Önemli bir şey değil Maximoff." Bıçağın üstündeki muzdan bir parça daha yiyor. "Düğüne senin koruman olarak gidiyorum. Ben buyum."

Kaşlarımı çatıyorum, düşünüyorum. O benim için bir korumadan daha fazlası, ama o bunu biliyor.

Peki o zaman neden bir şeyler ters geliyor?

Gözlerim aşağıya iniyor ve muz kabuğunun üzerine Sharpie ile yazılmış *Thatcher'ı* şimdi fark ediyorum. Farrow'un Thatcher'ın yemeğini yemesine şaşırdığımdan daha az şaşıırıyorum, "Kim meyveye yazı yazar ki?"

"Salon monitörleri," diyor Farrow muz dilimlenirken. Kabuğunu demir kafe masamın üzerine atıyor. "Ve ben bir tanesiyle yaşamak zorundayım."

"Birlikte kalabileceğin bir erkek arkadaşının olmaması çok kötü." Ona doğru çekiliyorum, bacaklarımız çarpışıyor.

Farrow son muz dilimini yiyor ve diğer eliyle boynumu sıkıyor.

Onu gömleğinden ilk yakalayan ben oluyorum, sonra bir kolumu omzuna doluyorum - hızlı bir manevrayla bizi döndürüyor.

Sırtım kapalı kapıya çarpıyor. Tanrım. Nefesim ciğerlerimde alev alıyor.

Farrow bıçağı siyah deri kemerine sokar. "O zaman erkek arkadaşım değilsin?" Dudaklarıma öyle bir bakıyor ki, *seni öpmeyeceğim. Seni sikmeyeceğim. Bana senin olduğumu ve senin de benim olduğumu*

söylemediğin sürece.

Her yerime elektrik veriyor. Ağırlığı beni kapıya yapıştırıyor ve sikim daha fazla sıcak sürtünme için yalvarıyor.

"Erkek arkadaşını kaybetmiş olmalısın," diyorum, sesim kısık.

Ağartılmış beyaz saçları kirpiklerine dökülüyor. Ağızlarımız birbirine yaklaşıırken fısıldıyor: "Yalancılar 101 dersinden kaldın kurt izci. Çünkü tam önümde duruyor."

Öp beni, dostum. Sabırsızlanıyorum. Başının arkasını kavriyorum ve onu derinden öpüyorum. Açlıkla, ağızlarımız birbirine çarpıyor. Onu döndürüyorum, sırtı kapıya dönük. Liderliği ele geçirdiğimi düşündüğümde, eli sırtımdan aşağı kayıyor ve kıçımı kavriyor.

Sikeyim. Dudaklarına karşı inliyorum, o da benimkilere karşı gülümsüyor. Biri boğazını temizliyor. Arkamızda.

Harika.

Geri çekiliyorum ama elimden geldiğince soğukkanlı davranıp dik duruyorum. Burası benim evim. Ben burada yaşıyorum. Öpüştük. Kıçımı avuçladı. PDA skalasında, bu küçük bir seviye.

Farrow omuzlarını tahtaya dayıyor. Benden çok daha doğal bir rahatlığı var. Ama bu normal.

Bizi kim

gördü?

Babam.

Kapının girişinde duruyor, arkasındaki sokakta hafif yağmur yağıyor. Kollarında *Thebula'dan Luna* etiketli bir kutu, pazıları kesik ve yüz hatları keskin. Kaşları sanki bir şeyi yavaşça değerlendiriyormuş gibi kasılmış. Belki de Farrow ve ben gerçekten bir çiftiz. Ya da belki de beni *biriyle* gördüğü için afallamıştır.

Yine de iyi görünüyor. Sağlıklı, sinirli ya da huzursuz değil.

Konuşmak için ağzını açıyor ama arkasından sesler yükseliyor. Hepimiz dinliyoruz ama durduğum yerden kimseyi göremiyorum.

"Eğer oraya girersem gerçek olacak," diyor annem. "Belki de önce hepimiz kahvaltı etmeliyiz. Aç olan var mı? Ben waffle yiyebilirim. Daisy?"

"Çikolatalı krep," dedi teyzem.

"New York'a ya da ülkenin öbür ucuna taşınmıyor," diye karşılık veriyor Ryke Amca. "Uğruna acı çekilecek bir şey değil."

"Senin için söylemesi kolay," diye yanıtlıyor annem. "Sulli bir yıl daha evde yaşamak istiyor. Kızım *gidiyor*. Tanrım, bu kadar hızlı ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim. Şimdiden ağlamaya başladım. Rose-"

"Çene yukarı, omuzlar geriye," diye sertçe çıkışıyor Rose Teyze. "Gremlinlerimizin bilmediği şey, sonsuza dek bizim oldukları. Hangi coğrafyaya kaçarlarsa kaçsınlar ve hoşlarına gitsin ya da gitmesin."

Babam başını geriye atıyor ve teyzeme sesleniyor, "Pençelerini çocuklarımdan çek, Cruella."

"Isır beni, Loren."

"Zayıf," diye karşılık veriyor babam.

Farrow neredeyse gülüyor, ben de gülümsüyorum. Tanrım, ailemi seviyorum.

"Hepsi g i d e c e k , " diye araya giriyor Connor Amca. "Çocuklar büyüdüklerinde genellikle böyle yaparlar."

"Ve şimdi gerçekten ağlıyor. İyi iş Richard," diyor Rose Teyze. "Hayır, hayır," diye itiraz ediyor annem. "Bunlar mutluluk gözyaşları. Luna artık büyüdü.

Bu iyi bir şey."

Babam önce bana, sonra Farrow'a bakıyor ve ben daha rahatsız bir şekilde ayakta duruyorum. Babamın ne düşündüğünü anlayamıyorum. Hem de hiç.

Maksimum gariplik noktasına ulaştığında, babam tekrar kapıya dönüyor. "Hepiniz oyalanmaya devam ederseniz, onu içeri taşımayı asla bitiremeyeceğiz!"

Annem, iki teyzem ve iki amcam teker teker konağa giriyorlar. Yağmur ceketlerini giymişler, bazıları şemsiyelerini kapatmış.

Calloway Kampı'ndan bu yana ilk kez hepimiz bir aradayız. En azından aynı odada. Ama konuştuk. Hepimiz konuştuk. Bu konuşmalar hiç olmamış gibi davranmayacağım çünkü hep birlikte gerçekleşmediler.

Neyse, Farrow'u Camp-Away etkinliğinde öpmek çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

O zamandan beri farklı hissediyorum. Farklı bir şekilde daha güçlüyüm. Belki de bataklıkla karşılaştığınızda ve kendinizi nasıl çekip çıkaracağınızı keşfettiğinizde olan budur.

Sessizliği onlardan önce ben bozuyorum. "Bunu garipleştirmesek olmaz mı?" diye soruyorum. "Hepiniz Farrow'u tanıyorsunuz. O benim erkek arkadaşım. Bu değişmeyecek."

Connor pahalı şemsiyesini portmantoya asarken, "Aslında onu erkek arkadaşın olarak tanımıyorum," diyor. Her şeyi bilen gözleri Farrow'unkilerle buluşuyor. "Ama bunu değiştirmeyi çok isterim."

"Anlaştık." Ryke başını sallıyor ve sonra babama dönüyor. "Burada lanet bir davet seziyorum?"

Ve babam, o gülümsüyor. İçten ve *mutlu*. Bu, göğsümdeki son ağırlığı

da kaldırıyor. "Sanırım öyle, ağabey." Erkek arkadaşına bakıyor.

"Moffy ile ögle yemeklerimize gelmeye başlamaya ne dersin?"

Gözlerim açıldı. Cidden. İstedikleri bu mu? Farrow'u taco ve salsa sosuyla ızgara yapmak mı? "Hayır diyebilirsin," diyorum Farrow'a. "Onlarla başa çıkmak çok zor."

Farrow kolayca, "Her şeyin üstesinden gelebilirim kurt izci," diyor ve gülümseyerek babama, "Kulağa bir plan gibi geliyor," diyor.

Babam başını sallıyor ve kutuyu tutuşunu düzeltiyor.

"Ve," diye ekliyor Connor Farrow'a, "eğer arkadaşılığınızdan hoşlanmadığımıza karar verirsek, davetiniz iptal edilir."

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum kararlılıkla.

Farrow başını sallıyor, gülümsemesi şu anda bu lanet dünyanın dışında ve bunu biraz küçümsemeye çalışıyor.

Calico cinsi bir kedi babamın ayak bileklerine sürtünüyor. Bana "Farrow boktan bir şirketse, oylamaya gideriz." diyor.

Başımı sallıyorum. "Benim haftamdan sonra oy kullanmak *kalıcı olarak* yasaklandı." Babam yüzünü buruşturdu. "Yapabileceğimi biliyorsun-"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Bunu konuşmuştuk." Hiçbiri çocukmuşum gibi benim adıma kefil olmuyor. "Bu benim işim. Ben halledeceğim."

Babam gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sanki yirmi iki yaşında bir bedende seksen yaşında bir adam gibisin." Luna'nın gidişinden endişelenerek tırnağını ısırarak anneme bakıyor. "Aşkım, onu doğurduğundan emin misin?"

"Her saniyesini hatırlıyorum, Lo." Duraksıyor. "Tamam, *her* ikincisi. Ama çoğu."

Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor. Tam burası. Bize. Sanki bir çeşit yola geri dönmüşüz gibi hissediyorum. Elbette aksaklıklar, dramlar ve bazı kavgalar olacak ama ailem hiçbir yere gitmiyor. Onların olmadığı bir dünya düşünilemeyecek kadar yalnız.

"Anne..." Jane'in sesi dikkatimizi merdivene doğru çekiyor. Leylak rengi tül eteği, leopar desenli kazağı ve yüzüne dökülen kumral saçlarıyla aşağı iniyor.

Jane annesiyle hiç konuşmadı. Kansas'taki o gün değil. Ne de eve döndüğü gece. Bu ilk gerçek jest.

Hepimiz sessiziz ama Rose aceleyle Chanel çantasını açıyor, tırnakları mat siyaha boyanmış. Magazin basını teyzeme "buz kraliçesi" diyor ama onun kalbi dev gibi. Çocukken, beş yaşındaki Ben zehirli sarmaşık hastalığına yakalandığında, oğluna elinden gelse onun için acıya katlanacağını söylemişti. Fransızca fısıldadı, ona sıcak bir banyo hazırladı

ve bütün gece onunla oturdu.

Ve Şimdi kesinlikle onun kalbini görüyorum. Bir  ift topuklu ayakkabı çıkarırken.

Daha çok pembe s et sandaletler gibi görünüyorlar ve kalın simli bir topukları var. Teyzem çoğunlukla sade siyah elbiseler ve klasik topuklu ayakkabılar giyer. Bunlar eksantrik.

Bunlar Jane.

Onları görünce Jane merdivenlerin ortasında durur. "Bunlar da ne?"

Rose topuklu sandaletleri özenle tutuyor. "Bunlar senin için ama sevgini satın almaya  alıŐmıyorum," diye tersliyor. "Onları gördüm ve *Jane Eleanor Cobalt*, benim güzel, parlak ilk doğan kızım diye ba ırdılar... Eğer onları istemiyorsan, mağazaya iade ederim ya da onları ateşe atabilirim. YanıŐlarını izleyin..." GözyaŐlarıyla savaŐarak çenesini kaldırmaya  alışıyor. Gözlerinin kenarlarını hızla fırçalıyor. "Sen ne istersen."

Jane sulu bakışlarla gülümsüyor. "Onları çok isterim." Merdivenlerin dibine ulaŐır.

"Gerçekten mi?" Rose soruyor. "      eğer tokayı ya da pulları be enmezsen, onları de iŐtirebilirim."

"Hayır," diyor Jane, topukluları annesiyle birlikte bir süre daha tutarak. "M kemmeller."

Neredeyse herkesle birlikte ben de gülümsüyorum.

Babam söze girdi, "Güzel, o Şeyleri yıllardır yanında taşıyor. dört ay."

"Lo!" diye fısıldıyor annem ve omzuna vuruyor. "Bu bir sır." "T h," diyor babam kuru bir sesle, ama ona bakan Jane'e gülümsüyor bunalmış

" yle mi?" Jane neredeyse gözyaşlarına bo ulacaktı.

Rose kızının yana ını okşar. "Bir gün benimle tekrar konuşmak isteyece ini düşünmüştüm. Ama ne zaman olacağını bilmiyordum."

Jane kollarını annesine doluyor. Rose Teyze sarılmaktan nefret etmesiyle ünlüdür, ama on kat karşılık verir. Birbirlerine fısıldadıklarını duyamıyorum ama eminim ki "*seni özledim*", "* z r dilerim*" ve "*seni seviyorum*" diyorlar.

Aileme bakıyorum. Annem ve babam sevgi dolu bir kucaklaşma içinde: babamın kolları annemin belinde, annemin bedeni babama sarılmış. Ryke Daisy'yi kucağına alıyor ve karısını Őakacı bir Şekilde omzunun üzerinden atıyor. Daisy baş aşağı asılı duruyor, gülümsemesi güneş kadar parlak.

Herkes iyi.

Şu an için. Ama beni ağzına kadar dolduruyor.

Rose ve Jane ayrıldıklarında, Rose'un mavi gözleri babasına takılır. Connor sessizce gider ve kızına sarılır.

Jane anında pes eder.

"Mon cœur," diye fısıldıyor. *Kalbim*. "Bu sabah sana bir makale gönderdim."

Hafifçe geri çekiliyor. "Başka bir tane istemedim."

"Bu ilkinin başlangıcı," diyor yumuşak bir sesle. "Neden olağanüstü bir evlat olduğuna dair üç bin kelime. Sahip olabileceğimizin en iyisi."

Avuçlarını yanaklarına koyar, bunalmıştır. Ağlamaklı. *Mutlu*. Ve teşekkür ederek başını sallıyor. Jane bana baktı.

Daha çok gülümsüyorum. *En zor kısmı başardın Janie*. Ve her şey eskisinden daha iyi.

Yanaklarını silerek ağlamaklı bir kahkaha atıyor.

Annem babamdan ayrılıyor ve bana doğru geliyor... hayır, bana değil. *Farrow*'la yüzleşiyor. O ikisi de hiç konuşmadı. Bir kere bile.

Farrow kapının önünde doğrulur. "Lily-"

"Hayır, bekle," diyor annem ve terli avuçlarını bol Avengers Assemble tişörtüne siliyor. "Benim de senin için bir şeyim var... ve açık olmak gerekirse, kampta söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyi geri alamam. Çünkü Maximoff benim oğlum ve onun için ayağa kalkacak ve onu koruyacak kadar güçlü bir anne olmak istiyorum." Kararlılıkla başını sallıyor. "Sinmedim ve bununla gurur duyuyorum."

Sen her zaman böyle bir anneydin, demek istiyorum, ama bunun nereye gittiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için derin bir nefes alıyorum. Ama babam *konuşmalarına izin vermem* için bana keskin bakışlar gönderiyor.

Bu yüzden sessiz kalıyorum.

Farrow da aynı kendinden eminlikle başını sallar. "Bunu yaptığına sevindim."

Annem kokluyor ve sehpanın üzerine koyduğu, elle sarılmış küçük bir pakete uzanıyor. "Demek bu Philadelphia'ya hoş geldin şeyi."

"O bir şey değil," diye tersliyor Rose.

"Evet," diye onaylıyor Daisy, hâlâ baş aşağı, "öyle demeyeceğini söylemiştin."

"Bu bir hediye," diyor annem güçlü bir baş hareketiyle.

Nabzım hızlanıyor. Bu normal mi? Annem oğlunun erkek arkadaşına hediye veriyor. Sanırım fazla düşünüyorum. Hayır, fazla düşündüğümü biliyorum.

Farrow gülümseyerek beni biraz süzdükten sonra bandı yırtmaya başlıyor. Paket gazeteye sarılmış. Minimum çaba, bunun için minnettarım. Rahat ol anne.

"Bana hiçbir şey vermek zorunda değildin," diyor Farrow ona. "Bu kadarı yeterli." Konuşma şartlarını ve onun kabulünü kastediyor.

"İstedim," diyor annem ve babamın göğsüne doğru geri çekiliyor. Babam onu tutuyor ve çenesini annemin kemikli omzuna yaslamak için kamburunu çıkarıyor.

Farrow kare şeklindeki paketi yavaşça açıyor. Bana bakarak, "Bundan haberin yok muydu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

Son kâğıt parçasını yırtıyor ve gülümsemesi yanaktan yanağa uzanıyor ve ben inliyorum.

"Anne."

"Ne?" O da karşı çıkıyor. "Muhtemelen ikinizin toplum içinde çekilmiş bir fotoğrafı yoktur. Sadece iyi olur diye düşündüm-"

"Bayıldım," diyor Farrow.

"Öyle mi?" Ağzım bir karış açık, nabzım hâlâ kulaklarımda atıyor.

Farrow ahşap çerçeveli fotoğrafı bana doğru çeviriyor. Fotoğraf bir magazin haber sitesinden alınmıştı, köşesinde küçük bir filigran vardı. Fotoğrafta, LOVE Park'taki *aşk* tabelasının yanında kollarımı kavuşturmuş duruyorum. Farrow korumam gibi yanımda, kulaklık kablosu asılı.

Ama gözlerimiz birbirimizde. Komik bir şey söylemiş gibi gülüyorum. Gülümsemesi James Franco gibi. Kulaklığı ve kemerindeki radyo olmasaydı, bir arkadaş gibi görünebilirdi.

Belki bir erkek arkadaş bile.

Ama ben ortama odaklandım. Philadelphia. O günü hatırlıyorum. *The Hollywood Reporter* için bir fotoğraf çekimi yapıyordum. Turneden önceydi. Çıkmaya yeni başlamıştık.

Kaşlarım çatıldı. "Anne, bu bizim bir çift olduğumuzu öğrenmeden önceydi." "Evet." Boğazını temizliyor. "Bunun için bazı dergileri taramak zorunda kaldım. bir tane."

"Seni takip ediyordu," dedi babam.

"Lo!" Annem koluna vuruyor.

Sevgiyle gülümsüyor. "Pekala, aşkım." Bana bakıyor. "Seni takip etmiyordu."

Farrow "Teşekkür ederim" derken sadece anneme odaklanıyor.

Annem resmen ışınlanıyor. Gözleri ondan bana ve tekrar ona bakıyor. Sanki ilişkimizi tamamen gerçek olarak hissediyor. Gülümsemesi baş döndürücü görünüyor. Sanki bizi destekleyebilirmiş gibi. Bizim için bayrak sallayabilir. Bizim için pankartlar açabilir ve dağları yerinden oynatabilir.

Bunun anlamı çok büyük.

Babam neredeyse geldi. Belki de. İlerleme var.

Farrow fotoğrafı tekrar sararken biraz keyifsiz görünüyor, dudakları ince bir çizgi halinde çekilmiş. Birden bunun babamın söylediği şey olduğunu fark ettim.

Takip.

Takipçiyi düşünüyor.

Ailemin birinin beni takip ettiğinden haberi yok. Onlara söylemeyi ya da onları endişelendirmeyi planlamıyorum. Takipçi henüz bulunamadı, ama şimdi Philly'ye d nd ğ m ze göre, bu ihtimal çok yakın.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

Sikini içimde istiyorum. Bu gece çocukluk aşkıma bu mesajı gönderdim. Bu gerçeklikte, bir rüya ya da alternatif bir evrende ya da lanet bir şaka olarak değil.

Yasal, ona beni becermesini söyledim.

Çoğunlukla onunla sevişiyordum ama bu gece zihinsel olarak cinsel bir döngüye girdim. Onun sikinin ilk kez kıcıma girdiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Kaslarım Farrow Keene'in altında olmak için yalvarıp yakarıyor ve dibe vurmak için onca birikimden sonra hazır olduğumu biliyorum. Hazırsın.

Benim odamda. Seni sert sikeceğim. -

Farrow lanet olsun.

Aletim kotuma sürünüyor. Vücudum ve beynim onun için çaresiz, ama ayrılmadan önce yaklaşık on dakika alıyorum.

Güvenliğin konağına bitişik kapıdan giriyorum. Thatcher ya da Quinn'i görmediğim için şanslıyım. Dar merdivenlerden benimkinin aynısı olan çatı katındaki yatak odasına çıkıyorum.

Merdivenler bitip kapısıyla yüzleştiğimde, onun odasında hiç uyumadığımı fark ettim. Onun yatağında hiç sevişmedim.

Bir kere bile.

Bunu ilk önce diğeriyle birleştirmeyi düşünüyorum ve kendi kendime yanabilirim. Kanım birikiyor, vücudum sert sürünme ve güçlü baskı istiyor.

Sik beni. Kaslarım gergin, kapıyı açıp içeri giriyorum. Küçük odası oldukça çıplak: şifonyer, sehpa, yatak ve rafları olmayan kısa bir kitaplık.

Farrow tuğla duvara çok rahat bir şekilde yaslanmış, telefonunda bir video izliyor ama ben içeri girer girmez başını kaldırıyor.

Onu içime çekiyorum. Soğukkanlı ve kendinden emin tavrını, boynunda gezinen dövmelerini. Küpeleri. Burnundaki ve dudağındaki piercingler, siyah bir V yakayla belirginleşen kasları. Ve platin saçları, yavaşça yükselen kalın kahverengi kaşlarının üzerinde birkaç parça fırçalanıyor. İnsanın tanıyamayacağı kadar tahrik olduğumu *bilmek*.

Bakışları vücudumu daha da ateşli bir şekilde tarıyor. Dudaklarımı yalıyorum, onu dudaklarımda istiyorum. Üzerimde.

İçimde.

Hay sikeyim.

Gerginlik havayı sarıyor. Gözleri gözlerimle buluşuyor ve kopuyor. Yaklaşıyoruz, içimde kaynayan bir aciliyet titreşiyor. Yeşil gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

Siyah V yakasını çıkarıyor.

Ve bir şekilde, lanet olası bir şekilde, bakışlarım kayıyor. Tam boy yatağına, aşağı çekilmiş siyah yorganın altında görünen siyah çarşaflara. Nisan ayında bile çatı katında sıcaklık artıyor ve o burada olduğunda muhtemelen bir çarşaftan fazlasıyla uyumuyor.

Bu onun yatağı.

Beynim bu bariz gerçeğe odaklanıyor. *Burası onun odası.* Farrow'un o yatakta ereksiyonunu içime soktuğunu çok iyi hayal edebiliyorum.

Hay sikeyim. Birkaç kez göz kırptım. Çok uzaklara bakıyordum. Yüzümü buruşturuyorum ve dirseğini şifonyere dayamış olan 1.80 boyundaki Yale mezununa odaklanıyorum. Beni izliyordu.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Tekrar hoş geldin, uzay öğrencisi." Kaşlarımı çatıyorum ve pantolonumun düğmelerini açıyorum. "Kendimi zor attım."

Gülümsemesi genişler. "Sana bir şey sorayım. Seni yatağımda becerdiğimi kaç kez hayal ettin?"

Tanrım. O kadar mı belli ediyorum? "Sıfır," diyorum açıkça. Islık çalıyor. "Berbat bir yalancısın."

"Belki bir kez," diye düzeltiyorum ve yaklaşıyorum.

Farrow kemerini çözüyor. "Belki bir kez?" diye tekrarlıyor, sanki hâlâ yalan söylüyormuşum gibi. Çok hafife alıyorum.

"Bir kereden fazla," diye düzeltiyorum, kaslı bacaklarım onunkilere çarpıyor. Pazılarının yanındaki şifonyeri kavriyorum ve o da kot pantolonumun fermuarını açıyor, gözlerimiz ayrılmıyor.

İkimiz de pantolonlarımızdan çıkıyoruz ve bakışlarım onun siyah boxer külotuna kayıyor, siki benimki gibi kumaşın üzerinde uzun duruyor - sik beni.

Neredeyse içgüdüsel olarak kalçalarımı öne doğru itiyorum. Şifonyeri kavrayışım sıkılaşıyor, nefesim çoktan kesilmiş. Onu kumaşın üzerinde avuçluyorum ve elimin altında daha da sertleşiyor.

Farrow tahrik olmuş, pazuları bükülmüş bir şekilde homurdanıyor. Ve sonra başımın arkasını kavriyor, erkeksi güç arzuladığım bir şey.

Boynumdaki hassas deriyi emiyor, dişleri ısırıyor-
Lanet olsun.

Kaslarım kasılıyor. "Siktir," diye homurdanıyorum.

Geri çekiliyor ve "Sana birden fazla kez ne yaptığımı söyle" derken göz göze geliyoruz.

Isınıyorum. "Detay mı istiyorsun?" *Fantezim hakkında.*

Farrow kenarda bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet. Bana detayları anlat kurt izci." Elastik bel bandımı kendisiyle birlikte aşağıya doğru yuvarlayarak diz çöküyor. Çırılçıplaktım, kaya gibi sertleşmiş sikim güç için yalvarıyor, ama bundan daha fazlası, onunkini görmek istiyorum.

"Kıyafetlerini çıkarırsan belki çıkarırım,"
diyorum. Gözlerini deviriyor. "*Belki çıkarırsın.*"

"Yapacağım," diyorum kararlılıkla. Bir elimi gür saçlarımın arasında gezdiriyorum, baskıdan ölüyorum. "Ya da gidip biraz kestirebilir, hayatın anlamını tek başıma bulabilirim."

Farrow sadece boxer-şortunu çıkarmak için ayağa kalkıyor. *Hay sikeyim.* Ereksiyonu son hatırladığımdan daha büyük görünüyor. Bakıyorum. Sertçe.

Bilmiş gülümsemesi geri döndü. "Bu senin içinde olacak."

Nefesim sığlaşıyor ve ağızımdan ayrılıp tekrar diz çökmeden önce iki kez öpüşüyoruz. O beni kavrarken ben şifonyeri tutuyorum, şaftımdaki baskı sinirlerimi yakıyor. Kaba bir ses boğazımı tırmalıyor.

Farrow neredeyse duraksıyor.

Ona fantezimi söyle. "Beni yatağına itiyorsun. Öfkeyle değil. Sadece o anda..." Başım geriye doğru eğilmeye çalışıyor, ağzı etrafımı sarmış. İleri geri hareket ediyor, ileri geri. "*Sik beni,*" diye inliyorum, parmak eklemlerim şifonyerin üzerinde beyazlaşıyor, tenimde ter birikiyor.

Belim öne eğildi.

Ben onu boğmadan önce eli ağzını kapatıyor. "Ve sonra?"

"Bitiyor," diye yalan söylüyorum.

Ayağa kalkmak üzereydi ama omzunu tuttum. Onu dizlerinin üzerinde tutuyorum. "Sonra zirve için güreşiriz ve beni yendiğinde, her erkeği nasıl beceriyorsan beni de öyle becerirsin." Diğer tüm detaylar beynimde patlıyor.

Farrow ayağa kalkıyor, boyu bir santim daha uzamış, gözlerinin ardında eğlence var. "Dostum, genelde üstte olduğumda ne yaptığımı bilmiyorsun."

Ağzına bakıyorum, alaycı cevaplarım ölüyor. "Genelde ne yaparsın?"

Dövmeli eli çenemi kavlıyor ve ağzı kulağımı okşayarak "Göreceksin" diye fısıldıyor.

Şifonyerdeki tutuşumu bırakıyorum ve boynunun arkasını tutuyorum. Ayaklarımın bağını çözmeden önce beni geriye doğru yürütüyor. Bu gece, ona rehberlik eden kişi olmak için savaşmayacağım.

Derin bir öpücük çalıyorum ve bacaklarım yatağa çarpıyor. Avucunu karın kaslarıma dayayıp beni sertçe aşağı itiyor. Omurgam onun siyah çarşaflarıyla buluşuyor. Nefesim kesiliyor.

Farrow tepeye tırmanıyor ve hepimiz uzuvlar ve kaslar, ter ve hızlanan kalp atışlarıyız. Liderlik için güreşiyoruz, onun gücü benim üzerimde.

Milyonlarca derece yanıyorum. Ağızlarımız birbirine çarpıyor, bedenimi onunkine doğru iten lanet bir öpücük. *Daha yakın.* Birbirimize dolanıyoruz, sonra çözülüyoruz ve Farrow beni yere yapıştırıyor. Göğsümün üzerine uzanıyorum, dizlerim yumuşak çarşafına gömülüyor.

Leğen kemiği kığım ile aynı hızda.

Bu pozisyon sınırlarıma en yüksek şiddete hazırlanmam için sinyaller gönderiyor. Son bir gayretle Farrow'u çevirmeye ve bileğini kancalamaya çalışıyorum.

Evet, bu işe yaramıyor.

Kabul ediyorum.

Alnım neredeyse yatağa değiyor. Ağır nefes alıyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum.

Farrow yataktan kalkıyor ve çıtır çıtır sehpa doğru yürürken ben onun hareketlerine odaklanıyorum. Dövmeli vücudu yağsız kaslarla oyulmuş ve parmakları çekmeceyi yavaşça açıyor. Prezervatifleri, kayganlaştırıcıları çıkarıyor ve yatağın üzerine birkaç havlu atıyor.

Bana dönüp baktığında gülümsüyor. "Bunu seviyorsun." Sesi ipekle bağlanmış yüzde yüz çakıl taşı gibi.

Evet.

Hareketlerini seviyorum. Nasıl konuştuğunu, nasıl davrandığını. Kim olduğunu. Sadece o.

Onun her şeyini seviyorum.

"Belki," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Benim ona yaptığım gibi o da beni kontrol ediyor. Dizlerimin ve kollarımın üzerinde onu nasıl beklediğimi. O geri tırmanırken yatak dalgalanıyor. Arkamda kalıyor.

Kaslarımı gevşetiyorum. Bu noktaya geldiğimizden beri benim için daha kolay. Özellikle de oteldeki yılbaşı gecesinden sonra. Vücudum ona güveniyor. Ben de ona güveniyorum ve kısmen bile korkmuyorum.

Tanrım, sadece onu istiyorum.

Omzumun üzerinden boynumu uzatarak prezervatifi yırtıp açmasını ve ereksiyonunu kılıfına sokmasını izliyorum. Dizlerini belimin iki yanına yerleştiriyor, kendine güveni nabzıma bir çekiç gibi iniyor.

O dövme eliyle kıcımlı kavırıyor ve sonra iki parmağıyla kayganlaştırıcı sürerek beni açıyor. *Tanrım*. Göğsüm sıkışıyor, nefesim ciğerlerimde düğümleniyor.

Farrow vücudumun tepkisini inceliyor. Bu çok *iyi* hissettirdi. Fena değil. Görüyor ve yavaşça... yavaşça içime girmeye başlıyor.

Başım öne doğru sallanıyor, hisler sinirlerimi kavırıyor. İzleyemiyorum, ısııyorum, burnum biriken şeyle alevleniyor-oh *lanet olsun*. O daha derine, *daha derine* inerken ben de homurdanıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, sık bir nefes veriyor. "Bu kadar sıkı olacağını düşünmemiştim." Dizini hafifçe kaydırarak içime daha da sokuyor. *Sik beni*.

Farrow öne doğru sallanıyor, mükemmel bir ritimle itiyor. Kelimelere konsantre olamıyorum. Sözcük dağarcığımı *sikiş* ve Yüce *İsa'ya* kadar daralıyor.

Ben onun altındayken ve o benim üstümdeyken, avuçlarını yatağın üzerine düz bir şekilde yerleştiriyor. Siyah çarşafını yumruklayan ellerimden sadece bir santim yukarıda. Mürekkepli kolları pazularımın yanında sütun gibi uzanıyor. İçime girip çıkarken beni vücuduyla adeta koruyor.

Yirmi sekiz yaşındaki korumam beni beceriyor.

Temposu daha sert, daha hızlı -bir inilti çıkarıyorum, hassas bir noktama vuruyor ve beni kolumdan bacağımdan sarsmaya çalışıyor. Kaslarım esniyor, gözlerim geri dönmek için can atıyor.

Tanrım. Hay sikeyim.

Nefes alıyorum, boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Tanrım, sikime dokunmuyorum bile. Biraz yavaşlıyor, bana biraz zaman veriyor.

Arkama dönüp baktığımda, burnundan sıcak bir nefes alarak sıkılmış çenesini görüyorum. Uyarılmışlığı vücudunu geriyor ve kıcıma vururken ağarmış saçlarının nemli parçaları şehvetli bakışlarına düşüyor.

Çiğ seks. Bu görüntü, kurguladığım tüm yatakta sevişme fantezilerini alt ediyor.

Ben de onun nasıl üstte olmayı tercih ettiğini biliyorum.

Sert ve derin. Tıpkı benim gibi. Hiç şaşırmadım. Hızı arttıkça ona bakamıyorum. Dümdüz bakıyorum, dudaklarım ayrık. Ağzımı kapatmaya çalışıyorum, yapamıyorum. Yapamıyorum, *lanet olsun*.

Nefesim kesildi, boyun kaslarım gerildi. Onu içimde hissedebiliyorum. Çarşafı sıkıca kavıyorum, sonra içgüdüsel olarak yanımdaki kolunu tutuyorum. Tutunuyorum. "Lanet olsun," diye inliyorum kabaca.

Bunu hiç kimseyle yapmadım. Onları hiç bu kadar içime almamıştım. Kendimi mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde bir insana veriyorum. Sıcaklık ve güvenlik bizi birbirimize bağlıyor ve ben ondan başka kimseyi seçmezdim.

"*Maximoff*," diye adımı gıcırdatıyor, sıcak zevk içimde başka bir itiş gibi.

Bedenim onun gücüyle sarsılıyor ve beynim tek hecelere kısa devre yapıyor.

Şimdi

İhtiya

cım

var.

Daha

fazla.

İstiyo

rum.

Daha

fazlas

ını.

Onu.

Sikeyi

m.

Daha derine girmek için ağırlığını üzerime veriyor. Daha fazla sürtünme. Göğsü lanet sırtımla birleşti ve ben daha düz düştüm, kolu köprücük kemiğimin etrafında kıvrıldı, çenesi elmacık kemiğimi sıyırdı. O kadar yakınız. Birbirimize bu kadar bağlıyız ve ben sinir bozucu bir sınırdayım.

Nabzım gümbür gümbür atarken, yatak başlığının olduğu duvara bir bakış fırlatıyorum. "*Oh, lanet olsun.*" Daha önce hiç ıkarmadığım bir ses çıkıyor. Titriyorum, damarlarımda bir zirve dalgalanıyor.

Gözlerimin kenarından sular akıyor, şaka yapmıyorum. Farrow beni daha önce hiç ulaşmadığım bir seviyeye getiriyor ve nefes alamıyorum, konuşamıyorum. Beni fırlatan yeni bir evrenin içindeyim.

Gözlerim geri yuvarlanıyor, parmaklarım koluna giriyor. *Tanrım. Boşalıyorum*, ağzımdan keskin bir nefes çıkıyor. Alnımı yatağa yaslıyorum, enerjim hızla tükeniyor.

"*Siktir*," diye küfrediyor Farrow, kendi doruk noktasını sağarak. Sanırım o da aynı anda zirveye ulaştı. Eğer önce onun boşalmasını beklemem gerekseydi, bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu.

Islak gözlerimi çarşafa sürüyorum, sonra başımı çeviriyorum. Gözlerimiz birbirimizin dudaklarında. Ağızlarımız, inişimizi taklit eden yavaş, şehvetli bir öpücükle buluşuyor.

Ayrıldığımızda, çekip çıkarıyor ve sinsi bir gülümsemeyle fısıldıyor, "Fantezinden daha mı iyi?"

Acıyan dudaklarımı yalıyorum. "Ötesinde."

"SATURN BRIDGES'de tatlı ve kahve çok güzel," diyor Farrow, siyah pantolonunun düğmelerini iliklerken, Calvin Klein marka iç çamaşırının lastiği dışarıda kalıyor.

Az önce duş aldık ve şimdi tavan arasındaki odasındayız.

Islak saçlarımı bir havluyla kurulayıp telefonumda geziniyorum, üzerime başka bir kot pantolon ve siyah bir Batman gömleği giymişim bile. "Orada hiç yemek yemedim."

"Ama orada bulundun?" Kemerini bağlıyor.

"Trivia geceleri için." Web sitesini açıyorum. Gece geç saatte tatlı yemek için bir yer seçmeye çalışıyorduk. Yarı randevu.

Resmi olarak bir çift olmadığımızı anlıyorum, ama yine de korumam olduğu için birlikte dışarıda yemek yiyebiliriz. PDA tamamen masanın dışında ve göz sikişi yok. Açıkçası.

Kısıtlamalar beni rahatsız etmiyor ama bazen tam randevunun nasıl olacağını hayal ediyorum. İki kat daha fazla paparazzi, şüphesiz.

Farrow "*Siktir*," diye mırıldanır ve birkaç çekmeceyi açar. Pantolonların ceplerini ters çeviriyor.

"Neyi kaçıırıyorsun?" Ben soruyorum.

"Cüzdanım." Farkındalık yüzünü kapladı. "Yatak odanda bırakmıştım."

"Senin için ödeyebilirim, dostum," diye teklif ediyorum ama cevabını zaten biliyorum.

"Hayır. Ayrılacağız." Telsizini bel kemerine takar, gömlek giymeyi düşünmez.

Anlıyorum. Bazen ikimiz de birbirimiz için ödeme yapmayı seviyoruz. İyi hissettiriyor. Çıktığımızı bilmek. Birlikteyiz. Ama daha önce kahvaltımı ve akşam yemeğimi ısmarlamasını engellemiştim.

Aynı şekilde Farrow da maddi olarak kendisinden başka kimseye bağımlı olmaktan hoşlanmıyor.

"Peki Saturn Bridges?" diye sordum. "Rezervasyon yaptırabilirim."

Farrow gülümsüyor, eli kapı kolunda ve gözlerimiz kilitli, öylece kalıyor. *Sakin gitme.* "Evet," diyor boğuk bir sesle.

Kal.

Neredeyse yaklaşıyordum.

Ağzını ovuşturuyor, göğsü yükseliyor. "Hemen döneceğim."

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

"DİKKAT ET, SENİ KÜÇÜK PIÇ." Patiska kedi yavrusu güvenliğin konağına dalmadan önce Walrus'u yakalıyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Miyavlıyor ve yanağımı mıncıklıyor.

Ağzımın kenarları kalkıyor ama bu kedi yüzünden değil. Maximoff ve benim sadece birkaç dakika önceki birlikteliğimizi hatırlayıp duruyorum. Kahretsin, her bir küçük parçayı yeniden oynatmadan duramıyorum: çıkardığı kurt sesleri, hançerlenmiş gözleri, saf kırılmanlık, baskın duygular. Kahretsin, odasında bir şeyler bıraktığım için kendime kızıyorum. Çünkü sadece onunla olmak istiyorum.

Bunu hızlı yapalım.

Walrus'u bırakıyorum ve o da mutfağı doğru sıçırıyor. Ben eski merdivene yönelirken, Jane'i Viktorya döneminden kalma loveseat'in üzerinde görüyorum. Tüylü pembe bir battaniyeye sarınmış, tek başına *10 Things I Hate About You*'yu izliyor.

Bu alışılmadık bir şey değil, ama bu gece Nate'i film ve seks için davet etti. Adamı daha önce görmüştüm. Genç, hafif Scott Eastwood'a benziyor. Uzun boylu, preppy tarzı kahverengi saçlı, geniş çeneli. Siyah blazer ceket ve gri düğmeli bluzu sıksa vücudunu sarıyordu.

"Nate nerede?" Kulaklığımı düzeltiyorum, kablosu çıplak omzumda ve sırtımda üşüyor, belimdeki telsiz doğru koşuyor.

Jane Licorice'in kulağının arkasını kaşır. "Tuvaleti kullanıyor."

Başımı salladım, fazla oylanmak istemedim. Gıcırdayan merdivenleri çıkıyorum.

Jane, tek gecelik bir ilişkiye kıyasla, menfaatleri olan bir arkadaşla biraz daha fazla özgürlüğe sahip. Nate birçok kez incelenmiş ve

daha da fazla bu şehirdeydi. Yanına sürekli bir koruma "refakatçisi" koymak aşırıya kaçmak olur.

Ve Thatcher, müşterisinin seks yaptığına kulak misafiri olmamak için güvenliğin konağına geri döndü. Thatcher'ın ne duyup duymadığı umurunda değil. Hepimiz "kanka" olmak zorunda değiliz ve bu benim için sorun değil.

Binlerce en iyi arkadaş istemiyorum, hatta *bir tane* bile en iyi arkadaş istemiyorum. Yorulmak bilmeyen, inatçı erkek arkadaşımı ve ara sıra takılabileceğim güvenilir insanları istiyorum.

Tek ihtiyacım olan bu.

Dar merdivenin yarısında, ikinci kat sahanlığına ulaşıyorum. Ve durakladım. İçimden bir ses *bak* diyor. Başımı çeviriyorum, banyo kapısı görünüyor.

Çatlağın altından ışık sızıyor.

İçgüdülerim alarmin önüne geçiyor ve sessizce ama aceleyle hareket ediyorum.

Kapıyı açıyorum.

kilitli olmayan kapıyı ve ışıkları aç. Bu lanet banyoda kimse yok.

Sadece iki kapı daha var. Sol, Jane'in odasına gidiyor. Sağdan Luna'nın odasına. Sebepleri, *ya olursa'ları ve tökezlememe* ya da sendelememe neden olacak her şeyi bir kenara bırakıyorum. Tek bir göreve konsantre oluyorum.

Nate'i bul.

Sol kapıyı açıyorum. Işıkları açıyorum.

Odayı hızlıca taradım.

Boş.

Kapıyı kapatıp sağ tarafa dönüyorum. Luna'nın odası. Pirinç tokmağı tutarken çenem sertleşiyor.

Buraya girme, seni orospu çocuğu.

Düğme sıkışıyor.

Kilitlendi.

Yarım saniye dinliyorum, ses yok. Kapıyı bir, iki kez tıklatıyorum, sonra ayak sesleri geliyor. Yumruğumu indiriyorum.

Buraya girme.

Kapı açılır ve Luna yanağına çizilmiş bir kalple dışarı bakar. Yeşil kalem ellerini lekeliyor. "Merhaba, Farrow."

"Yanında kimse var mı?" Ben soruyorum.

Luna arkasına bakar. "Hayır... olmalı mı?" Bakmak zorundayım. "Görebilir miyim?"

"Evet..."

Kapıyı daha geniş itiyorum. Karanlıkta parlayan yıldızlar ve gezegenler tavana yapıştırılmış, lav lambaları siyah kara tahta duvarlarına renkler ve garip şekiller saçıyor. Mor boncuklar dört direkli yatağının üzerinde perde gibi asılı, ama içlerini görebiliyorum.

Ve burada başka kimse yok. Tamam.

Eğer ikinci katta değilse, o zaman Nate'in nerede olduğunu biliyorum. Ve bu hiç iyi değil. Burnum alevleniyor ve gözlerim yanıyor.

"Bu neyle ilgili?" Luna merak ediyor. "Moffy'yi bulmaya mı çalışıyorsun? Seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Benim için odanda kal. Kapıyı tekrar kilitle." Hareket etmesini bekliyorum. Tereddüt ediyor ve kaşlarım çatılıyor. "Luna." Merdivenleri kontrol ediyorum. Hareket yok.

Vücudum aşırı tepki vermememi söylüyor. A c e l e etme. Panik yapma. Nefes al ve bu bokla yüzleş. "Kardeşimi

arayayım mı?" Luna sorar.

"Hayır," dedim. "Ona mesaj atacağım." Telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazıyorum. Luna başını sallıyor ve sonra kapıyı kapatıyor. Kilit sesini duyuyorum.

Odanda kal. Kapıyı kilitle. Maximoff'a mesajı gönderiyorum.

Telefonumu cebime koyarak merdivenlerden üçüncü kata çıkmaya devam ediyorum. Çıkarım süreci: Merdivenlerin çıktığı tek bir yer daha var.

Maximoff'un tavan arası yatak odası.

Panik yapmayın.

Nefes alıyorum, Nate'in Maximoff'un yatak odasında olmak istemesinin nedenlerine odaklanmıyorum. Eğer buna konsantre olursam, kendimi kaybederim.

Telefonum çalıyor ama cevabına bakmaya zahmet etmiyorum. Maximoff'la beş dakikalık bir mesaj görüşmesi ya da telefon görüşmesi yapamam. Şu anda olmaz.

Merdivenleri sessizce çıkıyorum. Eski ahşabın gıcırdamamasına dikkat ederek. Her adım boğazıma dayanmış bir jilet gibi. Çünkü tam olarak neye doğru tırmandığımı biliyorum.

Bir kabus.

Aylardır hastalıklı fotoğraflardan sonra hastalıklı fotoğraflarda gördüğüm bir tür nefret.

Son adım ve zirveye ulaştım. Bir kapıya bakıyorum ve kısa bir süre dinliyorum.

Duymak... Başımı sallıyorum. Gürültüyü zar zor ayırt edebiliyorum.

Ama içeride biri v a r . İçeride ne olduğuna dair canlı bir resim çizmiyorum.

Bildiğim bir şey var: Bunu bu gece bitirmeliyim. Düğmeyi çevirip kapıyı tekmeleyerek açıyorum.

Ve ateşli bakışlarım tanıdık bir yüze takılıyor.

Bu şerefsiz.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Nate yatağın yanında iri gözlü ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor. Benden en az iki santim uzun, daha da uzun olabilir, başı neredeyse kırıslara ve asılı ampullere değiyor.

Ellerine odaklandım.

Bir elinde paslanmaz çelik bir termos, diğerinde ise bir av bıçağının kabzasını tutuyor. Yatak ve turuncu yorgan çoktan paramparça olmuş.

Kaslarım geriliyor; çenem gıcırdamaktan zonkluyor ve kapıyı yavaşça arkamdan kapatıyorum.

Bulunduğu için yaşadığı şok geçince gri-mavi gözlerini bana diyor. "Anlamalısın," diyor Nate ciddi bir şekilde.

Başımı eğiyorum. "Anlamalıyım," diye tekrarlıyorum, boğazımın arkasından asit damlıyor. "Tam olarak neyi anlamalıyım, Nate?" *Seni orospu çocuğu.*

"Maximoff'u gördün. Onu Jane'in her yerinde gördün."

"Onlar arkadaş-"

"Hayır," diye sözümü kesiyor Nate, başını bir kez sallayarak. "Maximoff benden *nefret ediyor* çünkü Jane'le yatmamı kıskanıyor. Bunu biliyor muydun? Onu kendisi için istediğini biliyor musun?"

Soğuk bir inançsızlıkla kısa bir kahkaha attım. Gözlerimi kırpmıyorum. Varsayımlardan ve uydurmalarından çarpık bir anlatı yaratan birine bakıyorum, masum gerçeklerden daha tehlikeli bir şey. "Bu saçmalığa gerçekten inanıyorsun," diye fark ediyorum.

Bakışları daha da kızışıyor. "İnsanlar magazin haberlerini hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geçiştirebilir ama orada gerçekler var." Nate bıçağı bana doğrultuyor. "Bunu sen de biliyorsun."

Çenem titriyor. "Maximoff'un ölümünün fotoğraflarını sosyal medyada paylaştığını biliyorum." O olduğundan %99 eminim ve sadece onay bekliyorum.

Çenesini kaldırıyor ve bir saniye tereddüt ediyor. Sanki nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi. Ama sonra burnu parlıyor ve "Bunu hak ediyor." diyor.

"*Siktir git,*" diye alay ediyorum ve içimde kudurmuş bir ateş tutuşuyor. Hücum ediyorum, adımlarım uzun ve amansız.

Nate bıçağı bana bir aletten çok bir silah gibi sallıyor. On adım ötede, gözleri *geri çekilmem* için beni uyarıyor.

Yavaşlamıyorum.

Maximoff Hale huzuru hak ediyor. Ve sevgiyi. İnsanların elinden aldığı şeyleri ona vermek için *her* zaman mücadele edeceğim ve bu şimdi, bundan bir yıl sonra, beş yıl sonra, sonsuza kadar değişmeyecek.

Nate bana doğru hamle yapıyor, bıçağını uzatıyor ama ben sola kayıyorum ve bileğini yakalıyorum. Şakağına dirsek atıyorum, sonra çenesine aparkat atıyorum, darbe parmak eklemlerime çarpıyor ve dişleri birbirine çarpıyor.

Kafası karışmış bir şekilde göz kırpmıyor ve bileğini büküyorum. Parmakları bıçağı bırakıyor ve bıçak döşeme tahtalarına çarpıyor. Ama tutuşumu güçlendirdim ve bileğini daha geriye çektim.

Kemiğinin çatladığını hissediyorum.

Nate yüzünü buruşturarak, "*Çekil!*" diye tükürdü. Beni geri itmek için çırpınıyor, ben de onun düğmelerini yumrukluyorum.

O benimle boğuşup pençeleşirken termos üzerimize devriliyor. Çelik kutunun içinde kırmızı bir şey var ama ben ona odaklanmıyorum. Çenesine bir yumruk indirip darbelerinden kaçarken kalın, ılık kızıl sıvı kollarımıza, göğsüme, yüzümüze, saçlarına bulaşıyor.

Kan.

Bu kan.

Onu yere çarptım, sırtı büyük bir gürültüyle yere indi. Maximoff'un yatağına *kan* dökmeyi planlamıştı. Muhtemelen bir hayvandan, domuz ya da koyundan, ama fazla düşünmedim.

Nate'i yere yapıştırıyorum, dizim kaburgalarına saplanıyor. Döşeme tahtaları kanla o kadar kayganlaşmış ki bacakları altımdan kayıyor-benim bacaklarım kayıyor. İkimiz de daha iyi bir tutuş arıyorduk.

Sikeyim.

Kısmen doğruldum ve parmak boğumlarımı onun lekeli kırmızı yanağına geçirdim.

Kafası sola doğru savruluyor ama tükürüyor. Ve ben acıdan çok hastalıklı bir nefrete bakıyorum. Ani bir düşünce beni kesiyor.

Maximoff'un bu gece bu odada olması gerekiyordu. Nate, Maximoff'un benimle birlikte güvenliğin konağında olacağını bilmiyordu.

Öfkeli bakışlarını yakaladığımda gözlerim parlıyor ve soğuk bir şekilde soruyorum: "Bu gece ona zarar vermeyi mi planlıyordun?"

Nate burnundan sertçe nefes alıyor, gözlerini kırpmıyor. Onaylamıyor. İnkâr etmiyor. Olabilir, ne yapacağını bile bilmiyor. Sadece o korkunç senaryoyu gözümde canlandırmamı istiyor.

Siktir git. Kelimeleri serbest bırakamıyorum ya da tüküremiyorum. İçimde kireçleniyorlar ve eylemlerim art arda geliyor.

Gömleğini yumrukluyorum, demir bir kavrayışla kaldırıyorum ve sonra onu kuvvetlice yere çarpıyorum. Kafası tahtaya çarptı. Gözleri çırpınıyor. Bir kez daha. Yukarı ve aşağı, gözleri tekrar çırpınıyor.

Ona bir sağ kroşe attım. Başı dönüyor... baygın. Vücudu altımda gevşiyor.

Ayağa kalktım.

Nefes alıyorum, nefes alıyorum, göğsüm inip kalkıyor. Mikrofonumun ve kulaklığımın kablosunu buldum, sarkıyordu ve hayvan kanıyla kaplıydı. Mikrofonu tıklıyorum ve içgüdüsel olarak, "Farrow'dan Thatcher'a, Maximoff'un odasına gelin." diyorum.

Bir saniye bile geçmeden, "Anlaşıldı." diye cevap verdi. Ağır bir nefes daha alarak mikrofonu bırakıyorum.

Dayanamıyorum.

Ondan uzaklaşamıyorum.

Bıçağı bir kol boyu ötede gördüm. *Bıçağı kap. Bitir şu işi.* Uzanıp kabzasını kavradım.

Kapı açılıyor.

Maximoff doğanın sessiz bir gücü gibi öne çıkıyor ve sağlam orman yeşillikleri bu kanlı sahneyi anlamlandırıyor.

Kırmızı sıvıya bulandım.

Nate altımda baygın yatıyor.

Beni en çok şaşırtan şey, Maximoff'un Nate'i görmezden gelmesi. Ona uzun süre bakmıyor ya da öfkesinin galip gelmesine izin vermiyor. Bilinçsiz bir bedeni boğazlamak için ileri atılmıyor.

Gözleri gözlerime kilitlendi.

Muhtemelen alnıma, yanaklarıma bulaşmış, saçlarıma bulaşmış kanı fark ediyor.

"Benim değil," diyorum sessizce. "Hayvan."

Büyük ihtimalle. Hâlâ öne doğru geliyor.

Hâlâ kararlı ve tereddütsüz.

Hala kımıldamıyorum, bıçağı tutuyorum. Bırakamıyorum.

Nate'in takipçi olmasının ne anlama geldiğini ikimiz de biliyoruz. Jane ve Maximoff çok az insana güveniyor ve Nate'in onların

şehir evi. Ailelerine. Tüm kişisel eşyalarına. Bir gücü kötüye kullandı, güvenli alanlarını işgal etti ki bu pek çok açıdan ihlal edici bir durum.

Yine de Maximoff sadece bana bakıyor, empati dolu gözleri kızarıyor. Öfkenin onu yiyip bitirmesine izin vermiyordu, bunun iltihaplanmasına izin vermiyordu, ama ben bu iblisi taşıyordum. Bu tüketen, sülük gibi emen lanet şeyi.

Görüyor.

Kahretsin, tanınıyor.

Ve hala bana yapışmış durumda.

Maximoff arkamdan geliyor. Pazuları ve ön kolları göğsümün ve karın kaslarımın etrafında kayıyor. Kalkmama yardım ediyor.

Parmakları benimkilerin üzerinde kayıyor, bıçak hâlâ elimde.

"Farrow." Bıçağı düşürdüm. Göz kırıyorum.

Ve nefes alıyorum. Ama ona dokunmuyorum. Ellerim kırmızıya boyandı. Her yerim kan oldu.

Göğsünü sırtıma dayayarak beni Nate'den uzaklaştırıyor. Tuğla duvara yaklaşıyoruz ve kalbi vücuduma çarpıyor. Ve çok güçlü bir şekilde, "Bitti, Farrow." dedi.

Dört ay süren uykusuzluk, acı veren bir bilinmezlik ve derimin derinliklerini tırmalayan bir saplantı. Gitti.

Hepsini.

Onun sözleriyle içime bir rahatlama çöküyor ve gözlerimi kapatıyorum. Islak ve sıcak bir şey çenemden aşağı yuvarlanıyor. Nefes veriyorum ve tam Maximoff'la yüzleşmek için döndüğümde kapı gıcırdayarak açılıyor.

Thatcher içeri giriyor, yüz hatları sert bir şekilde belirlenmiş ve beni bir suç mahallinin parçası olarak kabul etmesini bekliyorum.

Ama o sadece mikrofonuna konuşuyor. "Thatcher'dan Tri-Force'a, Jane ve Maximoff'un evinde size ihtiyacımız var."

Ellerimi pantolonuma siliyorum. Bunun bir faydası olmuyor. Maximoff kollarını bana doladığından beri çıplak göğsünde ve ellerinde kan lekeleri var.

Burada oyalanmayacağım. Thatcher'a hemen döneceğimi söylüyorum ama güvenlik gelmeden önce duş alıyoruz. Olayları herkese tekrar anlatmam gerekmeden önce.

Maximoff ve ben olabildiğince sessiz ama aceleyle çıktık ve küçük banyoya girdik. Duşu açtım. Fayansların üzerine sıcak su yağıyor. Aynaya bakmıyorum.

Kıyafetlerimizi çıkarmadan cam duş kabinine giriyoruz. Su üzerimize yağıyor ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Saç tellerindeki kanı temizlemeye yardım etmeye çalışıyor.

Pembe su, çıplak ayaklarımızdan kanalizasyona akıyor. Onun teni güneşten bronzlaşmış, benimki açık tenli, ama ayaklarımın üstünde iki deniz tekerleği var.

Bana bir şişe şampuan uzattı. Bir fırçalamadan sonra çıkmayacağından eminim. Beyaz teller kırmızı renkte kalacak. Maximoff da biliyor, orman yeşili gözleri bana dönük.

"Boyayacağım," dedim ona.

"Ben bakarım." Gitmek için döner.

Geniş omzunu tutuyorum. "Henüz değil."

Maximoff tekrar bana bakıyor ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum, su ikimizi de ıslatıyor. Baş döndürücü bir nefesle göğsü yükseliyor.

Elim başının arkasına doğru yükseliyor ve boynuma yapışıyor. Alnımız neredeyse birleşiyor.

Bu adamı kaybedemem ve o yaşıyor. *Yaşıyor*. Yaralanmadı, sakatlanmadı, tam önümde nefes alıyor.

Maximoff dudaklarını yalıyor. "Lanet mesajını dinlemedim."

"Yok artık," diye mırıldanıyorum, kısa bir kakhaha atıyor ama gözleri üzerimde eriyor. Yaklaşıyoruz, *yaklaşıyoruz*. Ve daha ciddi, güçlü bir şekilde fısıldıyorum, "*Sevindim*."

Beni daha güçlü tutuyor; benim tutuşum daha sıkı ve aniden birbirimize doğru çekiliyoruz, göğüs göğüse çarpıyor. Sanki duygusal olarak olduğu kadar fiziksel olarak da derin bir bağ kurmaya çalışıyormuşuz gibi, bu yoğunluk beni sarsıyor ve yüzünü avuçluyorum. Parmakları omuzlarımı kavırıyor. Dönüyoruz, daha fazlası için güreşiyoruz ve sırtım fayanslı duvara çarpıyor.

Henüz öpüşmedik ama o beni çoktan yuttu.

"Maximoff," diye nefes alıyorum ağzına karşı.

Gözleri *seni seviyorum* diye bağılıyor. "Sakın bırakma," diye emrediyor. "Bırakmayacağım." *Bırakmayacağım*.

"Ben de değilim," diye beni temin ediyor. "Güzel."

Ve bir şeyi fark ettim ve hissettim. O olma sayd ı kendimi yok ederdim. O şövalye zırhlı prens oldu.

Beni koruyor.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

"BELKİ DE RAHİBELİĞE GİTMELİYİM," diyor Jane Viktorya dönemi koltuğuna uzanırken usulca. Başını Maximoff'un kucağına yaslıyor ve bir kaşığı çikolatalı dondurmaya daldırıyor. "Böylece artık korkunç derecede kötü seçimler yapmam."

"Evet," diyorum, "bunu yapma." Karşılarındaki sehpa oturunca dizlerimin üzerinde bir ayna dengeliyorum. Çemberli dudak piercingimi düzeltirken simsiyah boyalı saçlarımdan bir parça kirpiklerime düşüyor. Nate'in yumruğu ağzıma gelmiş olmalı. Alt dudağım biraz şişti.

Nate'i bayıltalı sadece üç saat oldu.

Jane hâlâ bu geceki olayları düşünüyor. Maximoff bir elini onun dalgalı saçlarında gezdiriyor ve sanki *henüz anlamamış* gibi benimle temkinli bir bakış paylaşıyor.

Biliyorum.

Jane benimle tartışmaya hazırlanıyormuş gibi, "Bunu yapabilirim," diyor. "Ben bağımsız, güçlü iradeli bir kadıyım."

"Sen Katolik değilsin," diyorum, piercingimi gevşetmeyi bitirdiğimde. Öne doğru uzandım ve kaşığı çaldım. Dondurmaya kepçeyle daldırıp bir ısırık alıyorum.

Jane bana bir bakış atıyor, bir çürütme arıyor. Bir kez o l s u n bulamadı. Burada acı verici bir şekilde dürüst olacağım: Bundan hoşlanmadım.

Kaşığı geri alması için uzattım. Almadı.

Jane.

Maximoff ona sert bir bakış atar. "Bırak Farrow ve ben bir sonraki adamı inceleyelim. Onu güvenlikten iki kat daha fazla sorgularız."

Ağzım neredeyse kalkıyor. "Ben güvenliğim, kurt izcisiyim."

Beni tersledi ama Jane "Hayır" deyince elini bıraktı. Calico kedisi karnının üzerine sıçırıyor ve Carpenter'ı okşuyor. "Ben ciddiym, Moffy. Cinsel çıkarları olan tüm erkeklere ara veriyorum."

Kaşları endişe içinde birbirine yaklaşıyor. "Jane-"

"O söylentiye *inandı*." Onun gözlerine daha iyi bakabilmek için doğruluyor. Carpenter koltuktan fırlıyor. "Turne boyunca Nate'le mesajlaşıyordum ve FanCon'daki duraklarımızın yerlerini kamuoyuna açıklanmadan önce sadece ben söylediğim için biliyordu. Ona güvenmişim. Onun yapabileceğini düşünmemiştim bile..."

"*Kimse yapmadı*," diye vurguluyor

Maximoff. Jane'e "Bu senin hatan değil," diyorum.

Eğer bir şey varsa, bu güvenlikle ilgili. Ben ve tüm ekip. Ama günün sonunda adamı yakaladık. Nate'i aylar önce yakalamış olsaydık, Jane yine üzülürdü. Yine *aynı* güven ihlali olurdu.

Aynı son.

Ama Thatcher bunu böyle görmüyor. Öfkesi bana yönelik bile değil. Jane Cobalt onun müşterisi. Onun sorumluluğu.

Ona göre, Nate'i bir tehdit olarak görmeliydi. Nate'e karşı suçlamaları sorduğumda Thatcher konuşmadı bile. Bu bok yüzünden kendini hırpalıyor.

Banks geceyi bizim evde geçirecek. Umarım ikiz kardeşi daha fazlasını yapamayacağını anlamasına yardımcı olabilir.

"Bilmeliydim," diyor Jane, elindeki birayı halının üzerine bırakırken. "Bunu görmeliydim-"

"*Hayır*," diye zorlar Maximoff.

"Aleti içinde olan sen değildin," diye karşı çıkıyor. "Kelimenin tam anlamıyla bir psikopatın vücuduma girmesine izin verdim." Esprili ve kaygısız kalmaya çalışıyor ama bu cümlelerin ciddiyeti hemen anlaşılıyor.

Elleri yüzüne gider ve bir hıçkırık kopar. Vücudu öne doğru kabırır.

Maximoff en iyi arkadaşını göğsüne yaslıyor ve Fransızca konuşuyor, sesi sert ve biraz da sevgi dolu. O kadar da yumuşak değil ama kızın başının üstünü öpüyor. *Ma moitié* kelimelerini duyuyorum.

Kahve desenli pijamasının koluyla yüzünü ovuşturuyor.

Bu durumda ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Özür dilerim Jane," diye nefes alıyorum.

Burnunu çekiyor ve daha fazla gözyaşı siliyor, hıçkırıyor. Beş kedi dondurmaya üşüşmeye başlar, bu iyi bir dikkat dağıtıcıdır. "İyi olacağım," diye mırıldanıyor ve eğiliyor. "Buraya gelin, aşklarım."

Jane Toodles'ı kucaklar ve ayağa kalkmadan önce bardağı alır. Ağlamaklı bir bakışla, "Hepinize küçük kaseler getireceğim. Beni takip edin."

Jane'in beş kediyle birlikte mutfağa gidişini izliyoruz ve sonra gözlerimiz tekrar buluşuyor.

Ona "Daha kötüsü de olabilirdi." dedim.

"Bu çok kötüydü," diyor başını sallayarak. "Gerçek bir kıyamet." Jane'in herhangi bir şekilde üzgün olması onu her zaman rahatsız eder.

"Görünüşe göre 'kıyametten' kurtulduk," diyorum hava tırnaklarını kullanarak. "Hepimiz nefes aldığımıza göre."

Maximoff bir parmak eklemine kırıyor, daha da ciddileşiyor ve arkasına yaslanmakta zorlanıyor. Omuzları dik ve duruşu dik. "Sence hangi suçlamalar kalıcı olur?"

Nate için demek istiyor.

Sehpanın üzerinde öne doğru eğiliyorum, dizlerim onun dizlerine değiyor. "Tavan arasında olan her şeye karşı benim sözüm geçerli."

"Yani bunların hiçbiri," diye fark etti, bir süre gözlerini dikip baktı.

"Evet." Keskinleşmiş elmacık kemiklerini tarıyorum. Acaba Nate'i yüzüme bıçak doğrulttuğu için suçlamak istedi mi? Yüz hatlarını inceliyorum ve istediğinden emin oluyorum. Vay be. Beni önemsemesi çok hoş ama ben onu daha çok önemsiyorum. Maximoff'a "Pennsylvania'da takip ve taciz yasası var," diyorum. "Bu birinci dereceden bir kabahat."

Maximoff bunu düşünür. "Nedir bu, en fazla bir yıl hapis cezası mı?"

"Ya da daha az. Sadece bin dolar para cezasına çarptırılabilir." Aynayı bir kenara koyuyorum.

"Ama her halükarda, bir yasaklama emri ile tokatlanacak."

Güvenlik artık Maximoff'a yaklaşırsa bu herifi yasal olarak gözaltına alabilir. Nate uzun süre ya da hiç parmaklıklar ardında kalmasa bile, Maximoff'u daha büyük bir şekilde koruma olanağını elde ettik.

Ne şekilde çevirirsem çevireyim bu bir zafer.

Maximoff bunu hissetmiş olmalı çünkü omuzları düşüyor. Bir elimi dizine koyuyorum ve o da bir parça öne eğiliyor. Dudaklarını yalıyor, içini bir şey ısırtıyor ve "Bu babanla ilgili ne anlama geliyor?" diye soruyor.

Onun hakkında yanılmışım, ama bir noktadan geri adım atamıyorum. "O hâlâ seni terk eden aynı kendini beğenmiş pislik," diyorum ona. "Hiçbir şey değişmedi."

Maximoff bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Beni taciz eden o değildi. Yani bir şeyler değişti."

Sözleri beni bir anıma, babasıyla bir kafede yaşadıkları anıya geri götürdü. Çocuklarını izlediği ve dürüstçe konuştuğu yer.

"Ebeveynlik asla kolaylaşmaz. Onları sevdiğinizde ve onlara karşı sert olmanız gerektiğinde değil, ama onları kırmaktan korktuğunuzda. Ve bir ebeveyn olarak her şeyi doğru yaptığınızı düşünürsünüz çünkü neyin yanlış olduğunu bilirsiniz ama yine de bu kaçınılmazdır. Başarısız olacağız. Hep başarısız oluruz."

O zamanlar Lo'nun bunu benimle paylaşmak için bir nedeni yoktu. Bildiğim kadarıyla henüz çocuklarıyla ilgili bir hata yapmamıştı. Ama babam benimle bir hata yapmıştı.

Ve Lo onunla kavga ettiğimi biliyordu. Acaba tüm o zaman boyunca benimle babam hakkında mı konuşuyordu? Beni sevdiğini hatırlatıyordu. Asla kötü niyetli ya da tacizci olmadı. O sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor, yanlış olsa bile.

Onu kötülememeliyim ya da bana kazık atmaya istekli olduğunu düşünmemeliyim. Maximoff'u öldürebileceğine inanmışım.

Başımı tekrar tekrar sallıyorum ve neredeyse güleceğim. "Ne?" Maximoff soruyor.

"Akılsız bir adamdan bilgece sözler," diyorum ona. "Babandan."

Maximoff gülümsüyor. "Yaşadığı onca cehenneme rağmen oldukça bilge biri." Ben de onunkini görünce gülümsüyorum. "Sen de fena sayılmazsın, Harvard'dan terk."

Bana bir bakış attı. "Tanrım, Sahil Güvenliği ara. Farrow Keene az önce zekama iltifat etti."

Bir nefes çekiyorum. "Şimdi her şeyi sorguluyorum çünkü Sahil Güvenlik'i aramak için bir neden yok, kurt izci. Karadayız."

Maximoff şaşırmış gibi yapar. "Seni henüz boğmadığıma emin misin?"

Gülüyorum ve gözlerimiz birbirinin üzerinde dans ederken fısıldıyorum, "Güven bana, seninle çok yaşıyorum."

MAXIMOFF HALE

İşimi kaybetmemin ve turu erkenden iptal etmemin GÜMÜŞ ASTARI bugün lavanta çiçek buketleri, smokinler, en yakın yüz arkadaş, aile ve bir bahçe çardağında geliyor.

Bahar çiçekleri açıyor ve ben kardeşlerimin yanında ön sırada oturuyorum. Çardağın altında, annem leylak rengi elbisesiyle coşkulu görünüyor ve kırmızı üzerine siyah smokin giyen babama gülümsüyor. İkisi de saf ve mutlu bir şekilde ışıltıyor.

Düğünlerine gitmiştim. Sadece küçük bir çocuktum ve Farrow'un aksine benim anılarım zamanla silikleşti ve buğulandı. Ama bunu, tam burada, ölümsüzleştiriyorum.

Annem ve babam hepimizin önünde yeminlerini yeniliyorlar ve tabii ki basın mensupları ve kameramanlar da burada. Ama dünya durgun görünüyor.

Bu lanet *evrendeki* her şeye yemin ederim ki Aşkları. Havada ve sözlerinin arasındaki sessizlikte.

İlk düşündüğüm şey... *Onları seviyorum.*

İkinci şey beni soğuk durduruyor.

Bunu istiyorum.

İçim sızlıyor. Ayağa kalkıp milyonlarca insanın önünde aşkımı ilan edebilmek.

Gururla.

Başımı çeviriyorum ve güvenlik sırasını görüyorum. Hepsi iyi giyimli, pahalı takım elbiseler giymişti. Kravat yok. Farrow'u bulmam sorun olmadı.

Akara ve Oscar'ın arasında durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, siyah saçlarını geriye taramış. Kanatlı boyun dövmesi ve boynundaki mürekkepli kılıçlar

Boğaz düğmesinden görünüyor. Kulaklığı takılı, kablosu yakasındaki mikrofona uzanıyor.

Ve bir saniye içinde beni bakarken yakaladı. Başka tarafa bakmakta zorlanıyorum. Önce aileme, sonra ona, sonra aileme, sonra ona bakıyorum.

Dudakları yavaş yavaş bir gülümsemeye dönüşür. O kadar yavaş ki bir filmdeki epik bir çekim gibi görünüyor.

Gittim ben.

Ona tamamen aşığım.

KISA TÖREN SONA ERDİKTEN SONRA, bahçe ışıltılı bir after-party'ye dönüşür. Meşe direklerin üzerine ampuller dizilmiş ve ahşap yuvarlak masalar en yeşil çimenleri süslüyor. Bir taco bar ve beş farklı pasta çeşidi dolup taşan yemek masasında sıralanıyor ama ben tacoların yanında değilim, hatta oturmuyorum bile.

Derme çatma bir dans pistinde, DJ standının karşısındayım ve kuzenlerim ile kardeşlerimin her biri etrafımı sarmış durumda.

Basın davet edilmedi, ancak birkaç dron yıldızlı gece gökyüzünde uçtu.

House müziğe geçiyoruz, bas sesler yükseliyor ve Jane küçük kız kardeşinin elini tutuyor. Birlikte zıpladıklarında Audrey'nin kızıl saçları uçuşuyor. Ve ben küçük kardeşimi görüyorum.

Xander çukurda hareketsiz duruyor. Ona doğru atlıyorum ve *bu berbat bir şeymiş* gibi siniyor. Ben caymıyorum. Omuzlarından tutup ritme göre sallıyorum.

Bütün kız kardeşlerim ve erkek kardeşim çok iyi dans eder. Tanrım, onu oturma odamızda binlerce kez break-dans yaparken gördüm.

Gülümsemesi ortaya çıkmak istiyor. Kollarını kaldırıp ellerini çırpıyorum, sonra bırakıp kendi ellerimi çırpıyorum.

Xander daha içten bir şekilde tempo tutmaya devam eder.

Kahverengi saçlarını karıştırıyorum ve duyabileceği şekilde bağırıyorum, "İyi görünüyorsun Summers!"

Xander güler ve şarkıya başıyla onay verir.

Eliot Cobalt siyah maskeli balo maskesiyle yanımdan atlıyor ve dilini çıkarıyor. Gülümsüyorum ve çok geçmeden şarkı Fleetwood Mac çalma listesine geçiyor.

Ailem daha çok house müzik dinlediği için herkes "Meadows!" diye bağıyor.

Sulli ve ben fiskiye dansı yapıyoruz. Jane yanaşıp bu kolay harekete katılıyor ve sonra Sulli "Alışveriş arabası!" diye bağıyor. Hepimiz hareket değiştiriyoruz ve kardeşlerimiz de teker teker bizimle birlikte alışveriş arabası dansına başlıyor.

Şimdi çim biçme makinesine, sonra da koşan adama. Luna en iyisi. Açık ara.

Şarkı daha yavaş bir balada dönüştüğünde herkes sözlere eşlik ediyor. Beckett pek de ritmik olmayan Sulli'yi döndürüyor ve Charlie kolunu Jane'in omzuna atarak ritme ayak uyduruyor.

Yolda geçirdiğim dört ayın ailemi nasıl bir araya getirdiğini düşünüyorum. Beşimiz nasıl yakın bir daire içinde dans edebiliyor ve birbirimizden ışık yılı kadar uzak hissetmiyoruz.

H.M.C. Philanthropies'in durumuyla ilgili geleceğimin ne olacağını bilmiyorum ama Charlie, Jane, Beckett ve Sulli hayır kurumunu kurtarmak için her şeyi yapabileceklerini söylediler.

Protesto etmek ve onlara *bu işi hallettiğimi* söylemek isteyeceğimi düşündüm. Belki bir noktada yaparım ama o anda sadece başımı salladım. Bu kez onların yardım eli uzatması benim açımdan bir başarısızlık gibi gelmiyor. Fazla düşünmüyorum ya da daha derin anlamlar çıkarmıyorum. Beni sevdikleri için minnettarım. Ben de onları seviyorum ve bu kadar basit.

Çinli filozof Lao Tzu'nun şu sözünü düşünüyorum: "*Biri tarafından derinden sevilmeğe size güç verir, birini derinden sevmek ise cesaret verir.*"

Başım dönüyor ve derinden sevdiğim *birini* düşünüyorum. Farrow'la geçirdiğim her saniye, zihnimden teknik renklerle geçiyor. Canlı. Ve bunalıcı.

Göğsüm kabarıyor ve Janie'ye bakıyorum.

Parlak bir şekilde gülümsüyor, kimi düşündüğümü biliyor. "Git getir onu, eski dostum."

Ben de devasa bir çok bilmişi aramak için dans pistinden ayrılıyorum. Ayakkabılarım çimenlere batıyor ve adımı seslenen büyükannem ve büyükbabama hızlıca el sallıyorum.

Papyonumu çözüyorum, tahta masaların ve hasır sandalyelerin yanından geçiyorum.

Kolayca, onu görüyorum. Farrow bahçe girişinde Oscar'la sohbet

ediyor. Uzun çitlerin bir açıklık oluşturduğu, sedir taburelerin ve fii masaların

bölgeyi dağıtır.

Ben yaklaşır yaklaşmaz s o h b e t l e r i devam ediyor ama dikkatleri benim üzerime odaklanıyor.

Farrow'un gözleri sıcak bir bakışla bedenimi inceliyor.

Beynim dördüncü sınıftaki bir çocuk gibi tekliyor. Söylemeyi planladığım her ne varsa bir anda uçup gidiyor. Harika.

Ben daha bir kelime bulamadan Oscar bana yuvarlak bir rozet gösteriyor. Siyah, gökkuşağı blok harfleriyle yazılmış: *Gökkuşağı Tugayı*.

"Kız kardeşin bizi küçük kulübüne aldı." Oscar r o z e t i n i gömleğine takar.

"Resmi olarak," diye ekliyor Farrow kaşlarını kaldırarak.

"Ve bana trol dedi," diyor Oscar.

Dudaklarım neredeyse kalkıyor. Kinney bu sabah Tom'la bana bir rozet takmıştı bile. "Bunu o yapıyor," diyorum ve bakışlarının taco bara ve pastaya kaymasını izliyorum.

Farrow ona "Ekstra güvenlik burada," diye hatırlatıyor.

"O zaman ben pasta molasına çıkıyorum." Oscar elini Farrow'un omzuna koyar. "Görüşürüz, Redford." Sonra benimkini. "Hale."

Farrow botunu bir taburenin basamağında dengeliyor, piercingleri sıcak ışıktaki parlıyor. Ön kolumu fiçi masanın üzerine koyuyorum. Rahat ve soğukkanlı olmaya çalışıyorum.

Fark ediyor ve gülümsemesi genişlemeye devam ediyor. "Dostum, eğer söyleyecek bir şeyin varsa-"

"Hogwarts ev sıralama sınavını tekrar yaptığını duydum." Yüce Tanrım. Asıl söylemek istediğim şeyden daha garip bir sapma yapamazdım. Sonunda kollarımı kavuşturdum.

Farrow başını eğip beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Luna öyle yapmamı istedi. Benim Gryffindor olduğumu düşünmüyordu."

Görünüşe göre bu sefer Ravenclaw almış. Annem çıldırdı ve ona yıllar önce aldığı Gryffindor eşyalarına eklemek için Ravenclaw atkıları sipariş ediyor.

Başımı salladım. "Güzel." Yakamdaki bir düğmeyi açıyorum, papyonum çoktan çözülmüş. Farrow bana Mars'a roketle gitmişim ve bir koloni kurmuşum gibi bakıyor.

"Güzel mi?" diye tekrarlıyor, sonra beni tekrar kontrol ediyor, bu da vücudumu yakıyor. "Smokin sana çok yakışmış, kurt izci."

"Senden daha iyi," diyorum, her ne kadar üzerinde sadece siyah bir düğme olsa da, siyah pantolonun içine sokulmuş ve üzerine tam oturan bir pantolon giymiş olsa da.

Farrow gözlerini devirerek kısa bir kahkaha atıyor. "Hayran kurgularını seviyorsun."

Başımı sallıyorum ve ciddiyet göğsüme sertçe çarpıyor. "Ben gerçekliğimi seviyorum."

Göğsü yükselir ve yaklaşır. Ama tepesinde bir drone vızıldıyor. Durup omzunun üzerinden kontrol etmesine neden oldu. "Sanırım," diyor, bakışları bana dönerek, "gerçekliğini *sevdiğini söylemek istiyorsun*."

"Neredeyse," diyorum ona kuvvetle ve kelimeler dökülüyor içimden. "Bugün annemle babam yeminlerini ederken ne düşünüyordum biliyor musun?"

Farrow çarpışmaya hazırlanır gibi ağırlığını değiştiriyor. "Ne?"

"Onları gibi bir aşk istediğimi düşünüyordum, yüzünüze vuran, sizi geriye savuran türden bir aşk ve beni durduran ne?" Durakladım. "Ve cevabın *ben olduğumu* fark ettim."

Farrow derin bir nefes alır. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok inatçı davrandım ama sensiz olmaksızın *seninle* inatçı olmayı tercih ederim." Hiç olmadığım kadar kendimden eminim. "Artık kendi yolumda durmuyorum. Bana hareket etme cesareti verdin."

Gözleri beni delip geçiyor. *İçime*. Ruhumun ona ait olan kısımlarını kazıyor.

Daha fazlasını istedi ve ben onun mahremiyetini korumak için ahlaki bir zorunluluktan *dolayı hayır* dedim. Sonunda bırakmaya hazırım. Daha büyük bir mutluluğa ulaşabilecekken bizi aşağı çekmek istemiyorum. Tek yapmam gereken ona doğru ilerlemek.

Ben de diyorum ki, "Halka açılırsak hayatının büyük ölçüde değişeceğini biliyorum. Medyanın peşini bırakmayacağını biliyorum. İşinin daha zor olacağını biliyorum. Her şeyi berbat etme ihtimali olduğunu biliyorum ama bu büyük riski *seninle* ve sadece *seninle* almaya hazırım."

Farrow ağzını ovuşturuyor ve üstesinden gelen gülümsemesi içimi aydınlatıyor. "Lanet olsun."

Nabzım hızla atıyor. "Yani bu bir evet mi?" Fikrini değiştirmedikten emin olmalıyım.

Gözlerini benden ayırmıyor. "Her zaman bir evetti." Birbirimize doğru çekiliyoruz, artık durmuyoruz ve ben telefonumu çıkarıyorum.

Hücreyi fark etti, ne yapmak üzere olduğumuzu anladı.

Farrow bir eliyle yüzümü kavırıyor. Ben de ensesini kavradım.

Ağızlarımız bir nefes arayla, "Hazır mısın kurt izci?" diye fısıldıyor.

Kesinlikle, tüm kalbimle, evet. Binlerce ve-ve-

Yüzde bir, ve ağızlarımız buluşuyor, bunaltıcı öpücük damarlarımda dolaşıyor ve beni kavuruyor. Saçlarını tutuyorum ve fotoğraf çekmeyi

unutmuyorum.

Dudağımı ısırıyor, *sik beni*. Tanrım, geriye yaslanmak, bir saniyeliğine ayrılmak için tüm enerjimi harcıyorum. Nabzım sert atıyor, nefesim düğümleniyor ve daha fazlasını istiyorum. Daha derin ve daha uzun. Farrow belimi tutuyor ve ikimiz de gözlerimizi telefonuma dikeyiyoruz.

Resimde, dövme eli keskin çenemi kavırıyor ve benim elim onun siyah saçlarını tutuyor. Göğüs göğüse, gözlerimiz kapalı ve dudaklarımız sinemaya yakışır bir kucaklaşmayla birbirine bastırılmış.

Sahte denemeyecek kadar sevecen.

Instagram kutusuna ne yazacağımı zaten biliyorum. Bitirdiğimde telefonu Farrow'a doğru çeviriyorum. Yüklemeden önce onun için sorun olmadığından emin oluyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve bana bir kez daha bakarak *postaya* basıyor.

Fotoğrafımız anında yayında beliriyor. Resmin altında sadece üç kelime. Bir çift olduğumuzu ilan eden üç kelime. Asla unutmayacağım üç kelime. Her şeyi değiştirecek üç kelime.

Bizim gibi aşıklar.

Eli çeneme, benimki boynuna dönüyor ve tekrar öpüşüyoruz. Ve tekrar. Kaslarım geriliyor, daha fazlası için yanıyor ve gülümsemesi dudaklarımda yükseliyor. Sırtım fiçıya gömülüyor ve onu sıkı bedenini sert göğsüme doğru çeken güçlü bir tutuşla kavırıyorum. Nefesimiz sıcak ve sığ.

Bahçe vızıltılarla patlıyor. Pinging bildirimleri. Mesajlar ve aramalar.

İnsanlar ne olduğunun farkında ama ben bakmıyorum. Onları izlemiyorum.

Kendi dünyamızdayız.

Kendi evrenimizde.

Kimse ona sahip olamaz. Kimse onu

kıramaz. Bu an bize ait.

Teşekkür ederim!

Bizim Gibi Aşıklar'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Umarız Maximoff ve Farrow'un hikayesini beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz ve vaktiniz varsa, Amazon'da veya satın aldığınız sitede [LOVERS LIKE US](#) için bir yorum bırakabilerseniz çok minnettar oluruz. Sadece birkaç cümle bile olsa, bu harika olurdu. Yorumlar çok yardımcı oluyor!

Bizim Gibi Serisi'nin bir sonraki kitabına hazır mısınız?! Maximoff ve Farrow'un aşk hikayesi [ALPHAS LIKE US](#) - Kitap 3'te devam ediyor.

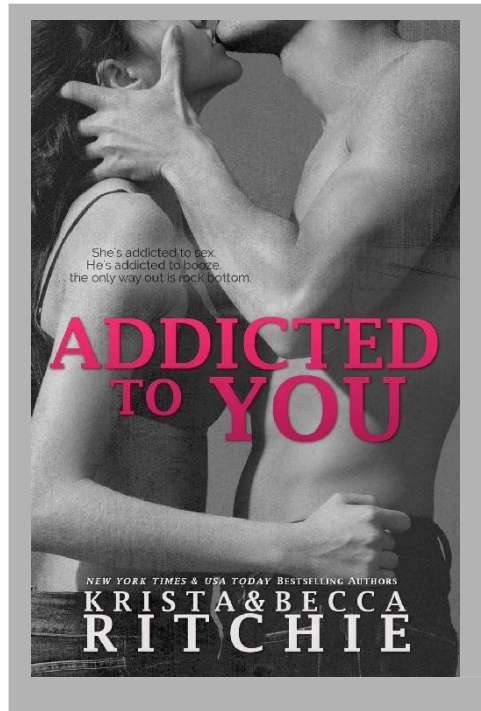
Pinterest'i çok seviyoruz, bu yüzden eğer ilginizi çekiyorsa, [Pinterest Sayfamızda](#) Like Us serisi için hazırladığımız panoları görebilirsiniz. Biraz abarttık ve her karakter için bir pano yaptık! *grins*

Okuduğunuz için tekrar çok teşekkür

ederim! Sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca

DAHA FAZLA OKUMA

Calloway Kardeşler ve ailelerinin nasıl ünlü oldukları hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Addicted & Calloway Sisters serisinin tamamı artık mevcut! Lily & Loren Hale'in hikâyesine Addicted to You ile başlayın.

SANA BAĞIMLI

Kadın seks bağımlısı. Adam içki bağımlısı... Tek çıkış yolu dibe vurmak.

Utangaç Lily Calloway'in en büyük sırrından kimse şüphelenmez. Üniversite barlarında herkes dans ederken, Lily tuvalette kalır. Sevişmek için. Bu dürtüsü onu tek gecelik ilişkilere, ateşli buluşmalara ve utanç verici bir şekilde pişmanlık duyuyor. Onun sırrını bilen tek kişinin de kendine ait bir sırrı vardır.

Loren Hale'in en iyi arkadaşı bir şişe burbonudur. Lily ikinci sırada geliyor. Üç yıl boyunca, bağımlılıklarını ailelerinden saklayarak gerçek bir ilişki içindeymiş gibi davrandılar. Şişeleri ve dairelerine girip çıkan rastgele erkekleri gizleme sanatında ustalaşmışlardır.

Ancak bağımlılıklarının ağırlığı altında ezildikçe, yıkıcı ilişkilerine daha sıkı sarılırlar ve birlikte gerçek bir hayatın bir yalandan daha iyi olup olmadığını merak ederler. Yabancılar ve aileleri, korudukları hayatlarına sızmaya başlar ve yeni zorluklarla birlikte, sadece alkol bağımlısı olmayabileceklerini fark ederler
ve seks.

Asıl kusurları birbirleri olabilir.

ŞİMDİ SATIN AL

OceanofPDF.com

Ayrıca Krista & Becca tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Her

Şeye Rağmen

Thrive Bağımlısı

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir Çeşit Mükemmel

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi

Hasarlı Bizim

Gibi Aşıklar

Bizim Gibi

Alfalar

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Amour Amour

İnfini

OceanofPDF.com

Yazarlar Hakkında

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Şimdi yirmili yaşlarında, hayat, üniversite ve romantizm arasında gezinen diğeri yirmili yaşlar hakkında yazıyorlar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşi aşkını seviyorlar.

DAHA FAZLA BILGI VE GÜNCELLEMELER İÇİN

Krista & Becca Ritchie'yi [web sitelerinde](#) ziyaret edin ve [Facebook Sayfalarını](#) beğenin. Ücretsiz kitaplar, bonus içerikler, yeni çıkan kitaplar, kapak tanıtımları, çekilişler ve daha fazlası hakkında güncellemeler almak için Krista & Becca'nın [BÜLTENİNE](#) abone olun!

Bizi takip edebileceğiniz diğeri yerler: [Twitter](#) | [Tumblr](#) | [Pinterest](#) | [Instagram](#)

Yayın uyarıları için [Amazon Yazar Sayfamızı](#) veya [BookBub sayfamızı](#) takip edin.

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Her zaman kitaplarımızın belirli "tonları" olduğunu ve bu tonların kitabın yazıldığı zamana göre değiştiğini söyleriz. *Addicted to You* öfkeli, çığ bir roman çünkü onu yazdığımızda yirmi bir yaşındaydık ve üniversiteden mezun olmak üzereydik. Bilinmeyene doğru yola çıkmak üzereydik. Yazarken bir aşk, bir kariyer için savaştığımızı gerçekten inanıyorduk. Duygularımız kelimelere döküldü.

Amour Amour umut dolu. Bir hayali gerçekleştirdiğimizi hissettiğimizde yazdık. Uzun vadeli yazarken, tam zamanlı olmak elimizde gibi görünüyordu.

Bizim Gibi Aşıklar'ı yazmak için oturduğumuzda, ne tür bir kitap yazacağımızı biliyorduk. Bizi alıp götüren bir şey. İçten, eğlenceli, duygusal ve sevdiğimiz her şeyle dolu.

Bu yıl bizim için son derece zor geçti ve bu kitap bizim çıkış noktamız oldu. Mutluluğumuz oldu. Parmaklarımızı klavyeye her koyduğumuzda, bizi seven ve bizim de onu sevdiğimiz bir dünyada yaşamak ve nefes almak gibiydi. Bu kitap ve Maximoff & Farrow'un aşk hikayesi bizim için pek çok açıdan çok özel. Ve bu kitabı mümkün kıldıkları için teşekkür etmemiz gereken insanlar var. Çünkü onlar olmasaydı bu kitap burada olmazdı.

Annemiz, minnettarlığımızı ifade edebilecek hiçbir kelime yok. Bunun sana inanılmaz zor bir zamanda geldiğini biliyoruz, ama yine de bize editörlük becerilerini ödünç verdin. Sana olan sevgimiz sınırsız. Rose Calloway'in annemiz olması konusunda nasıl bu kadar şanslı olduğumuzdan emin değiliz ama oldu. Teşekkür ederiz.

Sevgili teyzemiz, enerjiniz bir ışık topu gibi. Seni çok seviyoruz. Son birkaç bölümü bizim için okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Marie, sen kesinlikle hak etmediğimiz ama tanıdığımız için çok şanslı olduğumuz Fransız tanrıçasısın. Tüm çevirileriniz için teşekkürler. Jane, Maximoff, Charlie ve Beckett'ın gerçekten Fransızca biliyormuş gibi konuşmalarından çok memnunuz ve bu tamamen senin sayende oldu.

Fizzle Force, bizimle birlikte fangirl yapan bir grup sevgi dolu okuyucu olduğunuz için teşekkür ederiz. Facebook grubu en değerli yerlerimizden biri ve o olmadan bu iş çok daha yalnız bir mesele olurdu. Yaptığınız her şey için yöneticiler-Lanie, Jenn, Jae ve Siiri'-ye özel teşekkürler. Bize sağladığınız tüm destek için minnettarız. Siz dördünüz olmasaydınız, sinirlerimiz bozulurdu.

Son olarak, bu kitabı alıp Maximoff ve Farrow'un aşk hikayesine devam ettiğiniz için *siz* okuyuculara teşekkür ederiz. Onların romantizmini yazmak bizim için saf bir keyifti, umutsuzca ihtiyacımız olan bir şeydi. Pastanın üzerindeki ekstra krema: aşkları bitmedi. Başka bir kitap daha fazla şaka, daha fazla eğlence, daha fazla aile ve aşk demek. Bizimle birlikte onların yolculuğuna devam edeceğinizi umuyoruz.

Sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca

Siz veya tanıdığınız biri anksiyete, depresyon veya intiharla mücadele ediyorsa, yardım almak için iletişime geçmeniz önemlidir.

*Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı:
1-800-273-8255*

OceanofPDF.com